

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HAYATTA KALMA ÇABASINDA GURURA YER YOK

BİR

İZ

BİR AK

ARTEMIS

İLK
BASKI
50.000

UYUMSUZ SERİSİNİN ÇOKSATAR YAZARI

VERONICA
ROTH

*Akımdan beslenen bir galakside,
herkese bir armağan düşüyor.*

CYRA, Shotet halkını yöneten zalim bir hükümdarın kardeşi. Cyra'nın akım-armağanı ona acı ve güç veriyor. Ve ağabeyi, onun bu armağanını, düşmanlarına işkence etmek için kullanıyor. Ama Cyra, Ryzek'in silahı olmaktan çok daha fazlası. Sağlam, hızlı ve hükümdarın düşündüğünden çok daha zeki.

AKOS, buzlarla kaplı ulus-gezegen Thuve'li bir çiftçi ile kâhinin oğlu. Sıra dışı akım armağanı tarafından korunan Akos, ailesine sınırsız bir sadakatle bağlı. Akos ve ağabeyi, düşman Shotet askerleri tarafından esir alınınca, Akos, Eijeh'i oradan canlı olarak çıkarmak için elinden geleni yapacak. Ne pahasına olursa olsun.

Akos, tüm bu karmaşanın ortasında Cyra'nın dünyasına giriyor. Ülkeleri ve aileleri arasındaki düşmanlık aşılabilir boyutta. Hayatta kalmak için birbirlerine yardımcı mı olacaklar yoksa birbirlerini yok mu edecekler?

Veronica Roth, *Bir İz Bırak*'ta, beklenmedik armağanlarla dolu bir galaksi gerçekliğinde, arkadaşlığın ve aşkın gücü üzerine hepimizi sarsacak bir dünya kuruyor.

"ZALİM BİRİ OLDUĞUMU DÜŞÜNÜYORSUN, çünkü sana öyle söylendi," dedim. "Peki, senin hakkında benim duyduklarıma ne demeli? Derin dedikleri kadar ince mi? Ölümüne ödle ve budala mısın?"

"Sen bir Noavek'sin," dedi inatla, kollarını göğsünde kavuşturarak. "Zalimlik senin kanında var."

"Damarlarımda akan kanı ben seçmedim," diye yanıtladım. "Tıpkı senin de kaderini seçmediğin gibi. Sen ve ben, ikimiz de ne olmak için yaratıldık, o kişiler olduk."

ARTEMİS

ABG/272

AB/566

AC/827

A/55

BİR İZ BIRAK

Veronica Roth

Orijinal Adı: *Carve the Mark*

Genel Yayın Yönetmeni: İlgin Sönmez

İngilizceden Çeviren: Ugur Mehter

Editör: Elif Nihan Akbaş

Yaratıcı Yönetim: photoRepublic

Grafik: Mebruke Bayram, Merve Güven

1. Basım: Ocak 2017

ISBN: 978 - 605 - 304 - 157 - 3

Sertifika No: 10905

VERONICA ROTH © 2017

Kapak Görsel Telif Hakları [TM] & © Veronica Roth, 2017

Kapak Çizimi: Jeff Huang

Kapak Tasarımı ve Tipografi © Joel Tippie

Harita ve Tasarım TM & © Veronica Roth 2017 (Tüm hakları saklıdır. Özel iznle kullanılmıştır.)

Harita Çizimi: Virginia Allyn

Harita Tipografisi: Joel Tippie

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla

Alfa Basım Yayın Dağıtım Ltd. Şti. ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen
alınır, yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

ARTEMİS YAYINLARI

Ticaretihane Sokak No: 53 Cağaloğlu / İstanbul

Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76

e-posta: editor@artemisyyayinlari.com

www.artemisyyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık

Ciftehavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul

Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 12088

Genel Dağıtım: Alfa Basım Yayın Dağıtım Ltd. Şti.

Tel: (212) 511 53 03 Faks: (212) 519 33 00

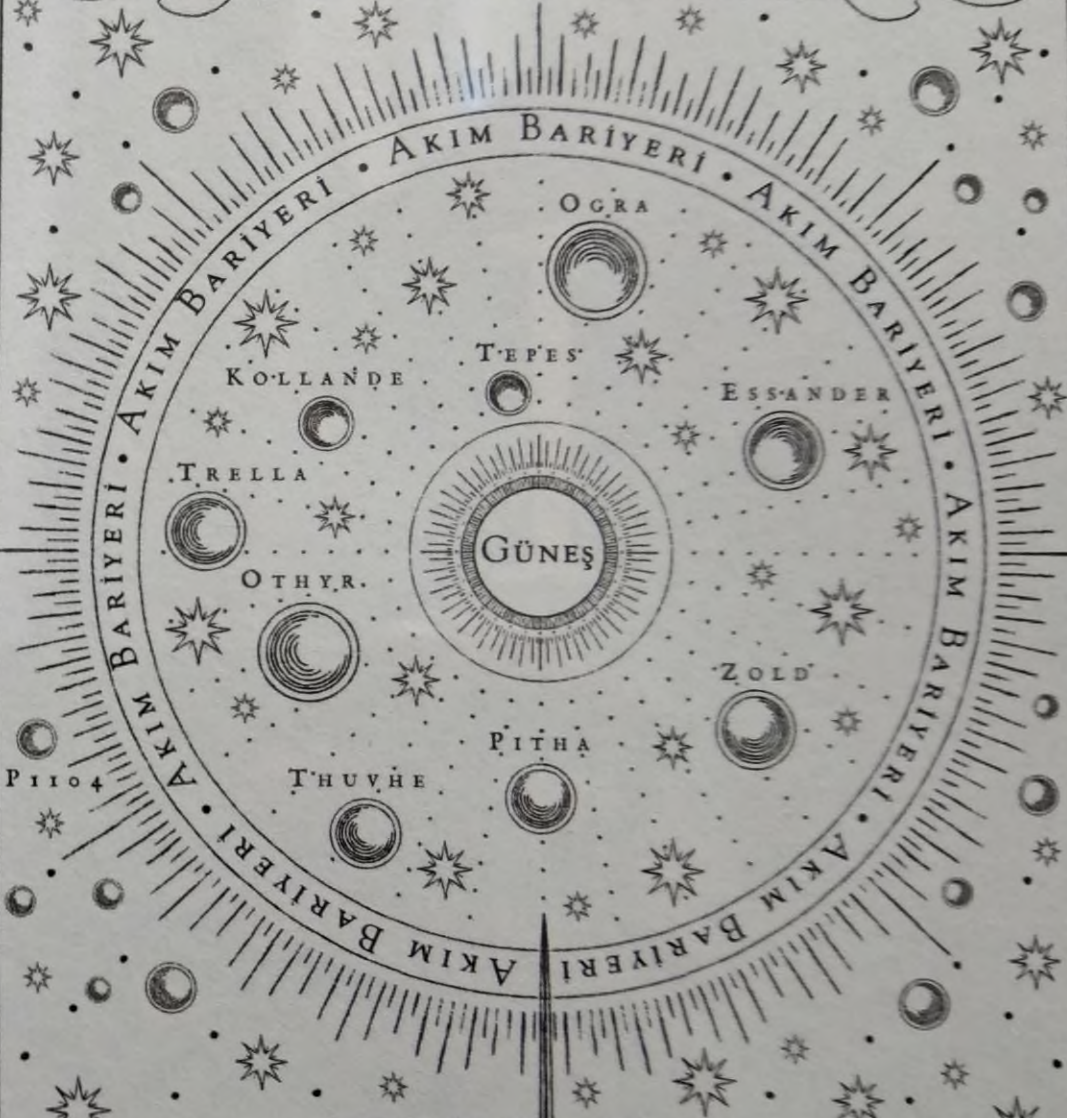
Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

BİR
İZ
BİR AK
VERONICA
ROTH

İngilizceden Çeviren: Uğur MEHTER

ARTEMİS YAYINLARI, İSTANBUL

MECLİS İSTASYONU

AKIM GİRİŞİ

1

BÖLÜM 1 AKOS

SUSKUNÇİÇEKLER HEP EN UZUN GECELERDE TOMURCUKLANIR-
dı ve bütün kasaba, kıpkırmızı çiçeklerin yapraklarından so-
yunduğu günü kutlardı. Çünkü suskunçiçekler hem ulusla-
rının yaşam kanıydı hem de Akos'a göre, çiçeklerin açması,
hepsini soğuktan delirmekten kurtarıyordu.

Tomurcuk bayramının olduğu gün, ailesinin hazırlanma-
sını beklerken Akos kabanının içinde terliyor, bahçenin soğu-
ğuna çıkmak için sabırsızlanıyordu. Kereseth ailesinin evi, bir
ocak kazanının yanındaydı.

Kazının etrafındaki bütün evlerin iç ve dış duvarları kıvrı-
lıyor, mükemmel bir daire oluşturuyordu. Sözüm ona şanslıy-
dılar.

Akos kapıyı açtığında buz gibi hava gözlerini yaktı.
Gözlüğünü taktığında, camlar derisinin ısıyla anında pus-
landı. Eldivenli elleriyle demir çubuğu buldu ve kazan kapa-
ğının altına sıkıştırdı. Birer kara yumruyu andıran Yanartaşlar,

sürtünmeyle birlikte hangi tozla kaplandıklarına bağlı olarak farklı renklerde kıvılcımlar saçtı.

Birbirine sürtünen Yanartaşlar sonunda kan kadar kırmızı bir alevle yanmaya başladılar. Bunlar ısıtmak ya da aydınlatmak için değildi. Tek varlık amaçları, akımı hatırlatmaktı. Oysa Akos'un bedeninde hissettiği titreşim yeterince hatırlatıcıydı. Akım, yaşayan her şeyden geçerek gökyüzünde rengârenk kendini gösterirdi. Tıpkı yanartaşlar gibi. Tıpkı kasaba tabelasına doğru akarken başlarının üstünde süzülen ışıklar gibi... Başka gezegenlerdekilere bu gezegenin karlarla kaplı olduğunu düşünürlerdi ama aslında buraya adımlarını bile atmamışlardı.

Akos'un ağabeyi Eijeh, başını dışarı uzattı. "Donmak mı istiyorsun? Hadi gel, annem neredeyse hazır."

Tapınağa gidecekleri her seferinde annesinin hazırlanması uzun sürerdi. Sonuçta o kâhindi. Herkes ona bakacaktı.

Akos demir çubuğu yere bırakıp içeri girdiğinde gözlüğünü çıkarıp yüz kalkanını boynuna indirdi.

Babası ve ablası Cisi, ön kapıda duruyordu. İkisi de en kalın kabanlarına bürünmüşlerdi. Bütün kabanlar, boya tutmadığı için griye çalan beyaz renkteki *kutyah* kürkündendi ve hepsi kapüşonluydu.

"Hazır mısın, Akos? Güzel." Annesi kabanının önünü sımsıkı kapattı. Babalarının eski botlarına göz attı. "Oralarda bir yerlerde, ayakkabılarının pisliğini gören babanın kemikleri sızlıyordur, Aoseh," dedi.

“Biliyorum, zaten kemikleri sızlasın diye böyle kirlattım,” dedi babaları, annelerine sırtarak.

“Güzel,” dedi kadın. Aslında neredeyse cıvılamıştı. “Böyle olmaları *benim* de hoşuma gidiyor.”

“Babamın hoşlanmadığı her şeyden hoşlanırsın.”

“Çünkü adam hiçbir şeyden hoşlanmazdı.”

“Hâlâ sıcakken kızağa binebilir miyiz?” dedi Eijeh, sesinde bir miktar sızlanmayla. “Ori anıtta bizi bekliyor.”

Kabanını iyice kapatan anneleri, yüz kalkanını indirdi. Ön taraftaki ısıtılmış yolda, kürkleri, gözlükleri ve eldivenleriyle zıplaya zıplaya ilerlediler. Güdük ve yuvarlak bir gemi onları bekliyor, diz boyu karların üstünde süzülüyordu. Annelerinin dokunuşuyla kapı açıldı ve hepsi içeri yığıldı. Akos, tırmanamayacak kadar küçük olduğundan Cisi ve Eijeh onu kollarından tutup çekmek zorunda kaldı. Kimse emniyet kemeri takmakla uğraşmadı.

“Tapınağa!” diye bağırdı babaları, yumruğunu havaya kaldırarak. Oraya giderken hep aynı şeyi yapardı. Sıkıcı bir dersi ya da seçim gününde upuzun kuyrukları neşelendirmek ister gibiydi.

“Keşke bu heyecanı şişeleyip Thuvhe’de satabilseydik. Çoğunu yılda sadece bir kez görüyorum ve sadece o günlerde onları bekleyen yemek ve içecek oluyor,” diye söylendi anneleri, belli belirsiz bir gülümsemeyle.

“Al sana çözüm o zaman,” dedi Eijeh. “Mevsim boyunca onları yemeğe boğ.”

“Ah, çocuk aklı işte,” dedi anneleri, başparmağıyla kontağa bastırırken.

Kızak önce öne, sonra ileri fırladı. Hâliyle hepsi birbirinin üstüne yığıldı. Kahkaha atan Eijeh, bir yumrukla Akos’u kendinden uzaklaştırdı.

Hessa’nın ışıkları önlerinde göz kırpyordu. Kasaba bir tepenin etrafına yayılmıştı, askeri üs tepenin altında, tapınak en üstündeydi. Arada başka binalar da vardı. Şimdi gitmekte oldukları tapınak, yüzlerce renkli cam panelden oluşan kubbesiyle büyük bir taş yapıydı. Güneş kubbeye vurduğunda Hessa’nın zirvesi alevli bir kırmızıyla parlardı ancak böyle günler son derece nadir görülürdü.

Kızak tepeye yaklaştığında ulus-gezegenleri kadar yaşlı olan kayalık Hessa’nın üstünde süzüldü. Düşmanları haricinde herkesin bildiği Thuvhe ismi öylesine kaypak bir kelimeydi ki gezegenden olmayanlar söylerken boğulacak gibi olurdu. Evlerin yarısı karların altında kalmıştı. Neredeyse hepsi boştu. Bu akşam herkes tapınağa gidiyordu.

“Bugün ilginç bir şey görüyor musun?” diye sordu babaları, annelerine. Bir taraftan da kızağı, gökyüzüne uzanan ve kendi etrafında dönen rüzgâr-metreden uzak tutmaya çalışıyordu.

Akos onun, annesine uzgörülerini sorduğunu biliyordu. Galaksideki her gezegende, biri yükselen, biri oturan ve biri düşen üç kâhin olurdu. Akos bunun ne anlama geldiğini kestiremiyordu ama akımın annesinin kulağına bir şeyler fısılda-

dığını ve üstlerinden uçtukları halkın yarısının ona hayranlık duyduğunu biliyordu.

“Geçen gün kardeşinin yerini bulmuş olabiliri...” diye söze başladı anneleri. “Gerçi onun bunu isteyeceğinden şüpheliyim.”

“O sadece geleceğin saygıyla idare edilmesi gerektiğini düşünüyor.”

Anneleri, gözlerini Akos, Eijeh ve Cisi üzerinde dolaştırdı.

“Sanırım tam da bu yüzden asker ailesine gelin oldum,” dedi sonunda. “Akım-armağanımın bile belli bir düzen içinde olmasını istiyorsunuz.”

“Aileme karşı gelip komutan değil, bir çiftçi olmaya karar verdiğimin farkındasıdır umarım,” dedi babaları.

Anneleri, hiç de öyle değilmiş gibi sadece, “Hııı,” demekle yetindi.

O sırada Cisi, Akos’un daha önce de duyduğu ama nereden olduğunu bir türlü çıkaramadığı bir ezgiyi mırıldanmaya başladı. Ablası pencereden dışarı bakarken, annesiyle babasının atışmalarına aldırımıyordu. Birkaç saniye sonra herkes susunca geriye bir tek onun mırıldanması kaldı. Babaları onun kendine özgü bir aldırmazlığı olduğunu söylledi.

Tapınak hem dıştan hem içten ısıllı ısıldı. Kemerli girişin üstüne Akos’un yumruğundan daha büyük olmayan bir dizi fener asılmıştı. Her yer, şişko karınlarından ışıklar saçan kızaklarla doluydu. Kimileri yamaca park etmişti, diğerleri park

edebilecekleri bir yer bulabilmek için kubbenin etrafında arılar gibi süzülüyorlardı. Anneleri tapınağın bütün gizli yerlerini bildiğinden, yemekhanenin hemen yanındaki gölgelik girişi işaret etti, sonra koşarak iki eliyle birden yandaki kapıyı iki yana açtı.

Karanlık taş koridordan aşağı ilerlerken eleğe dönmüş kelimelerin üstünden yürüyorlardı. Sonra Akos doğmadan çok önce Shotet işgalinde ölen Thuvhe'liler için mumlarla aydınlatılmış anıtın yanından geçtiler. Akos titreşen mum ışıklarını seyrederken biraz yavaşladı ama Eijeh arkadan omuzlarını sıkınca irkilerek nefesini tuttu. Sonra ağabeyi olduğunu anlayınca kızardı. Eijeh gülerek yanağına ufak bir şaplak attı. "Karanlıkta bile ne kadar kızardığını görebiliyorum!"

"Kapa çeneni!" dedi Akos.

"Eijeh," diye cıvıldadı anneleri. "Çocukla uğraşma."

Bunu her seferinde söylemesi gerekiyordu sanki. Akos'a hemen *her durumda* kızardığını daha çok hissettiriyordu.

"Sadece *takıldım...*"

Kâhin Salonu'nun dışındaki kalabalığı geçip yapının ortasına ilerlediler. Herkes botlarını yere vuruyor, kabanlarını silkeliyor, kapüşonların yatırdığı saçları düzeltiyor, parmaklarına sıcak nefes üflüyordu. Kereseth ailesi de kabanlarını, gözlüklerini, eldivenlerini, botlarını ve yüz maskelerini, hemen üst tarafında akımı temsilen resmedilmiş Thuvhe'li figürün olduğu mor camın altındaki karanlık girintiye yığdı. Tam yeniden

Kâhin Salonu'nun ortasına dönüyorlardı ki Akos tanıdık bir ses duydu.

“Eij!” Eijeh'in en iyi arkadaşı Ori Rednalis, koridorda koşarak yaklaşıyordu. Dümdüz saçları olan kızcağız, sivri dizleri ve dirsekleriyle tam bir sıska gibi görünüyordu. Akos onu daha önce hiç elbiseyle görmemişti, oysa şimdi askeri üniforma gibi omuzları düğmeli, kırmızı-mor bir kumaştan ağır elbise giymişti.

Kızın parmak eklemleri soğuktan kıpkırmızı olmuştu. Yaklaşır yaklaşmaz Eijeh'in önüne atladı. “Demek buradasın. İki teyzemin Meclis'le ilgili zırvalarını yeterince dinledim, biraz daha dinlersem patlayabilirim.” Akos da Ori'nin teyzelelerinden birinin, galaksinin hükümet yapısı olan Meclis'le ilgili zırvalarını dinlemişti. Kadın durmadan Thuvhe gezegenini sadece buzçiçeği üretilen bir yer olarak değerlendiriyor, Shotet saldırılarını hafife alarak bunları *sivil uyumsuzluk* olarak gördüğünü belirtiyordu. Haksız da sayılmazdı ama büyükler ne zaman gevezelik etmeye başlasalar Akos kendini hep huzursuz hissedirdi. Çünkü ne diyeceğini bilemezdi.

Ori devam etti. “Merhaba Aoseh, Sifa, Cisi, Akos. Mutlu Tomurcuklar. Hadi gidelim, Eij.” Bütün bunları tek bir nefeste söylemişti.

Eijeh izin istercesine baktığında babaları elini sallayarak onları savuşturdu. “Hadi gidin bakalım. Sonra görüşürüz.”

“Ve seni geçen seneki gibi ağzında pipoyla yakalarsak,” diye ekledi anneleri, “o piponun içindekileri sana yediririz.”

Eijeh, umurunda değilmiş gibi kaşlarını çattı. Hiçbir şeyden utanmaz, hiçbir zaman yüzü kızarmazdı. Sesi okuldaki çocuklardan daha tiz olduğu ya da Hessa'da insanı son derece popüler yapan zenginliği için dalga geçildiğinde bile istifini hiç bozmazdı. Hatta cevap bile vermezdi. Meseleleri es geçip sadece kendi istediği zaman gündeme getirmek gibi muhteşem bir yeteneği vardı.

Akos'u dirseğinden tutup Ori'nin peşinden sürükledi. Cisi her zamanki gibi anne ve babalarıyla kalacaktı. İki kardeş, Ori'nin peşinden Kehanet Salonu'na koştu.

Ori bir anda nefesini tuttu. Akos da salonu görünce aynı tepkiyi verdi. Biri, kırmızı görünsünler diye suskunççek tozu serptiği yüzlerce feneri, kubbenin en yüksek noktasından başlayıp dış cepheye kadar salonun her yerine asmıştı. Akos'a bakıp sırtıttığında Eijeh'in dışleri bile kırmızı parlıyordu. Genelde boş olan salonun ortasında, şimdi bir adam genişliği ve uzunluğunda bir tabaka buz vardı. Buzun içinde tomurcuklanmaya hazırlanan düzinelerce suskunççek görülebiliyordu.

Akos'un başparmağı büyüklüğünde daha çok Yanartaş feneri, tomurcuklanması beklenen suskuneklerin etrafını sarıyordu ama muhtemelen suskuneklerin gerçek, hatta her tür fenerden çok daha kırmızı rengini herkes görsün diye bu fenerler beyaz ışık veriyordu. Bazıları ieklerin renginin kan kadar kırmızı olduğunu söylerdi.

En güzel kıyafetlerini giymiş bir sürü insan salonu doldurmuştu. Sadece elleri ve başları açıkta bırakan bol elbiseler, farklı renklerde son derece zarif görünen cam düğmeler, dizlere dek uzanan, pürüzsüz *elte* şeritleriyle süslenmiş yelekler ve boynu iki kere saran atkılar. Hepsi, gri ya da beyaz kabanlarının aksine koyu ve parlak renklerde... Eijeh'in eskilerinden birini giyen Akos'un ceketi koyu yeşildi ve hâlâ omuzlarına büyük geliyordu. Ağabeyinin ceketiye kahverengiydi.

Ori doğrudan yemeklere yöneldi. Ekşi suratlı teyzesi önünden geçenlere ikram tabakları uzatıyordu ama Ori'ye bakmadı. Ori neredeyse bütün zamanını Kereseth ailesinin evinde geçirirdi. Akos onun teyzesini ve amcasını pek sevmediğini hissediyordu, ama kızın annesiyle babasına ne olduğunu bilmiyordu. Eijeh ağzına bir ekmek somunu tıktırdığında neredeyse boğuluyordu.

"Dikkatli ol," dedi Akos. "Ekmek yerken boğulmak, pek saygın bir ölüm şekli değil."

"En azından sevdiğim şeyi yaparken ölürüm," diye homurdandı Eijeh, dolu ağzıyla.

Akos güldü.

O sırada Ori, kolunu Eijeh'in boynuna dolayıp başını kendine doğru çekti. "Sakın şimdi bakma. Sol taraftan bizi kesiyorlar."

"N'olmuş?" dedi Eijeh, ağzından kırıntılar saçarak. Ama Akos'un ensesi yanmaya başlamıştı bile. Eijeh'in sol tarafına

kaçamak bir bakış fırlattı. Küçük bir yetişkin grubu sessizce durmuş, onları izliyordu.

“Şimdiye kadar çoktan alışman gerekirdi, Akos,” dedi Eijeh. “Sonuçta bu ilk değil.”

“Onların şimdiye kadar *bize* alışması gerekirdi,” diye yanıtladı Akos. “Biz hayatımız boyunca buradaydık, hepimiz kaderimizi yaşadık; bakılacak ne var ki?”

Herkesin bir geleceği vardı ama kader herkes için değildi. En azından anneleri böyle söylemekten hoşlanırdı. Sadece “seçilmiş” ailelerin üyelerinin kaderi olurdu. Doğdukları anda gizlice bütün gezegenlerdeki bütün kâhinler bundan haberdar olurdu. Aynı anda. Anneleri, böyle anlarda en derin uykudan fırladığını söylerdi, çünkü bu uzgörüler en güçlüleriydi.

Eijeh, Cisi ve Akos’un kaderleri vardı. Kaderlerini Görenlerden biri anneleri olmasına rağmen, onları neyin beklediğini üçü de bilmiyordu. Anneleri sürekli, bunu onlara söylemesine gerek olmadığından, dünyanın zamanı gelince söyleyeceğinden dem vururdu.

Kaderler, dünyaların hareketlerini belirliyordu. Akos bu konuya uzun uzun daldığında, bir süre sonra midesi bulanmaya başlıyordu.

Ori omuz silkti. “Teyzem, son zamanlarda iletişim kanallarındaki kâhinlerin Meclis tarafından eleştirildiğini söylüyor, yani muhtemelen herkesin aklında bu var.”

“Eleştiri mi?” diye sordu Akos. “Neden?”

Eijeh ikisini de duymazdan geldi. “Hadi, gidip iyi bir yer bulalım.”

Ori hemen kocaman gülümsedi. “Hadi. Geçen yılki gibi milletin kışına bakmak zorunda kalacağım bir yere sıkışmak istemiyorum.”

“Bence bu yıl kış hizasını geçmişsindir,” dedi Eijeh. “Belki sırt seyrederdin.”

“Ay, şahane. Zaten teyzemin zoruyla giydiğim bu elbiseyi de sırt izleyeyim diye giymiştim.” Ori gözlerini devirdi.

Bu sefer Kehanet Salonu’ndaki kalabalığı ilk yaran Akos oldu. En öne geçene kadar şarap kadehlerinin altında zikzaklar çizip, suskunçiçeklerin içinde olduğu buz tabakasının tam önüne geldi. Tam zamanında gelmişlerdi. Anneleri de oradaydı. İçerisi biraz serin olsa da ayakkabılarını çıkarmıştı. Toprağa yakın olduğunda hep daha iyi bir kâhin olduğunu söylerdi sürekli.

Eijeh’le birlikte kıkırdıyorlardı ama kalabalık susunca Akos da sessizliğe büründü.

Ağabeyi eğilip kulağına fısıldadı, “Hissediyor musun? Akımın titreşimi burada deli gibi duyuluyor. Sanki göğsüm uğulduyor.”

Eijeh söyleyene kadar Akos farkında değildi ama ağabeyi haklıydı. Sanki göğsü titreşiyor, damarlarındaki kan şarkı mırıldanıyordu. Ne var ki ona cevap vermeden anneleri konuşmaya başladı. Yüksek sesle konuşmuyordu, zaten buna

ihtiyacı da yoktu, çünkü hepsi söyleyeceklerini ezbere biliyordu.

“Akım galaksideki bütün gezegenlerden akarak gücünün bir kanıtı olarak bize ışığını veriyor.” Sanki işaret almış gibi hepsi başını kaldırıp gökyüzünü gösteren kırmızı cam kubeye baktı. Yılın bu zamanında gökyüzü, tıpkı suskunçiçekler gibi kopkoyu bir kırmızıya bürünürdü. Titreşim, akımın kendileri de dâhil yaşayan her şeyden geçtiğinin gözle görülebilir bir kanıtıydı. Bütün galaksiyi dolaşıyor, bütün gezegenleri ip-teki boncuklar gibi birbirine bağlıyordu.

“Akım, yaşayan her şeyden akıp geçiyor,” diye devam etti Sifa. “Gelişmek için kendine yer açıyor. Akım, nefes alan herkese uğruyor ve hepimizin akıl süzgecinden farklı şekillerde süzülüyor. Akım, buzda tomurcuklanan bütün çiçeklerden geçiyor.”

Sadece Akos, Eijeh ve Ori değil, salondaki herkes kıpırdadı. Omuzlar birbirine sürterken, hepsi buzun içindeki suskunçiçeklere ne olduğunu görmeye çalışıyordu.

“Akım, buzda tomurcuklanan bütün çiçeklerden geçiyor,” diye tekrarladı Sifa. “Onlara en koyu renkte açma gücü veriyor. Akım, ölüm ve barış getiren tomurcuklarıyla zamanın işareti olan suskunçiçeklere güç veriyor.”

Kısa bir süre sessizlik olduğunda böyle olması gerekiyormuş gibi kimse yadırgamadı. Sanki hepsi, parçacıkların sürtünmesiyle hayat bulan yanartaşlar gibi evrene güç veren bu tuhaf enerjiye eşlik ederek şarkı mırıldanıyordu.

O sırada... bir hareket oldu. Bir yaprak kıpırdadı. Bir sap çatırdadı.

Küçük suskunecek tarlasında bir sarsıntı oldu. Kimse ıtını çıkarmıyordu.

Akos başını kaldırıp kırmızı cama, fenerlerden oluşan çatıya baktı. Bir saniye bile olmamıştı ve neredeyse kaçırıyordu. Gözlerini yine buza çevirdiğinde bütün çiçekler açılıverdi. Kıp kırmızı yapraklar aynı anda açılıyor, parlak renkli yüzlerini gösteriyor, saplarının üzerine sarkıyordu. Yerdeki buzdan tarla şimdi iekle doluydu.

Nefesini tutan herkes, biraz sonra alkışlamaya başladı. Akos da avuçları acıyana kadar diğ erleriyle birlikte alkışladı. Babaları gelip annelerinin elini tuttu ve alnına bir öpücük kondurdu. Kâhine başka kimse dokunamazdı. Akımın ona geleceğ i görme yeteneğ ini bahş ettiğ i Sifa Kereseth'e sadece babaları dokunabiliyor, gülümsediğinde yanağ ında beliren gamzeye parmağ ını batırıyor, ördüğ ü saçlarına saman sapları takabiliyor, ekmek hamurunu yoğ urduktan sonra sarı unlu parmaklarıyla omuzlarını sıkabiliyordu.

Babaları geleceğ i göremiyordu ama parmaklarıyla kırık tabak, duvar monitöründeki çatlak ya da eski bir gömleğ in yıpranan yakası gibi birçok şeyi tamir edebiliyordu. Bazen başı belaya girenleri bile bir araya getirebilirmiş gibi hissettirirdi. O yüzden önüne gelip onu kucağ ına aldığı nda Akos hiç utanmadı.

“En küçük çocuk!” diye bağırdı babası, onu omzuna atarken. “Ah, aslında o kadar da küçük sayılmaz. Artık onu omzuma atamayacağım galiba.”

“Mesele benim büyümüş olmam değil, senin yaşlanmış olman,” dedi Akos.

“Ukala dümbeleşti! Hem de kendi oğlum,” dedi babası. “Acaba sivri dile nasıl bir ceza yakışır?”

“Sakın...”

Ama geç kalmıştı. Babası onu çoktan onu ayak bileklerinden tutmuş, aşağı sarkıtıyordu. Tepe üstü duran Akos, gömleğini ve ceketini tutmaya çalışırken, elinde olmadan kahkahalarla gülüyordu. Aoseh onu aşağı indirdi ve güvenli bir şekilde bıraktı.

“Sivri dil neymiş görürsün sen,” dedi babası, üstüne eğilerek.

“Sivri dil, bütün kanın beynine toplanmasına mı neden oluyor?” diye sordu Akos, masum masum gözlerini kırpıştırarak.

“Aynen,” diye sırtıttı Aoseh. “Mutlu Tomurcuklar.”

Akos da sırtıttı. “Sana da.”

Akşam vakti, Eijeh ve Ori mutfak masasında otururken uyu-yakalana kadar bütün aile uyanıktı. Anneleri, Ori’yi oturma odasındaki kanepeye taşıdı. Ori bu sıralar hemen hemen her geceyi bu kanepede geçiriyordu. Babaları da Eijeh’i yatırdık-

tan sonra Akos’la annesi haricinde herkes yatağına gitti. Zaten her gece en son ikisi uyurdu.

Annesi monitörü açınca Meclis haberleri mırıldanmaya başladı. Meclis’te dokuz ulus-gezegen vardı ve hepsi galaksideki en büyük ya da en önemli olanlardı. Teknik olarak her ulus-gezegen bağımsızdı ama ticareti, silahlanmayı, anlaşmaları ve seyahati Meclis düzenler, kendine bağlı olmayan uzay boşluğunda yasaları uygulardı. Meclis ajansı, teker teker ulus-gezegenlerden haberler veriyordu. Tepes’te su kısıntısı, Othyr’de yeni bir tıbbi buluş, Pitha’nın yörüngesine demir atan korsanlar...

Annesi şimdi kurutulmuş bitki kutularını açıyordu. Akos başta ikisinin de dinlenmesine yardım edecek sakinleştirici bir çay yapacağını düşünmüştü ama kadın kalkıp koridordaki dolabın en üst rafına gizlenmiş suskunçiçek kavanozunu da getirdi.

“Bu geceki dersimizi biraz daha özel kılabiliriz diye düşündüm,” dedi Sifa. Buzçiçekleriyle ilgili bilgi aktarırken Akos’un karşısında annesi değil, sadece Sifa olurdu. İki yıl önce olsa, yarısına denk gelen şifa *dersleri*, oyun gibi geçerdi ama şimdi Sifa çok daha ciddiydi. Böyle bir ciddiyet karşısında ona anne demek oldukça zordu.

“Bir kesme tahtası çıkar ve benim için biraz harva kökü doğra,” dedi Sifa, ellerine bir çift eldiven geçirirken. “Daha önce suskunçiçek kullanmıştık, değil mi?”

“Uyku iksiri için,” diye yanıtlayan Akos, annesinin sol yanına geçip kesme tahtasının üstünde bir bıçakla tozlu harva

kökünü kesmeye başladı. Kök, kirli beyazdı ve üstü incecik tüylerle kaplıydı.

“Eğlence karışımında da kullandık,” diye ekledi Sifa. “Sanırım bir gün partilerde çok işine yarayacağını söylemiştim. *Ama büyüyünce.*”

“Evet, söylemiştin,” dedi Akos. “*Ama büyüyünce* de demiştin.”

Sifa dudaklarını büktü. Çoğu derste en sevimli hâli bu olurdu.

“Büyüyünce eğlenmek için kullanabileceğin aynı içeriklerle zehir de hazırlayabilirsin,” dedi ciddiyetle. “Sadece suskunçiçekten iki ölçek ekleyip harvanın yarısını kullanman yeterli. Anlaşıldı mı?”

“Niye?..” Ama Akos’un sorusu yarım kaldı, çünkü Sifa konuyu çoktan değiştirmişti bile.

“Eee,” dedi kadın, önündeki kesme tahtasına bir suskunçiçek yaprağını yatırırken. Yaprak hâlâ kırmızıydı ama büzüşüp başparmağı ucu kadar kalmıştı. “Bu gece aklın nerede senin?”

“Hiçbir yerde,” dedi Akos. “Belki Tomurcuk Bayramı’nda bize bakan insanlara takılmışımdır.”

“O insanlar kaderi olanlara hayranlar. Bir gün sana bakmayı keseceklerini söylemek isterdim...” Sifa, derin bir iç çekti. “Ama korkarım... hayatın boyunca *sana* bakacaklar.”

Akos, bu *sana* vurgusunun nedenini sormak istese de ders sırasında annesine daha ürkek yaklaşıyordu. Yanlış bir soru

sorduğunda Sifa dersi aniden bitiriverirdi. Doğru sorulardaysa bazen bilmemesi gereken şeyleri öğrenebiliyordu.

“Peki, sen?” diye sordu annesine. “Yani senin kafana takılanlar?”

“Ah...” Annesi yaprağı marifetli hareketlerle keserken bıçak tahtanın üstünde takırdıyordu. Akos da kesme işinde ustalaşıyordu ama bazen eli kayınca hatalar olabiliyordu. “Bu gece Noavek ailesi kafamı işgal ediyor.”

Ayakları çıplaktı, soğuktan parmaklarını kıvrırmıştı. Bir kâhinin ayakları...

“Shotet’i yöneten aile,” diye devam etti. “Düşmanlarımızın ülkesi.”

Shotetler, bir ulus-gezegen değil, bir halktı ve zalimlikleriyle bilinirlerdi. Aldıkları her hayat için öldürdükleri insanın kollarına çentikler çizerlerdi ve çocuklarına bile savaş sanatları öğretirlerdi. Akos ve ailesi gibi onlar da Thuvhe gezegeninde, tüyotlarıyla kaplı toprakların ötesinde yaşıyordu ama onlar gezegene Thuvhe ya da kendilerine Thuvhe’liler demezlerdi. Tüyotları, Akos’un evinin camlarını da tırmalıyordu.

Akos’un babaannesi, Shotet saldırılarından birinde ölmüştü. Babasının anlattığına göre kendini sadece bir ekmek bıçağıyla savunmak zorunda kalmıştı. Hessa şehri hâlâ Shotet şiddetinin yaralarını taşıyordu. Kayıpların isimleri alçak taş duvarlara yazılmıştı, kırık camlar yenilenmek yerine yamalanmıştı, o yüzden camlardaki çatlaklar hâlâ görülebiliyordu.

Tüyotlarının hemen ötesinde. Bazen dokunacakmış kadar yakın olduklarını hissetmemek elde değildi.

“Noavek ailesine de kader bahşedilmiştir, bunu biliyor muydun? Tıpkı sen ve kardeşlerin gibi,” diye devam etti Sifa. “Kâhinler o ailenin geçmişinde hiç kader görmemişti, sadece benim zamanımda ortaya çıktı. Ve bu olduğunda Noavekler, zaten başından beri ellerinde olan gücü artırıp kontrol edebilmek için Shotet hükümetine hükmetmeye başladılar.”

“Böyle bir şey olabileceğini hiç bilmiyordum. Yani bir ailenin aniden kader sahibi olması?”

“Eh, geleceği görme armağanına sahip olanlar, kaderin kime gideceğine hükmedemez,” dedi annesi. “Yüzlerce *gelecek*, yüzlerce olasılık görüyoruz. Ama kader, bir kişinin her gelecek olasılığında başına geleceklerle ilgilidir ki bu da çok nadir görülür. Ve bu kaderler, kader bahşedilmiş aileleri belirler. Aksi görülmemiştir.”

Akos hiç bu yönünü düşünmemişti. İnsanlar kâhinlerin özel ve önemli kişilere kader dağıttığı hakkında konuşup dururdu ama şimdi annesinin söyledikleri, bunun tam tersiydi. Kaderler, bazı aileleri önemli kılıyordu.

“Demek kaderlerini gördün. Noavek ailesinin kaderini.”

Sifa başıyla onayladı. “Sadece oğulları Ryzek ve kızları Cyra. Oğlan büyük, kız senin yaşlarında.”

Akos bu isimleri, bir sürü komik dedikodu eşliğinde daha önce de duymuştu. Ağızlarından köpükler saçtukları, düş-

manlarının gözlerini kavanozlarda sakladıkları, bileklerinden omuzlarına kadar kollarının ceset çentikleriyle dolu olduğu söylenirdi. Belki sonuncusu o kadar da komik sayılmazdı.

“Bazen birinin neden öyle biri olduğunu anlamak kolaydır,” dedi annesi yumuşak bir sesle. “Ryzek ve Cyra, bir tiranın çocukları. Babaları Lazmet, kendi kardeşlerini öldüren bir kadının oğlu. Şiddet, nesilden nesile bulaşıyor.” Başını sallarken vücudu da öne arkaya sallanıyordu. “Ama anlıyorum. Her şeyi görüyorum.”

Akos onun elini tuttu.

“Kusura bakma, Akos,” dedi Sifa. Akos, onun gereğinden fazla açıklama yaptığı için mi, yoksa başka bir şey için mi özür dilediğini kestiremiyordu ama zaten bunun bir önemi de yoktu.

Bir süre daha, gecenin, bir şekilde öncekilerden çok daha karanlık bu vaktinde, kesme tahtalarının başında çalışıp haber kanalının mırıltılarını dinlediler.

BÖLÜM 2 | AKOS

“GECENİN BİR YARISINDA OLDU,” DEDİ OSNO, NEFES NEFESE.
“Dizimi kaşımam gerekti, sonra yanmaya başladı... Ama bataniyeyi üstümden attığımda kaybolmuştu.”

Sınıfın duvarlarından biri yay gibi kıvrık, diğer ikisi düdü. Tam ortada Yanartaşlarla dolu büyük bir fırın vardı ve öğretmenleri ders anlatırken dolaştıkça botları yerde gıcırdardı. Akos bazen onun bir ders sırasında sınıfı kaç kere dolaştığını sayardı. Bugüne kadar hiç küçük bir sayı olmamıştı.

Fırının etrafına dizilen metal sandalyelerin önünde, bilgisayar ekranı gibi belli bir açıyla duran cam ekranlar vardı. Günün dersini göstermeye hazır bir şekilde parlıyorlardı. Ama öğretmenleri henüz gelmemişti.

“Göster bakalım o zaman,” dedi Riha. Gerçek bir vatansever olarak hiç kimsenin sözüne güvenmeyen kız her zaman Thuvhe haritaları iliştilirilmiş atkılar takardı. Biri bir şey söylediğinde, doğruluğu kanıtlanana kadar çilli burnunu kırıştırdı.

Osno küçük bir bıçakla başparmağını kesti. Yaradan kan boşalıyordu ama diğerlerinden uzak otursa da Akos bile derinin fermuar gibi kendiliğinden kapanmaya başladığını görebilmişti.

Büyüdüklerinde, vücutları değiştiğinde herkes akım-armağanına kavuşurdu. Akos henüz on dört mevsim yaşında olduğu için kendi armağanına kavuşması biraz zaman alacaktı. Bazen bu yetenekler aile genlerinde dolaşırdı, bazen hiç görünmezdi. Bazıları işe yarar şeylerdi, bazıları hiçbir işe yaramazdı. Osno'nun armağanı işe yarayacak türdendi.

“Muhteşem,” dedi Riha. “Bakalım benim armağanım ne olacak? Sen ne olacağını daha önceden kestirebiliyor muydun?”

Osno sınıfın en uzun boylusuydu. Biriyle konuşurken onunla konuştuğunu anlasın diye konuştuğu kişiye iyice sokulurdu. Akos'la en son bir mevsim önce konuşmuştu ve Osno'nun annesi yanlarından ayrılırken, “Kader bahşedilmiş birine pek benzemiyor, değil mi?” demişti.

Osno ise, “Bence hoş biri olması yeterli,” diye yanıtlamıştı.

Fakat Akos aslında *hoş biri* değildi; bu söz, genellikle sessiz sakın insanlar için söylenirdi.

Osno kolunu sandalyesinin arkalığından sallandırıp gözüne düşen saçlarına üfledi. “Babama göre kendini ne kadar iyi tanırsan, armağanına o kadar az şaşırmışsın.”

Riha, onaylarcasına başını sallarken ördüğü saçları da zıplıyordu. Akos, Riha'yla Osno'nun mevsim sonuna kadar çıkmaya başlayacaklarına dair kendi kendine bahse girdi.

O sırada kapının yanındaki ekran titreşip karardı. Bununla birlikte sınıftaki ışıklarla, kapının altından sızan koridor ışıkları da söndü. Riha bir şey söyleyecektiye de dudakları donakalmıştı. Akos, koridordan gürültülü sesler duydu. Sandalyesi geriye kayınca gıcırdadı.

“Kereseth!..” diye fısıldadı Osno uyarırcasına. Ama Akos, koridora şöyle bir göz atmanın neden korkunç bir şey olduğunu anlayamıyordu. Birileri üstüne atlayıp ısıracak değildi ya!

Kapıyı azıcık aralayıp dar koridora başını uzattı. Bina, Hessa’daki birçok yapı gibi daire şeklindeydi. Öğretmenlerin odaları merkezindeydi, sınıflar ise bir koridorun ikiye böldüğü daireyi oluşturuyordu. Işıklar karardığından koridor o kadar karanlıktı ki sadece merdivenlerin tepelerindeki turuncu renkli acil lambaları görülebiliyordu.

“Neler oluyor?” Ses tanıdıktı. Ori sormuştu. Doğu yönündeki merdiven sahanlığında turuncu renkli aydınlıkta göründü. Hemen önünde duran teyzesi Badha, her zamankinden çok daha perişan görünüyordu. Saç tutamları topuzundan kurtulmuş, yüzüne düşmüştü. Süveterinin düğmeleri baştan sona yanlış iliklenmişti.

“Tehlikedesin,” dedi kadın. “Daha önce talim ettiklerimizi uygulama zamanı.”

“Ama *niye?*” diye üsteledi Ori. “Buraya gelip hiçbir şey söylemeden beni sınıftan çekip çıkarıyorsun. Her şeyi, herkesi bırakmamı istiyorsun...”

“Kader bahşedilmişlerin hepsi tehlikede, anladın mı? İfşa oldun. Gitmen gerekiyor.”

“Peki Keresethler? Onlar tehlikede değil mi?”

“Senin kadar değil.” Badha, yeğenini dirseğinden kavrayıp doğu yönündeki merdiven sahanlığına doğru çekiştirdi. Ori’nin yüzü gölgede kalmıştı, o yüzden Akos onun yüz ifadesini göremiyordu. Ama köşeyi dönmelerinden hemen önce Ori döndüğünde saçlarının yüzüne düştüğünü gördü. Süveterinin yakası çarpıldığı için köprücük kemiği görülebiliyordu.

Dahası gözleri sanki korkudan kocaman olmuştu ama emin olmak zordu.

O sırada biri Akos’a seslendi. Cisi, ortadaki ofislerden birinden dışarı fırlamıştı. Kalın gri elbisesini, siyah botlarını giymişti. Dudakları bir çizgiden ibaretti.

“Hadi,” dedi. “Müdürün odasına çağrıldık. Babam da geliyor. Orada bekleyeceğiz.”

“Ne?..” diye söze başladı Akos, ama her zamanki gibi sesi çok cılız olduğu için yine kimse umursamadı.

“Hadi.” Cisi, az önce kapattığı kapıyı itti. Akos’un bey-ninde tilkiler dolaşıyordu. Ori de kader bahşedilenlerdendi. Bütün ışıklar sönmüştü. Babaları onları almaya geliyordu. Ori tehlikedeydi. *Kendisi* tehlikedeydi.

Cisi, turuncu renkli acil durum lambalarının ışığında bir görünüp bir kayboluyordu. Sonra bir kapı açıldı, bir fenerin ışığında Eijeh dönüp onlara baktı.

Müdür onun tam karşısında oturuyordu. Akos, adamın adını bilmiyordu. Herkes ona “Müdür” derdi ve ancak bir duyuru yaptığında ya da bir yerlere giderken görülürdü. Gerçi Akos bugüne kadar onu hiç önemsememişti.

“Neler oluyor?” diye sordu ağabeyine.

“Kimse bir şey söylemiyor,” dedi Eijeh, müdüre kaçamak bir bakış fırlatarak.

“Bu tür meseleleri ailelere bırakmak okul prensibidir,” dedi müdür. Bazı çocuklar adamın et yerine makine parçalarından oluştuğunu, bir yeri kesilse her tarafa kablolar saçılacağını söyleyerek dalga geçirdi. Adam aynen böyle konuşuyordu.

“Meselenin ne olduğunu da mı söyleyemiyorsunuz?” dedi Eijeh. Anneleri burada olsaydı, o da aynen bu tonlamayla sorardı.

Annem nerede, diye düşündü Akos. Babaları onları almaya geliyordu ama kimse annelerinden bahsetmemişi.

Cisi, “Eijeh,” diye fısıldadığında Akos da düşüncelerinden koptu. Ablası âdeta damarlarındaki akımın mırıltısıyla konuşur, onu her seferinde kendine getirirdi. Fısıltının etkisi müdür, Eijeh, Cisi ve Akos sessizce beklerken gücünden hiçbir şey kaybetmedi.

“Burası iyice soğudu,” dedi Eijeh sonunda. Kapının altından esen buz gibi yel, Akos’un ayak bileklerini ısıırıyordu.

“Biliyorum. Elektriği kesmem gerekti,” dedi müdür. “Siz güvenli bir şekilde çıkana kadar beklemeye niyetliyim.”

“Elektrikleri bizim için mi kestiniz? Neden?” diye sordu Cisi, tatlı tatlı. Biraz daha uyumak ya da biraz daha tatlı yemek istediğinde de bu sesini kullanırdı. Tabii annesiyle babası çoktan alışmıştı ama müdürün mum gibi eridiği görülebiliyordu. Akos, adamın suratının masanın üstüne damlayıp damlamayacağını merak ediyordu.

“Meclis’ten gelen acil durum uyarılarında ekranları kapatmanın tek yolu, elektriği kesmek,” diye yanıtladı müdür nazikçe.

“Yani acil durum uyarısı söz konusu,” dedi Cisi, yine cıvılayarak.

“Evet. Bu sabah Meclis Lideri uygulamaya koydu.”

Eijeh’le Akos bakıştı. Cisi, ellerini dizlerinin üstünde birleştirmiş, sakince gülümsüyordu. Loş ışıkta kıvrıcık saçları yüzünü çevrelerken, Aoseh’in burnundan düşmüş gibi görünüyordu. Babaları da gülücükler ve kahkahalarla insanların gönüllerini çeler, istediği her şeyi yaptırabilirdi.

Neyse ki biri kapıyı yumrukladı da müdür erimekten kurtuldu. Akos, babasının geldiğini anlamıştı, çünkü son yumruğun ardından kapı kolu plakasıyla birlikte çatlayıp yere düştü. Babası her zaman bir şeyleri tamir ederdi, fakat bunların yarısından fazlası kendi kırdıkları olurdu.

“Pardon,” diye homurdandı Aoseh, odaya girerken. Kapı kolunu yerine takıp parmak uçlarıyla çatlağın üstünden geçti. Kilit plakası biraz yıpranmış gibi dursa da yepyeni görünüm-

yordu. Anneleri, onun her şeyi mükemmel bir şekilde düzeltmemesi konusunda ısrarcıydı. O yüzden evleri yamuk yumuk tabaklar ve eğri büğrü bardaklarla doluydu.

“Bay Kereseth,” diye söze girdi müdür.

“Hızlı hareket ettiğiniz için teşekkürler, Müdür,” dedi babaları. Dudaklarında gülümsemeden eser yoktu. Akos’u karanlık koridorlar, Ori’nin bağırıp çağıran teyzesi ya da Cisi’nin çizgiyi andıran dudaklarından ziyade babasının yüzündeki ifade korkutuyordu asıl. Çünkü babaları, gülümsemeyecek durumlarda bile hep gülümserdi. Anneleri, onun bunu bir zırh gibi kullandığını söylerdi.

“Hadi bakalım Küçük Çocuk, Daha Küçük Çocuk, En Küçük Çocuk,” dedi Aoseh sıkıntıyla. “Eve gidiyoruz.”

Babaları daha *ev* dediği anda hepsi ayaklanıp okul girişine yürümeye başlamışlardı bile. Doğrudan kaban askılarına gidip birbirine benzeyen gri kürk toplarının arasında yakasına dikilmiş isimlerini aradılar: *Kereseth, Kereseth, Kereseth*. Akos’la Cisi birbirlerinin kabanlarını karıştırdıklarından Akos’un kolları uzun gelmişti, Cisi’ninkiler ise bilekleri ortadaydı. Hemen değiştirdiler.

Kızak hâlâ dışarıda hazır bekliyordu. Babalarının içeri girerken ardına kadar açtığı kapı hâlâ açıktı. Normalde kızığın içinde mırıldanan haber kanalı suskundu. Navigasyon ekranı da kapalıydı. Bu durumda Aoseh, ne yapması gerektiği söylenmeden düğmeler ve kollarla oynamak zorunda kaldı. Emniyet

kemerlerini takmadılar. Akos bunun aptalca bir zaman kaybı olacağını düşünüyordu.

“Baba,” diye söze girişti Eijeh.

“Meclis bu sabah talihli ailelerin kaderlerini duyurma sorumluluğunu üstüne aldığını bildirdi,” dedi babaları. “Kâhinler, büyük bir güvenle, gördükleri kaderleri Meclis’le bir yıl önce paylaşmıştı. Genellikle birinin kaderi ölene kadar kamuya açılmaz, sadece kendileri ve aileleri bilirler ama şimdi...” Gözleri sırasıyla çocuklarında dolaştı. “Şimdi herkes kaderlerinizi biliyor.”

Akos, “Kaderlerimiz ne ki?” diye fısıltıyla sorarken, Cisi de aynı anda, “Neden tehlikeli?” diye sordu.

Babaları Cisi’nin sorusunu cevapladı. “Kaderi belli herkes tehlikede değil. Ama bazılarının kaderi... diğerlerinden çok daha tehlikeli.”

Akos, Ori’yi dirseğinden tutup merdivenlere doğru çekiştiren teyzesini hatırladı. *İfşa oldun. Gitmen gerekiyor.*

Ori’nin bir kaderi vardı. Tehlikeli bir kader... Ama hatırlayabildiği kadarıyla Akos, talihli aileler listesinde “Rednalis” ismine hiç rastlamamıştı. Belki Ori’nin soyadı gerçek değildi.

Eijeh, “Kaderlerimiz ne?” diye sorduğunda, Akos ağabeyinin güçlü sesini kıskandı. Bazen uyumaları gerektiği hâlde hâlâ uyumadıklarında Eijeh fısıldamaya çalışırdı ama eninde sonunda anneleri ya da babaları kapıda bitip onu sustururdu. Akos öyle değildi. O sırlarına daha sıkı sarılır-

dı. Zaten o yüzden diğerlerine Ori hakkında duyduklarını söylememiştir.

Babalarının sürdüğü kızak, buzçığeği tarlalarının üstünden uçtu. Tel örgüden alçak çitlerle bölünmüş tarlalar, her yönde millerce uzanıyordu. Sarı kıskançlıkçiçekleri, beyaz saflıkçiçekleri, yeşil harva sarmaşıkları, kahverengi *sendes* yaprakları ve içinden akım geçen tel kafeslerde korunan kırmızı suskunçiçekler. Tel kafeslerden önce insanlar intihar etmek için doğrudan suskunçiçek tarlalarına koşar, zehir birkaç nefeste onları ölüm uykusuna yatırırken parlak yaprakların arasında ölüp giderlerdi. Aslında Akos'a göre, ölmek için hiç de fena bir yol değildi. Bembeyaz gökyüzünün altında çiçeklerin arasında uykuya dalmak kulağa hoş geliyordu.

“Güvenli bir yere vardığımızda anlatırım,” dedi babaları, sesine neşe katmaya çalışarak.

Akos, “Annem nerede?” diye sorduğunda Aoseh onu bu sefer duydu.

“Anneniz...” Aoseh dişlerini sıktı. O sırada koltuğun altındaki döşeme, fırına atılmış bir ekmek gibi yarıldı. Aoseh bir küfür savururken elini yarığın üstünden geçirdi. Akos korku içinde ona bakarken gözlerini kırptırıyorordu. Babaları neden bu kadar öfkeliydi?

“Annenizin nerede olduğunu bilmiyorum,” diye sözünü tamamladı Aoseh. “Eminim iyidir.”

“Seni bu konuda uyarmadı mı?” diye sordu Akos.

“Belki bilmiyordu,” diye fısıldadı Cisi.

Oysa hepsi bunun doğru olmadığını biliyordu. Sifa her zaman ama *her zaman* bilirdi.

“Annenizin yaptığı her şeyin bir nedeni vardır. Bazen bunları bilemeyiz,” dedi Aoseh. Sesi biraz daha sakinleşmişti. “Zor olsa da ona güvenmemiz gerekiyor.”

Akos, babasının buna inandığından emin değildi. Daha çok kendini ikna etmeye çalışıyormuş gibi konuşuyordu.

Aoseh biraz sonra kızıağı ön bahçelerine park ederken altlarındaki tüyotu tutamlarını ve püskülleri ezdi. Tüyotları, evin arkasında Akos’un gözünün alabildiğine uzanıp giderdi. Otların arasındayken insanların başına tuhaf şeyler geldiği olurdu. Bazen fısıltılar duyar, sapların arasında karanlık gölgeler görürlerdi. Patikadan çıktıklarında, bir anda toprak tarafından yutulurlardı. Arada sırada bu tür hikâyeler herkesin kulağına gelir, bazen de kızakta giderken yerde iskeletler görülürdü. Otlarla çevrili bir yerde yaşamak, Akos’un yüzlere ve fısıltılara alışmasını sağlamıştı. Bazen tanıdık olurlardı. Ölen ninesiyle dedesi, annesiyle babasının çarpılmış yüzleri, okulda ona sataşan çocuklar...

Ama şimdi kızaktan inip püsküllere dokunmak için elini uzattığında Akos irkilerek hiçbir şey duymadığını, hiçbir şey görmediğini fark etti...

Durup etrafında sanrı gördüğüne dair bir belirti arandı. Hiçbir şey yoktu.

“Akos!” diye tısladı Eijeh.

Tuhaftı.

Ağabeyinin peşinden evin kapısına geldi. Aoseh kilidi açtığına hepsi birden hole yığılıp kabanlarını çıkarmaya başladılar. İçine çektiği hava sıcaktı ama Akos evin kokusunda bir farklılık hissetti. İçerisi genellikle, soğuk aylarda babalarının pişirdiği kahvaltı ekmeği gibi baharatlı kokardı, oysa şimdi sadece motor yağı ve ter kokusu vardı. Akos, midesinin kasıldığını hissetti.

Babası bir düğmeye dokunup ışıkları yakarken, “Baba,” dedi.

Eijeh bağırdı. Cisi boğulurcasına nefesini tuttu. Akos ise olduğu yerde donakalmıştı.

Oturma odalarında üç adam duruyordu. Biri ince uzun, diğeri daha uzun boylu ve geniş omuzlu, üçüncüsüyse kısa ve tombuldu. Sarımsı Yanartaş ışığında neredeyse siyah gibi görünen ama aslında lacivert olan koyu renkli zırhlarını giymişlerdi. Akım-kılıçları ellerindeydi, kabzalarını tutan yumruklarının etrafını saran akım dalları onları silahla birleştiriyordu. Akos bu kılıçları daha önce sadece Hessa’da devriye gezen askerlerde görmüştü. Evde akım-kılıcına hiç ihtiyaç duyulmamıştı, çünkü evin sahipleri bir çiftçiyle bir kâhinden başkası değildi.

Akos niyeyse biliyordu. Bu adamlar Shotet’liydi. Thuvhe’nin düşmanları, *ulus-gezegenlerinin* düşmanları... Shotet saldırısı

anıtında yanan her mumdan, bu adamlar ya da arkadaşları sorumluydu. Hessa'daki binalara zarar vermiş, camlarını kırmış, pencereden yansıyan görüntüyü çatlatmışlardı. En cesur, en güçlü, en ateşli Thuvhe'lilerin canını almış, aileleri gözü yaşlı bırakmışlardı. Akos'un ekmek bıçağıyla savaşıyan büyükannesi de bunlar arasındaydı.

“Burada ne işiniz var?” diye sordu Aoseh, gergin bir sesle. Oturma odasında hiçbir şeye dokunulmamıştı, alçak masanın etrafındaki minderler bozulmamıştı, kürk battaniye hâlâ ateşin kenarında, Cisi'nin kitap okurken bıraktığı gibi katlı bir şekilde duruyordu. Ateş sönmeye yüz tutmuştu, korlar hâlâ parlarsa da içerisi soğumuştur. Babaları üç çocuğuna siper olmak istercesine önlerine geçti.

“Kadın yok,” dedi adamlardan biri yanındakilere. “Acaba nerede?”

“O bir kâhin,” dedi bir diğeri. “Yakalamak kolay olmaz.”

“Dilimizi konuştuğunuzu biliyorum,” diye çıkıştı Aoseh, daha kendinden emin bir şekilde sertleşerek. “Beni anlamıyormuş gibi kendi aranızda konuşmayı bırakın.”

Akos kaşlarını çatı. Babası, adamların annesiyle ilgili söylediklerini duymamış mıydı?

“Herif sıkı çıktı,” dedi uzun boylu adam. Gözleri erimiş altın rengindeydi. “Adı neydi?”

“Aoseh,” dedi kısa olanı. Yüzünde farklı açılarda bir sürü sıyrık vardı. Neredeyse her noktası yara izi içindeydi. Gözünün

hemen yanındaki en uzun sıyrık bir parça büzüşmüştü. Akos, adamın babasının adını beceriksizce söylediğini fark etti.

“Aoseh Kereseth,” dedi altın gözlü adam. Bu sefer daha... farklı söylemişti. Sanki birden ağır bir aksanla konuşmaya başlamıştı. Oysa daha önce aksanı yoktu. Bu nasıl olabilirdi? “Benim adım Vas Kuzar.”

“Kim olduğumu biliyorum,” dedi Aoseh. “Kafam kumda yaşamıyorum.”

“Tutun onu,” dedi Vas. Kısa boylu olan adam hemen babasının üstüne atladı. Cisi ve Akos, babalarıyla birlikte geriye zıplarken Shotet askeri karşısında kol kola girdiler. Aoseh dişlerini gıcırdatıyordu. Oturma odasındaki ayna parçalandığında bir anda her yer cam kırıklarıyla doldu. Şöminenin rafında duran düğün fotoğrafının çerçevesi de ortasından çatladı. Ama Shotet askeri, Aoseh’i tutmuş, oturma odasına doğru çektiyor, Eijeh, Cisi ve Akos’u korumasız bırakıyordu.

Adam, babalarını dizlerinin üstüne çökmeye zorlayıp akıncı kılıcını boğazına doğrulttu.

“Çocuklar kaçmasın,” dedi Vas bu sefer ince uzun olana. İşte o anda Akos arkasındaki kapıyı hatırladı. Kapı kolunu tutup çevirdi. Ama tam açıyordu ki sert eller omuzlarından tuttuğu gibi havaya kaldırdı. Akos’un sırtı acımişti. Adamın bacağına bütün gücüyle bir tekme savurduysa da Shotet askeri sadece güldü.

“Ufaklığa bak sen,” dedi tükürürcesine. “Sen de tıpkı zaval-
lı ırkın gibi teslim olsan iyi edersin.”

“Biz zavallı değiliz!” diye bağırdı Akos. Aptalca, bir tartışmayı nasıl kazanacağını bilmeyen küçük bir çocuğun söyleyeceği türden bir çıkıştı. Ama nedense herkes bir an için donakaldı. Sadece kolunu tutan asker değil, Cisi, Eijeh ve Aoseh de afallamıştı. *Lanet olsun*, hepsi birden Akos’a bakıyordu. Hayatı boyunca böylesine kızardığını hatırlamıyordu.

Neden sonra Vas Kuzar bir kahkaha attı. “En küçük çocuğun sanırım,” dedi Aoseh’e dönerek. “Shotet dili konuştuğunu biliyor muydun?”

“Ben Shotet dilini bilmiyorum,” diye karşı çıktı Akos, zayıf bir sesle.

“Az önce konuştun,” dedi Vas. “Kereseth ailesi damarlarında Shotet kanı taşıyan bir çocuğu nereden buldu acaba?”

“Akos,” diye fısıldadı Eijeh hayretle. Sanki kardeşine bir soru soruyordu.

“Shotet kanı falan taşımıyorum!” diye bağırdı bu sefer Akos ama üç Shotet askeri hep bir ağızdan kahkahalarla gülüyordu. Ne var ki bu sefer Akos da ağzından çıkan kelimeleri, sert heceleri, ani duruş ve kapalı harfleri duymuştu. Dahası ne söylediğinin farkındaydı. Hiç öğrenmediği Shotet diliydi bu. Tipi sırasında rüzgârın savurduğu kar tanelerinin fısıltısını andıran Thuvhe dili kadar zarif bir dil değildi.

Shotet dilini konuşuyordu. Tıpkı evlerindeki askerler gibi... Ama hayatı boyunca hiç öğrenmediği bir dili *nasıl* konuşabiliirdi ki?

“Karın nerede, Aoseh?” dedi Vas, dikkatini yeniden babalarına yönelterek. Akım-kılıcını yumruğunun içinde çevirdiğinde, kapkara dallar da derisinin üstünde yer değiştirdi. “Ona bir Shotet sevgilisi olup olmadığını ya da şanlı ırkımızla akrabalığını, hatta neden sana anlatmadığını sorabiliriz. Küçük oğlunun yabancı bir dili akıcı bir şekilde nasıl konuştuğunu bir kâhinden başka kim bilebilir?”

“O burada değil,” diye terslendi Aoseh. “Evi görüyorsunuz.”

“Thuvhe’li zeki olduğunu mu sanıyor?” dedi Vas. “Bence düşmanın zekâsı ölüm cezası için yeterli.”

“Eminim aptalca şeyler düşünüyorsun,” dedi Aoseh. Yerde olduğu hâlde Vas’a tepeden bakmayı bir şekilde başarmıştı. “Noavekler’in hizmetkârı. Tırnaklarımın arasındaki kir kadar bile değer yok.”

Vas korkunç bir tokat atınca Aoseh yana devrildi. Eijeh bağırarak ona koşmak istese de Akos’un kolunu tutan Shotet askeri tarafından engellendi. Adam, on altıncı mevsiminde olan Eijeh neredeyse onunla aynı boyda olmasına rağmen iki kardeşi hiç zorlanmadan kolayca yerlerine mıhlatabiliyordu.

Oturma odasındaki alçak masa, baştan sona tam ortasından yarılıp iki yana devrildi. Üstündeki eski kupa, kitap ve babalarının yaptığı birkaç ahşap eşya yerlere saçıldı.

“Yerinde olsam...” dedi Vas alçak sesle. “Akım armağanımı kontrol altında tutardım, Aoseh.”

Aoseh, suratını avuçlamak isteyen kısa boylunun bileğini yakaladı. Yaralı yüzlü Shotet askeri sert bir darbeyle sarsıldığında elinin gevşemesinden faydalanarak kılıcın kabzasını kavradı. Hemen ardından adamın kolunu bükerek kılıcı tamamen kurtardı ve sonra kaşlarını kaldırarak kılıcı sahibine doğrulttu.

“Durma, öldür onu,” dedi Vas. “Düzinelerce askerim var ama senin oğulların sayılı.”

Aoseh’in şişen dudağı kanıyordu. Dilinin ucuyla kanı yalayıp omzunun üstünden Vas’a baktı.

“Karımın nerede olduğunu bilmiyorum,” dedi. “Tapınağa bakmalıydın. Geldiğinizi biliyorsa, geleceği en son yer burası.”

Vas, elindeki kılıca bakarak gülümsedi.

“Sanırım buraya kadar,” dedi Shotet dilinde. Bir eliyle Akos’u tutup, diğer eliyle Eijeh’i duvara yapıştıran askerle konuşuyordu. “Önceliğimiz çocuk.”

“Hangisinin en küçüğü olduğunu biliyoruz,” dedi asker aynı dilde, bir taraftan Akos’un kolunu çekiştirirken. “Ama diğerlerinden hangisi ikinci doğan?”

“Baba,” dedi Akos çaresizce. “Daha Küçük Çocuğu soruyorlar. Hangimizin daha küçük olduğunu öğrenmek istiyorlar...”

Asker bir an için kolunu bıraktı ama hemen ardından elinin tersiyle şakağına bir tokat indirdi. Akos sendeleyerek geri lerken sırtını duvara çarptı. Cisi hemen ona koşup parmaklarıyla yüzünü okşarken hıçkırığını tutmaya çalışıyordu.

Aoseh, sıkıldığı dişlerinin arasından haykırıp atıldı ve askerden kaptığı akım-kılıcını zırhının hemen altından Vas'ın bedenine sapladı.

Oysa Vas gözünü bile kırpmadı. Kılıcın kabzasını kavrayıp metali geri çıkarırken pis pis sırtıyordu. Aoseh tepki veremeyecek kadar afallamıştı. Kılıç yarısından Vas'ın koyu renkli pantolonuna kan boşalıyordu.

“Adımı biliyorsun ama armağanımı bilmiyorsun, öyle mi?” dedi adam yumuşak bir sesle. “Acı hissetmiyorum, unuttun mu?”

Aoseh'in kolunu tuttuğu gibi yana açtı ve bıçağı pazısına saplayıp aşağı kadar çekti. Akos, hayatı boyunca hiç böylesi bir inleme duymamıştı. Yere kan fışkırıyordu. Eijeh çığlık atarken çırpınıyordu. Cisi'nin yüzü çarpılmıştı ama sesini çıkarmıyordu.

Akos, bakmaya dayanamadı. Yüzü hâlâ yansa da ayağa kalktı ama ne bir yere gidebilirdi ne de bir şey yapabilirdi.

“Eijeh,” dedi sessizce. “Kaç.”

Parmaklarını adamın yan tarafındaki kılıç yarasına daldırmak, kemiklerini kırıp yüreğini parçalamak üzere bütün gücüyle Vas'a atıldı.

Hıçkırıklar, bağırsıklar, patırtılar... Akos'un kulaklarına ulaşan bütün sesler dehşet vericiydi. Vas'ın zırhını yumruklarla dövüyordu ama nafiye. Öyle ki acıyan eli zonkluyordu. Yaralı yüzlü asker üstüne atılıp Akos'u bir un çuvalı gibi odanın bir

köşesine fırlattı. Sonra botuyla çocuğun yüzünü yere yapıştırdı. Akos, yüzünde çamuru hissedebiliyordu.

“Baba!” diye bağıırıyordu Eijeh. “Baba!”

Akos başını çeviremiyordu ama gözlerini hafifçe oynattığında babasının duvarla koridor arasında yattığını gördü. Dirseği, tuhaf bir açıyla bükülmüştü. Başının altına yayılan kan âdeta bir haleyi andırıyordu. Cisi, babasının yanına çökmüş, titreyen elleriyle boğazındaki yarayı kapatmaya çalışıyordu. Vas da kanlı bıçağıyla tepelerine dikilmişti.

Akos, elinin ayağının boşaldığını hissetti.

“Bırak kalksın, Suzao,” dedi Vas.

Botunu Akos’un suratına bastıran Suzao ayağını kaldırıp Akos’u yakasından tuttuğu gibi çekti. Akos gözlerini babasından alamıyordu. Derisi, tıpkı oturma odasındaki masa gibi yarılmıştı, her yer kan gölüne dönmüştü. *Bir insanda nasıl bu kadar kan olabilirdi ki?* Koyu turuncu-kırmızı-kahverengi kan...

Vas, kana bulanmış bıçağı yanına indirdi. Elleri de kanlıydı.

“Tamam mısın, Kalmev?” diye sordu Vas, bu sefer uzun boylu Shotet askerine. Adam homurdanarak bir şeyler söyledi. Eijeh’in bileklerine metal bir kelepçe takmıştı. Delikanlı başta direnmiş olsa da şimdi yapacak bir şeyi kalmamıştı. Aptallaşmış gözlerle, oturma odasının ortasında yatan babalarına bakıyordu.

“Kardeşlerinle ilgili merak ettiğimiz soruya cevap verdiğin için teşekkürler,” dedi Vas, Akos’a dönerek. “Kader gereği anlaşılan sen de bizimle geliyorsun.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Suzao ve Vas, Akos'u yaka paça çekiştirmeye başladı. Akos, son anda ellerinden kurtulsa da babasının yanında dizlerinin üstüne düştü. Eli Aoseh'in sıcak ve ıslak yüzüne değmişti. Babasının gözleri hâlâ açıktı ama hayat onu, lavabo deliğinden akıp giden su gibi terk ediyordu. Adamlar o sırada Shotet askerlerinin itekleyerek ön kapıya götürdükleri Eijeh'e odaklandılar.

“Onu geri getireceğim,” dedi Akos, göz göze gelebilmek için babasının başını kendine çevirerek. “Getireceğim.”

Babası sonunda can verdiğinde, Akos artık yanında değildi. Düşmanın elinde, tüyotlarının arasında yürüyordu.

2

BÖLÜM 3 | CYRA

İLK SEFERİME ÇIKTIĞIMDA SADECE BEŞ MEVSİM YAŞINDAYDIM.

Dışarı çıktığımda güneşle karşılaşacağımı sanmıştım. Oysa bunun yerine Voa şehrini devasa bir bulut gibi karartan geminin yarattığı loşlukta yürümek zorunda kalmıştım. Boyu eninden daha uzundu, burnu kırılmaz camdan oluşan panellerle sivriliyordu. Metal göbeği, on yıllarca uzayda seyahat etmekten yıpranmıştı ama bazı panellerin değiştirildiği cilalı görünümlerinden anlaşılabilirdi. Bir canavarın midesindeki çiğnenmiş yemekler gibi biraz sonra biz de geminin içinde olacak, arka jetlere yakın bir terminalden güverteye çıkacaktık.

Çoğu Shotet çocuğu, en önemli töremiz olan ilk yolculuğuna ancak yedi mevsim yaşındayken çıkabilirdi. Ama hükümdar Lazmet Noavek'in çocuğu olarak, galaksideki ilk yolculuğum için iki mevsim önce hazırıldım. Galaksinin kıyısında en koyu maviye bürünene kadar akımı izleyecek, sonra törenin ikinci kısmı olarak, yağmalamak üzere bir gezegene inecektik.

Hükümdar ve ailesinin gemiye ilk çıkanlar olması âdettendi. En azından Shotet'in ilk Noavek lideri olan büyükannem bu yurduğundan beri, bu böyleydi.

“Saçım kaşınıyor,” dedim anneme, başımdaki sıkı örgülere parmağımla vurarak. Saçlarım yüzüme düşmesin diye birkaç tutam saçım iyice geri çekilip örülmüştü. “Örmesek olmaz mıydı?”

Annem bana bakıp gülümsedi. Tüyotundan yapılmış bir elbise giymişti, bitkinin sapları gerdanından başının arkasına uzanıyor, yüzünü çevreliyordu. Birçok şeyim olmasının yanı sıra öğretmenim de olan Otega, Shotetler'in düşmanla aramıza bir tüyotu okyanusu ektiğini söylemişti, böylece Thuvhe'liler topraklarımızı işgal edemeyecekti. Annem de bu zekice eylemin anısına bu elbiseyi giymişti. Zaten annemin yaptığı her şey, tarihimize saygı niteliğindeydi.

“Bugün sadece Shotetler değil, bütün galaksi seni ilk kez görecek,” dedi. “Seni dağınık saçlarla görmelerini hiç istemeyiz. Ördük ki görünüşüne takılmasınlar. Anladın mı?”

Anlamıyordum ama üstelemedim. Annemin saçlarına bakıyordum. Benimki kadar koyu renkliydiler ama dokusu biraz farklıydı. Onun saçları öylesine gürdü ki elimi arasına daldırdığımda çıkaramazdım. Benimkilerse kaygan olduğundan parmaklarım kolayca içinden geçip giderdi.

“Bütün galaksi mi?” Teknik olarak galaksinin ne kadar uçsuz bucaksız olduğunu, dokuz önemli gezegen ve sayısız uydu-

dan oluştuğunu, artık ölmüş ayların kayalıklarına konuşlanmış istasyonları ve kendi başlarına ulus-gezegen sayılabilecek kadar büyük gemileri biliyordum. Ama yine de gezegenler, hayatımı geçirdiğim evden daha büyük gelmiyordu bana.

“Baban tören kayıtlarının, Meclis gezegenleri tarafından takip edilen genel haber merkezine gönderilmesine izin verdi,” diye yanıtladı annem. “Törelerimizi merak eden herkes izleyecek.”

Yaşıma rağmen diğer gezegenlerin bizimkine benzediğini düşünmezdim. Galaksideki akımın peşinde diğerlerinden ayırdığımızı, mekândan ve mülkten bağımsız olduğumuzu biliyordum. Tabii ki diğer gezegenler bizi merak edecekti. Hatta belki kıskanıyorlardı bile.

Shotet halkı, var olduğundan beri her mevsim bir kez yola çıkardı. Otega bir keresinde yolculuğun bir gelenek, hemen ardından gelen yağmalamanınsa yenilenmeyle alakalı olduğunu anlatmıştı. Geçmiş ve gelecek aynı törede buluşuyordu. Ama babamın terslenerek *başkalarının gezegenlerinden geçinerek hayatta kaldığımızı* söylediğini de duymuştum. Güzellikleri çirkinleştirmekte babamın üstüne yoktu.

Babam Lazmet Noavek önümüzden yürüyordu. Noavek malikânesiyle Voa sokaklarını birbirinden ayıran muhteşem kapılardan ilk geçen o olmalı, halkını selamlamalıydı. Daha görüldüğü anda malikânenin etrafına toplanmış halk dalgalanıp tezahürata başladı. Öylesine gürültülüydü ki insanların

arasından ışık sızılmıyordu, hatta bağıriş çağırıştan kendi düşüncelerimi bile duymakta zorlanıyordum.

Voa şehrinin merkezinde, sokakların hemen ötesinde arena mücadelelerinin yapıldığı amfi tiyatro bulunuyordu. Sokaklar temiz tutulurdu, ayağımın altındaki taşlar pürüzsüzdü. Binalar da eskiyle yeninin bir arada dokunduğu bir kilimi andırıyordu. Tümü taşandı, dar ve yüksek kapıları süslü ferforje ve camlar tamamlıyordu. Kendi vücudum kadar doğal bulduğum elektrikli bir karışımdı şehrimiz. Eski şeylerin güzelliğiyle yeninin güzelliğini, birbirlerine bir şey kaybettirmeden bir arada tutmayı başarmıştık.

Kalabalıktan asıl tezahüratı alan babam değil, annem oldu. İnsanlar ona uzandıkça o da elini uzatıyor, parmak uçlarıyla insanların ellerini okşuyor, aynı zamanda gülümsüyordu. Onu görür görmez gözleri dolan, inlercesine adını bir ağıt gibi sayıklayan kalabalığı izlerken kafam karışıyordu. *Ylira, Ylira, Ylira*. Annem, eteğinden bir tüyotu çekip küçük bir kızın kulağına taktı. *Ylira, Ylira, Ylira*.

Benden tam on mevsim büyük olan ağabeyim Ryzek'e yetişmek için koştum. Halkımız tarafından bir statü nişanı olan Zırhlı derisinden yapılmış zırhı giyme hakkını henüz elde etmediğinden yapma bir zırh giymişti. Yine de olduğundan daha cüsseli görünüyordu ve bunun kasten ayarlandığından hiç şüphem yoktu. Ağabeyim uzun boylu olmasına rağmen tahta bir merdiven kadar sıskaydı.

“Niye annemin adını söylüyorlar?” diye sordum, arkasından tökezlerken.

“Çünkü onu seviyorlar,” dedi Ryz. “Tıpkı bizim gibi.”

“Ama onu *tanımıyorlar* ki,” dedim.

“Doğru,” diye onayladı ağabeyim. “Ama tanıdıklarına inanıyorlar ve bazen bu yeterlidir.”

Annemin parmakları, süslü ellere dokunmaktan boyaya bulanmıştı. Ben bu kadar çok insana dokunmaktan hoşlanacağımı hiç sanmıyordum.

Bizim için gövdeleriyle dar bir koridor oluşturmuş zırhlı askerlerin arasından yürüyorduk. Oysa onlara hiç ihtiyacımız olmadığını düşünüyordum. Babam aralarından geçerken, kalabalık sanki bıçakla kesiliyormuş gibi açılıyordu. Belki adını haykırmıyorlardı ama başlarını eğerek saygılarını belirtiyor, gözlerini kaçırıyorlardı. Korkuyla sevgi, saygıyla hayranlık arasındaki ince çizgiye ilk kez tanık oluyordum. Bu çizgi annemle babam arasına çekilmişti.

Babam, “Cyra,” diye seslenip bana dönerken neredeyse kaskatı kesilip duruyordum. Elini uzatınca istemesem de tuttum. Babam, *itaat edilmesi* gereken türden biriydi.

Sonra beni hızlı ve güçlü kollarıyla kucağına savurduğunda kıkırdamadan edemedim. Ağırlığım yokmuş gibi beni bir koluna oturttu. Yüzlerimiz yakındı, baharat ve yanık kokusunu alıyor, yanaklarındaki sert sakalları hissedebiliyordum. Lazmet Noavek, Shotet Hükümdarı babam... Başkalarının duymaya-

çağından emin olduğunda annem ona “Laz” der, Shotet şiirleri okurdu.

“Belki halkını görmek istersin diye düşündüm,” dedi babam, beni kolunda hafifçe hoplatarak. Yanına sarkıttığı diğer kolu, omzundan bileğine kadar koyu renkli yara izleriyle kaplıydı. Bir keresinde o izlerin, insanların hayatıyla ilgili bir rekor olduğunu söylemişti ama bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum. Annemde de bu yara izlerinden vardı ama babaminkilerin yarısı bile olamazdı.

“Bu insanlar güç istiyor,” dedi babam. “Ve annen, ağabeyin ve ben, onlara istediklerini vereceğiz. Bir gün sen de vereceksin. Değil mi?”

“Evet,” dedim sessizce ama bunun da ne anlama geldiği hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu.

“Güzel,” dedi. “Şimdi el sallla.”

Bir parça titreyerek elimi kaldırıp babamı taklit ettim. Kalabalık halk karşılık verdiğinde dehşet içinde onları seyrediyordum.

“Ryzek,” dedi babam.

“Hadi bakalım, minik Noavek,” dedi Ryzek. Babamın kucağından alınmam gerektiğini birinin söylemesine gerek yoktu. Belli belirsiz dönüşünden bile adamın ne istediği hemen anlaşılıyordu. Kollarımı Ryzek’in boynuna dolayıp sırtına tırmandım ve ayaklarımı zırhındaki kayışlara geçirdim. Sivilcelerle dolu gamzeli gülümsemesine bakarken ağabeyim,

“Koşmaya hazır mısınız?” diye sordu. Kalabalığın gürültüsünden duyabileyim diye basbayağı bağırıyordu aslında.

“Koşmak mı?” derken ona daha sıkı sarıldım.

Cevap olarak Ryzek kollarını dizlerimin altından geçirip kahkahalarla askerlerin açtığı koridorda koşmaya başladı. Birlikte zıplarken kıkırdıyordum. Sonra kalabalıklar... Halkımız, halkım da gülücüklere boğuldu.

Biraz ileride bana uzanan bir el görünce, tıpkı annem gibi parmak uçlarımla dokunup geçtim. Derim anında terle ıslanmıştı. Yine de sandığımdan daha az umursadım. Coşkuluydum.

BÖLÜM 4 | CYRA

NOAVEK MALİKÂNESİNİN DUVARLARININ ARDINDA GİZLİ KORİdorlar vardı. Hizmetkârlar, bizi ve misafirlerimizi rahatsız etmeden bu koridorlarda gezerdi. Ben de sık sık onlara katılır, yönümü bulmak için hizmetkârların kullandığı yöntemleri öğrenir, girişlere, çıkışlara ve köşelere işaretler koyardım. Bazen üstüm başım toz ve örümcek ağlarıyla yanına gittiğim de Otega kaşlarını çatardı ama babamı rahatsız etmediğim sürece boş zamanlarımda neler yaptığımı çoğunlukla kimse umursamazdı.

Yedinci mevsimimin başlarında koridorlar beni babamın çalışma odasına kadar götürmüştü. Aslında bir tıkırtının peşine düşmüştüm ama babamın öfkeyle bağırıldığını duyunca hemen durup olduğum yere çömelmişim.

Bir an, kendi odamın güvenliğine sığınmak için geldiğim yolu gerisin geri koşma fikriyle oyalanmışım. Babamın bağırması hiçbir zaman hayra alamet olmamıştı. Onu ancak annem

sakinleştirebilirdi ama o bile o anda babamı kontrol edemiyordu.

“Söyle,” diyordu babam. Daha iyi duyabilmek için kulağı-mı duvara dayamıştım. “Ona *tam olarak* ne söyledin?”

“Ben... ben düşünmüştüm ki...” Ryz’in sesi, her an ağlamaya başlayacakmış gibi titriyordu. Bu da hayra alamet değildi. Babam gözyaşından nefret ederdi. “Yani sonuçta yardımcım olmak için yetiştirildiğini düşününce ona güvenebileceğimi...”

“Ona ne söyledin?”

“Ona... kâhinlerin açıkladığı üzere kaderimi, iki Thuvhe’li aileden biri olan Benesit ailesine düşeceğini anlattım. Hepsi bu.”

Duvardan uzaklaştığımda kulağımdan örümcek ağları sarkıyordu. Ryzek’in kaderini daha önce hiç duymamıştım. Çoğu çocuk kendi kaderini, ancak akım-armağanı ortaya çıktığında keşfetmek zorundayken annemle babamın kaderini ona çok daha erken anlattığını biliyordum. Ama Ryzek’in, yıllarca kendilerini saklayan, ne müttefiklerini ne de hangi gezegende yaşadıklarını bildiğimiz Benesit ailesine *düşeceğini* bilmek hem nadir bir armağan hem de ağır bir yükü.

“Gerzek. Hepsi bu mu?” demişti babam öfkeyle. “Seninki gibi ödleğ bir kader söz konusu olduğunda başkalarına güvenebileceğini mi sanıyordun? Saklaman gerekiyor! Yoksa zayıf noktaları seni mahveder!”

“Özür dilerim.” Ryz boğazını temizledi. “Bunu unutmaya-çağım. Bir daha kimseye anlatmayacağım.”

“Haklısın. Bir daha kimseye anlatmayacaksın.” Babamın sesi derinden geliyordu, ki bu bağırmasından çok daha korkunçtu. “Bu durumdan kurtulmak için biraz kendimizi zorlayacağız, haksız mıyım? Var olan yüzlerce gelecekte, zamanını boşa harcamayacağın bir gelecek bulacağız. Ve sen de bu arada olabildiğince güçlü görünmek için en yakınlarının yanında bile daha çok çaba sarf edeceksin. Anlaşıldı mı?”

“Evet, efendim.”

“Güzel.”

Bir süre daha çömeldiğim yerden boğuk sesleri dinlemeye çalışmıştım ama sonra koridordaki tozlar burnumu kaşıntırmaya başladı. Her an hapşırabilirdim. Oradan uzaklaşırken kendi kaderimi merak ediyordum. Acaba kaderim beni zirveye mi çıkaracaktı, yoksa ezecek miydi? O anda düşüncesi bile her zamankinden çok daha korkunç geliyordu. Babamın tek arzusu Thuvhe gezegenini fethetmekti ve Ryzek’in kaderi başarısızlığa uğrayarak onu hayal kırıklığına uğratmaktı.

Değiştiremeyeceğin bir şeyle babamı kızdırmak tehlikeli bir işti.

Koridorda odamı bulmaya çalışırken Ryz için içim acıyordu. Oysa daha öğreneceklerim vardı.

BÖLÜM 5 | CYRA

BİR MEVSİM SONRA, SEKİZ OLDUĞUMDA, AĞABEYİM YAĞMURdan sıırıslıklam olmuş bir hâlde nefes nefese odama dalmıştı. Yatağımın yanında halının üzerine son biblomu yerleştirmiştim. Bunları bir mevsim önce, küçük ve gereksiz eşyalara düşkün bir gezegen olan Othyr yolculuğundan getirmiştim. Ryzek hızla içeri dalınca ayaklarıyla hepsini yerle bir edince öfkeyle bağırılmışım, çünkü ordumu dağıtmıştı.

“Cyra,” demişti yanıma çömelerek. Artık on sekiz mevsim yaşındaydı. Kolları ve bacakları uzamıştı, alnında sivilceler vardı ama gözlerindeki dehşet onun çocuk gibi görünmesine neden oluyordu. Elimi omzuna koymuştum.

“Ne oldu?” diye sormuştum, omzunu sıkarak.

“Babam seni... bir şey göstermek için bir yere götürdü mü hiç?”

“Hayır.” Lazmet Noavek beni hiçbir yere götürmezdi, hatta aynı odada olduğumuz zaman bile bana nadiren bakardı.

Bundan rahatsız olmazdım. O zaman bile babamın bakışlarının hayra alamet olmayacağını bilirdim. “Hiç götürmedi.”

“Bu hiç adil sayılmaz, değil mi?” demişti Ryz hevesle. “Sadece iki çocuğu var. İkimiz de aynı muameleyi görmeliyiz. Ne dersin?”

“Ben... sanırım,” demiştim. “Ryz, neler olu...”

Ama Ryz, avucunu yanağıma koyarak beni susturmuştu.

Aynı anda masmavi perdeleri ve koyu ahşap kaplamalı duvarlarıyla birlikte odam silinip gitmişti.

“Bugün Ryzek...” diyordu babamın sesi. “Emri vereceksin.”

Taş duvarları olan karanlık ve küçük bir odadaydım. Hemen önümde devasa bir pencere vardı. Babam sol yanımda duruyordu ama olduğundan daha kısa görünüyordu. Normalde ancak beline gelirdim ama bu odada doğrudan yüzüne bakabiliyordum. Ellerimi önümde birleştirmiştım. Parmaklarım uzun ve inceydi.

“Yani...” Nefeslerim sıklaşmıştı. “Yani benim...”

“Topla kendini,” diye gürledi babam. Zırhımın yakasından tuttuğu gibi beni pencereye çektiirdi.

Dışarıda, saçları ağarmış, derisi kırış kırış olmuş yaşlı bir adam görebiliyordum. Elleri kelepçeli, gözleri ölü gibiydi. Babamın bir baş hareketiyle pencerenin ardındaki gardiyanlar mahkûma yaklaştı. Biri hareket etmesini engellemek için omuzlarını tutarken, diğeri adamın boynuna bir urgan dolayıp ensesine sıkı bir düğüm attı. Mahkûm kılını bile kıpırdatmı-

yordu. Sanki damarlarında kan yerine kurşun varmış gibi kolları ağırlaşmış görünüyordu.

Ürperdim. Ürpermeme engel olamıyordum.

“Bu adam bir hain,” dedi babam. “Ailemize karşı çalışıyor. Shotet’li hastalardan, yoksullardan ve yabancılardan çalıp çırp-tığımızı dair yalanlar yayıyor. Ailemiz hakkında yalanlar söyleyenleri öylece öldüremeyiz. Yavaşça öldürülmeleri gerekir. O emri vermeye hazır olmalısın. Hatta zamanı geldiğinde bunu kendi ellerinle yapmaya da hazır olmalısın.”

Dehşet, midemde kıvranan bir solucan gibiydi.

Babam boğazının derinlerinden öfkeli bir homurtu salıp Ryzek’in eline bir şey tutuşturdu. Bu, mumla mühürlenmiş küçük bir şişeydi.

“Sakinleşmeye ihtiyacın varsa, bunu içebilirsin,” dedi. “Ama öyle ya da böyle, dediğimi yapacaksın.”

Parmaklarımla mührü kaldırdım, küçük şişenin içindeki sıvıyı ağzıma boşalttım. Sıvı boğazımı yakıyordu ama saniyeler içinde kalp atışlarım yavaşlarken paniğim hafıflemeye başlamıştı.

Yan odadan sesimizin duyulmasını sağlayacak diyafonun düğmesine bastığı sırada babama başımla hazır olduğumu işaret ettim. Kafam dumanlıydı, o yüzden doğru kelimeyi bulmam birkaç saniyemi aldı.

“Öldürün,” dedim, kulağıma yabancı gelen bir sesle.

Gardiyanlardan biri geriledi ve bir iğnenin gözü gibi tavana-daki metal halkadan geçen ipin ucunu çekti. Mahkûmun ayak

parmakları şimdi ancak yeri süpürüyordu. Adamın yüzünün önce kızarmasını, sonra morarmasını seyrettim. Çırpınıyordu. Gözlerimi kaçırmak istesem de yapamıyordum.

“Bu tür etkili işlerin her zaman kamu önünde yapılması gerekmiyor,” dedi babam, diyafonun düğmesini kapatırken. Sanki hiçbir şey olmamış gibi konuşuyordu. “Gardiyanlar sana karşı çalışmayı aklından geçirenlerin kulağına başlarına ne geleceğini fısıldar, onlar da başkalarının kulağına fısıldar, sonra bir bakmışsın gücün bütün Shotet’te öğrenilmiş.”

Göğsümde bir çığlık yükseliyordu. Yutamayacağım büyüklükte bir lokma gibi çığlığımı bastırdım.

Küçük karanlık oda yok oldu.

Tıklım tıklım güneşli bir sokaktaydım. Annemin kucığındaydım ve bacağını koluna dolamıştım. Etrafımızda toz dumana karışıyordu. Ulus-gezegen Zold’un başkentine, yaratıcılıktan uzak bir şekilde Zoldia adını vermişlerdi. Burası ilk yolculuğumun ilk durağıydı. Yılın bu zamanlarında her yeri incecik gri bir toz kaplardı. Tahminime göre tozlar kayalıklardan ya da toprak araziden değil, çok şiddetli mevsim rüzgârının dalgalandırdığı doğudaki uçsuz bucaksız çiçek tarlalarından geliyordu.

Bu anı, bu yeri biliyordum. Annemle birlikte geçirdiğim en hoş anlardan biriydi.

Annem şimdi sokakta karşılaştığı bir adama doğru başını eğmiş, bir taraftan da saçlarını okşuyordu.

“Teşekkürler Majesteleri,” diyordu annem ona. “Çok zarif bir ev sahibi oldunuz, araştırmalarımıza yardımcı oldunuz. Artık ihtiyacınız olmayacak şeylerin alınmasını sağlamak için elimden geleni yapacağım.”

“Büyük iyilik etmiş olursunuz. Shotet askerlerinin son gittikleri yeri yağmaladıklarına dair haberler vardı. Hatta hastanelere girmişler,” dedi adam terslenircesine. Teni tozdan parlamıştı, güneş ışığında neredeyse pırıltılar saçıyordu. Ona hayretle bakakalmıştım. Üstündeki upuzun gri cübbesiyle neredeyse bir heykeli andırıyordu.

“O askerlerin eylemleri bizi de şaşırttı ve en ağır şekilde cezalandırıldılar,” dedi annem, kararlılıkla. Sonra bana döndü. “Cyra canım, bu Zold başkentinin lideri. Majesteleri, bu benim kızım Cyra.”

“Tozunuzu sevdim,” dedim. “Gözünüze kaçmıyor mu?”

Sorumu cevaplarken adamın hâli tavrı biraz daha yumuşamıştı. “Sürekli. Misafirlerimizi ağırlamadığımız zamanlarda sürekli gözlük takarız.”

Cebinden çıkardığı gözlüğü bana uzattı. Soluk yeşil camlarıyla büyük bir gözlüktü. Gözüme takmaya çalışsam da boynuma kaydı. Yeniden takmak istediğimde bir elimle desteklemem gerekti. Annem küçük bir kahkaha attığında adam da ona eşlik etti.

“Geleneklerinizi şerefleştirmek için elimizden geleni yapacağız,” dedi adam sonunda anneme. “Yine de bu geleneği hiç anlamadığımı itiraf etmeliyim.”

“Eh, her şey bir yana, yenilenmenin peşindeyiz,” dedi annem. “Ve artık kullanılmayan eşyalardan yenilikler çıkarmaya çalışıyoruz. Değersiz görülse de hiçbir şey çöpe gitmemeli. Eminim siz de böyle düşünüyorsunuzdur.”

Sonra annemin sözleri geriye doğru sarmaya başladı, gözlük gözümden boynuma indi, sonra tekrar gözüme geldi, ardından adamın eline geçti. İlk çöp araştırmam, zihnimde geriye sarıyordu. Anının başına geldiğimde yine odamdaydım. Biblolar etrafıma saçılmıştı. İlk yolculuğumu yaptığımı, hatta Zoldia şehrinin lideriyle tanıştığımı biliyordum ama artık hiçbirini gözümün önüne getiremiyordum. Tek hatırlayabildiğim mahkûmun boynundaki düğüm ve babamın alçak sesiydi.

Ryz, anılarından birine karşılık anılarımdan birini almıştı.

Bir keresinde arkadaşı ve yardımcısı Vas’a bunu yaptığına tanık olmuştum. Bir keresinde de anneme yapmıştı. Babamla ne zaman toplantı yapsa, geri geldiğinde hep paramparça olmuş görünürdü. Hemen ardından elini en sıkı dostunun ya da annemin omzuna koyar, sonra anında sırtını dikleştirir, kupkuru gözlerle, her zamankinden çok daha güçlü görünürdü. Yine de gözleri bir şekilde... boş bakardı. Sanki her toplantıda bir şeylerini yitiriyordu.

“Cyra,” demişti Ryz. Gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. “Başka türlü düşünülemez. Bu yükü paylaşmamız adaletten başka bir şey değil.”

Bana dokunduğunda içimde bir şeyler yanmaya başlamıştı. Eli yanağıma değdiğinde, kopkoyu damarların tenimin altında bir sürü bacağı olan böcekler gibi, bir gölge ağı gibi yayıldığını hissettim. Ryz'ın dokunuşu yanağımdan koluma inerken yüzüm iyiden iyiye yanıyordu. Ve fena hâlde canım yanıyordu.

Hayatımda hiç atmadığım kadar acı dolu bir çığlık atarken Ryz de bana katılmıştı ve aramızda müthiş bir ahenk vardı. Kapkara damarlar bana acı veriyordu. Karanlık acının ta *kendisiydi* ve ben de acının ta kendisi olmuştum.

Ağabeyim elini geri çekmişti ama derimin altındaki gölgeler ve korkunç acı oldukları yerde duruyordu. Akım-armağanım zamanından önce beni çağırıyordu.

Annem koşarak odama girdi. Gömleğini doğru dürüst iliklememişti, az önce yıkadığı yüzünü kurulamaya da fırsat bulamamıştı. Yüzümdeki kara lekeleri görünce hemen yanıma gelip kollarımı tuttu ama tutar tutmaz irkilerek ellerini geri çekti. Acıyı o da hissetmişti. Çığlıklar atarken tırnaklarımla derimin altındaki kapkaranlık örümcek ağını kazımaya çalışıyordum.

Sakinleşmem için annemin bana yatıştırıcı vermesi gerekti.

Acıyla arası hiçbir zaman iyi olmayan Ryz, bir daha bana hiç dokunmadı. Artık istese de dokunamazdı zaten. Zaten başkası da dokunamadı.

BÖLÜM 6 CYRA

“NEREYE GİDİYORUZ?”

Kara gölgemin yansıdığı cilalı koridorda, eteklerini tutmuş, oklava yutmuş gibi yürüyen annemin peşinden koşuyordum. Annem hep zarif görünürdü. Korsesine Zırhlı Deri'den plakalar işlenmiş bir elbise giymişti. Üzeri ise kumaşla kaplıydı. Buna rağmen hafif görünüyordu ve etekleri tüy gibi uçuşuyordu. Gözüne kalem çekmekte üstüne yoktu, bu hâliyle kirpikleri upuzun görünürdü. Ben de bir keresinde denemiştım ama elimin titremesine engel olamadığımdan düz bir çizgi bile çekememiştım ve kalem gözüme battıkça acıyla nefesimi tutup durmak zorunda kalmıştım. O yüzden artık zarafet yerine sadeliği, bol elbiseleri ve bağciksız ayakkabıları, düğmeleri olmayan pantolonları ve cildimin neredeyse tamamını kapatan kazakları tercih ediyordum. Dokuzuncu mevsimime yaklaşmış, eski afacanlıklarımı bırakıp durulmuştım.

Acı, hayatımın bir parçası hâline gelmişti. En basit işler bile iki katı zamanımı alıyordu, çünkü nefes almak için durmam gerekiyordu. Kimse bana dokunmadığından, artık her şeyimi kendim yapmam gerekiyordu. Armağanımı kontrol altına alabilmek umuduyla başka gezegenlerden bütün iksir ve ilaçları çaresizce deniyordum ve her seferinde hastalanıyordum.

“Sessiz,” dedi annem, parmağını dudağına götürerek. Bir kapıyı açtığında Noavek malikânesinin çatısında bir sahanlığa çıktık. Bir transfer gemisi, havalanmaya hazır bir kuş gibi, kapıları açık bir şekilde bizi bekliyordu. Annem etrafına bakındı, sonra omzumdan tutup beni gemiye doğru çekti. Tenim kumaşla kaplı olduğundan canı yanmamıştı.

İçeri girdiğimizde beni pilot koltuklarından birine oturtup emniyet kemerlerini kucağımdan ve göğsümden sıkıca bağladı.

“Sana yardımı dokunabilecek birini görmeye gidiyoruz,” dedi.

Uzmanın kapısında *Dr. Dax Fadlan* yazıyordu ama ona Dax diye seslenebileceğimi söyledi. Ben yine de Dr. Fadlan demeyi tercih ettim. Ailem, benden daha güçlü olanlara saygılı davranmam gerektiğini öğretmişti.

Annem uzun boyluydu, ince boynu selam veriyormuş gibi hep öne eğikti. Şimdi de boynundaki damarlar görünüyordu. Öyle ki derisinin hemen altında nabız gibi attıklarını görebiliyordum.

Dr. Fadlan'ın gözleri sürekli annemin koluna kayıyordu. Annemin derisindeki çentikler açıkta kalmıştı. Her biri dümdüz ve düzgün aralıklarla derisine kazınmıştı ve çok güzel görünüyordu.

Dr. Fadlan'ın, bir Othyria'lı olarak muayenehanesinde çok fazla Shotet'li gördüğünden şüpheliydim. Zaten tuhaf bir yerdi. Oraya vardığımızda, bana pek tanıdık gelmeyen oyuncaklarla dolu bir odaya koymuşlardı beni. Bense gidip birlikte oyunlar oynadığımız zamanlarda Ryzek'le paylaştığımız küçük biblolarla oynadım. Onları bir ordu gibi dizip bir deve karşı savaşa gönderdim. Dev, odanın köşesindeki pelteye dönmüş oyuncak hayvandı. Yaklaşık bir saat sonra Dr. Fadlan, değerlendirmesini bitirdiği için dışarı çıkabileceğimi söylemişti. Oysa ben hiçbir şey yapmamıştım.

“Sekiz mevsim elbette oldukça küçük bir yaş ama Cyra armağanını erken alan tek çocuk değil. Daha küçüklerini de gördüm,” diyordu Dr. Fadlan, anneme. Acı saplandığında, uyuşturucu herhangi bir tıbbi malzeme yokken, yarası dikilen Shotet askerlerine söyleneni yaptım. Acıyı nefeslerimle hafifletmeye çalıştım. Kayıtlarını görmüştüm. “Genellikle olağanüstü durumlarda, bir savunma mekanizması olarak ortaya çıkar. Bu olağanüstü durumun ne olabileceğine dair herhangi bir fikriniz var mı? Belki neden özellikle böyle bir armağan geliştiğini anlayabiliriz.”

“Size söyledim,” dedi annem. “Bilmiyorum.”

Yalan söylüyordu. Ryzek'in ne yaptığını söylemişim ama şu anda onu yalancı çıkarmamam gerektiğini de biliyordum. Annem yalan söylediğinde, mutlaka iyi bir nedeni olurdu.

“Eh, üzgünüm ama Cyra armağanını geliştirme aşamasını çoktan geçmiş,” dedi Dr. Fadlan. “Gördüğüm kadarıyla armağanı oturmuş. Ve göstergeler bir parça rahatsız edici görünüyor.”

“Ne demek istiyorsunuz?” Annemin, o andakinden daha dik oturabileceğini sanmıyordum.

“Akım hepimizin içinden geçiyor,” dedi Dr. Fadlan nazikçe. “Ve kalıba akan sıvı metal gibi, hepimizde farklı şekiller alıp kendini farklı şekillerde gösteriyor. Birinin gelişim süreci, akımın girdiği kalıbı değiştirebilir, hâliyle armağan da şekil değiştirir ama insanlar genellikle böyle temelden değişmezler.”

Dr. Fadlan'ın kolunda çentikler yoktu ve lafı dolaştırmıyordu. Ağzının ve gözlerinin kenarlarındaki derin çizgiler, bana her bakışında biraz daha derinleşiyordu. Ten rengi anneminkiyle hemen hemen aynıydı. Belli ki aynı soydan geliyorlardı. Birçok Shotet melezdi, o yüzden bu şaşırtıcı değildi. Benim tenim kahverengiydi, bazı ışıkların altında altına dönüşüyordu.

“Kızınızın armağanı, acıyı kendine çekiyor, dahası acıyı başkalarına aktarıyor. Bu da kendi içinde yaşadıklarına dair birtakım ipuçları veriyor,” diye devam etti adam. “Tam olarak ne olduğunu anlamak için detaylı incelemeler yapmak gere-

kiyor ama üstünkörü bir değerlendirmeye kızınızın acıyı hak ettiğini düşündüğünü söylemek mümkün. Dahası başkalarının da aynı acıyı hak ettiğini hissediyor.”

“Yani kızımın armağanının bir kusur olduğunu mu söylüyorsunuz?” Annemin boynundaki nabız hızlanmıştı. “Yani onun böyle olmak istediğini mi kastediyorsunuz?”

Dr. Fadlan bana doğru eğilip gözlerimin içine baktı. “Cyra, armağanın içinden geliyor. Sen değişirsen, armağanın da değişecek.”

Annem ayağa kalktı. “O bir çocuk. Bu onun hatası değil. Böyle bir şeyi istemiş olamaz. Buraya gelmek zaman kaybıydı. Cyra.”

Eldivenli elini uzattığında yüzümü ekşiterek tuttum. Onu böyle sinirli görmeye alışkın değildim. Tenimin altındaki gölgelerin daha hızlı hareket ettiğini hissedebiliyordum,

“Gördüğünüz gibi, duygusallaştığında durumu daha kötüleşiyor,” dedi Dr. Fadlan.

“Yeter,” diye azarladı onu annem. “Zaten beynini yeterince zehirlediniz.”

“Sizin gibi bir ailede yetiştği göz önüne alınırsa, beyninin kaldırabileceğinden çok daha fazlasını görmüş olabileceğinden korkarım,” dedi doktor arkamızdan. Lafını esirgeyen biri değildi.

Annem koridorlarda kolumu çekiştirirken piste ulaştık. Gemimizin etrafını Othyria’lı askerler sarmıştı. Öldürmek yerine geçici felç etmeye ayarlanmış, kara akımın sarmaladığı

incecik çubuk gibi silahları bana zavallı görünüyordu. Yan taraflarını açıkta bırakan sentetik bir malzemeden yapılmış yastık gibi zırhları da gülünçtü.

Annem gemiye binmemi söyleyip askerlerden biriyle konuşmak üzere durdu. Geminin girişine doğru yürürken, konuşulanları duyabilmek için oyalandım.

“Gezegenden ayrılmanıza refakat etmek için buradayız,” dedi asker.

“Shotet hükümdarının eşiyim. Bana *Leydim* diye hitap etmelisiniz,” diye çıkıştı annem.

“Özür dilerim hanımefendi ama Dokuz Gezege Meclisi, Shotetleri bir ulus olarak tanımıyor, o yüzden hükümdarlıktan söz etmek mümkün değil. Gezegeni hemen terk ettiğiniz takdirde sorun yaşanmayacaktır.”

“Shotet ulusunu tanımamakmış!” Annem küçük bir kahkaha attı. “Bir gün gelecek, bu lafı ettiğinize pişman olacaksınız.” Hemen ardından eteklerini toplayıp bir hışım gemiye yürüdü. Gemiye tırmanıp yerime oturduğumda o da yanıma oturdu. Kapı arkamızdan kapandığında, pilot kalkış işareti verdi. Bu sefer emniyet kemerimi kendim bağladım, çünkü annemin elleri bana yardım edemeyecek kadar kötü titriyordu.

O zaman elbette bilmiyordum ama annemle geçirdiğim son mevsim oldu. Bir sonraki yolculuğumuza çıktıktan sonra göçüp gitti. Dokuz mevsim yaşamıştım.

Voa şehrinin merkezinde onun için bir ateş yaktık, sonra bir gemi küllerini uzaya taşıdı. Ailemiz gibi Shotet halkı da matemdeydi.

Ylira Noavek, akımla birlikte sonsuza kadar yolculuk edecek, demişti rahip, küller ardımızda uzay boşluğuna saçılırken. Akım onu harikalarla dolu bir yola sokacak.

Sadece dört mevsim sonra, adını ağzıma bile alamayacaktım. Çünkü her şey bir yana, göçüp gitmesine ben neden olmuştum.

BÖLÜM 7 | CYRA

KERESETH KARDEŞLER’İ İLK GÖRDÜĞÜMDE, CEPHANE Holü’ndeki duvarların arkasında yer alan hizmetçi koridorundaydım. Yetişkinliğe merdiven dayamıştım.

Babam, birlikte çıktığımız son yolculuktaki bir saldırıda ölmüş, annemden birkaç mevsim sonra o da göçüp gitmişti. Babamın açtığı Shotet halkını meşrulaştırma, hatta Shotet hâkimiyetini sağlama yolunda bayrağı ağabeyim Ryzek devralmıştı.

Onlardan bana ilk bahseden Otega olmuştu. Evin hizmetkârları mutfaktaki tabak çanak arasında fısıldaşmayı pek severdi ve Otega da onların fısıltılarını bana taşımayı görev edinmişti.

“Ağabeyinin yaveri Vas tarafından getirilmişler,” demişti, kompozisyonumdaki dilbigisi hatalarını incelerken. Bana edebiyat ve bilim dersleri vermeye devam ediyordu. Diğer dersler konusunda yeterliliğimi kabul ettirmiştim. Otega mutfaktaki işlerini bitirene kadar kendi başıma çalışıyordum.

“Ryzek’in en yaşlı kâhin için asker gönderdiğini sanıyorum,” dedim.

“Aslında öyleydi,” dedi Otega. “Ama yaşlı kâhin, yakalanmamak için karmaşada intihar etmiş. Bu durumda Vas ve adamları, verilen emir doğrultusunda Kereseth Kardeşler’i almış. Vas, herkes duysun diye onları tekmeler ve çığlıklar arasında Sınır’dan sürüklemiş. Ama küçük olanı, yani Akos bağlarından bir şekilde kurtulup kılıçlardan birini ele geçirmiş ve Vas’ın askerlerinden birine doğrultmuş.”

“Hangisine?” diye sordum. Vas’ın adamlarını tanıyordum. Biri şekeri severdi, diğerinin sol omzu zayıftı, başka biri kışunu ağzıyla beslerdi. İnsanlar hakkında bu tür şeyleri bilmek güzeldi. Ne zaman lazım olacağı belli olmazdı.

“Kalmev Radix.”

Şeker düşkünü Kalmev.

Kaşlarımı kaldırdım. Ağabeyimin güvenilir elitlerinden biri olan Kalmev Radix, Thuvhe’li bir oğlan tarafından mı öldürülmüştü? Bu hiç de şerefli bir ölüm sayılmazdı.

“Kardeşleri neden almışlar?” diye sordum.

“Kaderleri yüzünden.” Otega kaşlarını oynattı. “En azından öyle söyleniyor. Ve kaderleri Ryzek dışında kimse tarafından bilinmediği için olay daha da ilginçleşiyor.”

Kereseth oğlanlarının kaderleri hakkında bir şey bilmiyordum. Hatta birkaç gün önce Meclis haberlerinde yayınlandığı hâlde, kendi kaderimle Ryzek’inki dışında başka kimsenin ka-

derini bilmiyordum. Meclis Lideri ekrana çıkar çıkmaz, Ryzek kaşla göz arasında haberleri kapatmıştı. Meclis Lideri duyuruyu Othyr dilinde yapmıştı. Shotet dili haricindeki dilleri konuşmak ve öğrenmek, on mevsimi aşkın bir süredir ülkemizde yasaktı. Her hâlükârda temkinli olmakta fayda vardı.

Akım armağanım ortaya çıktıktan sonra babam bana kaderimi, küçük bir seremoni eşliğinde anlatmıştı: *Noavek ailesinin ikinci çocuğu, Sınır'ı geçecekti*. Sevilen bir kız çocuğu için tuhaf bir kaderdi ama bunun nedeni son derece sıkıcı ve muğlak olmasıydı.

Hizmetkâr koridorlarında artık eskisi kadar sık dolaşmıyordum. Evin içinde görmek istemediğim şeyler olup bitiyordu. Ama kaçırılan Kereseth Kardeşler'i görmek... Eh, bunun için bir istisna yapabiliirdim.

Düşmanımız oldukları dışında Thuvhe halkı hakkında bildiğim tek şey, kılıçla kolayca yaralanan incecik derileri olduğu ve ekonomilerinin özü olan buzçiçeklerinin üzerine titredikleriydi. Annemin ısrarı üzerine dillerini de öğrenmiştim, çünkü babamın başka dil öğrenme yasağı elbette Shotet elitleri için geçerli değildi. Sert ve güçlü Shotet hecelerine alışmış dilim için fısıltıyı andıran Thuvhe kelimelerini tekrarlarken dilim hep dolanırdı.

Ryzek'in Kereseth Kardeşler'i Cephane Holü'ne göndereceğini biliyordum, o yüzden gölgelerde yere çömelip duvardaki paneli kaydardım ve çatlaktan bakmaya hazırlandım ama o sırada ayak seslerini duydum.

Oda, Noavek malikânesindeki odalardan farklı değildi. Koyu ahşaptan duvar ve yerler öylesine cilalanmıştı ki ince bir buz tabakasıyla kaplıymış gibi görünüyordu. Yüksek tavandan, cam küre ve bükülmüş metalden şık bir avize sarkıyordu. Cam kürelerdeki minik *fenzu* böcekleri, ürkütücü bir ışık yayıyor, odada gölgelerin sürekli yer değiştirmesine neden oluyordu. Oda neredeyse boş sayılırdı. Alçak ahşap kaidelerin üzerindeki minderler toz topladığından, krem renkleri griye dönmüştü. Annemle babam bu odada partiler düzenlerdi ama Ryzek burayı sadece gözünü korkutmak istediği insanları ağırlamak için kullanıyordu.

Önce Vas'ı gördüm. Başının bir yanındaki uzun ve zayıf saçları vıcık vıcık yağlıydı, diğer yanı ise usturayla kazınmaktan kızarmıştı. Hemen yanında benden çok daha kısa boylu bir oğlan ayaklarını sürüyerek yürüyordu. Her yeri çürük içindeydi. Daracık omuzlarıyla güdük görünüyordu. Saçları açık renkliydi. Kendini tutuyormuş gibi vücudu gergindi.

Hemen arkalarından boğuk bir hıçkırık geldi. Gür kıvrık saçları olan başka bir oğlan tökezleyerek odaya savruldu. Gördüğüm ilk Kereseth'den daha uzun boylu ve iriydi, ama ödleğ görüntüsüyle, diğerinden çok daha küçük görünüyordu.

Bu ikisi, nesillerinin kader bahşedilmiş çocuklarından Kereseth Kardeşler'di. Pek etkileyici bir giriş yaptıkları söylenemezdi.

Ağabeyim, upuzun boyuyla odanın karşısındaki yükseltilmiş platformun basamaklarına yayılmış bekliyordu. Zırhlıydı

ama bileklerinden başlayıp omuzlarına yükselen çentikleriyle kolları çıplaktı. Bunlar, ağabeyimin zayıflığına dair söylen-tilerin alt tabakalarda yayılmasını engellemek için babamın emriyle öldürdüklerinin çentikleriydi. Sağ elindeki küçük akım-bıçağını her saniye avucunun içinde döndürüyor, her seferinde kabzayı tekrar yakalayıp sıkıca kavırıyordu. Mavimsi ışıktaki cildi o kadar soluktu ki âdeta bir cesede benziyordu.

Thuvhe’li tutsakları görünce otuz iki dişini birden göstererek gülümsedi. Ağabeyim gülümsediğinde, birini öldürmek üzere olsa bile yakışıklı görünürdü. Dirseklerinin üzerinde kendini dengeleyerek arkasına kaykılıp çenesini havaya kaldırdı.

“Bakın kimler gelmiş?” dedi. Sesi, bütün gece ciğerlerini parçalarcasına bağırıp çağırmış gibi gıcırıltılı ve boğuktu. “Hakkında onca hikâye duyduğum kişi *bu* muymuş?” Başını çürük içindeki Kereseth oğlanına doğru salladı. Gevrek bir ak-sanla Thuvhe dilinde konuşuyordu. “Daha gemimize binmeden bir çentik hakkı kazanan Thuvhe’li çocuk bu mu?” Güldü.

Yara bere içindeki çocuğun kolunu görmek için gözlerimi kıstım. Dirseğinin hemen altında derin bir yaradan akan kan bileğinde ve parmaklarının arasında kurumuştı. *Bir ölüm çentiği*. Söylentiler doğruysa Kalmev Radix için atılmış yepyeni bir çentik. O zaman bu çocuk Akos, sürekli burnunu çeken de Eijeh olmalıydı.

“Akos Kereseth. Kereseth ailesinin üçüncü çocuğu.” Ryzek ayağa kalkıp bıçağı avucunda çevire çevire basamakları inmeye

başladı. Vas bile yanında cüce gibi kalıyordu. Ryzek, normal cüsseli bir adamın çekiştirilmiş hâli gibiydi. Daha uzun daha inceydi. Omuzları ve kalçaları gövdesine göre fazlasıyla dardı.

Ben de uzun boyluydum ama ağabeyimle fiziksel benzerliğim bu kadarla kalıyordu. Shotet’li kardeşlerin birbirlerine benzememesi alışılmadık şey değildi, çünkü hepimiz melez kanlar taşıyorduk, yine de ikimiz diğer bütün kardeşlerden daha farklı görünüyorduk.

Akos, gözlerini yerden Ryzek’e kaldırdı.

Akos ismini ilk kez bir Shotet tarih kitabında görmüştüm. Bir akım-kılıcı tutmak yerine şerefiyle ölmeyi tercih edip intihar eden dini bir liderdi. Demek bu Thuvhe’li çocuk da bir Shotet adı taşıyordu. Annesiyle babası nereden geldiklerini mi karıştırmışlardı acaba? Yoksa çok eskilerde kalan Shotet’li bir büyüklerini mi onurlandırmak istemişlerdi?

“Neden buradayız?” diye sordu çocuk, Shotet dilinde.

Ryzek’in gülümsemesi daha da büyüdü. “Vay canına, demek söylenenler doğruymuş. *Gerçekten* de dilimizi konuşabiliyorsun. Aman ne güzel! Shotet kanını nereden aldığını merak ediyorum.” Parmağını gözünün kenarındaki morluğa bastırduğunda Akos acıyla yüzünü ekşitti. “Gördüğüm kadarıyla, askerlerimden birini öldürdüğün için iyi bir dayak yemişsin. Bahse girerim kaburgalarında da hasar vardır.”

Ağabeyim konuşurken belli belirsiz irkildi. Sadece onu uzun zamandır tanıyan biri, gördüğünü yorumlayabilirdi ki

ben gördüğümünden adım gibi emindim. Ryzek acı çeken birini izlemekten nefret ederdi. Bu acı çekenlere acıdığından değildi. Daha çok acının varlığını görmeyi ve herkes kadar savunmasız olduğunu hatırlamayı sevmiyordu.

“Buraya kadar sürüklemek zorunda kaldım,” dedi Vas. “Gemiye kucağımda bindirmem gerekti.”

“Normalde askerlerimden birini öldüren biri, kendini savunma lüksüne sahip olamaz,” dedi Ryzek. Karşısında bir çocuk varmış gibi konuşuyordu. “Ama kaderin Noavek ailesine... *bana* hizmet ederek ölmek. Dahası birkaç mevsimi seninle beraber geçirmek hoşuma gider. Anlarsın ya!”

Onu gördüğüm andan beri Akos son derece gergin görünüyordu. İzlemeye devam ederken sanki vücudu gevşiyor, geriye savunmasız küçük bir çocuk kalıyordu. Parmakları kıvrık olsa da yumrukları sıkılı değildi. Sanki uyuyordu.

Sanırım o ana kadar kaderinin ne olduğunu bilmiyordu.

“Bu doğru değil,” dedi Akos. Ryzek’in korkularını yatıştırmasını bekler gibiydi. Midemdeki keskin sancıyı avucumla bastırdım.

“Ah, seni temin ederim ki doğru. Duyuru metninden okumamı ister misin?”

Ryzek, arka cebinden kare şeklinde katlanmış bir kâğıt çıkardı. Belli ki zayıf noktası olan duygusallığı yüzeye çıkmasını diye hazırlıklı gelmişti.

Akos karşısında titriyordu.

“Kereseth ailesinin üçüncü çocuğu...” diye okudu Ryzek, Othyr dilinde. Yazılanlar, duyurunun yapıldığı dilde okununca bir şekilde çocuğun kaderi somutlaşıyordu sanki. Her bir hecede daha çok sarsılan Akos’un da böyle hissedip hissetmediğini merak ettim. “Noavek ailesine hizmet ederken ölecek.”

Akos derin bir nefes çekerken ağabeyimin gözlerine yepyeni bir güçle baktı. “Ağabeyimin bununla hiçbir ilgisi yok. Bırakın gitsin. O zaman... o zaman size sorun çıkarmam.”

“Sanırım neden ağabeyinle birlikte burada olduğuna dair çok yanlış tahminlere kapılmışsın,” dedi Ryzek. “Sınır’ı, sandığın gibi sırf kaderini hızlandırmak için geçmedik. Sivil kayıp olarak görebileceğimiz kişi ağabeyin değil, *sensin*. Aslında onu aramaya çıkmıştık.”

“Sen Sınır’ı geçmedin,” diye patladı Akos. “Burada oturup pis işlerini dalkavuklarına yaptırdın.”

Ryzek dönüp platforma tırmandı. Arkadaki duvar, çoğu kolum uzunluğunda akım-kılıcından oluşan her çeşit ve boyutta silahla kaplıydı. Kasap satırı gibi görünen, sağlam kabızalı kalın bir bıçak seçti.

“Ağabeyinin çok özel bir kaderi var,” dedi, bıçağın kenarından bakarken. “Kendi kaderini bilmediğine göre, onunkini de bilmiyorsundur, yanılıyor muyum?” Bildiği bir şeyin başka biri tarafından bilinmediğine emin olduğunda yaptığı gibi pis pis sırıttı.

“Galaksinin geleceğini görmek,” diye devam etti, bu sefer Shotet dilinde. “Yani başka bir deyişle, gezegenin yeni kâhini.”

Akos suskundu.

Duvara sırtımı dayayıp sağlıklı bir şekilde düşünebilmek için çatlaftaki ışığa karşı gözlerimi kapattım.

Ryzek'in küçüklüğünden beri babamla çıkılan bütün araştırma yolculuklarının en büyük amacı bir kâhin bulabilmekti ve her yolculuktan elleri boş dönmüşlerdi, çünkü geleceğinizi bilen birini yakalamak neredeyse imkânsızdı. Ya da yakalanacağını anlayan bir kâhin, tıpkı Kereseth Kardeşler'i buraya getiren saldırıdaki yaşlı kâhin gibi ölmeyi tercih edebilirdi.

Ama sonuçta Ryzek bir çözüm bulmuş gibi görünüyordu. Tek seferde, iki kâhin birden hedeflemişti. Kâhinlerden biri kendini öldürerek elinden kurtulmuştu. Ve diğeri... yani Eijeh Kereseth, henüz ne olduğunu bilmiyordu. Noavek zalimliğiyle şekillendirilebilecek bir oyun hamuru gibiydi.

Kıvırcık kafasını öne uzatmış konuşan Eijeh'i duymak için yeniden duvardaki çatlağa yaklaştım.

"Akos, bu ne diyor böyle?" diye soruyordu Eijeh, akıcı bir Thuvhe diliyle. Elinin tersiyle burnunu sildi.

"Thuvhe'ye benim için gelmediklerini söylüyor," dedi Akos, ona bakmadan. Birinin iki dili birden mükemmel bir şekilde konuştuğunu görmek çok tuhaftı. Çocuğun yeteneğine gıpta ettim. "Seni arıyorlarmış."

"Beni mi?" Eijeh'in gözleri açık yeşildi. Yanardöner böcek kanatları ya da Matlaşma sonrası akım kadar alışılmadık bir

renkteydi. Zold gezegeninin sütlü yüzeyi gibi açık kahverengi tenine tezat yaratan gözleri âdeta ııldıyordu. “Neden?”

“nk gezegenin yeni kâhini sensin,” dedi Ryzek, delikanlının ana dilinde. Elindeki bıkla platformdan aşağı inmeye başladı. “Geleceğı her açıdan, bütün seçenekleriyle birlikte göreceksin. Ve benim özellikle öğrenmek istediğim bir gelecek var.”

Elimin üstündeki gölgeler bir örümcek gibi hareketlendiğinde, akım-armağanım parmaklarımı kırarcasına acıttı. İnememi bastırdım. Ryzek’in hangi gelecekten bahsettiğini biliyordum: Bir Shotet olarak Thuvhe gezegenini yönetmek, dmanlarımızı alt edip Meclis tarafından yasal dünya lideri olarak tanınmak istiyordu. Ama onun da kaderi, tıpkı ŗu anda Akos’unki gibi tepesinde bir kılıç misali sallanıyordu, çünkü Ryzek’in kaderi düşmanlarını yenmek değıl, onların eline dmektir. Hâliyle başarısızlığı engellemek için geleceğın bütün seçeneklerini görmek zorundaydı. Ve ŗimdi kendi çıkarları için kullanabileceğı özel bir kâhini vardı.

Ben ağabeyimin asi ve meydan okuyan çıkışlarından ziyade biz Shotetler’in bir ulus olarak tanınmasını istiyordum. İyi de neden akım-armağanım ağabeyimin çıkışlarını duyduğı anda canımı yakmaya başıyordu?

“Ben...” Eijeh, Ryzek’in elindeki bıçaktan gözlerini alamıyordu. “Ben kâhin falan değılim. Böyle bir uzgörü duymadım, ben muhtemelen... Yani ben...”

Avucumu yine karnıma bastırdım.

Ryzek bıçağı dengeleyip döndürmeye hazırlandı ama bıçak bir an için elinden fırlayıp havada ağır daireler çizmeye başladı. *Olamaz, yo, yo, yo*, dedim içimden. Nedenini bilmiyordum.

Akos, ağabeyime sadece bedeniyle engel olabilecekmiş gibi ikisinin arasına girdi.

Ryzek, dönen bıçağı izlerken Eijeh'e doğru yürümeye devam ediyordu. "Bir an önce geleceği görmeyi öğrensen iyi edersin o zaman," dedi. "Çünkü bana ihtiyacım olan geleceği bulmanı ve ne yapmam gerektiğini söylemeni istiyorum. Mesela gezegeni Thuvhe'lilerin değil de Shotet halkının yönettiği bir gelecek başlayabiliriz. Ne dersin?"

Başıyla işaret verdiğinde Vas, Eijeh'i dizlerinin üzerine çökmeye zorladı ve bıçağı kabzasından yakalayıp ucuyla Eijeh'in kulağının hemen altına dokundu.

Delikanlı korkuyla inledi. "Ben yapamam..." dedi. "Uzgörü çağırmayı bilmiyorum, ben hiç..."

O sırada Akos yan taraftan ağabeyime atıldı. Onu devirecek kadar cüsseli olmasa da hazırlıksız yakalandığı için Ryzek'in sendelemesine neden oldu. Hatta yumruk atmak için dirseğini geri çekti. İçimden, *aptal*, diye geçirdim ama Ryzek'ten daha hızlı değildi. Zıpladığı gibi Akos'un karnına bir tekme indirdikten sonra yere kondu. Ardından çocuğu saçlarından kavrayıp başını arkaya kanırtırken kulağından çenesine kadar bıçakla yardı. Akos acıyla çığlık attı.

Çene çizgisi, Ryzek'in insanları yaralamaktan hoşlandığı bir yerdi. Birinin yüzünde bir iz bırakmaya karar verdiğinde, görünür olmasını, gözden kaçmamasını isterdi.

“Lütfen,” dedi Eijeh. “Lütfen, istediğin şeyi nasıl yapacağımı bilmiyorum ama lütfen onun canını yakma, bize zarar verme, lütfen...”

Ryzek, yanağındaki parmaklarının arasından kanlar süzölen Akos'a tepeden baktı. “Thuvhe dilindeki şu *lütfen* kelimesini bilmiyorum,” dedi.

Bütün gece Noavek malikânesinin sessiz koridorları acı dolu çığlıklarla yankılandı. Çığlık atanın Akos olmadığını biliyordum. Çocuk, Ryzek'in deyişiyle *derisi kalınlaşsın* diye kuzenimiz Vakrez'in yanına gönderilmişti. Ağabeyim kerpetenle beyninden sökercesine istediği geleceği bulmaya çalışırken çığlık atan Eijeh'di ve her haykırışı acı eşiğimi yükseltiyordu. O gece, sonraları uzun süre rüyalarımın eksik olmadı.

BÖLÜM 8 | CYRA

İNLEYEREK UYANDIM. BİRİ KAPIMI ÇALIYORDU.

Odam bir misafir odasını andırırdı. Bütün kıyafetlerim ve sevdiğim eşyalar çekmecelerde ya da dolaplarda saklı olduğundan kişisel hiçbir özellik taşımazdı. Esintisi eksik olmayan cilalı ahşap yer döşemeleri ve devasa şamdanlarıyla bu ev, akşam yemeğinde gereğinden fazla yemiş gibi bir sürü kötü anıyla doluydu. İki mevsim önce Akos Kereseth'in boynundan süzülen kanlar da bu anılardan biriydi ve yine rüyama girmişti.

Bu eve kök salmak istemiyordum.

Doğrulup avuç içlerimle yanaklarımdaki gözyaşlarımı sil-dim. Ağladığımı söylemek doğru olmazdı. Genellikle uyurken bedenimi sarsan güçlü sızılar yüzünden, gözlerimden istemsizce yaşlar süzülürdü. Parmaklarımla saçlarımı tararken ayaklarımı sürüyerek kapıya gittim ve Vas'ı görünce homurdandım.

"Ne var?" dedim gerilerken. Bazen odada volta atmak, beşikte sallanıyormuş gibi rahatlamamı sağlıyordu.

“Bakıyorum havandasın,” dedi Vas. “Uyuyor muydun? Daha akşam olmadığının farkındasın değil mi?”

“Anlamamı beklemiyorum,” dedim. Ne de olsa Vas, benim aksime hiç acı hissetmiyordu. Yani çevremde bana çıplak elle-riyle dokunabilecek tek kişi oydu ve bunu sürekli hatırlatmak-tan özellikle zevk alıyordu. Ryzek’in duyamayacağı anlarda bazen, *yaşını aldığı anda, dokunuşlarımdan faydasını görebilirsin, küçük Cyra*, derdi. Ben de her seferinde yalnız başıma ölmeyi tercih edeceğimi söylerdim. Bunu söylerken samimiydim.

Öte yandan Vas’ın acı hissedememesi, bilincimin hemen altındaki gri bölgenin acılarımı katlanılır kıldığını bilmemesi anlamına geliyordu.

“Ah,” dedi Vas. “Neyse, bu akşam Ryzek’in en yakın des-tekçileriyle akşam yemeği için yemek odasında bulunman ist-tendi. Güzel giyin.”

“Şu anda kendimi sosyalleşecek kadar iyi hissetmiyorum,” dedim, dişlerimin arasından. “Özürlerimi ilet.”

“İstendi dedim ama belki ağzımdan çıkan kelimeleri daha özenli seçmeliyim,” dedi Vas. “Ağabeyin *gelmesi gerekiyor* de-miştii.”

Gözlerimi yumup bir an için volta atmaya bıraktım. Ryzek ne zaman beni yanında istese, arkadaşlarıyla yemek yiyor bile olsa, birilerinin gözünü korkutmak istiyor demekti. Bir Shotet atasözü vardı: İyi bir asker, en iyi arkadaşlarıyla yemek yerken bile silahını bırakmaz. Ağabeyimin silahı bendim.

“Hazırlıklı geldim,” diyen Vas, ağzı mumla kapatılmış kah-verengi küçük bir şişeyi uzattı. Üzerinde etiket yoktu ama ne olduğunu biliyordum. Zarif bir akşam yemeği için son derece güçlü bir ağrı kesiciydi bu. En azından sızılarımın daha katlanılır olmasını sağlıyordu.

“Bunu içtikten sonra nasıl yemek yiyeceğim? Misafirlerin üstüne kusarım.” Gerçi belki bazılarının gelişmesine yardım etmiş olurdum.

“Yeme o zaman,” diye omuz silkti Vas. “Ama bu olmadan hiçbir şey yapamıyorsun, değil mi?”

Şişeyi elinden kaptığım gibi topuğumla kapıyı yüzüne çarptım.

Öğleden sonramın neredeyse tamamını, kaslarımı gevşetme umuduyla sıcak suyun altında geçirdim.

Sonra mühürlü tapasını açtığım küçük şişeyi başıma diktim.

Ağabeyimden hıncımı almak adına akşam yemeği için annemin elbiselerinden birini giydim. Ayaklarıma kadar dümdüz inen açık mavi bir elbiseydi. Gerdana işlenen küçük geometrik desenler, bana üst üste yatırılmış tüyleri hatırlatıyordu. Beni bu elbiseyle, hatta annemin herhangi bir elbisesiyle gördüğünde Ryzek’in yüreğinin sızlayacağını biliyordum ama bir şey de diyemeyecekti. Sonuçta, emredildiği üzere güzel giyinmişim.

Ağrı kesiciden dolayı parmak uçlarım öylesine uyuşmuştu ki elbisenin düğmelerini iliklemem on dakikamı aldı. Koridorda yürürken dengemi sağlayabilmek için duvara tutunuyordum. Her şey sallanıyor, dönüyor, tökezliyordu. Ayakkabılarım diğer elimdeydi. Cilalı yer döşemeleri üzerinde kayıp düşmeyeyim diye odaya girmeden önce giyecektim.

Derimin altındaki gölgeler, çıplak kolumda omzumdan bileğime kadar indi, ardından tırnaklarımın altında toplandı. İlacın etkisiyle sızılarım uyuşmuştu ama tamamen yok olmamıştı. Yemek odasının önüne geldiğimde kapıyı hemen açmaması için nöbetçiye bakıp başımı iki yana salladıktan sonra ayakkabılarımı giydim.

“Pekâlâ, hadi aç,” dedim sonunda. Adam çifte kapıyı ardına kadar açtı.

Yemek odası büyük ama sıcaktı. Uzun masanın üstünde fenerler parlıyor, arka duvarda alevler yükseliyordu. Işığın altındaki Ryzek elindeki içkisiyle duruyordu. Yma Zetsyvis hemen sağındaydı. Yma, annemin en yakın arkadaşlarından biri olan Uzul Zetsyvis’in karısıydı. Gençti, en azından Uzul’dan daha gençti ama saçları bembeyazdı. Gözleri insanı şok eden türden bir maviydi. Hep gülümserdi.

Etraflarına toplananları da tanıyordum. Vas her zamanki gibi ağabeyimin solundaydı. Onun kuzeni Suzao Kuzar, az önce Ryzek’in söylediği bir şeye gülerken son derece sırnaşık görünüyordu. Askerlerin eğitiminden sorumlu kuzenimiz

Vakrez ve kadehini başına diken kocası Malan, ördüğü uzun ve pırıl pırıl saçlarıyla Uzul’la Yma’nın artık bir yetişkin olan kızları Lety ve en son Akos Kereseth’in öldürdüğü Kalmev’in cenazesinde karşılaştığım Zeg Radix... Hepsi oradaydı.

“Ah, işte geldi,” dedi Ryzek, başıyla beni işaret ederek. “Hepiniz kardeşim Cyra’yı hatırlarsınız.”

“Annesinin elbisesini giymiş,” dedi hemen Yma. “Ne tatlı!”

“Ağabeyim güzel giyinmemi söyledi,” dedim, uyuşuk dudaklarımı olduğunca oynatmaya çalışarak. “Hem hiç kimse, güzel giyinme sanatında annemizin eline su dökemezdi.”

Ryzek’in gözlerinde kin kıvılcımları çakıyordu. Kadehini kaldırdı. “Ylira Noavek’in şerefine,” dedi. “Akım onu harikalar yoluna götürecektir.”

Herkes kadeh kaldırıp içkisini yudumladı. Sessiz bir hizmetkâr tarafından ikram edilen kadehi reddettim. Boğazımda sanki bir yumru vardı, hiçbir şey yudumlayacak durumda değildim. Ryzek’in sözleri, rahibin annemin cenazesinde söylediklerinin tekrarıydı. Bana hatırlatmak istemişti.

“Gelsene küçük Cyra, gel de sana yakından bakayım,” dedi Yma Zetsyvis. “Gerçi artık o kadar da küçük sayılmazsın. Kaç oldun?”

“On yolculuğa çıktım,” dedim, geleneksel zaman referansı ile. Ne zamandır var olduğumdan ziyade başımdan neler geçmiş olabileceğine atıfta bulunuyordum. Yine de açıklama

yapma ihtiyacı hissettim. “Aslında erken başladım. Birkaç gün sonra on altı mevsim yaşıma basacağım.”

“Ah, hem genç, hem akıllı!” Yma güldü. “Küçücük bir çocukken, bir bakıyorsun, boyu boyuna gelivermiş.”

Yma, nazikçe laf sokma konusunda ustaydı. Bana çocuk demesi, en hafif iğnelemelerinden biriydi. Belli belirsiz bir gülümsemeyle alevlerin ışığına yaklaştım.

“Lety, Cyra’yla tanışmıştın, değil mi?” dedi Yma kızına. Lety Zetsyvis, benden birkaç mevsim büyük olsa da ancak omuzlarıma geliyordu. Boynundaki cam kolyenin içinde bir *fenzu* hapsolmüştü. Ölmüş olsa da hâlâ parlıyordu.

“Hayır, tanışmadım,” dedi Lety. “Elini sıkmak isterdim Cyra ama...”

Omuz silkti. Çağrısına cevap verirmiş gibi derimin altındaki gölgeler göğsüme ve boğazıma toplandığında inlememek için kendimi tuttum.

“Umarım bu ayrıcalığı hiç kazanmazsın,” dedim buz gibi bir sesle. Lety’nin gözleri kocaman açılırken herkes suspus oldu.

Ryzek’in beni buraya getirme amacına hizmet ettiğimi fark etsem de artık geç olmuştu. Ağabeyim, ona çoktan biat etmiş misafirlerinin benden korkmasını istiyordu ve ben de görevimi yerine getirmiştım.

“Kardeşinizin tırnakları pek sivri,” dedi Yma, ağabeyime dönerek. “Size muhalefet edenlerin vay hâline.”

“Göründüğü kadarıyla dostlarım da paylarına düşeni alıyor,” dedi Ryzek. “Cyra’ya ne zaman ısırmaması gerektiğini henüz öğretmedim.”

Kaşlarımı çatıp öfkeyle ona baktım. Ama deyim yerindeyse dişlerimi geçirmeme fırsat kalmadan sohbet başka bir yönde ilerlemeye başladı.

“Yeni askerlerimiz ne durumda?” diye sordu Vas, kuzenim Vakrez’e. Vakrez uzun boylu ve yakışıklıydı ama gülümsemediği zamanlarda bile gözlerinin kenarında çizgiler oluşmaya başlamıştı. Çenesinin ortasından başlayıp yüzünü çevreleyen yarım daire şeklindeki yara izi de hemen göze çarpıyordu.

“Fena değil,” dedi. “Eğitimin ilk aşamasını geçtikleri için eskisinden daha iyiler.”

“Bu yüzden mi geri geldin?” diye sordu Yma. Ordu eğitimi, Voa dışında, Sınır’a yakın bir yerde yapılıyordu, o yüzden Vakrez’in gelmesi en az birkaç saatlik yol demekti.

“Hayır. Kereseth’i getirmem gerekiyordu,” diye yanıtladı Vakrez, başını Ryzek’e doğru sallayarak. “Yani genç Kereseth’i.”

“Derisi şimdiye kadar kalınlaştı mı bari?” diye sordu Suzao. Kısa bir adamdı ama yara izleriyle kaplı derisi zırh gibiydi. “Onu ilk aldığımda daha dokunurken her yeri çürük içinde kalıyordu.”

Herkes güldü. Akos Kereseth’in bu eve sürüklenerek getirildiği ilk günü hâlâ hatırlıyordum. Ağabeyi yerde hıçkırırken onun ilk ölüm çentiğinden süzülen kanlar parmaklarında kurumuştı. Bana hiç de güçsüz biri gibi gelmemişti.

“O kadar da ince derili değil,” dedi Zeg Radix terslenerek. “Yoksa ağabeyim Kalmev’i öldürmenin kolay olduğunu mu kastediyorsun?”

Suzao başını başka yana çevirdi.

“Kimsenin Kalmev’in anısına saygısızlık etmediğinden eminim, Zeg,” dedi Ryzek sakın bir sesle. “Babam da beş para etmez biri tarafından öldürüldü.” İçkisinden bir yudum aldı. “Neyse, yemeğe oturmadan önce eğlenelim diye bir şeyler ayarladım.”

Ryzek’in eğlence anlayışının hiç de hayra alamet olmadığını bildiğimden kapılar açılırken gerilmeden edemedim. Ama içeri giren, boynundan bileklerine kadar kaslarını ve bütün eklem yerlerini ortaya çıkaran koyu renkli bir kumaştan sımsıkı bir elbise giymiş bir kadından başkası değildi. Gözlerine ve dudaklarına soluk renkli olsa da gösterişli bir tebeşir boya sürmüştü.

“Ogra’lı kız kardeşlerimle birlikte Shotet’e selamlarımızı sunarız,” dedi kadın, boğuk sesiyle. “Sizin için dans edeceğiz.”

Son kelimesiyle birlikte ellerini sertçe çırdı. Aynı anda şöminedeki ateşler ve fenzu fenerlerinin ışığı sönünce hepimiz karanlıkta kaldık. Gölgelerle sarılı Ogra gezegeni, galaksimizin en gizemlilerinden biriymiş. Nadiren ziyaretçi kabul ederlerdi ve en ileri düzey gözetleme teknolojileri bile atmosferlerinden ötesini göremezdi. Ogra’lıları ancak bu tür ziyaretleri sırasında gözlemleyerek tanımak mümkündü. Her ne kadar Shotet’te

yasaklamış olsa da Ryzek'in diğer gezegenlerden böylesi ziyaretleri kabul etmesine bir kez daha minnettarlık duydum. Bu ikiyüzlülük olmasa, başka dünyaları tanımam mümkün olmazdı.

Heyecanla kadınlara dönüp bekledim. Ogra'lı kadının çırpıttığı ellerinin etrafında ışıktan sarmaşıklar belirmiş, parmaklarının arasında kıvranıyordu. Avuçlarını ayırdığında birinde şöminenin turuncu alevleri, diğerinde fenzu fenerinin mavimsi ışık saçan küresi duruyordu. Bu azıcık ışıktaki boyadığı gözleri ve dudakları daha belirginleşmişti. Hatta gülümseyince dişleri karanlıkta parlıyordu.

Diğer iki dansçı arkasından odaya girdi. Birkaç uzun saniye boyunca hiç kıpırdamadan durdular. Sonra yavaşça hareketlendiler. En soldaki, göğsüne hafifçe vurdu ama bu elin deriye çarpma sesi değil, resmen davul sesiydi. Diğer dansçı, bu dengesiz ritim eşliğinde karnını kastı, sırtı yay gibi öne eğilirken omuzları büzüldü. Bütün bedeni kıvrak bir şekil alırken bütün bedeninde titreşen ışıklar omurgasını parlattı. Şaşkınlığa düşüren birkaç saniye boyunca omurgasındaki bütün diskler gözle görülebilir hâle geldi.

Diğerleri gibi nefesimi tutmuştum.

Işığı kontrol eden kadın ellerini kıvrarak şömine alevi ve fenzu ışığını kilim dokur gibi birbirinin içinden geçirmeye başladı. Parmakları ve bileklerinin kıvrılmasıyla neredeyse mekanik bir ışık karmaşası yaratıyordu. Göğsünü döven dans-

çının ritmi değişirken ışığı tutan kadın, kemikleri parlayan üçüncü dansçıyla birlikte dans etmeye başladı. İzlerken iyice geriliyordum, çünkü hayret etmekle rahatsız olmak arasında kalakalmıştım. Her yeni hareketlerinde dengelerini yitirip yere yapışmalarından korkuyordum ama rengârenk ışık patlamaları altında kıvrılıp zıplarken her tehlike anında uzanıp birbirlerini yakalıyorlardı.

Performans sona erdiğinde hâlâ nefes alamıyordum. Ryzek alkışa başlayınca farkında olmadan ben de ona katıldım. Gördüklerim karşısında büyülenmiş, âdetâ büyümüştüm. Odaya ilk giren dansçı kadın, avucundaki alevi ve fenzü ışığını eski yerlerine gönderdikten sonra üçü birden ellerini çırpıp ve dişlerini göstermeden gülümserlerken önümüzde eğildiler.

Konuşmaya kalksam ne söyleyeceğimi bilmesem de onlarla konuşmayı çok isterdim, oysa kadınlar çoktan odayı terk ediyorlardı. Fakat üçüncü dansçı kapıya döndüğünde başparmağı ve işaret parmağıyla eteğimi tuttu. *Kız kardeşleri* de onunla birlikte durdu. Hepsinin birden gözlerini bana dikmesi başımı döndürüyordu. Göz bebekleri zifiri karanlıktı. Dahası, gerektiğinden daha büyük olduklarından emindim. Olduğum yerde büzüşmek istiyordum.

“O da küçük bir Ogra’lı,” dedi üçüncü dansçı. Parmak kemiklerinde beliren ışık, derimin altında tıpkı bilezik gibi kolumu saran karanlık gölgelere benziyordu. “Bu küçük Ogra’lı, karanlığa bürünmüş.”

“Bu bir lütuf,” dedi ışığı ellerinde tutan kadın.

“Bu bir lütuf,” dedi göğsünü davul gibi döven kadın.

Onlarla aynı fikirde değildim.

Şöminedeki ateş artık kordan ibaretti. Tabağım didiklenmiş yemekle doluydu. Fırınlanmış ölükuş, tuzmeyvesi turşusu ve yapraklardan hazırlanmış üstü baharat kaplı uydurma bir yemek... Başım zonkluyordu. Uzul Zetsyvis’in yatırımlarıyla ilgili böbürlenmelerini dinlerken, bir parça ekmeğin kenarını kemiriyordum.

Zetsyvis ailesi, neredeyse yüz mevsimdir Voa’nın kuzeyindeki ormanlarda fenzu yetiştirme işiyle görevliydi. Galaksideki diğer ulusların aksine, Shotet’te aydınlatma için akım-geçirgen cihazlardan ziyade biyolojik ışık veren böcekleri kullanıyorduk. Artık eskisi gibi olmasa da dindar geçmişimizin bir yansımasıydı. Sadece gerçek dindarlar, akımı günlük bir ihtiyaç niyetine kullanmazdı.

Belki aile işi olduğu için Uzul, Yma ve Lety son derece dindar insanlardı. İlaçta bile suskunççek kullanmayı reddederlerdi. Onlara göre kişinin *doğallığını* bozan her şey, hatta anestezi bile akıma karşı yapılmış büyük bir saygısızlıktı. Akım gücüyle çalışan araçlara kesinlikle binmezlerdi. Tabii dinsel bir tören olarak gördükleri yolculuk gemileri hariç... Şimdi de kadehleri, damıtılmış suskunççek içkisi yerine, suyla doluydu.

“Zorlu bir mevsim olduğu bir gerçek,” diyordu Uzul. “Gezegen rotasyonunun bu aşamasında, hava sıcaklığı fenzu-
ların sağlıklı bir şekilde gelişmelerine izin vermiyor, o yüzden
seyyar ısıtma sistemlerini geliştirmemiz gerekti...”

Sağ tarafımdaysa Suzao ve Vakrez, silahlar üzerine gergin
bir tartışmaya kaptırmışlardı kendilerini.

“Tek söylediğim, ki atalarımızın inancına saygı duyuyorum,
akım-kılıçları her tür dövüş için yeterli olmayabiliyor. Mesela uzun mesafe ya da uzay savaşı gibi...”

“Aptal biri bile bir akım-bombası patlatabilir,” diye terslendi
Suzao. “Akım-kılıçlarımızı bırakıp Meclis’teki ulus-gezegen-
leri gibi yıldan yıla iyice yumuşayalım mı istiyorsun?”

“Diğerlerinin yumuşak olduğu söylenemez,” dedi Vakrez. “Malan, Shotet haber kanalı için Othyr çevirisi yapıyor.
Bana son raporları gösterdi.” Masanın etrafındaki Shotet
elitlerinin çoğu, birden çok dil biliyordu. Ama bu odanın
dışında, diğer bütün diller yasaktı. “Meclis’le kâhinlerin arası
iyice açılmaya başlamış. Gezegenlerin taraf seçmeye başladığına
dair fısıltılar dolaşıyor. Hatta bazıları, bugüne kadar görülmemiş
bir çatışmaya hazırlanıyormuş. Öylesi bir çatışma gelip çatığında
nasıl bir teknolojiyle karşılık vereceklerini kim bilebilir? Hepsinin
gerisinde kalmamızı gerçekten istiyor olamazsın!”

“Fısıltılarınmış,” diye homurdandı Suzao. “Her zamanki gibi
dedikodulara kendini kaptırıp gidiyorsun, Vakrez.”

“Ryzek’in Pitha’yla ittifak kurma isteğinin altında, okyanus manzarasını sevmesi yatmıyor,” dedi Vakrez. “Onlarda işimize *yarayabilecek* bir şey var.”

“Yiğit Shotet ruhu hepimize yeter, ben o kadarını söylüyorum.”

“Hadi bunu Ryzek’e de söylesene. Eminim seni dinleyecektir.”

Karşımda oturan Lety, gözlerini derimin altında bir örümcek ağı gibi sürekli yer değiştiren kara gölgelere dikmişti. Dirseğimin içi, köprücük kemiğim, çenem...

Göz göze geldiğimizde, “Sana ne hissettiriyor?” diye sordu.

“Bilmem,” dedim sinirle. “Herhangi bir armağan nasıl hissettiriyor?”

“Şey, ben hatırlıyorum. Her şeyi. Dünmüş gibi,” dedi kız. “Yani benim armağanım, diğerlerinkinden farklı hissettirmiyor... Kulaklarımdaki çınlama gibi, enerji gibi.”

“Enerji.” Ya da cehennem azabı. “Evet, bu kulağa doğru geliyor.”

Kadehimdeki damıtılmış buzçiçeğinden küçük bir yudum aldım. Lety’nin yüzü dışında etrafımdaki her şey dönüyordu, o yüzden kızın yüzüne odaklandım ama içkinin çeneme damlamasına engel olamadım.

“Seni son derece...” Sustum. Damarlarımda bu kadar ağır ağrı kesiciler dolaşırken konuşmak son derece zordu. “Armağanımı bu kadar *merak* etmen biraz tuhaf.”

“Herkes senden korkuyor,” dedi Lety. “Sadece benim de korkmam gerekir mi diye merak ediyordum.”

Cevap vermeye hazırlanıyordum ki masanın başında oturan Ryzek, uzun parmaklarıyla boş tabağının iki yanına abanarak ayağa kalktı. Bu herkesin gitme zamanı geldiği anlamına geliyordu. Sırasıyla Suzao, Zeg, Vakrez ve Malan çıktılar.

Uzul kapıya yöneldiğinde Ryzek el ederek onu durdurdu.

“Seninle ve ailenle biraz konuşmak istiyorum, Uzul,” dedi ağabeyim.

Masadan güç alarak doğruldum fakat arkamda Vas, kapıya demir çubuğu geçirerek hepimizi içeri hapsetti. *Ben* de hapsolmuştum.

“Ah, Uzul,” diyordu Ryzek, belli belirsiz bir gülümsemeyle. “Korkarım bu gece senin için biraz zor geçecek. Anlarsın ya? Karın bana ilginç bir şey söyledi.”

Uzul, Yma’ya baktı. Kadının yüzünden eksik olmayan gülümsemesi gitmiş, yerine suçlayıcı ve aynı oranda korku dolu bakışlar gelmişti. Uzul’dan korkmadığından emindim. Adamın görüntüsü bile zararsızdı. Koca göbeği zenginliğinin bir nişanıydı ve yürürken bir parça yamulan ayağı nedeniyle belli belirsiz topallıyordu.

“Yma?” dedi adam, karısına fısıldarcasına.

“Başka çarem yoktu,” dedi Yma. “Bir adres ararken, rehber listeni gördüm. Koordinatlarla karşılaşınca, sürgün koloni hakkında söylediklerini hatırladım...”

Sürgün koloni. Küçükken bu bir espriden ibaretti. Babamın memnuniyetsizliğinden payını alan birçok Shotet ailesinin, bulunamayacakları bir gezegene taşındıkları söylenirdi. Yaşımı aldıkça espri, basbayağı bir dedikoduya dönüşmüştü. Şimdi bahsedildiğinde bile Ryzek, sanki adamı dişleriyle paramparça etmek istiyormuş gibi çenesini sıkıyordu. Sürgündekileri babamın, hatta büyükannemin düşmanları olarak görürdü. Ona göre bu insanlar, Shotet hâkimiyeti önündeki en büyük tehditti. Bütün Shotetler kontrolü altında olmalıydı, yoksa kendini asla güvende hissetmeyecekti. Eğer Uzul onlarla iletişime geçtiyse, bu vatan hainliği anlamına gelirdi.

Ryzek sandalyelerden birini çekip başıyla işaret etti. “Otur.”

Uzul, söyleneni yaptı.

“Cyra,” dedi bu sefer ağabeyim. “Buraya gel.”

Bir an için elimdeki damıtılmış buzççekleri kadehini sıkarak olduğum yerde kalakaldım. Gölgeler bütün vücudumu patlamış kara bir kan gibi dolaşırken dişlerimi sıktım.

“Cyra,” dedi yine Ryzek alçak sesle.

Beni tehdit etmesine gerek yoktu. Kadehi bırakıp yanına gidecek, söylediği her şeyi yapacaktım. İkimiz de yaşadığımız süreç ne isterse yapardım. Yoksa Ryzek, anneme ne yaptığımı herkese anlatırdı. Bunu bilmek, midemde bir taş taşımaktan farksızdı.

Kadehimi masaya bıraktım. Ağabeyimin yanına gittim. Ve Ryzek, ihtiyaç duyduğu bilgiyi alana kadar dokunmamı istediğinde Uzul Zetsyvis’e dokundum.

Uzul’la aramızdaki bağın oluşumunu hissedebiliyordum. Adamı gölgemle boğup uzay gibi kapkara boyamak, bütün acılarıma son vermek istiyordum. İstesem onu bir dokunuşta öldürebilirdim. Daha önce yapmadığım şey değildi. Yine yapmak, bütün sinir uçlarımı asit gibi kemiren bu korkunç güçten bir kez daha kaçmak istiyordum.

Yma ve Lety, birbirlerine sarılmış ağlıyordu. Kız üzerime atılmak istediğinde annesi onu sırtından yakaladı. Göz göze dururken, mürekkep karası acımı babasının vücuduna zerk ettim ve gözlerindeki nefreti seyrettim.

Uzul acıyla haykırdı. O kadar uzun süre haykırdı ki çığlıklarına bir süre sonra alıştım.

“Yeter!” diye uludu adam sonunda. Ryzek başıyla işaret verince, elimi kafasından çektim. Geriye doğru sendelerken, gözüm kararıyordu. Vas eliyle omzuma dokunup dengemi sağladı.

“Sürgünleri bulmaya çalıştım,” dedi Uzul. Yüzü terden sırlıklam olmuştu. “Shoter’ten kaçmak, bu... zalim diktatörlükten uzak özgür bir hayat yaşamak istiyordum. Zold gezegeninde olduklarını duydum ama orada bulduğum bir bağlantı boş çıktı. Hiçbir şey bilmiyorlardı. O yüzden pes ettim, vazgeçtim.”

Lety hıçkırıyordu ama Yma Zetsyvis, kolunu kızının beline dolamış, istifini bozmadan duruyordu.

“Sana inanıyorum,” dedi Ryzek yumuşak bir sesle. “Dürüstlüğünü aklıma yazdım. Cyra şimdi cezayı uygulayacak.”

Vücudumdaki gölgelerin, sıkılan ıslak bir bez parçasında-ki sular gibi akıp gitmesini istiyordum. Akım beni terk etsin, bu lanet bir daha hiç geri dönmesin istiyordum. Ama isteklerimin bir sınırı vardı. Akım-gölgeler, Ryzek'in bir bakışıyla onun kontrolü altına girmiş gibi derimin altında yayılmaya başladı. Belki gerçekten de armağanımı o yönetiyordu.

Tehdit etmesini beklemedim. Uzul Zetsyvis'in çılgınlıkları bütün hücrelerime dolana, Ryzek durmamı söyleyene kadar adama dokundum.

BÖLÜM 9 CYRA

LOŞ IŞIKTA SADECE AYAĞIMI BASTIĞIM YERİ GÖREBİLİYORDUM. Ayakkabılarımdan birini yemek odasında düşürmüş olmalıydım, ayağım çıplaktı. Fenzu ışığı yer döşemelerine yansıyor, kapkara gölge ağları, kollarımda dolaşıyordu. Parmaklarım kırılmış gibi çarpık görünüyordu ama sadece belli bir açıyla kıvrılmışlardı ve arada sırada avucuma batıyordu.

Noavek malikânesinin derinliklerinden gelen boğuk bir çığlık duyduğumda aklıma ilk gelen Eijeh Kereseth oldu. Oysa sesini aylardır duymamıştım.

Eijeh'i sadece buraya ilk geldiğinde görmüştüm. Ryzek'in çalışma odasına yakın bir koridordan geçiyordum. İncecikti, gözleri ölü gibi bakıyordu. Bir asker delikanlıyı iteklerken gözüm köprücük kemiğinin üstündeki derin çukurlara takılmıştı. Bir deri bir kemikten ibaretti. Ya Eijeh Kereseth demir gibi bir iradeye sahipti ya da akım-armağanını iddia ettiği üzere

nasıl kullanacağını gerçekten bilmiyordu. Bahse girmem gerekse, oyumu ikincisinden yana kullanırdım.

“Getirt onu,” diye çıkmıştı Ryzek, Vas’a bakarak. “Şimdi gelmeyecek de ne zaman gelecek?”

Ayağımın üstü, koyu renkli ahşap üzerinde soluk görünüyordu. Bana dokunabilecek tek kişi olan Vas, beni odama götürürken, âdeta taşıyordu.

“Kim?” diye mırıldandım ama cevabı dinlemedim. Korkunç bir sancı bütün bedenimi sarmıştı, sanki acıdan kaçabilecekmişim gibi Vas’ın ellerinde kıvrandım.

Hiçbir işe yaramazdı. Yaramıyordu da.

Vas, parmaklarını gevşettiğinde yere kaydım. Odamda ellerimin ve dizlerimin üstünde kendimi toparlamaya çalışıyordum. Bir ter ya da gözyaşı damlası burnumun ucundan yere damladı. Hangisi olduğunu kestirmek zordu.

“Kim?..” dedim yine nefes nefese. “Kim çığlık atıyor?”

“Uzul Zetsyvis. Anlaşılan armağanının etkisi hâlâ sürüyor,” dedi Vas.

Alnımı serin yere dayadım.

Uzul Zetsyvis, fenzu kabukları toplardı. Bir keresinde ofisindeki panoda, harman yılıyla birlikte etiketlenmiş hâlde en renklilerini bana göstermişti. Akımın kendisiymiş gibi rengârenktiler. Zengin ve gösterişli evinin en değerli eşyasıymış gibi dokunuyordu kabuklara. O tam bir centilmendi ve ben... ona dokunmuştum.

Ne kadar geçti bilmiyorum. Bir süre sonra kapı tekrar açıldı. Önce Ryzek'in tertemiz siyah renkli ayakkabılarını gördüm. Doğrulamaya çalışsam da kollarım ve bacaklarım fena hâlde titriyordu, o yüzden sadece başımı çevirmekle yetindim. Koridorda, sanki bir rüyadanmış gibi hatırladığım biri tereddütle bekliyordu.

Uzun boyluydu. Neredeyse ağabeyimle aynı boydaydı. Dimdik sırtıyla kendine güvenli bir şekilde tıpkı bir asker gibi duruyordu. Asker duruşuna rağmen yine de zayıftı. Aslında sıska bile denilebilirdi, çünkü yanakları neredeyse çökmüştü. Yüzüye eski kesikler ve berelerle leke içindeydi. Kulağından çenesine inen ince bir yara izi vardı. Sağ kolu beyaz bir sargıyla sarılmıştı. Tahminen yeni bir çentik henüz iyileşmemişti.

Gri gözlerini yerden kaldırıp bana baktı. Kim olduğunu gözlerindeki mahcubiyetten anladım. Kereseth ailesinin üçüncü çocuğu Akos Kereseth büyümüş, koca adam olmuştu.

Derinlere ittiğim sancılarım bir anda bütün vücuduma saldırdığında, bağırmanın için ellerimle başımı tuttum. Gözyaşlarım arasında ağabeyimi görmekte zorlanıyordum, ama ceset gibi rengi atmış yüzüne odaklanmaya çalıştım.

Shotet ve Thuvhe halkları arasında, Ryzek'in yayılmasını desteklediği dedikodular dolaşıyordu. Hatta belki bu dedikodu bütün galaksiyi dolaşıyordu, çünkü ünlü aileler hakkında konuşmayı sevenlerin sayısı az değildi. Dokunuşumla verebi-

leceğim cehennem azabından, kolumun omzumdan bileğime kadar ölüm çentikleriyle dolu olduğundan, delirmenin eşiğine gelişimden konuşuyorlardı. Aynı anda hem korkulan hem de nefret edilen kişiydim. Ama inleyerek yere yığılan kız, bu dedikoduların ilgi alanına girmiyordu.

Yüzüm, acıdan ziyade utançtan yanıyordu. Kimse beni böyle görmemeliydi. Şeyden sonra... Eh işte, sonrasında ne hâle düştüğümü bildiği hâlde Ryzek odama birini ne hakla getirebiliyordu?

Öfkemi Ryzek'e çaktırmamak için sesimi kontrol etmeye çalıştım. "Onu buraya neden getirdin?"

"Artık oyalanmayalım," diyen Ryzek, eliyle Akos'u içeri çağırdı. Yanıma geldiklerinde Akos, sanki saygısızlık etmeden ağabeyimden uzak kalmaya çalışıyormuş gibi sağ kolunu iyice vücuduna yapıştırmıştı.

"Cyra, bu Akos Kereseth. Kereseth ailesinin üçüncü çocuğu. Kendisi bizim..." Ryzek pis pis sırıttı. "İtaatkâr bir hizmetkârımız."

Tabii ki Akos'un kaderi gereği ailemiz için öleceğinden dem vuruyordu. İki yıl önce Meclis haberlerinde yayınlandığı üzere, Akos bize *hizmet ederken* ölecekti. Bu sözler karşısında delikanlının dudaklarının da belli belirsiz titrediğini fark ettim.

"Akos'un, ilgin çekeceğini düşündüğüm çok özel bir akımarmağanı var," dedi Ryzek.

Başıyla işaret verdiğiinde Akos yanıma çömeldi, sonra avucunu açıp elini bana uzattı.

Öylece bakakaldım. Başta ne yapmaya çalıştığını anlayamadım. Canını yakmamı mı istiyordu? Niye istesindi ki?

“Güven bana,” dedi Ryzek. “Hoşuna gidecek.”

Elimi uzattığımda kapkara gölgeler, mürekkep gibi derimin altında toplandı. Ona dokunduğumda çığlık atmasını bekledim.

Oysa akım-gölgeler, verdikleri acıyla birlikte gerileyip yok oldu.

Yemekten önce içtiğim ilaçtan farklıydı. O ilaç en iyi hâlimde bütün duyularımı köreltiyor, midemi bulandırıyor-du. Şimdi armağanım somutlaşmadan önceki hâlime dönmüş gibiydim. Hayır, aslında o hâlim bile şimdi Akos’un elini tutarken hissettiğim kadar sessiz ve huzurlu değildi.

“Ne bu?” diye sordum.

Nasırlı ellerinin derisi kuruydu. Sanki dalgaların yontup yuvarlayamadığı çakıllara dokunuyordum. Yine de sıcaklığını hissedebiliyordum. Ellerimize baktım.

“Akımı kesiyorum.” Sesi yaşına göre şaşırtıcı derecede gürdü ama ergenliği nedeniyle aynı zamanda çatlıyordu. “Nasıl bir armağan bahsettiği önemli değil.”

“Kardeşimin armağanı oldukça güçlü, Kereseth,” dedi Ryzek. “Ama son zamanlarda, onu kötü etkilemesi yüzünden işlevi biraz zayıfladı. Bence kaderini en iyi *bu şekilde* yerine

getirmiş olacaksın.” Akos’un kulağına eğildi. “Tabii bu evi asıl kimin yönettiğini asla unutmamalısın.”

Gözlerinde belli belirsiz bir tiksinti dalgası görsem de Akos istifini bozmadı.

Elimi Akos’unkinden ayırmamaya çalışarak doğruldum. Yine de onun gözlerine bakamıyordum. Sanki üstümü değiştirirken aniden basılmış gibi hissediyordum, çünkü birçok insandan çok daha fazlasını görmüştü.

Ayağa kalktığımda o da doğruldu. Ben de uzun boyluydum ama ancak onun burnuna kadar gelebiliyordum.

“Ne yapacağız? Her yere el ele mi gideceğiz?” diye sordum. “İnsanlar ne düşünür?”

“Hizmetçin olduğunu düşünür,” dedi Ryzek. “Zaten öyle.”

Yaklaşp elini uzattığında geriledim. Böylece elim Akos’un elinden kurtuldu ve derim anında kapkara bir sarmaşıkla sarılmaya başladı.

“Nankörlük mü seziyorum?” diye sordu Ryzek. “Rahatın için çabalarım takdir görmüyor mu? Kader bahşedilmiş hizmetkârımızı sürekli hizmetine vererek fedakârlık ettiğim hâlde hem de?”

“Teşekkür ederim.” Ağabeyimi kışkırtmamak için dikkatli davranmalıydım. Ryzek’le anı değış tokuşu yapmak, isteyebileceğim en son şeydi. “Çok teşekkürler, Ryzek.”

“Lafı mı olur?” Ağabeyim gülümsedi. “En iyi generalimin rahatı için her şeyi yaparım.”

Tabii ki beni generali olarak falan görmüyordu. Bunu biliyordum. Bütün askerler benim için “Ryzek’in kırbağı” diyor, beni onun işkence aleti olarak görüyordu. Aslında ağabeyim de bana çok güçlü bir silahmışım gibi bakardı. Onun için bir kılıçtan farkım yoktu.

Ryzek odamdan çıkana kadar sesimi çıkarmadım. Sonra Akos’la yalnız kalınca, çalışma masamdan yatağımın ayakucuna, elbiselerimin olduğu kapalı dolaptan tekrar yatağıma volta atmaya başladım. Bu odaya sadece ailem... ve Vas girmişti. Akos’un etrafına bakınması hoşuma gitmiyordu. Sanki bakışlarıyla her yerde küçük parmak izleri bırakıyordu.

Kaşlarını çatarak bana baktı. “Ne zamandır böylesin?”

“Böyle derken?” diye çıkıştım. Oysa niyetim sert çıkmak değildi. O anda tek düşünebildiğim, bana bakarken ne gördüğüydü. Yerde büzüşmüş, ter ve gözyaşından yüzü sırılsıklam olmuş, bir tür yaralı, vahşi hayvan...

Sesi acıma duygusuyla yumuşadı. “Böyle. Gizli gizli acı çekmek.”

Acımanın, nezakete bulanmış bir aşağılama olduğunu biliyordum. Şimdi haddini bildirmezsem, zamanla tepeme binerdi. Babam öyle öğretmişti.

“Armağanıma henüz sadece sekiz mevsim yaşamışken kavuştum. Ağabeyim ve babam çok sevinmişti. Noavek ailesinin iyiliği için acılarımı gizlemeye karar verdik. Shotet halkının iyiliği için.”

Akos, burnundan sert bir nefes salıp kıkırdadı. Eh, en azından artık bana acımıyordu. Acıması uzun bile sürmüştü.

“Elini uzat,” dedim sessizce. Kızgın olduğunda annem de hep alçak sesle konuşurdu. Böyle konuştuğunda karşısındaki insanların dinlemeye başladığını söylerdi. Annemin yumuşak dokunuşuna sahip değildim, yüze inen bir yumruk kadar zariftim. Yine de Akos dediğimi yaptı. Teslim olmuş gibi iç çekerek, acımı azaltmak istiyormuş gibi avucu yukarıda elini uzattı.

Bileğini kavrarken, sol elimle omzunun altından kavradım ve aniden döndüm. Dans eder gibi: El çabukluğu, dengenin yer değiştirmesi ve işte arkasına geçmiş, kolunu büküyor, onu öne eğilmeye zorluyordum.

“Acı çekiyor olabilirim ama güçsüz değilim,” diye fısıldadım. Kurtulmaya çalışmıyordu ama sırtının ve kolunun gerildiğini hissedebiliyordum. “İşe yararsın ama vazgeçilmez değilsin. Anlaşıldı mı?”

Vereceği cevabı beklemedim. Onu bırakıp gerilediğimde, akım-gölgeler, canımı acıtan iğneleriyle geri döndüler. Acıdan gözlerim dolmuştu.

“Yan odada bir yatak var,” dedim. “Şimdi defol.”

Gittiğini duyduğumda gözlerim kapalı yatağıma tutundum. Böyle olmasını istememiştim. Böyle olmasını hiç istememiştim.

BÖLÜM 10 | CYRA

AKOS'UN SÜRÜKLENEREK GETİRİLMEDİKÇE, ODAMA GERİ GELECEĞİNİ hiç sanmıyordum, oysa sabah kapımdaydı. Birkaç adım arkasında bir nöbetçi asker vardı ve elinde mor-kırmızı bir sıvıyla dolu büyükçe bir şişe taşıyordu.

“*Leydim,*” dedi dalga geçercesine. “İkimizin de sürekli fiziksel temas hâlinde olmak istemediği göz önüne alınırsa, bunu denemek isteyebileceğini düşündüm. Elimde son kalan bu.”

Doğrudum. Ağrılarım doruktayken her biri beni kaskattı yapmaya çalışan bilek, diz, dirsek ve omurgadan ibarettim. Birbirine düğümlenmiş saçlarımı omzumdan arkaya atarken, bir anda öğle vakti hâlâ geceliğimle ne kadar tuhaf görüldüğümün farkına vardım. Sol kolum, dirseğime kadar zırhlıydı.

“Ağrı kesici mi?” diye sordum. “Her türünü denedim. Çoğunlukla işe yaramıyorlar, bazen ağrılarımı daha da azdırıyorlar.”

Ağrı kesicinin kokusu çürük arpa gibiydi. Bu tür ilaçların mide bulandırıcı olduğunu bildiğimden tek seferde başıma diktim ama tadı aslında çiçeksi ve baharatlıydı. Boğazımdan yumuşak bir şekilde akıp ağır bir şekilde mideme oturdu.

“Birkaç dakika sonra etkisini gösterir,” dedi Akos. “Uyurken bunları mı giyiyorsun?” Kolumdaki zırhı kastediyordu. Zırhlı derisinden yapılan kolluk, bileğimden dirseğime kadar geliyordu. Keskin bıçak darbeleri yüzünden bazı yerleri çizilmişti. Bunu sadece banyo yaparken çıkarıyordum. “Birinin saldıracağından mı korkuyordun?”

“Hayır.” Boş şişeyi eline tutuşturdum.

“Ölüm çentiklerini saklıyor.” Akos kaşlarını kaldırdı. “Ryzek’in Kırbacı neden çentiklerini saklamaya çalışsın ki?”

“Bana öyle deme.” Biri şakaklarımdan bastırıyormuş gibi başımın içinde bir basınç hissediyordum. “Sakın bana bir daha öyle deme.”

Bedenimin merkezinden soğuk bir his yayılıyordu. Sanki kanım buza dönüşüyordu.

Başta öfkelendiğim için olduğunu düşünmüştüm ama *fiziksel* bir etkisi de vardı... Acı hissetmiyordum. Kollarıma baktığımda gölge-lekeler hâlâ orada, derimin altındaydı ama uyuşmuşlardı.

“Ağrı kesici işe yaradı, öyle değil mi?” dedi Akos.

Aslında ağrılarıım hâlâ yerli yerindeydi, akım-gölge derimin altında dolaştığı yerleri yakıyordu ama şimdi daha katlanılır

durumdaydı. Biraz uykum da gelmişti ama umursamadım. Belki sonunda güzel bir uyku uyuyabilirdim.

“Sayılır,” diyerek ilacın etkili olduğunu kabul ettim.

“Güzel,” dedi. “Çünkü sana bir teklifim var ve ağrı kesicinin işe yarayacağını umuyordum.”

“Teklif mi?” dedim. “Bana teklifte bulunacak pozisyonda olduğunu falan mı sanıyorsun?”

“Tabii, elbette,” dedi. “Ağrıların için yardımına ihtiyacın olmadığı konusunda ne kadar ısrar edersen et, yardım etmemi istediğini biliyorum. Yani ilacı benden almak için cılkımı çıkarabilirsin ama bana *insan* gibi davranıp söyleyeceklerimi dinlersen, yardım etmemi kolaylaştırmış olursun. Tabii seçim sizin, *leydim*.”

Gözlerini üstüme dikmediğinde daha kolay düşünebiliyordum, o yüzden perdelerin arasından sızan ışık hüzmelerine baktım. Şehir, şeritler hâlinde görünüyordu. Noavek malikânesini şehirden ayıran çitin ötesinde, insanlar sokaklarda yürüyor, toprak sokaklar kurduğundan toz duman içinde sıcak havanın keyfini çıkarıyordu.

Akos’la zayıf bir anımda tanışmış olabilirim. Odama geldiğinde yerlerde sürünüyor olabiliirdim. Hem ona haddini bildirmeyi de denemiştim. Ama işe yaramıyordu. Bana bakanların ilk anda gördüğü şeyi yok saymanın âlemi yoktu. Her yanımda akım-gölgeyle kaplıydı, uzun zamandır çektiğim acılar yüzünden, hayatla bağlantım iyice zayıflamıştı. Belki bu şu andaki en iyi fırsattı.

“Dinliyorum,” dedim.

“Pekâlâ.” Akos, elini başına götürüp saçlarına dokundu. Parmakları gür kahverengi saçlarına neredeyse girmiyordu. “Dün geceki şu... *manevran*. Dövüşmeyi biliyorsun.”

“Bunu hakaret sayarım,” dedim.

“Rica etsem, bana da öğretir misin?”

“Neden? Bana hakaret etmeye devam edebilesin diye mi? Beceremezsin ya, ağabeyimi öldürmeye çalışasın diye mi?”

“Onu öldürmek istediğimi de nereden çıkardın?”

“İstemiyor musun?”

Duraksadı. “Tek istediğim, ağabeyimi alıp eve dönmek.” Her kelimesini özenle seçiyordu. “Ve bunu yapmak, burada hayatta kalabilmek için, dövüşebilmem gerekiyor.”

Birinin ağabeyini sevmesinin nasıl bir şey olduğunu unutmuştum. Ve gördüğüm kadarıyla son derece karaktersiz görünen Eijeh’in bunu hak ettiğine bir türlü aklım yatmıyordu. Ama asker gibi dimdik dururken elleri bir an olsun titremeyen Akos, kendinden emin görünüyordu.

“Dövüşmeyi hiç mi bilmiyorsun?” diye sordum. “Güçlenmeni istemediyse, Ryzek seni iki mevsim boyunca neden kuzenim Vakrez’in yanında tuttu?”

“Güçlüyüm. *Daha güçlü* olmak istiyorum.”

Kollarımı göğsümde kavuşturdum.

“Teklifinin benim kazancımla ilgili kısmına hâlâ gelemedin.”

“Öğreteceklerin karşılığında ben de sana az önce içtiğin ağrı kesiciyi nasıl yapacağını öğretirim,” dedi. “Sonrasında bana... ya da herhangi başka birine ihtiyacın kalmayacak.”

Sanki beni tanıyormuş gibi beni baştan çıkarabilecek en doğru kelimeleri seçmişti. Derdim acılarımdan kurtulmak değil, başlı başına özgür olmaktı. Ve Akos özgürlüğümü, suskun-
çiçek iksiriyle dolu bir cam şişede sunuyordu.

“Tamam,” dedim. “Anlaştık.”

Onu koridorun sonundaki kapısı kilitli küçük odaya götürdüm. Noavek malikânesinin bu kanadı yenilenmemiştir. Kilitler, Ryzek’in bütün zamanını geçirdiği odalardaki doku-
narak ya da parmak iziyle açılan kapıların aksine hâlâ anahtarla açılıyordu. Anahtarı cebimden çıkardım. Artık üzerimde pantolon ve kazak gibi gerçek giysiler vardı.

Odadaki uzun tezgâhın altındaki ve üstündeki raflar, küçük cam şişeler, beherler, bıçaklar, kaşıklar ve kesme tahtalarıyla doluydu. Bir dizi beyaz kavanozun üzerindeki etiketlerde Shotet dilinde buzçiçekleri saklanıyordu. Thuvhe yirmi mevsimi aşkın süredir Shotet’e mal ihracını bırakmıştı, o yüzden suskunçiçek de dâhil olmak üzere buzçiçeklerini yasa dışı yollardan getirtip galaksinin çeşitli yerlerinden yağmaladığımız diğer malzemelerle birlikte saklıyorduk. Turuncu-kırmızının tüm tonlarındaki metal kaplar, sağ taraftaki ocağın üstünde asılı duruyordu. En büyüğü kafam kadardı. En küçüğüse elim kadar.

Akos, en büyük kabı indirip ocağın üstüne koydu.

“Dokunarak insanların canını yakabilirken neden dövüşmeyi öğrendin?” diye sordu.

Bir beheri duvardaki musluktan suyla doldurup, kabın içine boşalttı. Ocağı yaktıktan sonra bir kesme tahtası ve bir bıçak aldı.

“Shotet eğitiminin bir parçası. Çocukken başlarız.” Eklemeden önce bir saniyelğine duraksadım. “Ben de hoşlandığım için devam ettim.”

“Burada suskunççek var mı?” dedi, parmağını kavanozların etiketlerinde dolaştırırken.

“En üst sağda,” dedim.

“Ama Shotetler bunu kullanmıyor.”

“Hayır, Shotetler bunu kullanmıyor,” dedim sertçe. “Biz istisnayı. Burada her şey var. Eldivenler, ocağın altında.”

Kıkırdadı. “Eh, daha fazlasını bulman gerekecek, İstisna. Çünkü ihtiyacımız olacak.”

“Tamam.” Sormadan önce biraz bekledim. “Orduda kimse sana okumayı öğretmedi mi?”

Kuzenim Vakrez’in ona dövüşmekten fazlasını öğreteceğini sanıyordum. Mesela okuma yazma gibi. “İfşa dili” sadece konuşma diliydi, yazılmazdı. Öğrenmek için Shotet simgelerini ezberlerdik.

“Öyle zahmetlere girmediler,” dedi Akos. “*Git* dediler, gittim. *Dur* dediler, durdum. Hepsi bu.”

“Thuvhe’li yumuşak bir çocuğun, gerçek bir Shotet erkeğine dönüştüğü için şikâyet etmemesi gerekir,” dedim.

“Hiçbir zaman bir Shotet olamam,” dedi. “Ben Thuvhe ulusundanım ve hep öyle kalacağım.”

“Ama şu anda Shotet diliyle konuşman, aksini gösteriyor.”

“Şu anda Shotet dilini konuşmam tamamen genetik bir şaka,” diye patladı. “Başka bir şey değil.”

Onunla tartışmayacaktım. Zamanla fikirlerinin değişeceğinden emindim.

Suskunçiçek kavanozunu alıp eldivensiz parmaklarıyla bir tomurcuk çıkardı. Sonra kopardığı bir yaprağı ağzına attı. Donakalmıştım. Bu miktarda güçlü bir buzçiçeği onu anında yere devirmeliydi. Oysa o tomurcuğu yuttu, bir an için gözlemini yumdu, sonra tekrar kesme tahtasına yöneldi.

“Bağışıklığın var,” dedim. “Tıpkı akım-armağanıma bağışıklığın olduğu gibi.”

“Hayır,” diye yanıtladı. “Ama beni fazla etkilemiyor.”

Bunu nasıl keşfettiğini merak ediyordum.

Suskunçiçeği yatırıp bıçağın yan tarafını bütün yaprakların birleştiği yere bastırdığında çiçek dağıldı. Ardından bıçağın ucunu her bir yaprağın ortasından geçirip teker teker açıp düzeltti. Sihir gibiydi.

İksirin fokurdamasını izledim. Önce suskunçiçek kırmızısına, sonra ballı tuzmeyvesi eklediğinde turuncuya, en son yapraklarını ayırdığı *sendes* saplarını eklediğinde kahverengiye

dönüştü. Bir tutam kıskançlıkçiçeği tozuyla birlikte karışım tekrar akıl almaz bir şekilde kızardı. Akos iksiri soğuması için ocağın yanına indirdikten sonra bana döndü.

“Karmaşık bir sanattır,” dedi, eliyle şişeleri, beherleri, buz-çiçeklerini, kapları göstererek. “Özellikle ağrı kesiciler zorludur, çünkü suskunçiçek kullanılır. Tek bir malzemeyi yanlış hazırlarsan zehirlenirsin. Umarım kabalığın ölçülü olmaya engel değildir.”

Kabın yan tarafına parmağıyla hafifçe dokundu. Sıcak olduğunu anlayınca elini hızla geri çekişine, kaslarının atikliğine hayran olmamak mümkün değildi. Hangi okulda dövüş öğrendiği hemen anlaşılıyordu: Yürek okulu *zivatabak*.

“Kaba olduğumu düşünüyorsun, çünkü sana öyle söylendi,” dedim. “Peki, senin hakkında duyduklarıma ne demeli? Zayıf ve korkak bir aptal mısın?”

“Sen bir Noavek’sin,” dedi inatçı bir tavırla kollarını göğsünde kavuşturarak. “Kabalık ve zulüm senin kanında var.”

“Damarlarımdaki kanı ben seçmedim,” diye yanıtladım. “Tıpkı senin de kaderini seçmediğin gibi. İkimiz de olmamız gereken kişiler olduk.”

Zırhlı bileğimin tersiyle ahşap kapıya vurup çıktım.

Ertesi sabah, güneş henüz doğmuşken, gökyüzü henüz alaca karanlıkken, ağrı kesicinin etkisi geçtiğinde uyandım. Her zamanki gibi kasılmalar ve titremelerle yatağımdan çıkarken,

yaşı kadınlar gibi derin nefesler almak için mola vermem gerekiyordu. Tepes'teki hafif sentetik kumaştan yapılan rahat eğitim kıyafetlerimi giydim. Kimse vücut ısını düşük tutmayı Tepes halkından daha iyi bilemezdi. Gezegenleri o kadar sıcaktı ki kimse çıplak tenle dışarı çıkamazdı.

Saçımı örerken gözlerimi yumup alnımı duvara dayadım. Parmaklarım her bir tutamı ezberle özüyordu. Artık gür, siyah saçlarımı taramıyordum. En azından çocukken, her fırça darbesinin kıvrıkcık saçlarımı düzleştireceği inancıyla taradığım gibi taramıyordum. Çektiğim acılar yüzünden artık kendimi şımartmıyordum, çünkü buna hâlim yoktu.

İşim bittiğinde küçük bir akım-bıçağı aldım. Derimin altındaki kapkara sarmaşıklar keskin metali sarmasın diye kapalıydı. Ardından Akos'un yatağını taşıdığı ecza odasına gidip başına dikildim ve metali boğazına dayadım.

Gözlerini kocaman açtı. Bir hışım doğrulmaya çalışsa da bıçağı derisine iyice bastırduğundan kıpırdamadı. Pis pis sırtıttım.

“Sen aklını mı kaçırdın?” diye sordu, mahmur sesiyle.

“Hadi ama! Söylentileri duymuşsundur!” dedim neşeyle. “Gerçi daha da önemlisi: Asıl *sen* aklını mı kaçırdın? Düşmanlarından birisi koridorun diğer ucundayken kapını kilitlemeden derin uykuya dalmak da neyin nesi oluyor? Ya aklını kaçırdın ya da aptalsın. Seç, beğen, al.”

Dizini sertçe yan tarafıma savurdu. Dirseğimle hamleyi savuşturup bıçağın ucunu midesine doğrulttum.

“Uyanmadan önce kaybetmiştin zaten,” dedim. “Birinci ders: Bir dövüşü kazanmanın en iyi yolu, dövüşten kaçınmaktır. Düşmanın ağır uyuyorsa, uyanmadan önce boğazını kes. Yumuşak yürekliyse, merhamet duygularına oyna. Susadıysa, içeceğini zehirle. Anladın mı?”

“Yani gururunu, şerefini pencereden dışarı at diyorsun.”

“Gururmuş,” diye burnumdan püskürdüm. “Yaşam savaşında gururun yeri yoktur.”

Bu cümle, bir zamanlar okuduğum, Shotet diline çevrilmiş bir Ogra kitabındandı tabii. Ogra dilini kim okuyabilirdi ki? Akos’un mahmur gözleri, saldırıdan ziyade bu sözlerle birden ayıldı.

“Şimdi kalk bakalım,” dedim. Doğrulup bıçağı belimdeki kınına soktum ve giyinebilsin diye odadan çıktım.

Kahvaltı bittiğinde güneş doğmuştu. Duvarların içinde yatak odalarına temiz çarşaf ve havlu taşıyan hizmetçileri duyabiliyordum. Doğu-batı koridorundaki bütün paralel tünellerde koşuşturuyorlardı. Tıpkı tam ortasında olduğu Voa şehri gibi Noavek malikânesi de hizmetkârları dışarıda tutmak üzere inşa edilmişti. Zenginlik ve güç merkezde toplanırken, çemberin dışındakiler içeri girmek için savaşmak zorundaydı.

Yatak odamın altındaki eğitim salonu, aydınlık ve genişti. Bir duvar tamamen cam, karşısı tamamen aynaydı. Tavandan pırıltılı bir avize sarkıyordu. O kadar şık ve zarıftı ki siyah

sentetik yer döşemesiyle duvar boyunca sıralanan eğitim silahlarıyla tam bir tezat oluşturunuyordu. Burası annemin evde modernleştirilmesine izin verdiği tek odaydı. Evin geri kalanında *tarihi dokunun* korunmasında ısrarlıydı. Hâliyle bazen borulardan korkunç kokular yükseliyordu. Bütün kapı kolları yıpranmıştı.

Daha güçlü bir dövüşçü olmamı sağlamasını takdir etsem de sırf bana hissettirdikleri nedeniyle dövüş antrenmanı yapmayı seviyordum. Isınmak, hızlanan kalp atışları, yorgun kaslardaki tatlı sızı... Bu sızıyı *ben* seçiyordum, sızı beni seçmiyordu. Eğitimimiz sırasında, Ryzek gibi, eğitim askerlerinden biriyle dövüşmeye çalışmışım bir keresinde ama akım-gölge bütün vücudumda dolaştığı için dokundukları anda canı çok yanmıştı, o yüzden ben de kendi kendime antrenman yapmayı tercih etmiştim.

Son bir yıldır eski Shotet yazıtlarında bulduğum, uzun zamandır unutulmuş bir dövüş biçimi üzerine çalışıyordum: Akıl okulu elmetahak. Kültürümüzdeki birçok şey gibi bu da yağmalamanın bir ürünüydü. Bir tutam Ogra yırtıcılığı ve bir miktar Othyr mantığı kendi becerikli kaynaklarımızda tamamen farklılaşana kadar öğütölmüş, bu dövüş biçimi elde edilmişti. Akos'la eğitim odasındayken bir gün önce duvarın kenarına bıraktığım kitabın üstüne abandım: *Elmetahak İlkeleri – Türün Felsefesi ve Pratik Uygulamaları*. “Rakip-Odaklı Strateji” bölümündeydim.

“Demek orduda sana zivatahak eğitimi verdiler,” diye söze başladım.

Boş bakışlarını görünce devam ettim.

“Altetahak... Kol gücü okulu. Zivatahak... Yürek okulu. Elmetahak... Akıl okulu,” diye sıraladım. “Okulda eğitimler sana ne eğitimi verdiklerini söylemediler mi?”

“Öğrettikleri şeylerin isimlerinden bahsetme zahmetine girmediler,” dedi Akos. “Sana söylemiştim.”

“Eh, sen zivatahak eğitimi almışsın. Hareketlerinden anlayabiliyorum.”

Akos şaşırmıştı. “Hareketlerimden,” diye tekrar etti. “Nasıl hareket ediyorum?”

“Sanırım bir Thuvhe’liden kendini bilmesini beklemekle hata ettim,” dedim.

“Nasıl dövüştüğünü bilmek, kendini bilmek değildir,” diye terslendi. “Birlikte yaşadığın insanlar şiddete düşkün değilse, dövüşün önemi kalmaz.”

“Ah, masallardaki insanlardan mı bahsediyorsun? Yoksa hayal ürünü halklardan mı?” Başımı iki yana salladım. “Bütün insanlar şiddete düşkündür. Bazıları içgüdülerine direnir, diğerleri bildiğini okur. Yeni bir başlangıç yapacaksan, kendine yalan söylemek yerine, bunu aklına soksan iyi edersin.”

“Ben kendime yalan söyle...” Birden susup derin bir iç çekti. “Neyse. Yeni bir başlangıç diyordun?”

“Sen mesela.” Benimle hemfikir olmadığı açıktı ama en azından dinlemeye hevesliydi. Bu da bir şeydi. “Hızlısın, ama çok güçlü değilsin. Hemen herkesten bir darbe beklercesine tepkiselsin. Bu da yürek okulu zivatahak anlamına gelir. Hız.” Göğsümü dövdüm. “Hız, devamlılık demektir. Yürek devamlılığı. Bunu Zold’lu bir savaşçı-dervişten aldık. Kol gücü okulu Altetahak, *güç* demektir. Bunu yurtsuz paralı askerlerden kendimize uyarladık. Son olarak elmetahak, *strateji* demektir. Çoğu Shotet artık bunu bilmiyor. Stillerin ve yerlerin bir arada dokunduğu bir kilim gibidir strateji.”

“Peki, sen hangisini öğrendin?”

“Ben hepsinin öğrencisiyim,” dedim. “Her şeyin.” Doğrulup kitaptan uzaklaştım. “Hadi başlayalım.”

Duvarın dibindeki bir çekmeceyi açtım. Eski ahşap sürtünürken gıcırdadı. Lekelerle kaplı kulpu gevşemişti ama çekmecenin içindeki sentetik materyalden eğitim bıçakları yepyenydi. Sert olmalarına rağmen aynı zamanda esnektiler. Maharetli ellerde rakibin etini morartır ama yaralamazdı. Bir tanesini Akos’a fırlatıp kendime de bir bıçak aldım ve yan tarafıma doğrulttum.

Akos da yaptığımı taklit etti. Benim gibi görünmek için dizini hafifçe büküp ağırlığını bir tarafa verdiğini görebiliyordum. Hayatta kalmasının öğreneceklerine bağlı olduğunu bilen, bu yüzden de öğrenmek için can atan biri tarafından izlenmek tuhaftı. Kendimi faydalı hissediyordum.

İlk hamlemi başına doğru yaptım. Bıçağı etine değmeden hemen önce geri çekip bağırdım. “Ellerini çok mu beğeniyorsun?”

“Ne? Hayır.”

“O zaman ellerine bakmayı bırak da rakibine odaklan.”

Elini yanağına kadar getirip eğitim bıçağını yanlamasına bana doğru savurdu. Geri kaçıp hızla döndüm ve bıçağın kabzasıyla kulağına vurdum. Acıdan yüzünü ekşiterek kendi etrafında dönerken bıçağını bana saplamaya çalıştı ama dengesini kaybetmişti. Yumruğunu yakaladığım gibi sımsıkı tutarak hamlesini savuşturdum.

“Seni nasıl yeneceğimi biliyorum,” dedim. “Çünkü senden daha iyi olduğumu biliyorsun ama hâlâ *buradasın*.” Elimini sallayarak vücudumun ön tarafını işaret ettim. “Bu bölge, sana zarar verme potansiyelimden en yüksek olduğu bölge. Bütün hamlelerim ve odağım bu bölgede olacak. Beni hareket etmeye zorlamalısın ki bu alanın *dışında* bir yere saldırabilesin. Sağ dirseğimden uzak dur ki seni engellemekte zorlanayım. Öyle durma, yoksa karnını deşerim.”

İğneleyici bir şey söylemek yerine başını sallayıp tekrar elini kaldırdı. Bu sefer “yaralama” hamlemi yaptığımda, bıçaktan kaçmayı başardı. İşte o zaman bir parça gülümsemiş olabilirim.

“Bana yara izlerinden bahset,” dedim. Sonuçta kitabımın “Rakip-Odaklı Strateji” bölümü hâlâ açıktı. Koluna ölüm çentliğini attığın rakip gibisi yoktur.

“Neden?” Akos, sol bileğini kavradı. Bugün sarılı olmadığından, dirseğine yakın yara izi rahatlıkla görülebiliyordu. Aynı çentiği mevsimler önce Cephane Holü’nde de görmüştüm ama artık yara kapanmış, geriye neredeyse siyah sayılabilecek koyu lacivert renkli bir çentik kalmıştı. Öte yandan şimdi eskisinin yanında, henüz iyileşmekte olan yeni bir tane daha vardı. Thuvhe’li oğlanın kolunda iki çentik... Nadir görülebilecek bir manzaraydı.

“Çünkü düşmanını tanımak, stratejinin temelidir,” dedim. “Çifte çentiğe bakılırsa, anlaşılan düşmanlarınla hâlihazırda yüz yüze gelmişsin.”

Kolunu önüne uzatıp kaşlarını çatarak çentiklere baktı ve sanki ezberden konuşuyormuş gibi, “Bu adamlardan ilki evimi işgal etti. Ağabeyimle beni tüyotlarının arasında sürüklerken onu öldürdüm,” dedi.

“Kalmev.” Kalmev Radix, ağabeyimin seçilmiş elitlerinden biri, yolculuk kaptanı ve haber kanalı çevirmeniydi. Thuvhe dili de dâhil olmak üzere dört dil konuşurdu.

“Onu tanıyor muydun?” diye sordu Akos. Yüzü biraz ekşimişti.

“Evet,” dedim. “Ailemin bir dostuydu. Çocukken tanıyordum. Sen onu öldürdükten sonra cenaze yemeğinde karısının ağlayışını seyretmiştim.” Gözümün önüne gelen manzarayla başımı havaya diktim. Kalmev sert bir adamdı ama cebinde şeker taşımayı severdi. En şık yemeklerde bile şekerleri gizlice

ağızına attığına tanık olmuştum. Yine de onun yasını tutmamıştım. Sonuçta benim yasım değildi. “Peki, ikinci çentik?”

“İkincisi...”

Yutkundu. Onu içten sarsmayı başarmıştım. Aferin bana.

“... Kendi statüm için derisini çaldığım Zırhlı.”

Ben zırhımı üç mevsim önce hak etmiştim. Gün batana kadar askeri kampın yakınlarındaki alçak otların arasına saklanmış, gece vakti bu yaratıklardan birini avlamıştım. Uyurken sessizce yanına emeklemiş, kasığındaki yumuşak noktadan bıçaklamıştım. Kan kaybından ölmesi saatler sürmüştü. O korkunç inlemeler geceleri kâbusum olmuştu. Ama Zırhlı için koluma çentik atmak aklımın ucundan bile geçmemişti.

“Çentikler insanlar içindir,” dedim.

“Zırhlı da bir insan olabilirdi,” diye karşılık verdi alçak sesle. “Gözlerinin içine bakıyordum. Ne olduğumu biliyordu. Zehirle beslemiştim, dokunuşumla uykuya daldı. Kız kardeşimden iki ağabeyini ve babasını çalan adamı öldürdüğüm zamandan çok daha fazla üzüldüm.”

Bir kız kardeşi olduğunu unutmuşum. Onun kaderini de Ryzek’ten dinlemiştim oysa: Kereseth ailesinin ilk çocuğu, bıçağa yenik düşecek. Ağabeyiminki, hatta Akos’unki kadar acıklı bir kaderdi.

“Bence ikinci çentiğine bir kesir eklemelisin,” dedim. “Çarpı atar gibi. Üst tarafına. İnsanlar öldürmeden kaybettikleri için öyle yapıyor. Düşürülen bebekler, hastalıktan ölen

eşler falan. Bir daha hiç geri gelmeyecek kaçaklar. Bir tür... özel yas.”

Merakla bana bakarken gözlerinde öfke de vardı.

“Yani babam...”

“Baban Vas’ın kolunda kayıtlı,” dedim. “Kaybedilen biri, sadece bir çentikte yer alabilir.”

“O bir öldürme çentiği.” Kaşlarını çatı. “Bir cinayet.”

“Hayır, değil,” dedim. “Öldürme çentiği, yanlış bir isimlendirme. Hepsi kayıpların kayıtlarıdır. Zaferlerin değil.”

Farkında olmadan sağ elimle zırhlı bileğimdeki kayışlara parmaklarımı geçirdim.

“Aptal Shotetler sana ne derse desin, o çentikler zafer kayıtları değildir.”

Önümdeki kesme tahtasında yatan suskunçiçek yaprakları kendi içlerine kıvrılmışlardı. Bıçağı ilk yaprağın ortasından geçirirken, eldivenli olduğum için biraz zorlandım. Eldiven *onun* için gereksizdi ama herkes onun gibi suskunçiçeklere dayanıklı değildi.

Yaprak düzleşmedi.

“Tam ortadaki damarı bulmalısın,” dedi. “En koyu kırmızı çizgiyi görmeye çalış.”

“Bana hepsi *kırmızı* görünüyor. Hayal görmediğinden emin misin?”

“Tekrar dene.”

Sabrımı ne zaman yitirsem, hep böyle yapıyor, sessizce “Tekrar dene,” demekle yetiniyordu. Bunun için onu yumruklayabilirdim.

Son birkaç haftadır her akşam, ecza tezgâhında dikilmiştim. Akos da bana buzçiçeklerini anlatmıştı. Odası sıcak ve sessizdi. Tek ses, kaynayan suyun fokurtularıyla bıçağının kesme tahtasındaki takırtılarıydı. Yatağı her zaman yapılı oluyordu. Kirli çarşafı döşemenin üstünde iyice geriyordu. Yastık kullanmadığı için, bir kenara fırlattığı yastığı toz toplamıştı.

Her bir buzçiçeği, doğru teknikle kesilmeliydi. Suskunçiçeği açmak için yumuşak davranmak lazımdı; kıskançlıkçiçeği, toz bulutuna dönüşmeyecek bir yöntemle doğranmalıydı; hazmedilmesi mümkün olmayan sert harva yaprağının sapı önce kırılmalı, ardından kökünden çekilmeliydi. “Çok sert değil ama biraz daha sert çekmelisin,” dediğinde Akos’a ateş saçı gözlerle bakıyordum.

Bıçak kullanma konusunda ustaydım ama incelikli bir şekilde kullanma konusunda sabırsız davranıyordum. Dahası burun, işe yaramaz bir aletten farklı değildi. Akos da işin teori ve felsefe kısmına takıldığımızda sinirleniyordu. Oysa bana göre bunlar eğitimin temeliydi. Hızlı öğreniyordu, darbeyi isabet ettirdiğinde sonuç almaya başlamıştı ama rakibini okuma konusunda gönülsüz davrandığından pervasız olabiliyordu. Yine de öğretmenlik yaparken ya da ondan yeni şeyler öğrenirken, armağanımın acısına katlanmak daha kolaylaşıyordu.

Bıçağın ucuyla başka bir suskunççek yaprağının ortasında d  z bir   izgi   ektiğimde, bu sefer dokunur dokunmaz yaprak a  ılıp kesme tahtasının   zerine yayıldı. Sırıttım. Ama omuzlarımız değdiğinde, irkilerek hemen geri ka  tım. Dokunmaya alışık değildim. Bir daha birilerine dokunabileceğimden bile ş  pheliydim.

“G  zel,” dedi Akos, kaynayan suya bir avu   dolusu kurutulmuş harva yaprağı serperken. “Şimdi bunu y  z kere yaparsan, elin alışmaya başlar.”

“Sadece y  z kere mi? Bana   ok zaman alacakmış gibi geliyor,” dedim yan yan bakarak.

G  zlerini devirmek ya da azarlamak yerine hafif  e g  l  msedi. “Bana   ektirdiğın y  z mekiğ  e kar  ılıklı y  z suskunççek yaprağı,” dedi.

Bıçağın sivri ucunu ona doğrulttum. “Bir g  n bana te  ekk  r edeceksin.”

“Ben? Bir Noavek’e te  ekk  r etmek? Asla.”

Aslında şakalaşıyorduk ama bu aynı zamanda ikimize de kim olduğumuzu hatırlatıyordu. Ben bir Noavek’tim, o bir Kereseth’di. Ben asıldım, o tutsaktı. Kurduğumuz ilişki, daha   ok ger  ekleri g  rmezden gelmek   zerine kuruluydu. İkimizin de g  l  msemeleri solarken, sessizce işlerimize geri d  nd  k.

Neden sonra d  rd  nc   yaprağı bitirdiğimde -ki geriye doksan altı yaprak kalmıştı!- koridorda ayak seslerini duydum. Hızlı ve nereye gittiğini bilen bu adımlar, devriye ge-

zen bir gardiyana ait değildi. Bıçağı bırakıp eldivenlerimi çıkardım.

“Ne oldu?” diye sordu Akos.

“Biri geliyor. Sakın burada ne yaptığımızı çaktırma,” dedim.

Nedenini sormaya vakit bulamadı. Ecza odasının kapısı ardına kadar açıldığında Vas, peşinde genç bir delikanlıyla birlikte içeri girdi. Jorek Kuzar’ı hatırlıyordum. Suzao Kuzar’ın oğlu, Vas’ın ikinci dereceden kuzeniydi. Kısa boylu ve zayıftı, sıcak kahverengi teni ve çenesinde bir tutam sakalı vardı. Onu fazla tanıımıyordum. Jorek, babasının yolundan gidip asker ve çevirmen olmak istememişti, bu yüzden hem bir hayal kırıklığı hem de sonuç olarak ağabeyime karşı bir tehdit olarak görölüyordu. Ryzek’in hizmetine hevesle girmeyen herkes şüpheli konumuna düşerdi.

Jorek, başıyla beni selamladı. Vas’ı görür görmez azan akım-gölgelerim yüzünden, selamına karşılık bile veremedim. Vas ellerini belinde birleştirip eğleniyormuş gibi odada gözlerini gezdirdi, Akos’un yeşile bulanmış parmaklarıyla ocakta fokurdayan kabı süzdü.

“Malikâneye seni hangi rüzgâr attı, Kuzar?” diye sordum Jorek’e. Vas’a bir şey söyleme fırsatı vermek istemiyordum. “Eminim Vas’ı ziyarete gelmemişsindir. Birinin böylesi bir ziyaret için zahmete gireceğini hayal bile edemem.”

Jorek, ateş saçan gözlerini bana dikmiş olan Vas’a baktıktan sonra bana ve tezgâha tutunduğu ellerinden başka yere bak-

mayan Akos'a dönüp gülümsedi. Başlarda, Vas ortaya çıktığı anda Akos'un ne kadar gerildiğini fark etmemiştim. Şimdi de gömleğinin altında kaslarının nasıl gerildiğini görebiliyordum.

"Babamın hükümdarla bir toplantısı var," dedi Jorek. "Ve bu arada Vas'ın benimle aklı başında bir sohbet edebileceğini düşündü."

Güldüm. "Sahi mi?"

"Cyra'nın hükümdarlık adına kullanılabilecek birçok faydalı özelliği var ama aklı başında olmak onlardan biri değildir. Yerinde olsam onun hakkımdaki düşüncelerini ciddiye almazdım," dedi Vas.

"Sohbetine bayılıyorum, Vas," dedim. "Ama neden hemen sadede gelip ne istediğini söylemiyorsun?"

"Ne pişiriyorsunuz? Ağrı kesici mi?" Vas pis pis sırıttı.

"Ne... istiyorsun?" diye tekrarladım daha terslenerek.

"Eminim, Sefer Festivali'nin yarın başladığının farkındasındır. Ryz, arenadaki yarışlarda yanında olup olmayacağını bilmek istiyordu. Cevap vermeden önce Kereseth'i hizmetine verme nedeninin senin ayağa kalkabilmen olduğunu, yani halk önündeki bu tür etkinliklere katılabileceğini hatırlatmamı söyledi."

Arena yarışları... Ağrılarımı bahane ederek yıllardır seyretmeye gitmemiştim ama aslında sosyal statü, intikam ya da para için insanların birbirlerini öldürmelerini görmek istemiyordum. Yasal bir etkinlikti. Hatta bugünlerde bayram olarak

kutlanıyordu. Ama bu kutlama ruhu, zaten zihnime kazınmış şiddet sahnelerine yenilerini eklemek isteyeceğim anlamına gelmiyordu. Uzul Zetsyvis'in çığlıkları hâlâ kulağımdaydı.

"Eh, henüz *ayağa kalkmış* sayılmam," dedim. "Ağabeyime üzüntülerimi ilet."

"Pekâlâ." Vas omuz silkti. "Kereseth'e biraz gevşemeyi öğretsen iyi olur, yoksa beni her gördüğünde kaslarına ağırlar girecek."

Omzumun üstünden Akos'a baktığımda, tezgâhın üstüne abanırken iyice gerilmiş omuzlarını gördüm. "Önerini dikkate alacağım."

O gün, sırasıyla gezegenlerle ilgili haberler yayınlanırken, gezegenimizin bülteninde bir haber öne çıkıyordu: "Saygın Shotet fenzu üreticisi Uzul Zetsyvis, evinde ölü bulundu. İlk incelemelere göre kendini asarak intihar ettiği sanılıyor." Shotet alt yazısı ise başka telden çalıyordu: "*Shotet, fenzu koruyucusu sevgili Uzul Zetsyvis'in vefatıyla yas tutuyor. Ölümüyle ilgili incelemeler sonucunda, Shotet'in temel güç kaynağına zarar vermek amacıyla bir Thuvhe suikastı düzenlenmiş olabileceğinden şüpheleniliyor.*" Tabii ya! Çeviriler hep yalan söylüyordu ve sadece Ryzek'in güvenebileceği insanlar başka dilleri yeterince biliyordu. Hâliyle Uzul'un ölümünü, kendisi üstlenmek ya da beni sorumlu göstermek yerine tabii ki Thuvhe'lilere yıkacaktı.

Daha sonra koridorda devriye gezen gardiyan bir mesaj getirdi:

Babamın ölümünü kaydet. Bu şeref sana ait.

—Lety Zetsyvis

Ryzek, Uzul'un ölümü nedeniyle Thuvhe'lileri suçlayabilirdi ama adamın kızı bu şerefın aslında kime ait olduğunu biliyordu. Bu ölüm benimdi, benim tenimdeydi.

Uzun süre boyunca akım-armağanımla haşır neşir olduğunda, gölgeler elimi çektiikten sonra uzunca bir zaman dokunduğum kişinin vücudunda iz bırakıyordu. Ve birine ne kadar uzun dokunursam, gölgeler o kadar uzun süre kalıyordu. Tabii suskunççekle bastırılmadığı sürece... Ama Zetsyvis ailesi suskunççekten uzak duruyordu. Bazı insanlar ölüm ya da acı seçeneğiyle karşı karşıya kaldığında, nedense ölümü seçiyordu. Uzul Zetsyvis de bunlardan biriydi. Kendi yıkımı pahasına dindarlığından vazgeçmemiştı.

Uzul'a ait çentiği, Lety'nin mesajını ateşte yakıp kül etmeden hemen önce koluma atmıştım. Taze yarayı tüyotu kökü özüyle boyarken gözlerimden yaş getirecek kadar canım yandı. Ayın sözlerinin gerisini söylemeye yüreğim yetmediğinden sadece ismini fısıldamıştım, çünkü ayın aynı zamanda dua demekti. O gece rüyama girdi. Çığlıklarını duydum, kan çanağına dönüp pörtlemiş gözlerini gördüm. Fenzu ışığıyla aydınlanan karanlık bir ormanda beni kovalıyordu. Ryzek'in

sivri bıçaklar gibi dişlerle beni beklediği mağaraya doğru kaçırıyordum.

Ter içinde çılgılık atarak uyandığımda Akos'un eli omzundaydı. Burun burunaydık. Saçları ve gömleği uyurken dağılıp kırıışmıştı. Gözlerinde ciddiye ve temkin vardı ve bana bir soru soruyorlardı.

“Seni duydum,” dedi sadece.

Geceliğimin üstünden elinin sıcaklığını hissedebiliyordum. Parmak uçları köprücük kemiğimin üstünden kayıp çıplak boğazıma dokundu. Bu küçücük dokunuş bile akım-armağanımın acılarını söndürmeye yetmişti. Elini geri çektiğinde az daha çılgılık atıyordum. Gurur yapmak için fazlasıyla yorgundum ama o sırada elimi tuttu.

“Hadi,” dedi. “Sana rüyalarından nasıl kurtulacağını öğreteceğim.”

Parmaklarımız birbirine dolanmış, sakın sesi kulağımdayken, o anda ne söylese yapardım. Başımı sallayıp bacaklarımı birbirine dolanmış örtülerin arasından kurtardım.

Odasındaki ışıkları yaktığında tezgâhın önünde yan yana durduk. Thuvhe dilinde yazılmış etiketleriyle, raftaki kavanozlara bakıyorduk.

“Hemen her şey gibi...” dedi. “Bu karışım da suskunçiçekle başlıyor.”

BÖLÜM 11 | CYRA

SEFER FESTİVALİ, HER MEVSİM GÜN DOĞARKEN ÇALAN DAVULLarla başladı. İlk sesler şehrin göbeğindeki amfi tiyatrodan gelir, hevesli katılımcılar eklendikçe dışa doğru yayılırdı. Davullar başlangıcımızı simgeliyordu. Kalbimizin ilk atışı, bizi bugün sahip olabileceklerimize yönlendiren feleğin ilk çarkları... Bir hafta boyunca başlangıcımızı kutlardık, sonra yola çıkabilecek herkes, galaksiyi dolaşan akımın peşinden gitmek üzere uzay gemisine binerdi. Akım maviye dönene kadar yolu takip eder, yağmalamak üzere bir gezegene iner, sonunda yuvamıza dönerdik.

Davulların sesini hep sevmişimdir, çünkü yakında yolculuğa çıkacağımız anlamına geliyordu. Uzayda kendimi hep daha özgür hissederdim. Ama Uzul Zetsyvis hâlâ kulaklarımdayken, bu mevsimde davullar benim için yavaşlayan kalp atışları gibi geliyordu.

Akos kapımda belirdiğinde ahşap pervaza dayadığı başındaki kısa kahverengi saçları her yöne dikilmişti. Kocaman gözlerle, “Bu ses de ne?” diye sormuştu.

Canım yandığı hâlde gülmüştüm. Onu hiç böylesine perişan görmemiştim. Uçkuru resmen yanına kaymıştı. Yanağında hâlâ döşegin kıpkırmızı izi vardı.

“Sadece Sefer Festivali başladı,” dedim. “Rahatla. Uçkuru düzelt.”

Yanakları belli belirsiz al al olurken belindeki uçkuru düzeltti.

“Eh, nereden bilebilirdim ki?” dedi sinirle. “Bir dahaki sefere sabahın köründe savaş davulları gibi bir gürültüyle uyanmam gerekirse, öncesinde haber verebilirsin.”

“O zaman ne eğlencesi kalır ki?”

“Senin eğlence anlayışın, ölümün eşiğinde olduğum hissini yaratıyor.”

Gülümseyerek pencereye yöneldim. Sokaklarda insanlar sel gibi akıyordu. Festival eğlencelerine katılmak için Voa’nın merkezine doğru yürürlerken tozu dumana katışlarını seyrettim. Hepsi Shotet’in en sevdiği renkler olan mavi, mor ve yeşil renklere bürünmüştü. Hepsi zırhlı ve silahlıydı. Yüzlerini boyamış, boyunlarını ve bileklerini sahte mücevherlerle süslemiş, narin çiçeklerden taçlar takmışlardı. Gezegenin bu kısmında çiçeklerin, buzçiçekleri gibi hayatta kalmaya çalışması gerekmiyordu. İnsanlar çiçekleri parmaklarının arasında ezip tatlı kokularını içlerine çekmeyi severlerdi.

Festival boyunca amfi tiyatroda halk mücadeleleri yapılacak, diğer gezegenlerden ziyaretçiler ağırlanacak, Shotet tarihinin

önemli anları tekrar canlandırılacaktı. Bu arada bir ekip, uzay gemisini temizlemek ve tamir etmekle uğraşacaktı. Bayramın son gününde Ryzek'le birlikte Noavek malikânesinden şeffaf bir kızakla çıkacak, protokol gereği ilk resmi yolcular olarak uzay gemisine gidecektik. Diğer herkes gemiye bizden sonra binecekti. Tanıdık bir âdetti, hatta annemle babam artık yanımda olmasa da bu aşinalığı seviyordum.

"Ailem aslında yönetimi yakın zamanda aldı," dedim başımı yana eğerek. "Ben doğduğumda Shotet, babamın yönetimi altında çoktan değişmişti. En azından ben öyle okudum."

"Çok okur musun?" diye sordu.

"Evet." Volta atarken okumak hoşuma gidiyordu. Bu sayede kafamı dağıtabiliyordum. "Sanırım bu festival, önceki alışkanlıklarımıza en yakın olanı. Kutlamalar. Sefer gemisi."

Çitin ötesinde el ele tutuşup kahkahalar atan çocuklar koşuyordu. Uzak olduğu için yüzlerini seçemediğim insanlar, Noavek malikânesine bakıyordu. "Bir zamanlar sadece gezgindik, böyle..."

"Katil ve hırsız değildiniz yani?"

Sol kolumu kavrarken zırhımın kenarı avucuma batıyordu.

"Festivali bu kadar seviyorsan niye gitmiyorsun?" diye sordu.

Kıkırdadım. "Bütün gün Ryzek'in yanında dikilmek için mi? Almayayım."

Yanıma gelip camdan dışarı baktı. Başına parlak bir eşarp sarmış yaşlı bir kadın, sokağın ortasında ayaklarını sürüyerek

ilerliyordu. Eşarby, kalabalıkta çözülmüştü, beceriksiz parmaklarla düzeltmeye çalışıyordu. O sırada eli kolu çiçek taçlarıyla dolu genç bir adam, eşarbyn üstüne bir taç yerleştiriverdi.

“Şu uzayda gezip yağmalama işini anlayamıyorum,” dedi Akos. “Nereye gideceğinize nasıl karar veriyorsunuz?”

Davullar hâlâ Shotet ritmiyle inliyordu. Bununla birlikte dipten dibe uzaklardan gelen tezahüratlar ve müzik de duyulabiliyordu.

“Dilersen gösterebilirim,” dedim. “Biraz sonra başlarlar.”

Biraz sonra yatak odamdaki gizli kapıdan çıkmış, Noavek malikânesinin gizli pasajlarında iki büklüm yürüyorduk. Önümüzde bir fenzu küresi yolumuzu aydınlatıyordu ama yine de adımlarımı dikkatli atıyordum. Yer döşemesi bazı yerlerde gevşemişti, bazı çiviler olmayacak açılarla tahtalardan fırlıyordu. Tünel çatallaştığında durup duvardaki çentikleri elimle yokladım. Soldaki tek çentik, birinci kata gittiği anlamına geliyordu. Elimi arkaya uzatıp Akos’u yakasından tuttuğum gibi sol tarafa ilerledim.

Bileğimi tutup elimi eline götürdü, böylece parmaklarımız birbirine dolanmış bir şekilde yürümeye başladık. Gıcırdayan yer tahtalarının, nefeslerimizi bastırdığını umuyordum.

Araştırmacıların çalıştığı, Akos ve Eijeh’i ilk gördüğüm Cephane Holü’nün yakınındaki odaya gittik. Duvar panelini iter itmez sessizce tünelden çıktık. Oda o kadar karanlıktı

ki çalışanlar bizi fark etmedi. Odanın ortasındaki hologramın başında durmuş kusursuz beyaz ışınlarla mesafeleri ölçüyor ya da bileklerindeki ekranlardan koordinatları giriyorlardı.

Şu anda sadece galaksiyi ölçmekle uğraşıyorlardı. Modelin kusursuzluğunu gördükten sonra, akımı analiz etmeye başlayacaklardı. Akımın debisi ve güzergâhı, bir sonraki yağmanın nerede olacağını belirleyecekti.

“Galaksi modeli,” dedim sessizce.

“Galaksi,” diye tekrarladı. “Ama bu bizim güneş sistemimizi gösteriyor.”

“Shotetler gezgindir,” diye hatırlattım ona. “Kendi sistemimizin sınırlarını aştık ama başka gezegenler yerine sadece yıldız bulabildik. Bu güneş sisteminin galaksimizde tek olduğundan endişeleniyoruz.”

Model, odayı bütün köşelerden dolduran bir hologramdı. Parlayan güneş merkezdeydi, ay parçaları kıyılarında süzülüyordu. Araştırmacılardan biri başka bir şey ölçmek için içinden geçene kadar hologramdaki nesneler oldukça somut görünüyordu ama adam geçerken nefes alıyorlarmış gibi esnediler. Seyrederken gezegen simülasyonlarının en beyazı olan gezegenimiz, bir duman küresi gibi önümden geçti. Güneşe en yakın duran ise uzay gemimizden çok daha büyük olan Meclis istasyonu, yani galaksimizin hükümet merkeziydi.

“Othyr gezegeni güneşin en uzağına geldiğinde kalibrasyon tamamdır,” dedi araştırmacılardan biri. Uzun boylu, sanki kal-

bini koruyormuş gibi öne büzdüğü omuzları yuvarlak görünüyordu. “Bir iki *izit* yeterli.”

Bir “izit”, IZ ölçü birimi için kullanılıyordu. Serçe parmağının genişliği kadardı. Aslında bazen ışık-ölçerim yanımda olmadığına bir şeyleri ölçmek için parmaklarımı kullanıyordum.

İçlerinden kısa boylu olanı, “Ölçüm konusunda bayağı titizsin,” dedi. Göbeği hafifçe kemerinden aşağı sarkıyordu. “Bir iki izit de neymiş? Bir iki gezegen desen de olurmuş.”

“1,467 IZ,” dedi ilki. “Akım için pek de fark yaratmaz.”

“Bu sanata asla gönül vermedin,” dedi bir kadın. Galaksimizin merkezine en yakın gezegenlerden biri olan Othyr’le güneş arasındaki mesafeyi ölçüyordu. Çenesinde biten kısa saçlarından kolalı dimdik ceket omuzlarına kadar son derece düzenli görünüyordu. Güneşin ortasında durduğunda bir an için sarı-beyaz ışıkla aydınlandı. “Bazıları bilim dese de yaptığımız iş bir sanat. Bayan Noavek, bizimle olmanız ne büyük şeref. Ve... konuğunuz var galiba?”

Konuşurken bana bakmıyor, Othyr’in ekvator çizgisine elindeki ışını tutuyordu. Diğer araştırmacılar beni görünce oldukları yerde zıpladılar, sonra odanın diğer ucunda olmalarına rağmen aynı anda gerilediler. Bir yere gittiğimde acılar içinde çığlık atarak ağlamamak için ne kadar çaba sarf ettiğimi bilseler bu kadar endişelenmezlerdi.

“Hizmetçilerimden biri,” dedim. “Devam edin, ben sizi izliyorum.”

Çalışmaya devam ettiler ama artık rahatça sohbet edemiyorlardı. Yumruklarımı arkamda birleştirip duvara bastırdım. Tırnaklarım avuçlarıma batıyordu. Göz ucuyla yanaklarıma yükselen akım-gölgeleri görebiliyordum. Ama araştırmacılar akım hologramını çalıştırdıklarında bütün acılarımı unuttum. Akım, gezegen simülasyonları arasında bir yılan gibi kıvrılarak ilerliyordu ama herhangi bir şekli yoktu. Galaksideki Meclis'in yönettiği ve diğer bütün gezegenlere dokunuyor, sonra odanın duvarlarına kadar hepsini çember içine alan güçlü bir şerit oluşturunuyordu. Işığı sürekli şiddet değiştiriyordu. Bazen gözü-mü yakacak kadar parlıyor, ardından incecik loş bir ışın tutamına dönüşüyordu.

Otega, yağma gezilerinin nasıl geliştiğini öğretmek için çocukken beni buraya getirmişti. Bu araştırmacılar, akımı incelemek için günlerini harcıyorlardı.

"Akımın ışığı ve rengi sadece gezegenimizde en güçlü hâlini alıyor," dedim Akos'a alçak sesle. "Shotet efsanesine göre gezegeni üç kez sarıyor. Zaten Shotet atalarımızın buraya yerleşme nedeni de bu. Ama aynı zamanda akım, belli bir rota izlemeden bütün gezegenleri dolaşıp hepsini birbirine bağlıyor. Her mevsim akımın nereye gittiğini buluruz, sonra yere iner yağmalarız."

"Neden?" diye mırıldandı Akos.

Gezegenlerdeki bilgileri yağmalayıp kendimize göre yorumlarız, demişti Otega, derslerden birinde yanıma çökerek. Ve

bunu yaptığımızda, onlara takdirleri karşılığında neden değerli olduklarını gösteririz. Onlara kendilerini ifşa ederiz.”

Anılarıma tepki verircesine akım-gölgeler derimin altında hızlandı. Akıyor, geri çekiliyor, gittikleri her yere acıyı taşıyorlardı.

“Yenilenme,” dedim. “Yağma, yenilenme demektir.” Nasıl açıklayacağımı kestiremiyordum. Bunu daha önce hiç yapmamıştım. “Diğer gezegenlerin artık kullanmadığı şeyleri bulup, onlara yeni bir hayat veririz. Biz... buna inanıyoruz.”

“P1104 civarında bir hareket var,” dedi ilk araştırmacı, galaksinin kıyısındaki kaya parçalarından en alttakinin üstüne eğilerek. Şu anda kendi kabuğuna kıvrılmış ölü bir böcek gibi görünüyordu. Akımın bir miktar sarıya kaçan yeşil renginin koyulaşıp sarmallar çizdiği noktasına dokundu.

“Bir dalganın kıyıya vurması gibi,” diye mırıldandı kadın bir kedi gibi. “Nedenine bağlı olarak artabilir ya da sönebilir. Gözlem için işaretle. Ama şimdilik yağma için en iyi seçenek Ogra gibi görünüyor.”

Yağma, iyiliktir, diye fısıldamıştı Otega kulağıma, ben daha küçük bir çocukken. Sahiplenmek. Yağma, akımın bize verdiği amaçlardan biridir.

“Tahmin yapmak faydasız,” dedi ilk araştırmacı. “Majestelerinin özellikle Pitha’daki mevcut aktiviteyle ilgili bilgi istediğini söylememiş miydin? Pek bir şey yok ama yine de bilgi isteyecektir.”

“Majestelerinin bilgi isterken kendine göre nedenleri var ve sorgulamak senin işin değil,” dedi kadın, benden yana kaçmak bir bakış atarak.

Pitha. Orasıyla ilgili bir sürü dedikodu vardı. Okyanusların derinliklerine gömülmüş gezegende akım çok güçlü değildi ama kimsenin daha önce hiç görmediği ileri düzeyde silahlar bulunduğu söyleniyordu. Ve Ryzek, Shotetler’i bir ulus olarak kabul ettirmenin yanı sıra bütün gezegeni kontrol altına alabilmek için bu silahlara göz koymuştu.

Gözlerimin ardı yanıyordu. Akım-armağanım, bana her zamankinden daha ağır bir darbe indirmeye hazırlanırken hep böyle olurdu. Ve ben yanında hiçbir şey yapmadan dururken Ryzek’in savaş aşkı ne zaman aklıma düşse ağır bir kriz yaşamaya başlardım.

“Gitsek iyi olur,” dedim Akos’a. Sonra araştırmacılara döndüm. “Araştırmalarınızda kolay gelsin.” Hemen ardından ekledim. “Bizi kötü yollara sokmayın.”

Tünellerden geri dönerken Akos suskundu. Aslında soruları olmadığı zaman genellikle suskun olduğunun farkındaydım. Nefret ettiğim birini merak edebileceğimi hiç bilmezdim ama belki de asıl mesele buydu: Akos da benden nefret edip etme konusunda henüz kararsızdı.

Dışarıda her zamanki gibi davullar patlıyordu. Akos, sessizlikte bir işaret almış gibi aniden fenzu ışığının altında durdu.

Üstümüzdeki kürede sadece bir böcek kalmıştı, onun da ışığı soluk maviydi. Muhtemelen yakında ölecekti. Kürenin altında bir dolu ölü kabuk görünüyordu, diğer böcekler çoktan nalları dikmişti.

“Hadi festivale gidelim,” dedi. Bir kez daha onun ne kadar zayıf olduğunu düşündüm. Dolgun olması gereken gencecik yanaklarında derin gölgeler vardı. “Ryzek olmadan. Senle ben.”

Açtığı avucuna baktım. Nadiren birilerine dokunduğumun farkında bile olmadan bana kendiliğinden elini uzatıyordu. *Akos*, benim gibi biri için nadiren görülebilecek bir insandı.

“Niye?” dedim.

“Ne?”

“Son zamanlarda bana iyi davranıyorsun.” Kaşımı çattım. “Şimdi de iyi davranıyorsun. Neden? Çıkarın ne?”

“Burada doğup büyümek seni çoktan bozdu, değil mi?”

“Burada doğup büyümek, insan sarrafı olmamı sağladı,” diye düzelttim.

Aynı fikirde olmadığını belirtircesine iç çekti ama tartışmayı uzatmadı. Bunu sık sık yapıyordu. “Birlikte çok zaman geçiriyoruz, Cyra. İyi insan olmak, hayatta kalmak için önemli.”

“Tanınıyorum. Yüzümü hatırlamasalar bile akım-gölgelerimi hemen tanırlar.”

“Akım-gölgelerin olmayacak. Benimlesin.” Başını bir yana eğdi. “Yoksa bana dokunmaktan utanıyor musun?”

Bu bir meydan okumaydı. Hatta manipölasyon bile denilebilirdi. Yine de kalabalıkların içine karışıp acı çekmeden insanlara sürtünebilmeyi, havadaki tatlı kokuları alabilmeyi, aralarına karışıp gitmeyi hayal edebiliyordum. En son ilk yolculuğumdan önce böylesi bir kalabalığa karışmıştım. O zaman babam beni kucağına almıştı. Akos'un gizli niyetleri olsa bile bu evden çıkacaksam, riski göze almaya değerdı.

Elini tuttum.

Festival kıyafetlerimizle bir kez daha malikânenin gizli tünellerindeydik. Bu sefer annemin şık elbiselerinden birini değıl, başına bir şey gelmesini umursamayacağım mor bir elbise giymiştim ve yüzüme boyadığım kalın bir şerit, sağ yanağımın altından başlayıp çaprazlamasına sol gözümü kapatıyordu. Saçlarımı sımsıkı toplamış, dağılmasın diye maviye boyamıştım. Akım-gölgelerim de olmadığı için, Voa şehrinin tanıdığı Cyra Noavek'e hiç benzemiyordum.

Akos, siyah-yeşil giyinmişti ama zaten tanınmayacağı için kılık değıştirmeye ihtiyacı olmamıştı.

Beni gördüğünde bakmıştı. Uzun uzun bakmıştı.

Nasıl görüldüğümü biliyordum. Yüzüm gözlere ziyafet çekmiyordu. Hatta akımın göz kamaştıran rengi kadar meydan okuyucuydu. Akımın derimin altında yarattığı kapkara gölgeler gizlendiğı sürece nasıl görüldüğümün önemi yoktu ama Akos'un değışikliği fark etmesi ilginçti.

“Gözlerini yerine tak, Kereseth,” dedim. “Kendini küçük düşürüyorsun.”

Kollarımız bilekten ele kadar birbirine dolanmıştı. Onu çekiştirerek evin doğu kanadındaki merdivenlerden aşağı indirdim. Gizli çıkışlar için kırıslara kazıdığım halkaları el yordamıyla buldum. Bu seferki mutfığa en yakın olandı.

Tüyotları bu noktada neredeyse ev kadar yüksekti. Şifre girerek açmamız gereken bahçe kapısına kadar otların arasından kendimize yol açmak zorunda kaldık. Şifre, annemin doğum günüydü. Ryzek’in bütün şifreleri, bir şekilde annemle bağlantılıydı: Doğum günü, ölüm günü, evlilik yıldönümü, en sevdiği sayılar... Bir tek ofisine yakın kapılar, Noavek kanıyla kilitlenmişti. Oralara hiç yaklaşıyor, gittiğimdeseyse gerektiğinden fazla zaman harcamıyordum.

Şifreyi tuşlarken Akos’un gözlerini parmaklarımda hissettim ama sonuçta bu şifre sadece arka kapı içindi.

Voa’nın ana caddelerinden birine açılan dar bir sokaktan ilerledik. Adamın biri yüzüme dikkatle bakınca, bir an için kaskatı kesildim. Sonra bir kadın baktı. Sonra bir çocuk... Her yerde gözler üzerimde bir an için duruyor, sonra kaçıyor.

Akos’u kolundan kavrayıp fısıldamak için kendime çektim. “Bakıyorlar. Kim olduğumu biliyorlar.”

“Hayır,” dedi. “Bakıyorlar, çünkü yüzün masmavi parlıyor.”

Yanağımda kuruyan boyaya hafifçe dokundum. Tenim sert ve pullu gibiydi. Bugün insanların bana bakmasının

başka anlamlara gelmesi gerekmediği aklımın ucundan bile geçmemişti.

“Paranoyaklık yapıyorsun, biliyorsun değil mi?” dedi.

“Düzenli patakladığım hâlde senin de dilin bayağı uzadı.”

Güldü. “Eee, nereye gidiyoruz?”

“Bir yer biliyorum,” dedim. “Hadi.”

Sol taraftaki, şehir merkezinden uzaklaşan, daha az kalabalık sokaklardan birine saptım. Hava tozluydu ama uzay gemimiz fırlatıldıktan sonra oluşacak fırtına şehri temizleyecek, maviye boyayacaktı.

Resmi festival etkinlikleri, Voa’nın merkezindeki amfi tiyatro ve çevresinde düzenleniyordu ama insanlar sadece orada kutlama yapmıyordu. Binaların sevgililer gibi birbirlerine sokulduğu, insanların şarkılar söyleyip dans ettiği dar bir sokağa girince böğrümüze yiyebileceğimiz dirseklerden sakınarak ilerledik. Sahte mücevherlerle süslenmiş bir kadın, dokunarak beni durdurdu. Bu dokunuş bile benim için lükstü. Az daha titriyordum. Kadın sırtarak, mavi-gri kanatlarıyla aynı renkte olduğu için fenzu çiçeği denen çiçeklerden bir tacı başıma taktı.

Kalabalık pazar yerine döndük. Her yer alçak çadırlar ya da tezgâhlarla doluydu. İnsanlar tartışıyor, genç kadınlar parasını ödeyemeyecekleri kolyeleri parmaklarıyla okşuyordu. Kalabalığın arasında dolaşan Shotet askerlerinin zırhları, gün ışığında parlıyordu. Izgara et ve duman kokusunu alınca Akos’a bakıp gülümsedim.

Yüzündeki ifade tuhaftı. Hayal ettiği Shotet böyle bir yer değilmiş gibi âdeta şaşkın görünüyordu.

Tezgâhlar arasındaki boşlukta el ele yürüdük. Bir ara mutfak bıçaklarının önünde durdum. Bu bıçaklar, iletken materyalden yapılmamıştı, o yüzden akım bunlardan geçemiyordu. Hepsinin kabzaları oymalıydı.

“Hanımefendinin mutfak bıçaklarıyla arası iyi mi?” diye sordu yaşlı adam Shotet dilinde. Zold dini liderlerinin gri renkli, kolları uzun ve oldukça ağır görünen cübbelerinden birini giymişti. Dindar Zold’lular, mutfak bıçağı kullanırdı, çünkü akım-bıçakları, saygı gösterilmesi gereken akımı boş yere harcıyordu. Aslında çoğu dindar Shotet’li de temelde buna inanıyordu. Ama Shotet dini liderlerinin aksine, bu adamın gündelik çalışma hayatında ibadete pek yer yoktu. Sofu biri olabilirdi ama teslim olmuştu.

“Senden daha iyi,” dedim adama Zold dilinde. İyi olmadığını söylemek bile abartı sayılırdı ama konuşabildiğim için mutluydum.

“Sahi mi?” Yaşlı adam güldü. “Aksanın berbat.”

“Hey!” Bir Shotet askeri gelip akım-kılıcının ucuyla yaşlı adamın tezgâhını dövdü. Zold’lu adam, silaha iğrentiyle bakıyordu. “Sadece Shotet dili konuşulacak. Kadın senin dilinde konuşursa...” Es verip belli belirsiz homurdandı. “Onun için iyi olmaz.”

Asker yüzüme dikkatle bakamasın diye başımı önüme eğdim.

Zold'lu adam, beceriksiz bir Shotet aksanıyla, "Özür dile-
rim. Suç benim," dedi.

Asker, horoz gibi göğsünü kabartıp birkaç saniye daha bı-
çağıyla tezgâhı dövdü. Sonra kınına sokup kalabalığa karıştı.

Yaşlı adam bana döndüğünde, konuşma tarzı çok daha res-
miydi. "Bunlar meydanda bulabileceğiniz bıçaklar arasında en
dengeli ağırlığa sahiptir..."

Bıçakların Zold'un kuzey kutbundan çıkarılan metallerden
yapıldığını, kabzalarının Zoldia şehrindeki eski evlerden elde
edildiğini anlatmaya devam etti. Bir kulağım ondaydı ama
daha çok meydana seyreden Akos'u izliyordum.

Yaşlı adamdan, uzun parmaklara uygun kabzası olan koyu
renkli bir bıçak satın aldım. Sonra Akos'a uzattım.

"Zold'dan," dedim. "Çiçek tarlaları yüzünden neredeyse gri
tozla kaplı tuhaf bir yerdir. Bazıları oralara alışmakta zorlanır.
Ama bu metal, güçlü olduğu kadar esnektir de... ne? Ne oldu?"

"Bütün bunlar..." dedi Akos, pazar yerini işaret ederek.
"Başka gezegenlerden mi?"

"Evet." Elindeki avucum terlemişti. "Sefer Festivali süresin-
ce, gezegenler-arası tüccarlara Voa'da satış yapma izni verilir.
Tabii bazıları yağma malıdır. Zaten öyle olmasa, biz de Shotet
olmazdık. Çöpe atılanları yeniden değerlendirmek falan işte."

Kalabalığın ortasında durup bana döndü. "Sadece bakarak
nereden olduklarını anlayabiliyor musun? Bütün o gezegenleri
gördün mü?" diye sordu.

Pazar yerine şöyle bir göz attım. Satıcılardan bazıları tepeden tırnağa kumaşa sarınmışlardı, bazıları rengârenk, bazıları sıkıcı renklerdeydi. Bazıları dikkat çekmek için yüksek şapkalar takmıştı, bazılarıysa yüksek sesle Shotet dilinde konuşuyordu ama aksanları yüzünden onları anlamakta zorlanıyordum. Sonlara doğru bir tezgâhta ışıklar yanıp sönüyor, havada kıvılcımlar görünüp kayboluyordu. Tezgâhtaki kadın bembeyaz teniyle âdeta parlıyordu. Başka bir tezgâhı saran böcek bulutundan, kenarda oturan satıcı adamı zar zor görüyordum. Böylesi bir böcek istilasının kime yararı olacağını merak ediyordum.

“Meclis’in dokuz ulus-gezegeni birden,” dedim başımı sallayarak. “Ama hayır, hangisinin nereden olduğunu bir bakışta söyleyemem. Gerçi bazılarının nereden geldiği çok açık. Şuna bak...”

Yakındaki bir tezgâhın üstünde narin bir çalgı duruyordu. Belli bir şekli yoktu, her açıdan farklı görünen minik paneller, renk değiştiren ve camla taşın birleşimi gibi görünen bir tür materyalden yapılmıştı.

“Sentetik,” dedim. “Pitha’dan gelen her şey sentetiktir, çünkü gezegen suyla kaplıdır. Materyalleri komşularından ithal ederek yeni alışımlar elde ederler...”

Minik panellerden birine dokunduğumda çalgının göbeğinden gök gürültüsünü andıran bir gürültü koptu. Parmaklarımı diğerlerinde dolaştırınca gürültüler dalga dalga

müziğe dönüştü. Tıpkı dokunuşum gibi hafif bir ezgiydi ama cam panellerden birine bastığımda davul sesleri eklendi. Her bir panel, içten içe parlıyormuş gibi görünüyordu.

“Sıla hasreti çekenler için su sesi de çıkarması gerekir,” dedim.

Ona tekrar baktığımda tereddütle gülümsedi. “Bunları seviyorsun,” dedi. “Bütün bu eşyaları, gittiğin yerleri.”

“Öyle.” Oysa hiç böyle düşünmemiştim. “Sanırım öyle.”

“Peki ya Thuvhe?” diye sordu bu sefer. “Orayı da seviyor musun?”

Ben söylesem dilim dolanırdı ama Akos memleketinin ismini söylerken heceler dudaklarından rahatça akmıştı. Dahası Shotet dilini akıcı bir şekilde konuştuğu hâlde bizden biri olmadığını hatırlatıyordu. Buzların içinde büyümüşü, evini yanartaşlar aydınlatıyordu. Muhtemelen hâlâ rüyalarında Thuvhe’yi görüyordu.

“Thuvhe,” diye tekrarladım. Kuzeydeki buz ülkesine hiç gitmemiştim ama dillerini ve kültürlerini derslerimde çalışmış-tım. Bazı kayıtları ve fotoğrafları görmüştüm. “Buzçiçekleri ve kurşunlu camdan yapılmış binalar.” Thuvhe’liler karmaşık geometrik desenleri ve karda kendini gösteren parlak renkleri seviyorlardı. “Yüzen şehirler, sonsuz beyazlık. Ever, Thuvhe’de sevdiğim şeyler var.”

Birden kaskatı kesildiğini görünce, memleket özlemini tetikleyip tetiklemediğimi merak ettim.

Uzattığım bıçağı alıp inceledi, parmaklarının arasında ağırlığını tarttı, sonunda kabzasını kavradı. “Bıçağı bana rahatlıkla verdin,” dedi. “Oysa bunu sana karşı kullanabilirdim, Cyra.”

“Bana karşı kullanmayı *deneyebilirdin*,” diye düzelttim alçak sesle. “Ama yapacağını hiç sanmıyorum.”

“Bence benimle ilgili kendine yalanlar söylüyorsun.”

Haklıydı. Bazen onun evimde bir esir olduğunu unutmak kolaydı. Birlikteyken aslında gardiyanlık görevini ben yerine getiriyordum.

Öte yandan şu anda kaçmasına göz yumsam, hayalini kurduğu gibi ağabeyini evine götürme girişimine izin versem, ömrüm boyunca kendimi acılara esir etmiş olacaktım. Düşüncesine bile katlanamıyordum. Çok fazla mevsim, çok fazla Uzul Zetsyvis, Ryzek’in fazlasıyla üstü örtülü tehditleri ve onun yanında geçen yarı sarhoş bir sürü akşam demekti bu.

Tezgâhların arasında yürümeye başladım. “Öykücüyü ziyaret etme zamanı.”

Babam, Ryzek’i bir canavara dönüştürmekle meşgulken, benim eğitimim tamamen Otega’nın ellerinde şekillenmişti. Otega, etimi yakan gölgeleri saklamak için bazen beni baştan ayağa ağır kumaşlara sarar, ailemin asla izin vermeyeceği yerlere götürürdü.

Burası da onlardan biriydi. Voa’nın en yoksul mahallelerinden biriydi. Binaların yarısı çökmüştü, diğerleri de çökmek üzereymiş gibi görünüyordu. Pazarlar vardı ama daha çok iş-

portacılar içindi. Yakalanacaklarını anladıkları anda toparlanmak için eşyaları yere serdikleri battaniyelerin üstünde satarlardı.

Bunlardan birinin önünden geçerken Akos dirseğimden tutup yönümü değiştirdi. Yerdeki mor battaniyenin üstüne beyaz şişeler dizilmişti. Sökülmüş etiketlerin kalıntıları, mor toz için âdeta birer mıknaatıstı.

“Bunlar ilaç mı?” diye sordu. “Bunlar Othyr malıymış gibi görünüyor.”

Başımla onayladım, çünkü konuşmaya cesaret edemiyordum.

“Ne işe yarıyorlar?” dedi.

“Q900X,” diye yanıtladım. “Halk arasında daha çok *soğuk-sıcak* olarak bilinir. Bilirsin işte, dengeyi sağlamaya yarar.”

Alnını kırıştırarak bana baktı. Dar sokakta dururken, festivalin sesleri uzakta kalmıştı. “O hastalık engellenebilir. Sen aşını olmadın mı?”

“Yoksul bir ülke olduğumuzun farkındasın, değil mi?” Alnımı kırıştırma sırası bana geçmişti. “Hiçbir şey ithal edemiyoruz, bağımsızlığımızı korumak adına yeterli doğal kaynaklara sahip değiliz. Bazı gezegenler yardım gönderiyor. Othyr bunlardan biri ama bu yardımlar yanlış ellere düştüğü için ihtiyaçtan ziyade sosyal statüye göre dağıtılıyor.”

“Ben bunu...” Duraksadı. “Bunu daha önce hiç düşünmemiştim.”

“Neden düşünesin ki?” dedim. “Thuvhe’nin endişe listesi-
nin başında yer almıyor.”

“Ben de yoksul bir yerde zenginlik içinde büyüdüm,” dedi.
“Derdimiz ortak.” Ortak yanlarımızın olabilmesi ihtimaline
bile şaşırılmış görünüyordu.

“Bu insanlar için yapabileceğin hiçbir şey yok mu?” dedi,
etrafımızdaki binaları işaret ederek. “Sonuçta Ryzek’in karde-
şisin, onlara...”

“Beni dinlemez,” dedim, kendimi savunurcasına.

“Hiç denedin mi?”

“Söylemesi kolay.” Yüzüm yanmaya başlamıştı. “Ağabeyimle
bir toplantı yapıp yarattığı sistemi kökten yenilemesini söyler-
sen, hemen dediğini yapar.”

“Kolay olduğunu söylemedim...”

“Mevki sahibi Shotetler, ağabeyimin ayaklanmalara karşı
en sağlam koruma kalkanı,” dedim. Artık bütün vücudum
yanıyordu. “Ve sadakatleri karşılığında onlara ilaç, yiyecek
ve diğerlerinin asla ulaşamayacağı zengin olma fırsatını veri-
yor. Koruma kalkanı olmazsa ölür. Ve Noavek kanı taşıdığım
için ben de onunla birlikte ölürüm. O yüzden hayır... Hayır,
Shotet’in hasta ve yoksul halkını kurtarmak gibi yüce bir
amaçla ağabeyime hiç başvurmadım!”

Öfkeyle konuşuyordum ama içten içe utançtan titriyor-
dum. Otega beni buraya ilk getirdiğinde, dar sokaklardan bi-
rinde açlık çeken birinin vücut kokularını alınca az daha kusa-

caktım. Yanından geçerken, uormeyeyim diye eliyle gözlerimi kapatmıştı. Ben buydum işte: Ryzek'in Kırbacı, dövüş ustası ama aynı zamanda can çekişen birini görünce öğüren bir kız.

"Bu konuyu açmamalıydım," dedi, kolumu nazıkçe sıkarken. "Hadi gidelim. Gidip şu... şu öykücüyü ziyaret edelim."

Başımı salladığımda yürümeye devam ettik.

Dar sokaklardan oluşan labirentin derinliklerinde, karmaşık mavi desenlerle boyanmış alçak kapıyı bulunca tıklayıp, yanık şeker gibi kokan beyaz dumanı görebileceğim kadar hafifçe araladım.

İçerisi nefes kokuyordu, insanda kutsallık hissi yaratıyordu. Belki bir açıdan öyleydi. Burası mevsimler önce Sefer Festivali'nin ilk gününde Otega'nın beni tarihimizi öğrenmem için ilk getirdiği yerdı.

Kapıda uzun boylu, soluk tenli bir adam belirdi. Saçlarını kısacık kesmişti. Ellerini kaldırıp gülümsedi. "Ah, Küçük Noavek," dedi. "Seni tekrar göreceğimi hiç sanmıyordum. Peki, yanında kimi getirdin?"

"Bu Akos," dedim. "Akos, bu da Öykücü. En azından kendisi böyle hitap edilmesini tercih ediyor."

"Merhaba," dedi Akos. Asker duruşunun kayboluşundan gergin hissettiğini anlayabiliyordum. Öykücü'nün dudaklarındaki gülümseme yayılırken, parmağıyla bizi içeri davet etti.

Basamaklarla adamın oturma odasına indik. Tam ortasında parlak bir fenzu küresi olan kubbe tavana başı çarpmasın diye Akos'un biraz eğilmesi gerekti. Odanın tek camından dumanı dışarı salan borusuyla paslı bir soba görünüyordu. Yerin sıkıştırılmış toprak olduğunu biliyordum, çünkü çocukken altını görmek için kilimleri kaldırıp bakmıştım. Kilimlerin sert lifleri hep bacaklarımı kaşıdırırdı.

Öykücü'nün gösterdiği minderlere, biraz beceriksizce de olsa yerleştik. Hâlâ el eleydik. Terleyen elimi elbiseme silmek için geri çektiğimde akım-gölgeler bütün vücuduma saldırınca, Öykücü tekrar gülümsedi.

"Hâlâ oradalar," dedi. "Onlar olmasa seni tanıyamazdım, Küçük Noavek."

Önümüzdeki alçak masaya metal bir demlik ve birbirinden farklı iki sırlı fincan bıraktı. Masa dediğim aslında biri metal, diğeri ahşap iki ayak taburesinin birleştirilmesinden ibaretti. Çaylarımızı doldurdum. Tatlı bir koku salan açık mor, neredeyse pembeye çalan bir çaydı.

Öykücü karşımıza oturdu. Arkasındaki duvarın beyaz boyası dökülüyor, daha önceki sarı boyanın görünmesine neden oluyordu. Yine de burada bile sobanın üstündeki duvara çarpık bir şekilde sabitlenmiş, sürekli haberleri gösteren bir ekran vardı. Her yer yağmalanmış eşyalarla doluydu. Koyu metalden yapılmış demlik Tepes malıydı, sobanın ızgarası Pitha yer döşemesinden yapılmıştı ve Öykücü'nün kıyafetleri Othyr

zenginlerine yaraşır türden ipek. Öykücü'nü tamir etmekle uğraştığı anlaşılan köşedeki s. adalyenin nereden geldiğini kestiremiyordum.

“Arkadaşın... Akos'tu değil mi? Suskunçiçek kokuyor,” dedi Öykücü, geldiğimizden beri ilk kez kaşlarını çatarak.

“Evet, Thuvhe'li,” dedim. “Saygısızlık yapma niyeti yok.”

“Saygısızlık?” diye atıldı Akos.

“Evet, yakın zamanda suskunçiçek ya da akımı değiştiren madde tüketmiş birini evime almıyorum,” diye açıkladı adam. “Yine de sistemlerinden attıktan sonra kapım herkese açıktır. Zaten misafir kovmak pek âdetim değildir.”

“Öykücü, Shotet'li bir dini lider,” dedim Akos'a. “Onlara vaiz deriz.”

“Gerçekten Thuvhe'li, öyle mi?” Öykücü gözlerini yumdu. “Bence fena hâlde yanılıyorsun, beyim. Kutsal dilimizi ana dilin gibi konuşuyorsun.”

“Bence nereden geldiğimi çok iyi biliyorum,” diye terslendi Akos. “Kim olduğumu biliyorum.”

“Terbiyesizlik etmek istemedim,” dedi yaşlı adam. “Ama ismin de bir Shotet ismi olduğu için kafamın karışmasını mazur gör. Thuvhe'li anne babalar, belli bir amacı olmadan sert seslerden oluşan bir ismi çocuklarına vermezler. Kardeşlerinin isimleri ne?”

“Eijeh,” dedi Akos tek nefeste. Belli ki daha önce bunu hiç düşünmemişti. “Ve Cisi.”

Elimi sıkıyordu ve bunun farkında olduğunu hiç sanmıyordum.

“Eh, neyse, önemi yok,” diye geçiştirdi Öykücü. “Belli ki seni bir şey buraya getirdi ama fırtınadan önce bunu halledecek zamanın yok, o yüzden sadede gelelim. Küçük Noavek, bu ziyaretini neye borçluyum?”

“Çocukken bana anlattığın hikâyeyi Akos’a da anlatırsın diye düşünmüştüm,” dedim. “Hikâye anlatma konusunda pek iyi değilim.”

“Evet, meseleyi anlıyorum.” Öykücü, çıplak ayaklarının dibindeki fincanını aldı. Dışarıda hava serindi ama içeri ne-redeyse insanı bunaltacak kadar sıcaktı. “Hikâyenin aslında bir başlangıcı yok. Dilimizin ifşa odaklı olduğunu, kanımızda taşıdığımızı bilmiyorduk, çünkü galakside gezginler gibi sürekli beraber hareket ediyorduk. Bize uygun gördüğü her rotada akımı galaksi boyunca takip ettik. İnancımıza göre bu yolculuklar bizim görevimiz, sorumluluğumuzdu.”

Çayından bir yudum aldıktan sonra fincanı yere bıraktı ve parmaklarını havada oynattı. Bunu yaptığını ilk gördüğümde tuhaf olduğunu düşünerek kıkırdamıştım. Ama şimdi ne olacağını çok iyi biliyordum: Önünde belli belirsiz puslu şekiller belirdi. Buraya gelmeden önce gördüğümüz galaksi hologramı gibi ışıktan değil, dumandan oluşmuşlardı ama görüntü aynıydı: Gezegenler güneşin etrafına dizilmişti, beyaz renkli akım bir kurdele gibi hepsinin etrafını dolaşıyordu.

Neredeyse dumanla aynı gri renkteki Akos'un gözleri kocaman büyüdü.

"Sonra kâhinlerden biri, hükümdar ailemizin bizi kalıcı yuvamıza götüreceğini söyledi. Gerçekten de öyle oldu: Bizi sert koşulların beklediği, boş anlamına gelen *Urek* adını verdiğimiz bir gezegene götürdüler."

"Urek," dedi Akos. "Bu gezegenimizin Shotet dilindeki adı mı?"

"Eh, gezegene sizinkiler gibi *Thuvhe* diyeceğimizi beklemiyordun herhâlde?" Kıkırdadım. "Thuvhe, Meclis tarafından tanınan resmi gezegen ismi. Hem Thuvhe'lileri hem de Shotet halkını kapsar. Ama bu, *bizim* de gezegene aynı ismi vereceğimiz anlamına gelmiyor."

Öykücü'nün önündeki görüntü değişerek, yoğun duman-dan oluşan tek bir küreye odaklandı.

"Akım, bu gezegende diğerlerinden çok daha güçlüydü. Ama tarihimizi, gezginliğimizi, kırılmış eşyaları sahiplenişimizi unutmak istemiyorduk, o yüzden yağma yolculuklarımıza çıkmaya başladık. Her mevsim, gücü yerinde olan herkes bize galakside uzun zaman ev olmuş gemiye binip, tekrar akımın peşine düşecekti."

Akos'un elini tutmasaydım, akımın vücudumdaki titreşimini hissedebilirdim. Bunu pek düşünmek istemiyordum, çünkü her bir titreşimle acı geri gelecekti ama galaksideki herkesle tek bağlantım bu akımdı. Eh, en azından şu anda yanımda oturan hariç herkesle...

Akımı özleyip özlemediğini, nasıl bir his olduğunu hatırlayıp hatırlamadığını merak ettim.

Öykücü'nün sesi alçalıp kararırken devam etti. "Ama bu yolculuklardan birinde, buzçiçekleri yetiştirmek üzere Voa'nın kuzeyine yerleşen ve kendilerine Thuvhe'li diyenler, güneydeki topraklarımıza girdiler. Şehrimize geldiklerinde, anne-babalarının yolculuktan dönmesini bekleyen çocuklarımızı gördüler. Onları yataklarından, mutfak masalarından, sokaklardan topladılar. Küçüklerimizi bizden çalıp kuzeyde esir ve hizmetçi yaptılar."

Parmağıyla havada düz bir cadde çizdi. Üzerinde koşan bir gölge ardında toz bulutları bırakıyordu. Sonra koşan kişi, caddeinin sonunda bir bulutun içinde kayboldu.

"Gezginlerimiz geri döndüğünde çocuklarının kaybolduğunu görerek onları geri almak için savaşa hazırlandılar. Ama savaş değil, yağma ve gezginlik eğitimi almışlardı, hâliyle çok kayıp verdiler. Sonunda çocuklarımızı sonsuza kadar kaybettiğimize inandık," diye devam etti Öykücü. "Ama bir nesil sonraki bir yolculukta, bizden biri Othyr gezegenine indi ve orada, dilimizi bilmeyen halkın arasında, Shotet dilini konuşan bir çocuk buldu. Kız bir Thuvhe esirinin çocuğuydu. Efendileri için bir şeyler topluyordu. Dahası başka bir dil bilip konuştuğunun farkında bile değildi. Kızın İade Başvurusu yapıldı ve buraya geri getirildi."

Yaşlı adam başını yana eğdi.

“Sonra... halkça kendimizi geliştirip asker olduk. Bir daha asla ezilmeyecektik.”

Fısıldarken dumandan oluşan görüntü kayboldu. Şehir merkezindeki davul sesleri giderek artıyordu, çünkü artık yoksul mahallelerdeki davullar da onlara eklenmişti. Kulağım gümbürtülerde, açık ağızla Öykücü’ye baktım.

“Fırtına zamanı,” dedi adam. “Zaten hikâyem de bitmişti.”

“Teşekkür ederim,” dedim. “Rahatsız ettiğimiz için özür...”

“Git, Küçük Noavek,” dedi Öykücü, çarpık çarpık sırıtarak. “Bunu kaçırmak istemezsin.”

Akos’u kolundan çekştirip ayağa kaldırdım. Hâlâ çattığı kaşlarıyla Öykücü’ye bakıyordu. Fincanına doldurduğum mor renkli tatlı çayına hiç dokunmamıştı. Öykücü’nün evinden dar sokağa çıkan basamakları benimle birlikte tırmanmaya zorladım. Olduğumuz yerden bile uzaklardan Voa’ya doğru uçan, kocaman göbeği ve sivri burnuyla gemiyi görebiliyordum. Panellerinin hangi gezegende yamulduğunu, turuncu, mavi ve siyah renkli lekelerden anlayabiliyordum. Yamalı uzay gemimiz, bütün Voa’yı gölgede bırakacak kadar büyüktü.

Şimdi şehir tezahüratlarla çınılıyordu.

Alışkanlıkla ben de boştaki elimi gökyüzüne kaldırdım. Kırbaç gibi keskin bir ses, geminin güverte kapısına yakın bir yerinde şakladığında her yana koyu mavi renkli sarmaşıklar saçılıp bulutları sardı ve yeni bulutlar oluşturdu. Suyu damlayan mürekkep gibiydi. Başta ayrıldılar, sonra bütün şehir lacivert

bir sis örtüsüyle kaplanana kadar birbirlerinin içinde kaynadılar. Geminin bize armağanıydı bu.

Sonra, hayatımın her mevsim dönümünde olduğu gibi mavi yağmur başladı.

Akos'un elini sımsıkı tutarken mavi damlaları yakalamak için diğer avucumu havaya açtım. Koyu renkli damlalar tenimde süzülürken belli belirsiz bir iz bırakıyordu. Sokağın sonundaki insanlar gülüyor, gülümsüyor, şarkı söyleyip oldukları yerde salınıyorlardı. Akos da çenesini havaya dikmişti. Geminin karnına baktı, sonra parmaklarından süzülen mavi damlaları inceledi. Sonunda gözlerimiz buluştuğunda ben gülüyordum.

"Mavi en sevdiğim renk," dedim. "Yolculuğa çıktığımızda akımın rengidir."

"Çocukken..." dedi Akos hayret içinde. "Bütün Thuvhe nefret ettiği hâlde, mavi benim de en sevdiğim renkti."

Avucumda biriken mavi suyu yanağına sürüp koyulaşana kadar yaydım. İrkilen Akos, bir kısım suyun yere akmasına neden oldu. Kaşımı kaldırıp tepkisini bekledim. O sırada bir binanın oluğundan akan suyu avuçladığı gibi üzerime fırlattı.

Sokak boyunca kaçmaya başladım. Sırtımdan soğuk sular akarken çocuklar gibi çığlıklar atıyordum. Kolunu dirseğinden tutmuştum, birlikte şarkı söyleyenlerin, yağmurun altında salınan yaşlıların, dans eden kadın, erkek ve çocukların yanından koşarak geçtik. Başka gezegenden gelenler, yağmur-

dan sakınmak için tezgâh şemsiyelerinin altına sığınıyordu. Masmavi su birikintilerinde koşarken, elbiselerimiz sırlıslam olmuştu. İkimiz de bir kez olsun anın keyfini çıkarıyor, kahkahalarla gülüyorduk.

BÖLÜM 12 | CYRA

AKŞAM EVE DÖNDÜĞÜMDE TENİMDEKİ VE SAÇLARIMDAKİ MAVİ lekeleri akıttım, sonra uyuyabilmek için ağrı kesici yapmak üzere ecza tezgâhında Akos'a eşlik ettim. Öykücü'nün anlattığı Shotet hikâyesiyle ilgili ne düşündüğünü sormadım. Adamın anlattıkları, halklarımız arasındaki düşmanlık için Shotet hal-kını değil, Thuvhe'lileri suçluyordu. Akos da bir şey demedi. İlacı yaptığımda odama dönüp yatağımın ucuna oturdum ve sıvıyı içtim. Hatırladığım son şey bu oldu.

Uyandığımda yatağın ucundaki battaniyelerin üzerine yayılmışım. Yarisı boşalmış ağrı kesici yanı başımda öylece yatı-yordu, dökülen sıvı çarşafı mora boyamıştı. Perdelerin arasın-dan sızan güçsüz ışığa bakılırsa güneş doğmak üzereydi.

Her yerim ağrıyordu. Zorla doğruldum. "Akos?"

Bayılmışım. Elimin ayasıyla alnımı ovaladım. Ama iksiri hazırlamasına yardım etmişim. Çok mu güçlü yapmışım? Sendeleyerek koridorda ilerleyip kapısını çaldım. Hayır, iksiri

daha güçlü yapmış olamazdım, çünkü sadece sendes saplarını hazırlamıştım. Geri kalanını Akos yapmıştı.

Beni uyutmuştu.

Kapıya kimse cevap vermedi. İtip açtığımda odanın boş olduğunu gördüm. Çekmeceler açıldı, kıyafetler ve bıçak gitmişti.

Tatlı sözlerle beni evden çıkmaya ikna etmesinden şüphelenmiştim. Haklıymışım.

Saçlarımı toplayıp atkuyruğu yaptım. Odama geri döndüm ve botlarımı giydim. Bağcıklarla uğraşmadım.

Beni *bayıltmıştı*.

Evden çıkmak için kullandığımız kapıyı bulmak için duvarı yokladım. Duvarla panel arasında küçük bir boşluk vardı. Ağrılarımı bastırmak için dişlerimi sıktım. Evden nasıl çıkabileceğini öğrenmek için beni dışarı çıkmaya ikna etmişti. Ve ben de ona Zold bıçağını vermiş, iksirim konusunda güvenmiştim. Şimdiyse... şimdi cezasını çekecektim.

Bence benimle ilgili kendine yalan söylüyorsun, demişti.

Ben de ona, *hayatta kalma çabasında gururun yeri yoktur*, diye akıl vermiştim.

Koridora fırladım. Karşıdan bir gardiyan bana doğru geliyordu. Sırtımı kapıya dayadım. Ne söylemeye geliyordu? Hangisini ümit etmem gerektiğini kestiremiyordum: Akos'un kaçmış olması mı, yoksa yakalanmış olması mı daha iyiydi?

Gardiyan kapıma varmadan durup başını öne eğdi. Genç ve kısa boylu bir askerdı. Bıçakla dolaşan bebek yüzlü bir delikanlı... Koyu gölgeler kollarımda dolaşırken hâlâ gözleri kocaman olanlardan biriydi.

“Ne?” diye sordum, dişlerimin arasından. Ağrılarım, Uzul Zetsyvis’e işkence yaptıktan sonraki kadar kötüydü. “Ne var?”

“Hükümdarımızın yardımcısı Vas Kuzar, hizmetçinizin dün gece ağabeyiyle kaçmaya çalışırken yakalandığını bildirmemi istedi,” dedi asker. “Şu anda nezarete, hükümdarımızın vereceği cezayı bekliyor. İki saat sonra Cephane Holü’nde gizli duruşması yapılacak. Orada olmanız bekleniyor.”

Hem de ağabeyiyle. Demek Akos, Eijeh’i de kaçırmanın bir yolunu bulmuştu. Buraya ilk geldiklerinde Eijeh’in nasıl çığlık attığını hatırlayınca ürperdim.

Gizli duruşmaya, asker kıyafetlerim ve silahlarımla birlikte gittim. Ryzek holün perdelerini kapattırmıştı, o yüzden içeri gece gibi karanlıktı. Sadece tavandaki fenzu ışıkları titreyordu. Ağabeyim platformda duruyordu, ellerini arkasında bağlamış, duvardaki silahlara bakıyordu. Başka kimse yoktu. Henüz.

“Bu annemin en sevdiğiydi,” dedi, kapı arkamdan kapanırken. Duvara çaprazlamasına asılmış bir akım-mızrağına dokundu. İki ucunda bıçak keskinliğinde oklar olan uzun ince bir sopaydı. Sopa iletken olduğu için oklardan herhangi biri

birine değdiğinde, kapkara gölgeler bütün mızrağı baştan sona sarıyordu. Neredeyse benim boyumdaydı.

“Şık bir seçim,” diye devam etti, arkasına dönmeden. “Daha çok gösteriş yapma amaçlı. Annemizin dövüşte pek de iyi olmadığını biliyor muydun? Babam söylemişti. Ama akıllı ve stratejikti. Zayıf yönlerini bildiğinden fiziksel çatışmalardan kaçınmanın yollarını bulmuştu.”

Döndüğünde kendini beğenmiş bir şekilde gülümsüyordu.

“Senin de onun gibi olman gerekir, kardeşim,” dedi. “Mükemmel bir savaşçısın. Ama burada...” Şakağını parmağıyla dövdü. “Eh, burada güçlü olduğun söylenemez.”

Gölgeler derimin altında hızlanmıştı, öfkemle birlikte dalanıp budaklanıyordu. Yine de bir şey demedim.

“Kereseth’e bir silah verdin? Onu tünellerde dolaştırdın?” Ryzek başını iki yana salladı. “Kaçarken uyudun?”

“Beni bayılttı,” dedim terslenerek.

“Ya? Peki, bunu nasıl yaptı?” diye sordu Ryzek. Sesi yumuşaktı, hâlâ pis pis sırıtıyordu. “Seni yere yatırıp iksiri ağzına mı boşalttı? Hiç sanmıyorum. Bence sen ona güvenerek şeyeyi başına diktin. Düşmanın hazırladığı çok güçlü bir uyuşturucuyu kendi iradenle içtin.”

“Ryzek...” diye söze başladım.

“Senin yüzünden neredeyse kâhinimizden oluyorduk,” diye patladı ağabeyim. “Peki niye? Çünkü sana bir ağrı kesiciyle gelen herkese gönlünü kaptırıyorsun, değil mi?”

Tartışmadım. Hayatının büyük bir bölümünü, babamla ve babamdan sonra galakside bir kâhin bulmakla geçirmişti ve bulduğu kâhin, bir gece ansızın neredeyse elinden kayıp gidecekti. Benim yüzümden. Belki de haklıydı. Belki Akos için hissettiğim o küçücük güven duygusu ve bendeki etkisi, sadece ve sadece benim rahatlığımdandı. Ağrılarımdan... ve inzivadan kurtulduğum için öylesine minnettar olduğumdan yüreğim yumuşamıştı. Aptallık etmişim.

“Ağabeyini kurtarmak ya da buradan çıkmak istediği için onu suçlayamazsın,” dedim. Sesim korkuyla titriyordu.

“Gerçekten anlamıyorsun, değil mi?” diye küçük bir kahkaha attı Ryzek. “Bizi mahvetmek için insanlar her zaman bir şeyler yapmak isteyecek, Cyra. Onlar istediklerini yaparken göz yumacağımız anlamına gelmiyor bu.” Odanın yan tarafını gösterdi. “Orada dur ve tek bir kelime bile etme. Hizmetçilerini kontrol edemediğinde neler olacağını görmek için seni buraya getirttim.”

Titriyordum, yanıyordum ve sarmaşıkların gölgesinde duruyormuşum gibi görünüyordum. Sendeleyerek ağabeyimin gösterdiği yere giderken, iki kolumu da sımsıkı vücuduma yapıştırmıştım. O sırada Ryzek’in diğerlerini odaya çağırdığını duydum.

Holün karşı tarafındaki devasa kapı açıldı. Önce Vas girdi. Zırhlı omuzlarını geriye atmıştı. Arkasından askerlerin arasında tökezleyerek yürümeye çalışan Akos Kereseth görüldü.

Yüzünün yarısı kana bulanmıştı. Kan patlayan kaşından süzülüyordu. Yüzü şişmiş, dudağı patlamıştı. Dayak yemişti ama öte yandan zaten dayak yeme konusunda ustalaşmıştı.

Onun arkasından gelen Eijeh de dayak yemişti, her yanı kan çürük içindeydi ama dahası... boş bakıyordu. Seyrek sakalina rağmen sert yüzlüydü, cılız görünüyordu ve iki mevsim önce gizlendiğim yerden gördüğüm o genç adamdan neredeyse eser kalmamıştı.

Durduğum yerden Akos'un hırıltılı nefeslerini duyabiliyordum. Ama ağabeyimi görür görmez sırtı dimdik oldu.

“Şuna da bakın,” dedi Ryzek, basamakları ağır ağır inerken. “Ne kadar uzağa gidebildi, Vas? Çiti geçebildi mi?”

“Alakası yok,” dedi Vas. “Gizli tünelden çıkarken onu mutfakta yakaladım.”

“Eh, kulağına küpe olsun diye yanlış hesabının nedenlerini açıklayayım, Kereseth,” dedi Ryzek. “Rahmetli annem evimizin eski tarz görünümünü seviyordu diye o öldükten sonra evi en son teknoloji güvenlik sistemleriyle donatmaktan tabii ki geri kalmayacaktım. Buna ağabeyininki gibi güvenli odalarda bulunan hareket algılayıcıları da dâhil.”

“Onu neden burada tutuyorsun?” dedi Akos, sıktığı dişlerinin arasından. “Bir akım-armağanı *var* mı? Yoksa armağanını ondan söküp aldın mı?”

Vas, elinin tersiyle neredeyse tembelce bir şaplak indirdiğinde Akos, yanağını tutarak büzüştü.

“Akos,” dedi Eijeh. Sesi bir fısıltıdan fazlası değildi. “Yapma.”

“Neden ona söylemiyorsun, Eijeh?” dedi Ryzek. “Akım-armağanını aldın mı?”

Akos, parmaklarının arasından bakarken Eijeh bir an için gözlerini yumdu. Tekrar açtığında başını salladı.

“Yükselen kâhin,” diye mırıldandı Akos, Shotet dilinde. Başta ne kastettiğini anlamadım, çünkü söylediği şey, konuşurken kullandığımız türden bir şey değildi. Ama Thuvhe’lilerin üç kâhin için kullandıkları ayrı ayrı kelimeler vardı: Düşen, emekliliğine yaklaşıyor. Oturan, tapınaktan geleceğe bakardı. Son olarak yükselen, gücünün doruğuna ulaşmak üzere olardı.

“Armağanını henüz çıkarıma kullanmadığını söylemek yanlış olmaz,” dedi Ryzek. “O yüzden, kullanmak yerine armağanını almaya karar verdim.”

“Almak mı?” diye sorarken Akos benim de aklımdaki soruyu yankılıyordu.

Ryzek ona yaklaşıp önünde çömeldi. Dirseklerini dizlerine yerleştirdiğinde, “Benim akım-armağanımın ne olduğunu biliyor musun?” diye sordu yumuşak bir sesle.

Akos yanıt vermedi.

“Söyle ona, sevgili Cyra.” Ryzek, başını benden yana salladı. “Armağanımı çok yakından biliyorsun.”

Bir eli hâlâ yanağında olan Akos, gözlerini bana çevirdi. Kaşından akan kana şimdi gözyaşları karışmıştı.

“Ağabeyim anı değiş-tokuşu yapabiliyor,” dedim. Açıklamanın havada kaldığını hissettim. “Yani kendi anısını veriyor, karşılığında senin anını alıyor.”

Akos suspustu.

“Birinin armağanı, kim olduğuna bağlı olarak gelişmeye devam eder,” dedi Ryzek. “Ve o kişinin kim olduğu, geçmişine bağlıdır. Birinin anılarını alırken, onu o yapan şeyleri de almış olursun. Armağanlarını alırsın. Günün sonunda...” Ryzek, parmağını Akos’un kanlı yüzüne sürdü. Kanı parmaklarının arasında ovalayıp inceledi. “Günün sonunda geleceği öğrenmek için kimseye ihtiyacım kalmayacak.”

Akos öyle hızlı atıldı ki askerlerin elinden kaydı. Başparmağını Ryzek’in boynuna bütün gücüyle bastırırken, diğer eliyle ağabeyimin sağ kolunu sımsıkı tuttu. Bir hayvan gibi dişlerini gösteriyordu.

Vas saniyeler içinde onu yakaladığı gibi gömleğinin sırtından çekti ve kaburgalarına korkunç bir yumruk indirdi. Akos iki seksen yere serildiğinde, bu sefer botunu boğazına bastırıp kaşlarını kaldırdı. “Askerlerimden biri aynen bunu yapmıştı sana,” dedi. “Ben babanı öldürmeden önce. O zaman yeterince etkili olmuştu. Kıpırdama yoksa nefes borunu parçalarım.”

Akos kıpırdansa da çırpınmayı bıraktı. Ryzek yerden kalkarken boğazını ovuşturuyor, pantolonundaki tozları silkeliyor, zırhının kayışlarını kontrol ediyordu. Sonra Eijeh’e yaklaştı. Akos’la birlikte içeri gelen askerler, şimdi Eijeh’in iki yanında kollarına

girmiş, onu sımsıkı tutuyorlardı. Sanki gereği varmış gibi! Eijeh o kadar boş bakıyordu ki uyuduğunu söyleseler şaşırılmazdım.

Ryzek iki eliyle birden başına dokunduğunda gözleri açlıkla delikanlıya odaklanmıştı. Kaçma iştahıydı bu.

Seyredecek fazla bir şey yoktu. Ryzek ve Eijeh uzun bir süre göz göze öylece durdular.

Ryzek'in bunu ilk yapışını izlerken neler olduğunu anlamayacak kadar küçüktüm ama anı değiş-tokuşunu anında yapabildiğini hatırlıyordum. Anılar kaşla göz arasında yaşanırdı, gerçek hayattaki gibi uzayıp gitmezdi. Öte yandan biri için böylesine önemli, hatta hayati anlamlar taşıyan anıların aniden kaybolması gerçekten tuhaftı.

Şu anda tek yapabildiğim, nefesimi tutup seyretmekti.

Ryzek sonunda Eijeh'i bıraktığında tuhaf, neredeyse delice bakıyordu. Gerileyip nerede olduğundan emin değilmiş gibi etrafına bakındı, kim olduğundan emin olmak istercesine bedenini yokladı. Acaba anı değiş-tokuşunun ona neye mal olduğunu mu düşünüyordu? Yoksa sadece ulaşılamayacak kadar güçlü bir kişilik olduğuna mı karar vermişti?

Bu arada Eijeh, henüz yeni farkına varıyormuş gibi Cephane Holü'nde gözlerini dolaştırdı. Platforma çıkan basamaklara takıldığında gözlerindeki tanıdık ifadeyi hayal etmiş olabilir miydim?

Ryzek başını sallayarak Vas'a ayağını Akos'un boğazından kaldırmasını işaret etti. Adam onun dediğini yaptı. Sonra

Ryzek, yerde kıpırdamadan yatan Akos'un yanına çömeldi. "Yüzün hâlâ kolayca kızarıyor mu?" diye sordu tatlı bir sesle. "Yoksa sonunda o alışkanlığından kurtuldun mu?"

Akos yüzünü ekşitti.

"Bir daha aptalca kaçma planlarıyla bana asla saygısızlık etmeyeceksin," diye devam etti Ryzek. "Ve bu ilk ve son kaçma girişiminin cezası olarak, artık kurtarılacak hiçbir şey kalmayana kadar ağabeyinden bütün anılarını teker teker alacak, onu çevremden ayırmayacağım."

Akos alnını yere bastırıp gözlerini yumdu.

Zaten Eijeh Kereseth'den geriye pek bir şey kalmamıştı.

BÖLÜM 13 | CYRA

GECE AĞRI KESİCİ ALMADIM. OLAN BİTENDEN SONRA ARTIK iksiri Akos'un yapmasına güvenemezdim, dahası kendi başıma yapmaya da cesaret edemiyordum.

Odama döndüğümde yastığımın üstünde Akos'a verdiğim bıçağı buldum. Herhâlde uyarı niyetine Ryzek bırakmıştı. Akos'un odasını dışarıdan kilitledim.

O mu benimle konuşmuyordu, yoksa ben mi onunla konuşmuyordum, belli değildi. Her durumda tek bir kelime bile etmiyorduk. Sefer Festivali devam ediyordu. En azından belli etkinliklerde, bütün sessizliğim ve derimin altında kıvranan gölgelerimle birlikte ağabeyimin yanında durmam isteniyordu. Akos hep arkamdan bana dokunuyordu ama gözleri hep uzaklardaydı, dalgındı. Ne zaman rahatlatmak için bana dokunsa irkiliyordum. Güvenden bahsetmek artık mümkün değildi.

Zamanımın çoğunu arenada, Ryzek'in yanında mücadeleleri seyrederek geçiriyordum. Bire bir dövüşlerden oluşan bu

mücadeleler, çok uzun zamanlar Shotet geleneğiydi. Henüz kendimizi geliştirmedığımız ve galaksideki neredeyse bütün halklar tarafından taciz edildiğimiz günlerde dövüş yeteneklerimizi geliştirmek için başta bir spor etkinliği olarak tasarlanmıştı. Şimdi festival haftası boyunca, kin duyulan kişi pes edene ya da ölene kadar dövüşmek yasaldı.

Yine de hiç kimse sosyal statüsü kendisinden yüksek biriyle kapışamıyordu. Sanırım buna Ryzek ya da görevlendirdiği biri karar vermişti. Sonuç olarak insanlar sıklıkla, sevdiklerini ya da arkadaşlarını seçerek gerçek düşmanlarını kışkırtmayı tercih ediyor, böylece aralarındaki mesele bir kan davasına dönüşüyordu. Hâliyle festival ilerledikçe, dövüşler çok daha kanlı ve ölümcül olmaya başlıyordu.

Ölüm rüyalarımdaydı, çünkü ölüm günlerimi dolduruyordu.

Uzay gemisine binmeden önceki gün on altıma bastım. Ryzek'in Eijeh'le anı değiş-tokuşu yapmaya başlamasının üstünden beş gün geçmişti. Akos Kereseth de asker kampında çok uzun zaman önce hak ettiği zırhına aynı gün kavuştu.

Koşuyu yeni bitirmiştım, odamda ileri geri volta atıyor, nefesimin yatışmasını bekliyordum. Ter ensemden sırtıma akıyordu. Vas kapı pervazına tıkladığında, elinde cilalı bir zırh-yelek vardı.

“Kereseth nerede?” diye sordu.

Koridora çıkıp ecza odasının kilidini açtım. Akos yatağında oturuyordu. Dalgın bakışlarından anlaşıldığına göre suskunçikle kafa yapıyordu. Artık yaprakları çiğ çiğ yutmaya başlamıştı. Cebinde mutlaka birkaç yaprak taşıyordu.

Vas zırhı attığında Akos iki eliyle birden havada yakaladı. Her an elinde parçalanıp dağılacakmış gibi nazikçe tutarak inceledi, parmaklarıyla lacivert parçaları okşadı.

“Vakrez’le eğitiminin son mevsiminde bunu hak etmişsin,” dedi Vas.

“Ağabeyim nasıl?” diye sordu Akos boğuk bir sesle.

“Artık odasında kilitli kalması gerekmiyor,” dedi Vas. “Kendi özgür iradesiyle odasında kalıyor.”

“Bu doğru değil. Olamaz.”

“Vas,” dedim. “Git.”

Gerilimin arttığını hissedebiliyordum ve aralarındaki çekişmeyi seyretmeyi gerçekten hiç istemiyordum.

Vas başını eğip bana baktı, sonra hafifçe eğilip odadan çıktı.

Akos, zırhı ışığa tutuyordu. Eninde sonunda vücudu gelişeceği için ayarlanabilir kayışlarına rağmen, hep korumayı unuttuğu karın panellerine ve esnek göğüslüğüne bakılırsa zırh tam ona göre yapılmıştı. Başının arkasından sol eliyle silahını çekebilirsin diye sağ omzunun arkasına bir kın eklenmişti. Genç yaşta böylesi bir zırh giymek büyük onurdu.

“Kapıyı tekrar kilitleyeceğim,” dedim.

“Ryzek’in yaptığını geri almanın hiç yolu yok mu?” diye sordu, sanki beni duymamış gibi. Ayakta duramayacak kadar hâlsiz görünüyordu.

Cevap vermemeyi düşündüm ama yine de verdim. “Ryzek’ten aldığı anıları geri vermesini rica etmek ve iyi gününde olduğunu ummak diyebilirdim ama hayır, hiç yolu yok.”

Akos ayağa kalkıp zırhı başından geçirdi. Göğsünden geçen ilk kayışı sıkmaya çalışırken, yüzünü ekşitip elini silkeledi. Kayışlar da aynı materyalden yapılmıştı, o yüzden ayarlamak kolay değildi. Kayışı parmaklarımla kavrayıp onu kendime doğru çektim. Parmaklarım zaten nasırlı olduğundan benim için kolaydı.

İyice üzerine oturana kadar kayışı çekiştirdim.

“Seni bu işe karıştırmak istememiştin,” dedi Akos sessizce.

“Ah, bana ukalalık yapma,” dedim terslenerek. “Beni manipüle etmek planının en hayati parçasıydı. Dahası ben de tam olarak bunu yapmanı bekliyordum.”

Kayışlarla işim bitince geri çekildim. *Ah*, diye geçirdim içimden. Avladığı hayvanın hâlâ canlı görünen lacivert derisinden yapılmış zırhıyla, olduğundan daha uzun ve güçlü görünüyordu. Birbirimize güvenebilseydik bir gün sahip olabileceğim türden bir Shotet askerine benziyordu.

“Peki,” dedi Akos, yine alçak sesle. “Seni bu işe bulaştırdım. Ama kendimi bu kadar kötü hissedeceğim aklımın ucundan bile geçmemişti.”

Boğulur gibi oldum. Neden bilmiyorum. Aldırmamaya ça-
lıştım.

“Şimdi de kendini daha az kötü hissetmek için benden yar-
dım istiyorsun, öyle mi?” Cevap vermesine fırsat bırakmadan
odadan çıkıp kapıyı ardımdan kapattım.

Akos’la birlikte, yüksek metal çitin ardından Voa’nın tozlu so-
kaklarına bakıyorduk. İleride çılgın bir kalabalık bizi bekliyor-
du. Ryzek, bembeyaz tenli uzun kolunu kaldırıp halkı selamla-
yarak evden çıktığında, sokaklar insanların çığlıklarıyla çınladı.

Sefer Festivali bitmek üzereydi. Bugün gücü ve yaşı yeten
bütün Shotetler, uzay gemisine binecek, hemen ardından yola
çıkıp bu gezegeni ardında bırakacaktı.

Ryzek’in ardından Vas da dışarı çıktı, sonra temiz beyaz
gömleğiyle daha önce hiç görmediğim kadar düzgün görünen
Eijeh onu takip etti. Delikanlının omuzları dikti, boyu uzamış
gibi uzun adımlar atıyordu, dahası dudağının kıyısında belli be-
lirsiz çarpık bir sırtış vardı. Gözleriyle Noavek malikânesinin
önünde uzanan caddeyi tararken kardeşini görmezden geldi.

“Eijeh,” dedi Akos, kırgın bir sesle.

Sanki çok uzaklardaymış da göremiyormuş gibi Eijeh’in
yüzünde onu tanıdığına dair hiçbir iz yoktu.

Akos’a bakıp yakasını sertçe kavrarken, “Sonra,” dedim.
Kalabalığın gözü üzerimizdeyken duygusallaşmasına izin vere-
mezdim. “Burada olmaz, şimdi olmaz. Tamam mı?”

Yakasını bırakıp geri çekilirken zorla yutkunduğunu görebiliyordum. Çenesinde, kulağına yakın bir noktada bir ben vardı. Bunu daha önce fark etmemiştim.

Akos, gözlerini Eijeh'den ayırmadan başını salladı.

Ryzek basamakları inerken hepimiz onu takip ettik. Uzay gemisi, bütün Voa'yı gölgeye boğuyordu. On yıllara dayanan yolculuklar, şimdi etrafımızı saran şehri üretmişti. Başka kültür ve topraklardan yağmaladığımız yeni teknolojiler ve kille güçlendirilmiş eski taş yapılardan oluşan yamalı bir manzara: Cam kuleleriyle alçak binalar, başka gezegenleri yansıtıyordu. Toz toprak kaplı sokakların üstünde, bir çizigi bile olmayan kızaklar süzülüyordu. Akım-aktaran madalyonlar satan işportacının hemen yanında insan derisinin altına yerleştirilebilen monitör tezgâhı vardı...

Sabah ağrı nöbetlerimin arasında koyu renkli gözlerime mavi kalem çekmiş, gür saçlarımı örmüştüm. Küçük yaşlardayken Sınır'ın kıyısında hak ettiğim zırhı giymiş, sol koluma bilekliği takmıştım.

Omzumun üstünden Akos'a baktım. Tabii o da zırhlıydı. Yeni siyah botlarını ve dirseklerine kadar kollarını sıvadığı gri bir gömlek giymişti.

Korkmuş görünüyordu. Sabah çıkışa doğru yürürken daha önce gezegenden hiç ayrılmadığını söylemişti. Sonra bir de hemen önümüzde, tamamen değişmiş görünen Eijeh yürüyordu. Korkulacak çok şey vardı.

Malikânenin bahçe kapısından geçerken ona başımla bir işaret çaktığımda kolumu bıraktı. On birinci yolculuğumdu ve kızağa kadar kendi gücümle gitmek istiyordum.

Yine de uğuldayıp alkışlarla tezahürat yapan kalabalığın arasında bir hayalet gibi yürüdüm. Ryzek parmaklarını uzatıp insanların ellerine dokunuyordu. Ağabeyimin kahkahaları, benim sık nefeslerim, Akos'un titreyen elleri, tozun dumana karıştığı hava, yemek kokuları...

Sonunda kızağa girmeyi başardığımda Eijeh ve Vas bizi bekliyordu. Eijeh, emniyet kemerini daha önce defalarca yapmış gibi rahatça bağlayıp ayarladı. Akos'u arkadaki koltuklardan birine çekerken amacım, onun ağabeyinden mümkün olduğunca uzak olmasını sağlamaktı. Ryzek, kapıda el sallayınca kalabalıktan bir kükreme yükseldi.

Kapı kapandığında Eijeh oturduğu yerde, sanki hiçbirimizin göremediği bir şeye bakıyormuş gibi kocaman olmuş boş gözlerle ileri bakıyordu. Emniyet kemerini bağlayan Ryzek, bir anda vazgeçip kayışı bıraktı ve Eijeh'e doğru eğildi. Neredeyse burun burunaydılar.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Bir sorun var," dedi Eijeh. "Bir savunma hâli. Halkla ilgili."

"Önlenebilir mi?" Sanki bu konuşmayı daha önce yapmışlar gibi konuşuyorlardı. Belki de konuşmuşlardı.

"Evet ama olmasına izin vermelisin," dedi Eijeh. Gözlerini Ryzek'in yüzüne dikmişti. "Avantaja çevirebilirsin. Bir planım var."

Ryzek gözlerini kısıtı. “Anlat.”

“Anlatırım ama baş başa.” Eijeh başıyla, Akos’la oturduğumuz kızıağın arkasını işaret etti.

“Evet, kardeşin başımızın belası, öyle değil mi?” Ryzek dilini şaklattı.

Eijeh itiraz etmedi. Koltuğuna yaslandı ve kızak havalanırken gözlerini yumdu.

Uzay gemisinin yükleme bölümü en sevdiğim yerlerden biriydi. Metal bir labirenti andıran geniş ve açık bir alandan oluşuyordu. Bizi ineceğimiz gezegenin yüzeyine götürecek kızaklardan oluşan filo önümüzde duruyordu. Hepsi pırıl pırıl cilalanmıştı ama gittiğimiz yerlerin birer nişanı olarak geri döndüğümüzde her yerleri yağmur, duman ve yıldıztozu lekeleriyle dolu olacaktı.

Yolcu kızakları ya da devasa boyutlardaki uzay gemimiz gibi yuvarlak ve küçük değildiler. Kanatları geriye doğru açılan havadaki kuşlar gibi köşeli ve keskin hatlara sahiplerdi. Farklı metallerden oluştukları için hepsi rengârenk görünüyordu ve her biri en az altı yolcu alabiliyordu. Bazıları daha büyüktü.

Lacivert tulumlu teknisyenler, yere konduğumuz anda kızıağımızın etrafını sardılar. Daha kapaktaki basamaklar açılmadan aşağı ilk atlayan Ryzek oldu.

Akos da ayağa kalkmıştı. Yumruklarını öyle bir sıkmıştı ki parmak eklemlerinin bembeyaz kestiğini görebiliyordum.

“Hâlâ orada mısın?” diye sordu ağabeyine sessizce.

Derin bir iç çeken Eijeh, tırnağını tırnağının içinden geçir-di. Onu dikkatle izliyordum. Ryzek temiz tırnak konusuna ta-kıntılıydı ve işi kirli tırnağı çektirmeye kadar götürebiliyordu. Tırnaklarını temiz tutmak kendine has bir alışkanlık mıydı, yoksa Ryzek için değiştiğinin bir göstergesi miydi? Ağabeyim, Eijeh Kereseth’i ne kadar ele geçirmişti?

“Ne demek istediğini anlamıyorum,” dedi.

“Ah, tabii ki anlıyorsun.” Akos elini ağabeyinin göğsüne bastırıp onu metal duvara yasladı. Sert değildi ama acelesi var-dı. İyice sokuldu. “Beni hatırlıyor musun? Cisi’yi? Babamızı?”

“Hatırlıyorum...” Eijeh uykudan uyanıyormuş gibi ağır ağır kirpiklerini kırıştırdı. “Sırlarını hatırlıyorum.” Kaşlarını çatarak Akos’a baktı. “Bizler uyuduktan sonra annemle bizden çaldığınız zamanı. Kendi başına yapamadığın için sürekli pe-şimde dolaşmanı. Bunları mı kastediyorsun?”

Akos’un gözleri doldu.

“Hepsi bu değil,” dedi. “Senin için sadece bunlardan ibaret olamam. Bunu bilmen gerekiyor. Sen...”

“Yeter.” Vas, kızığın arkasına yürüdü. “Ağabeyin benimle geliyor, Kereseth.”

Akos’un elleri, adamı boğazlamak istiyormuş gibi iki ya-nında titriyordu. Artık boyu Vas’ın boyuna eşitti, aynı hiza-da göz göze durabiliyorlardı ama öte yandan cüssesi adamın yarısı kadardı. Vas, kaslı bir savaş makinasıydı. İkisinin dö-

vüştüğünü hayal bile etmem mümkün değildi. Daha doğrusu hayal etmeye kalksam, gözümün önüne gelecek olan tek şey Akos'un yerde baygın yattığı olurdu.

Akos atıldığında ben de atıldım. Ellerini tuttuğumda Vas'ın boğazına sarılmak üzereydi. İkisini de göğüslerinden iterek birbirinden uzaklaştırdım. Başarımla nereden gücüm değil, yarattığım şaşkınlıktı. Gerilediklerini görünce aralarına girdim.

“Benimle gel,” dedim Akos’a. “Hemen.”

Vas güldü. “Sahibini dinlesen iyi edersin, Kereseth. Kolundaki zırhın altında sakladığı şey küçük kalp dövmeleleri değil.”

Sonra Vas, Eijeh'i kolundan tuttuğu gibi kızaktan indirdi. Ayak seslerinin iyice uzaklaşmasını bekledim.

“Shotet'teki en iyi askerlerimizden biridir,” dedim. “Aptallık etme.”

“Anlamıyorsun,” diye patladı Akos. “Sevdiğin birini senden alan birinden hiç nefret ettin mi? Bunu umursayacak kadar kimseyi sevdin mi, Cyra?”

Gözümün önüne annemin alnında atan damarı geldi. Kızdığında o damar hep çıkardı. Derslerimiz sırasında beni şehrin tehlikeli mahallelerine götürdüğü ya da saçlarımı çene hizamda kestiği için Otega'ya kızardı ve ben onun bu hâllerine bayılırdım, çünkü benimle göz göze bile gelme zahmetine girmeyen babamın aksine beni umursadığını bilirdim.

“Eijeh'in başına gelenler yüzünden Vas'a saldırmak, yaralanmandan ve beni kötü durumda bırakmandan başka işe ya-

ramaz,” dedim. “Ağızına bir parça suskunçiçek at ve seni yük-
leme kapılarından aşağı itmeden kendini toparlamaya bak.”

Bir an için itiraz edecekmiş gibi göründü ama sonra titreyen elini cebine soktu ve çıkardığı çiğ bir suskunçiçek yaprağını yanağının içine yapıştırdı.

“Güzel,” dedim. “Gitme zamanı.”

Dirseğimi uzattığımda tuttu. Birlikte geminin boş koridorlarında yürüdük. Uzaklardaki adım ve konuşma sesleri, cilalı metal duvarlarda yankılanıyordu.

Gemideki dairemin, Noavek malikânesindeki dairemle uzaktan yakından hiçbir alakası yoktu. Malikânedeki odam, koyu renkli cilalı yer döşemesi ve bembeyaz duvarlarıyla tamamen kişiliksizken, gemideki odam başka dünyalardan toplanmış eşyalarla tıka basa doluydu. Reçine içindeki egzotik bitkiler, tavandan bir avize gibi sarkıyor, mekanik ışıltılar saçan böcekler vızıldayarak etraflarında tur atıyordu. Upuzun kumaşlar, günün saatine göre renk değiştiriyordu. Kafeteryaya gitmek zorunda kalmayayım diye lekeli bir ocak ve metal bir soğutucu bile vardı.

Dipteki duvara dayalı, yemeklerimi yediğim küçük masanın arkası, başka yerlerin dans, dövüş ve spor hologramlarının saklandığı yüzlerce eski diskle doluydu. Ogra dansçılarının tökezleyip yere yığılma tekniklerini taklit etmeyi ya da Tepes halkının kaskatı ayinsel danslarını seviyordum. Disklerde tarih dersleri, başka gezegenlerden filmler de vardı. Eski haber

yayınları, bilim ve dille ilgili upuzun, sıkıcı belgeseller, konser kayıtları... Hepsini izlemiştim.

Minik yanartaş fenerleriyle aydınlanan yatağım, köşedeki bir lombozun hemen altındaydı. Battaniyeler, son yolculuğumuzda bıraktığım şekilde kırıktı. Temizlik için bile olsa gemideki daireme kimsenin girmesine izin vermiyordum.

Tavandaki reçine içine hapsolmuş bitkilerin tam ortasından bir ip sarkıyordu. Bu iple başta antrenman olmak üzere bir sürü başka işimi gördüğüm üst kattaki odama çıkılıyordu.

Boğazımı temizledim. “Şurada kalacaksın,” dedim, eşyaların arasında zikzaklar çizerek ilerlerken. Elim kapalı bir kapının yanındaki algılayıcıya doğru salladığımda kapı, dışarı bakan tek bir lombozu olan başka bir odaya açıldı. “Burası dolap olarak kullanılıyordu. Daire, ölmeden önce anneme aitti.” Gevelediğimin farkındaydım. İyiliğimden faydalanıp beni zehirledikten sonra artık Akos’la nasıl konuşmam gerektiğini bilmiyordum. Üstelik uğruna savaş verdiği şeyi kaybederken kılımı bile kıpırdatmamıştım. Ben bunu hep yapıyordum. Felaketlere imza atarken Ryzek’in yanında yer alıyordum.

Akos kapının yanında durup duvarı süsleyen zırhlara baktı. Shotet zırhları gibi abartılı ya da gereksiz süslerle kaplı değilse de parlak turuncu metalden ya da dayanıklı siyah kumaştan yapılmış bazıları gerçekten güzeldi. Ağır adımlarla odaya girdi.

Aslında oda, Noavek malikânesindeki odasından pek farklı değildi. İksir ve ilaç yapmak için ihtiyaç duyacağı bütün mal-

zeme ve ekipmanlar duvar boyunca, tam da hoşuna gidecek şekilde dizilmişti. Bana ihanet etmeden önceki hafta, odasının bir fotoğrafını gemiye yollayıp, aynı düzenin kurulmasını emretmiştim. Koyu gri çarşaflarıyla yatağı bile aynıydı. Shotet kumaşları genellikle mavi olduğundan, bu rengi bulmak hiç kolay olmamıştı. Yatağın üstündeki yanartaş fenerleri, kışkançlıkçıceği tozuyla kaplandığından sarı renk yayıyordu. Alçak komodinin üstünde elmetahak ve Shotet kültürüyle ilgili kitaplar vardı. Kapının yanındaki başka bir düğmeye bastığımda, tavana devasa boyutlarda holografik bir harita yansıdı. Harita bulunduğumuz yeri gösteriyordu. Şu anda Voa'daydık, hâlâ şehrin üstünde süzülüyorduk ama yola çıktığımız andan itibaren harita galaksideki rotamızı gösterecekti.

“Dairelerin birbirine yakın olduğunun farkındayım,” dedim. “Ama gemideki alan sınırlı. İkimiz için de yaşanabilir bir alan yaratmaya çalıştım.”

“Burayı sen mi yaptın?” diye sordu, bana dönerek.

Yüzünden ne düşündüğünü anlayamıyordum. Başımla onayladım. “Maalesef banyoyu paylaşmamız gerekecek.” Hâlâ saçma sapan geveliyordum. “Ama uzun sürmeyecek.”

“Cyra,” diye sözümü kesti. “Hiçbir şey mavi değil. Kıyafetler bile. Ve buzçicekleri Thuvhe dilinde etiketlenmiş.”

“Halkın mavi rengin lanetli olduğuna inanıyor. Üstelik Shotet dilini okuyamıyorsun,” dedim sessizce. Akımgölgelerim derimin altında hızla yayılıyor, yanaklarımın al-

tına toplanıyordu. Başım zor. Aya başlayınca gözlerimi kırpttırarak yaşılarımı geri yolladım. “Elmetahak hakkındaki kitaplar ne yazık ki Shotet dilinde ama yanına bir çeviri cihazı bıraktım. Sayfanın üstüne tuttuğunda...”

“Ama sana yaptıklarımın sonra...” diye araya girdi.

“Emri ondan önce vermişim,” dedim.

Akos, yatağın kıyısına oturup, “Teşekkürler,” dedi. “Özür dilerim... Her şey için. Tek istediğim onu buradan çıkarmaktı. Tek düşünebildiğim ağabeyimdi.” Düz kaşları gözlerinin he-men üzerinde sabitlenmiş gibiydi. Bu hâliyle hüznölü bile olsa kızgın görünüyordu. Tıraş olurken çenesini kesmişti. Fısıltısı hırıltılıydı. “Ailemden geriye sadece o kalmıştı.”

“Biliyorum,” dedim ama aslında bilmiyordum. Ryzek’in midemi altüst eden eylemlerini izlemiştim. Oysa Akos’un ağa-beyine karşı hisleri tamamen farklıydı. Ağabeyimin yarattığı dehşete yatkın olduğumun en azından farkındaydım. Akos ise Eijeh’in neye dönüştüğünü anlayamıyordu.

“Nasıl devam edebiliyorsun?” diye sordu. “Her şey bu kadar korkunçken, günlerine nasıl katlanabiliyorsun?”

Korkunç. Hayat korkunç muydu? Daha önce hayatıma bir etiket yapıştırma ihtiyacı duymamıştım. Ağrılarım zaten günümün büyük bölümünü alıyordu. Her zaman bir sonraki dakikayı, bir sonraki saati düşünüyordum. Bütün yaşananları beynimde bir araya getirecek, hayatımı özetleyecek kelimeleri bulacak kadar zamanım yoktu. Ama *devam etmek* kelimelerine aşınaydım.

“Devam etmek için başka bir sebep bul,” dedim. “İyi ya da asil bir sebep olması gerekmiyor. Sadece bir sebep olması yeterli.”

Kendi sebebimi biliyordum: İçimde her zaman bir açlık vardı. Bu açlığım, çektiğim acılardan, yaşadığım dehşetlerden çok daha güçlüydü. İçimdeki her şey pes ettiğinde bile kıpırdanmaya devam ediyordu. Umut değildi, tırmanmıyor, artmıyor, daha çok pençelerini saplıyor, beni sürüklüyor, durmamı engelliyordu.

Sonunda bu sebebi kelimelere döktüğümde, ne kadar basit bir şey olduğunu görmüştüm. Açlığım, yaşam arzusundan başka bir şey değildi.

Sefer Festivali’nin son gecesinde son birkaç kızak yük bölümüne indiğinde, hep birlikte uzay gemisinde ziyafet çekerdik. Seferde yanımıza aldığımız insanların enerjik, kendine güvenli ve azimli olması gerekiyordu. Son bir hafta boyunca düzenlenen bütün şenliklerin amacı buydu ve amacın gerçekleştiğini görebiliyordum. Akos’la beni yükleme bölümüne götüren kalabalık, neşeli ve gürültücüydü. Çıplak tenimi onlardan uzak tutma konusunda dikkatli davranıyordum. İnsanlara acı vererek dikkat çekmek istemezdim.

Ryzek’in küpeşteye abandığı platforma yürüdüm. Eijeh sağındaydı ama Vas neredeydi?

Kolsuz siyah renkli uzun elbisemin üzerine mükemmel cilalanmış Shotet zırhımı giymiştim. Her adımda eteklerim botlarımın ucuna sürtünüyordu.

Ryzek'in bütün çentikleri ortadaydı, iyice görünsün diye kolunu germiştı. Bir gün kolundaki çentiklerden ikinci bir sü-
run oluşacaktı. Tıpkı babamınkı gibi. Yanına gittiğimde bana
bakıp kocaman gülümsedi. Sırtım ürperdi.

Küpeştede soluna geçtim. Böyle zamanlarda, Ryzek'in ya-
kışıklılığına ne kadar tezat olduğumu hatırlatmak için akım-
armağanımı göstermem bekleniyordu. Buz gibi fırtınalı bir
havada yanlış bir kaban giymişim gibi ağrılarımı göstermeme-
ye çalışsam da odaklanmakta zorlanıyordum. Önümdeki ka-
labalık insan seli dalgalanıyordu. Yüzümü ekşitmemeliydim,
ekşitmeyecektim, ekşitmeyecektim...

Son iki kızak, yük bölümündeki kapaktan içeri süzüldü-
ğünde rahatlayarak nefesimi saldım. Geminin kapıları açıldı-
ğında herkes alkışlamaya başladı ve son Shotet grubu da içeri
doluştu. O sırada Ryzek, kalabalığı susturmak için iki elini
birden havaya kaldırdı. Konuşma zamanı gelmişti.

Fakat ağzını açtığı anda kızaktan az önce inen gruptan genç
bir kadın öne çıktı.

Uzun sarı saçlarını örmüştü. Aşağıdaki Shotet kalabalığı-
nın aksine parlak renkli giyinmemiş, gözlerini ortaya çıkaran
mavi-gri renkte şık bir elbise seçmişti. Zengin Shotetler ara-
sında popüler bir renkti bu.

Uzul'un kızı Lety Zetsyvis... Elindeki akım-kılıcını havaya
kaldırdığında, kapkara sarmaşıklar bileğini sarıp metali bed-
nine bağladı.

“Noavek ailesinin ilk çocuğu...” diye bağırdı. “Benesit ailesine düşecek!”

Bu ağabeyimin kaderiydi.

“Kaderin bu, Ryzek Noavek!” diye ekledi kız. “Başarısız olacak, düşeceksin!”

Kalabalığı yarararak kızın yanına gelen Vas, iyi eğitimli bir savaşıının kararlılığıyla onun bileğini kavradı ve kolunu sertçe bükerek dizlerinin üstüne çökmesine neden oldu. Akım-kılıcı tıngırdayarak yere yuvarlandı.

“Lety Zetsyvis,” dedi Ryzek, bir şarkı mırıldanırcasına. Ortalık o kadar sessizdi ki sesini yükseltmesi bile gerekmiyordu. Kız, Vas’ın elinde kıvranıyordu. Bileği sımsıkı tutulduğundan kan gitmeyen parmakları bembeyaz kesilmişti.

Vas gülümsedi. “Kader dediğin şey... bizi mahvetmek isteyen insanların uydurduğu bir yalan.” Hemen yanında duran Eijeh, Ryzek’in sesi yüreğine hitap eden bir şarkıymış gibi başını hafifçe yana eğdi. Belki Ryzek’in dizlerinin üstündeki kıza şaşırmaması normaldi. Çünkü Eijeh bunun olacağını görmüştü. Kâhini sayesinde Ryzek şimdi ne yapacağını, hatta ne söyleyeceğini çok iyi biliyordu.

“Gücümüzden korkup bizi hafife almaya çalışan insanların yalanı. Meclis’in. Thuvhe’nin,” diye devam etti Ryzek. “Böyle yalanlara inanmayı sana kim öğretti, Lety? Babanı evinizde öldüren insanlarla aynı görüşe nasıl sahip olabildiğini gerçekten merak ediyorum!”

Ryzek, olayları böyle çarpıttı. Şimdi de Lety'nin kaderini ifşa etmesine odaklanmak yerine, sözüm ona Thuvhe'li düşmanların yaydığı yalanlara inanmış olmasını gündeme getiriyordu. Hatta kız, babasını öldürsünler diye katilleri eve alan bir hain bile olabilirdi. Elbette komikti ama bazen insanlar söylenenlere inanırlardı. Bazen inanmak, hayatta kalmayı kolaylaştırırdı.

“Babam öldürülmedi,” dedi Lety alçak sesle. “Ona kardeşin dediğin şeyle işkence yaptığın için intihar etti. Çektiği acılar onu çıldırtıyordu.”

Ryzek, karşısındaki kız deli saçması şeyler söylüyormuş gibi sırtıttı. Nefeslerini tutmuş yanıtını bekleyen insanların yüzlerinde gözlerini dolaştırdı. “Bu...” dedi Lety'ye bakarak sonunda. “Bu, düşmanlarımızın bizi mahvetmek için yaydığı bir *zehir*. Hem de dışarıdan değil, içeriden. Bizi birbirimize düşürmek için, bizi kendi ailelerimize ve dostlarımıza düşman etmek için yalanlar söylüyorlar. Tam da bu yüzden sadece olası fiziksel saldırılarına karşı değil, aynı zamanda zehirli sözlerine karşı da kendimizi korumalıyız. Biz, bir zamanlar zayıf bir halktık. Bir daha güçsüz düşemeyiz.”

Laf salatasının altındaki ürpertiği hissedebiliyordum. Atalarımızın nereden nereye geldiğini kendimize hatırlattığımız bir hafta geçirmiş, galaksiden yediğimiz dayakları, bizden alınan çocuklarımızı, yağmalama ve evrensel yenilenme inancımızı anmıştık. Her yeni mevsim boyunca karşılık vermeyi

öğrenmiştik. Ryzek'in asıl amacının Shotet halkından ziyade *kendini* ve Noavek hanedanlığını korumak olduğunu biliyordum. Yine de sesindeki duygusallıktan etkileniyor, teklif ettiği gücü hissetmekten kendimi alamıyordum.

"Ve muhteşem halkımızın lideri olarak bana yapılan saldırılardan daha etkili bir saldırı yok." Ryzek, başını iki yana salladı. "Bu zehrin, toplumumuza yayılmasına izin veremeyiz. Hiçbirimize zarar veremeyecek kadar azalana kadar bu zehri damla damla yok etmeliyiz."

Lety'nin gözleri nefretle yanıyordu.

"Çok sevdiğimiz ailelerden birinin kızı olduğun ve babanın kaybı dolayısıyla çok acı çektiğin için sana arenada hayatın için savaşıma şansı vereceğim. Dahası suçlamaları kardeşime yönelttiğin için, onunla dövüşeceksin," dedi Ryzek. "Umarım bu merhametli yaklaşımı takdir edersin."

Donakaldım. İtiraz bile edemedim, çünkü Ryzek'in gazabından korkuyordum. İnsanların önünde bir ödleğ gibi görünecek, hayata devam etmemi sağlayan korkularımın ortaya çıkmasıyla itibarımdan olacaktım. Tabii bir de annemin ölümüyle ilgili gerçekler vardı. Ryzek'le aramızda aşılabilir bir duvardı.

İlk seferime gitmeden önce Voa sokaklarında yürürken insanların annemin adını haykırdıklarını hâlâ hatırlıyordum. Halk gücü ve çatışmalardaki merhametli yaklaşımı nedeniyle onu seviyordu. Ölümüne neden olduğumu öğrendikleri anda beni parçalarlardı.

Lety'ye bakarken derimin altında kapkara damarlar kıpırdandı. O da dişlerini sıkmış gözlerimin içine bakıyordu. Canımı almak için can attığı yüzünden okunabiliyordu.

Vas onu ayağa kaldırırken kalabalıktan haykırışlar yükseliyordu: "Hain! Yalancı!"

Hiçbir şey hissetmedim. Korkuyu, hatta beni yatıştırmak için dokunan Akos'un elini bile hissetmiyordum.

"Sen iyi misin?" diye sordu Akos.

Başımı iki yana salladım.

Arenanın hemen dışındaki bekleme odasıydık. İçerisi loştu ama lombozdan sızan güneşle birkaç saat daha aydınlanacağımız anlaşılıyordu. Kapının iki yanı Noavek ailesinin portreleriyle kaplıydı: Kader bahşedilmiş kanının devamını sağlamak için bütün kardeşlerini öldüren büyükannem Lasma Noavek; zavallı kaderi nedeniyle ağabeyimin içindeki bütün iyiliği öldüren babam Lazmet Noavek ve iki zalim neslin ürünü olarak solgun genç yüzüyle ağabeyim Ryzek Noavek. Daha koyu tenim ve gürbüz cüsem, anne tarafına, yani Akos'un öldürdüğü adamın uzak akrabası sayılan Radix soyuna çektiğim anlamına geliyordu. Koyu ahşap çerçevelerin içindeki bütün portreler, en güzel kıyafetlerini giymiş tatlı tatlı gülümsüyordu.

Ryzek ve bütün Shotet askerleri, arenaya girmek için dışarıda bekliyordu. Duvarın ardından gevezeliklerini duyabiliyordum. Sefer sırasında dövüş izni yoktu ama gemide pala

alıştırması ve antrenman yapmak için küçük bir arena vardı. Ağabeyim, karşılaşmanın açılış konuşmasından hemen sonra yapılacağını duyurmuştu. Öncesinde bir de ziyafet olacaktı. Shotet askerlerini, ölümcül bir dövüş kadar iştahlandırarak başka bir şey olamazdı.

“Kadının söyledikleri doğru muydu?” diye ekledi Akos. “Babasına işkence ettin mi?”

“Evet,” dedim, çünkü yalan söylememenin daha iyi olacağına karar vermiştim. Oysa daha iyi değildi, kendimi hiç iyi hissetmiyordum.

“Ryzek’in kozu ne?” diye üsteledi Akos. “Yapmaya dayanamadığın şeyleri yaptırmak için sana karşı nasıl bir koz kullanıyor?”

Kapılar açıldığında dövüş zamanının geldiğini düşünerek ürperdim. Fakat Ryzek kapıyı ardından kapatıp kendi portresinin altında durdu. Yüzü eskisinden daha yuvarlak ve sivilceli olduğu için resimdeki hâline artık pek benzemiyordu.

“Ne istiyorsun?” dedim. “Tabii bana danışma zahmetine bile girmeden cellatlık yaptıрма emrin haricinde!”

“Sana danışacaktım da ne olacaktı ki?” dedi Ryzek. “Önce can sıkıcı itirazlarını dinlemek zorunda kalacaktım, sonra şu yanındakine güvenmekle ne kadar aptallık ettiğini...” Başıyla Akos’u işaret etti. “Bu aptallığın az daha kâhinime mal olacağını hatırlattığımda ve arenada dövüşmenin hatanı telafi edeceğini söylediğimde, nasıl olsa kabul edecektin.”

Gözlerimi bir an için yumdum.

“Bıçağını yanına alamayacağını söylemek için geldim,” diye ekledi Ryzek.

“*Bıçak* olmayacak mı?” diye patladı Akos. “Daha o kadına dokunamadan öldürülebilir! Kardeşinin ölmesini mi istiyorsun?”

Hayır, dedim içimden. Ağabeyim öldürmemi istiyordu. Sadece bıçak kullanmayacaktım.

“Cyra ne istediğini biliyor,” diye yanıtladı Ryzek. “Ve isteğim gerçekleşmezse, ne olacağını da biliyor. Şansın bol olsun, küçük kardeşim.”

Başka bir şey demeden odadan çıktı. Haklı olduğunu biliyordum. Biliyordum, hep biliyordum. Derimin altında dolaşan gölgelerin ağrıdan sızıdan çok daha fazlası olduğunu, beni ölümcül bir silaha dönüştürdüğünü herkesin görmesini istiyordu. Ben sadece Ryzek’in Kırbacı değildim. Şimdi Ryzek’in Celladı olarak görevimi yerine getirecektim.

“Zırhımı çıkarmama yardım et,” diye mırıldandım.

“Ne? Sen neden bahsediyorsun?”

“Emirlerimi sorgulama,” diye azarladım. “Zırhımı çıkarmama yardım et.”

“Zırhını istemiyor musun? Seni öldürmesine izin mi vereceksin?”

İlk kayışı çözmeye giriştim. Parmaklarım nasırlı olsa da gergin kayış parmak uçlarımı acıtıyordu. Küçük hareketlerle

yerinden oynatırken deli gibi uğraşıyordum. Akos elini elimin üstüne yerleştirdi.

“Hayır,” dedim. “Zırha ihtiyacım yok. Bıçağa ihtiyacım yok.”

Parmak eklemlerimde mürekkep kadar kara gölgeler toplanıyordu.

Anneme ne olduğunu... Ona ne yaptığımı kimse öğrenmesin diye bir sürü acıya katlanmıştım. Ama Akos’un hakkımda bildiklerinden daha fazlası olduğunu öğrenmesi daha iyi olacaktı. Bir yalana inanarak bana şefkatle bakmaması daha iyiydi.

“Sence annem nasıl öldü?” Güldüm. “Ona dokundum, bütün ışığı ve acıyı ona aktardım, çünkü akım-armağanım için işe yaramaz bir tedaviyi denemek üzere başka bir doktoru görmeye gideceğimiz için kızgındım. Annemin tek isteği bana yardım etmekti, oysa ben şımarıklık ederek onu öldürdüm.” Bilekliğimi çekip çıkardığımda dirseğimin hemen altındaki çentik ortaya çıktı. İlk ölüm çentiğim. “Çentiği babam yaptı. Benden yaptığım şey için nefret ediyordu ama aynı zamanda benimle... *gurur* duyuyordu.”

Son kelimeleri söylerken neredeyse boğuluyordum.

“Ryzek’in kozunu mu merak ediyordun?” Bu seferki kahkaha gözyaşlarım eşlik ediyordu. Göğsümdeki son kayışı da gevşettiğimde zırhı başımın üzerinden çıkarıp duvara fırlattım. Metal duvara çarpan zırhın gürültüsü, küçük bekleme odasında kulakları sağır edecek kadar şiddetliydi.

Zırh, hasar almadan yere düştü. şekli bile bozulmamıştı.

“Annem. Sevgili, saygı duyulan annem ondan ve Shotet halkından alınmıştı,” dedim tükürürcesine. Sesim yükselmişti. “Onu ben aldım. Kendimi de ondan mahrum bıraktım.”

Bana nefret ya da iğrentiyle bakması işimi daha kolaylaştırırdı. Oysa Akos beni rahatlatmak istercesine elini uzattı. Bekleme odasından çıkıp arenaya yürüdüm. Rahatlamak istemiyordum. Bu acıyı hak etmiştim.

Dışarı çıktığımda kalabalık kükredi. Arenanın kapkara yer döşemesi, cam gibi parlıyordu. Kapışma için yeni cilalanmıştı. Bağcıklarını bağlamadığım botlarımın yansımasını görebiliyordum. Etrafımda sıra sıra metal banklar yükseliyordu. Salonu dolduran seyircilerin yüzleri karanlıkta kaldığından kim olduklarını seçemiyordum. Lety, Shotet zırhı ve metal burunlu kalın ayakkabılarıyla arenanın ortasında durmuş, ellerini silkeliyordu.

Elmetahak öğretisi doğrultusunda onu hemen değerdendirdim. Ancak omzuma geliyordu ama benden daha kaslıydı. Sarı saçları yüzüne düşmesin diye tepesinde sıkı bir topuz yapmıştı. Zivatahak öğrencisi olduğı için kaybedene kadar hızlı ve çevik hareket edecekti.

“Demek zırh giymeye gerek bile görmedin?” diye pis pis sırttı Lety. “Kolay olacak.”

Evet, öyle olacaktı.

Akım-kılıcını çektiğinde kapkara sarmaşıklar elini sarıverdi. Akım-gölgeleri benimki gibi karaydı ama farklı şekillere giriyordu. Onunkiler bileğini sararken bile asla tenine değmiyordu. Benimkilerse derimin altına gömülüydü.

Harekete geçmemi bekliyordu.

“Hadi,” dedim parmağımı oynatarak.

Kalabalık bir kez daha kükredi. Sonra hiçbir şey duymadım. Tamamen Lety’ye, kızın milim milim bana yaklaşmasına, stratejimi çözmeye çalışmasına odaklandım. Tek yaptığım, iki kolum iki yanımda öylece dururken korkumla birlikte akımarmağanımın güçlenmesini beklemektir.

Sonunda Lety ilk hamleyi yapmaya karar verdi. Daha atılmadan niyetini kol ve bacak kaslarında görmüştüm. Hemen kenara çekilirken tıpkı belini yay gibi geren bir Ogra dansçısına benziyordum. Hareketim karşısında afallayınca kız öne doğru sendeledi ve ancak arenanın duvarına tutunarak dengeğini sağlayabildi.

Akım-gölgelerimin şiddeti artık acı verici bir boyuta gelmişti. Önümü görmekte zorlanıyordum. Her yerim sızlasa da acıyı kabul ettim. Gölgeli ellerimle dokunduğum Uzul Zetsyvis’in çarpılan suratı gözümün önündeydi. Şimdi kendini tamamen dövüşe kaptırdığı için kaşları çatılan kızının yüzünde de onu görebiliyordum.

Tekrar saldırdığında bu sefer hedefi kaburgalarımıydı. Bir dirsek hamlesiyle darbeyi savuşturup, hemen ardından bile-

ğini kavradım. Kolunu sertçe büküp başını öne eğmeye zorladım. Dizim yüzüyle buluştuğunda çığlık atarken dudaklarından kan püskürüyordu. Ama çığlığı aldığı yaradan değil, dokunuşumdan duyduğu acıyı haykırıyordu.

Akım-kılıcı aramızda yere düştü. Elimi kolundan ayırmadan diğeriyle onu diz üstü çöktürdüm ve arkasına geçtim. Sonra gözlerimi arenada dolaştırdım. Ryzek, kalabalığın arasında, yüksek bir platformda bacak bacak üstüne atmış oturuyordu. Sanki cinayet değil de bir konuşma ya da ders izliyordu.

Gözlerimiz buluşana kadar bekledim, sonra bastırdım. Gölgelerle birlikte derimin altında biriken bütün acıyı son damlasına kadar Lety Zetsyvis'in bedenine aktardım. Kolaydı. Çok kolay ve hızlı olmuştu. Kız çığlıklar atıp kasılırken gözlerimi yumdum. Biraz sonra sustu.

Bir an için sesler çok uzak, arena fazlasıyla loştu. Kızın gevşek bedenini bıraktım, sonra yürüyerek bekleme odasına gittim. Arenada çıt çıkmıyordu, herkes susmuştu. Kapıdan çıkarken bedenimde gölgelerden eser kalmamıştı. Tabii bu sadece geçici bir durumdu. Yakında geri döneceklerdi.

Arenadakilerin görüş alanından çıkmıştım ki Akos kolumdan tutup beni kendine çekti ve sımsıkı sarılırken düşmanın diliyle bir şey söyledi.

“Geçti,” diye fısıldıyordu, Thuvhe dilinde. “Artık bitti.”

*

Gece vakti, kimse gelemesin diye dairemin kapısını kilitledim. Akos, küçük ocağının üstünde bir bıçağı ateşe tuttu, sonra bıçağı musluğun altında soğuttu. Kolumu masanın üstüne uzattım, bilekliğimin kayışlarını bilekten başlayıp dirseğe kadar teker teker çözdüm. Bileklik sert ve katıydı, astarına rağmen günün sonunda derim terden sırlıslam oluyordu.

Akos karşıma oturduğunda mikroplarını kırdığı bıçak elindeydi. Bilekliğimi çıkartmamı izledi. Ne görmeyi beklediğini sormadım. Birçoğu gibi bilekliğimin muhtemelen sıra sıra çentiği sakladığını düşünmüş olmalıydı. Bunları saklamak, bir şekilde tekinsiz ve gizemli havamı pekiştiriyordu. Bu dedikoduların yayılmasını hiç istemezdim, çünkü gerçek çok daha acıydı.

Kolumda gerçekten de bilekten dirseğe kadar sıra sıra çentikler bulunuyordu. Düzgün aralıklarla aynı boyda atılmış kapkara küçük çizgiler. Ve her bir çentikte, Shotet yasası gereği suçsuzluğumu göstermek üzere çizgileri çaprazlamasına kesen küçük kesirler...

Akos'un alnı kırıştı. Kolumu iki eliyle birden tutarken neredeyse sadece parmak uçlarıyla dokunuyordu. Bileğimi çevirip parmağıyla çentiklerin üzerinden geçti. Sonra işaret parmağıyla son çentikteki kesir çizgisine dokunup kendi kolundakiyle karşılaştırdı. Buğday rengi kolumun yanında onun bembeyaz kolunu görünce sırtımın ürpermesine engel olamadım.

“Bunlar cinayet değil,” dedi sessizce.

“Sadece annemin ölümünü koluma işledim,” dedim yine sessizce. “Yanlış anlama, daha çok ölümden sorumluyum ama annemden sonra çentik atmayı bıraktım. Ta ki Zetsyvis’e kadar.”

“Ve ölümler yerine... neyin çentiğı bunlar?” Kolumu sıktı. “Bu çentikler ne için?”

“Ölüm, çektirdiğim acılarla karşılaştırıldığında lütuf sayılır. O yüzden öldürdüklerimi değil, acı çektirdiklerimi kendime nişan yaptım. Her bir çentik, Ryzek’in isteğıyle acı çektirdiklerimi temsil ediyor.” Başta çentikleri sayıyordum, kaç olduğunu hep bilirdim. Ama o zaman Ryzek’in beni sorgucusu olarak ne kadar kullanmaya devam edeceğini bilmiyordum. Zamanla saymayı bırakmam gerekmişti. Sayıyı bilmek sadece kendimi daha kötü hissetmeme neden oluyordu.

“Senden bunu yapmanı ilk istediğinde kaç yaşındaydın?”

Sesindeki yumuşaklığa anlam veremiyordum. Daha şimdi ona canavarlığımın kanıtlarını göstermiştim, oysa o hâlâ bana yargılayarak değil, anlayışla bakıyordu. Bakışları söylediklerimi kavrayamadığını gösterir gibiydi. Ya da yalan söylediğimi, belki de abarttığımı düşünüyordu.

“Yanlış bir şey yaptığımı bilecek yaşıyordum,” diye patladım.

“Cyra.” Yine yumuşacık bir sesle konuşuyordu. “Kaç yaşındaydın?”

Sandalyemde arkama yaslandım. “On,” dedim sonunda. “Ve bunu yapmamı ilk isteyen Ryzek değil, babamdı.”

Başını salladı. Bıçağın ucunu masaya bastırıp çevirirken ahşabı zedeliyordu. “On yaşımdayken, henüz kaderimin ne olduğunu bilmiyordum. O yüzden, babamın buzçiçeği tarlalarında devriye gezenler gibi bir Hessa askeri olmak istiyordum. Babam çiftçiydi.” Çenesini elinin üstüne yerleştirip bana baktı. “Ama bir gün, ekinin bir kısmını çalmak için birileri tarlaya daldı. Babam, askerler gelmeden önce onları durdurmaya çalışmıştı. Eve döndüğünde yanağında kocaman bir yara izi vardı. Annem bağırıp çağırmaya, onu azarlamaya başladı.” Gülümsedi. “Çok saçma, değil mi? Yaralanmış birine bağırıp çağırmak?”

“Eh, herhâlde baban için korkmuştu,” dedim.

“Öyle. Ben de korkmuştum sanırım, çünkü o gece, görev gereği babam gibi yaralanacaksam, asker olmak istemediğime karar vermiştim.”

Gülmeden edemedim.

Parmaklarıyla masada tempo tutmaya başladığında, tırnaklarının ne kadar bozuk, parmaklarının nasıl da yara bere içinde olduğunun ilk kez farkına varıyordum. Tırnaklarını yeme alışkanlığından onu vazgeçirmek zorunda kalacaktım.

“Demek istediğim...” diye devam etti. “On yaşındayken acıyı *görmeye* dayanamayacak kadar korku doluydum. Oysa sen henüz on yaşındayken, senden çok daha güçlü ve aslında sana göz kulak olması gereken biri tarafından birilerine acı çektirmeye zorlandın. Defalarca...”

Bir an için bunun düşüncesi çim sızladı. Sadece bir saniye sürdü.

“Suçluluk duygularıma mantıklı açıklamalar getirmeye çalışma.” Çatık kaşlarımla sert çıkmak istemiştim ama sesim nedense yakarırcasına çıkmıştı. Boğazımı temizledim. “Tamam mı? Bu, kendimi daha rahat hissetmemi sağlamıyor.”

“Tamam,” dedi.

“Bu ritüeli öğrenmiş miydin?” diye sordum.

Başıyla onayladı.

“Çentik atma,” derken boğazıma sanki bir yumruk oturmuştu.

Kolumu uzatıp, bileğimin hemen üstündeki boş alanı gösterdim. Bıçağın ucunu kare alana getirdi, diğer çentiklerle aynı aralıkta olması için biraz kaydıldı, sonra batırdı. Çok derin değildi ama tüyotu özünün derime işlemesine yetecek kadar derindi.

Gözlerim doluyor, yaram kanıyordu. El yordamıyla mutfak çekmecelerinde doğru şeyi bulmaya çalışırken kan kolumun kenarından süzüldü. Akos şişenin mantarını açtığı anda, küçük fırçayı içine batırdım. Kapkara sıvıyla derimde açtığı çentiği boyarken Lety Zetsyvis’in adını söyledim.

Yanıyordu. Her seferinde bu yanma hissine alışacağımı sanıyordum ama her seferinde yanılıyordum. Derimin yanması, can almanın, ölünün deriye kazınmasının şaka olmadığını hatırlatıyordu.

“Başka bir şey demeyecek misin?” diye sordu Akos. Ritüelin sonundaki duayı kastediyordu. Başımı iki yana salladım.

“Ben de demeyeceğim o zaman,” dedi.

Yanma hissi azalırken koluma sargı bezini bir kez, iki kez, üç kez sarıp bir bant parçasıyla sağlamca tutturdum. İkimiz de masadaki kanı temizlemekle uğraşmadık. Muhtemelen orada kuruyacak, ben de daha sonra bıçakla lekeyi masadan kazımak zorunda kalacaktım ama umurumda değildi.

Reçineye hapsolmuş bitkilerin ve aralarında uçuşan ama şu anda şarj olan mekanik böceklerin arasından iple alttaki odaya indim. Akos da peşimden geliyordu.

Atmosfere girmeye hazırlanan geminin motorları yüzünden her yer sarsılıyordu. Tavan gökyüzünü gösteren ekranlarla doluydu. Şu anda Shotet göğünü görüyorduk. Her yer borularla kaplıydı, odada sadece bir kişinin dolaşabileceği kadar alan vardı ama dipteki duvara acil durumda fırlatma yapacak koltuklar monte edilmişti. Koltukları açtım, oturdum.

Fırlama anında onu sabit tutacak kayışları göğsüne ve bacaklarına bağlamasına yardım ettim, sonra kusma ihtimaline karşılık eline bir kese kâğıdı tutuşturdum. Gemideki herkes, koridorlardaki koltukları açacak, emniyet kemerlerini bağlayacaktı.

Birlikte geminin fırlamasını beklerken diyafondan gelen geri sayımı dinledik. Ses, “On,” dediğinde Akos elimi tuttu. “Bir,” sözünü duyana kadar elini bütün gücümle sıktım.

Shotet bulutları paramparça dağılırken fırlamanın gücüyle koltuğumuza yapışmıştık. Akos inledi ama ben sadece hızla geçip giden bulutları, mavi atmosferin uzayın karanlığına dönüşmesini izledim. Artık her yer yıldızlarla kaplı gökyüzünden ibaretti.

“Gördün mü?” dedim, parmaklarımı onunkilere dolarken.
“Çok güzel.”

BÖLÜM 14 | CYRA

SEFER GEMİSİNDEKİ DAİREMDE, YÜZÜMÜ YASTIĞA GÖMEREK yatağıma uzanmış yatarken, gece vakti kapım çalındı. Bakmak için kalkarken her bir kolumu ve bacağıma teker teker harekete geçirmem gerekti. Koridorda, biri erkek, diğeri kadın, ikisi de incecik iki asker vardı. Bazen askerlerin hangi dövüş ekolünden olduğu yüzünden anlaşılırdı. Bunlar hızlı ve ölümcül zivatahak öğrencileriydi. Ve benden korkuyorlardı. Şaşırmadım.

Akos sendeleyerek mutfağa gelip yanımda durdu. İki asker imalı bir şekilde bakışınca, Otega'nın söylediklerini hatırladım: Shotetler, konuşmaya bayılıyordu. Gerçi aksi bir izlenim yaratacak durum da yoktu. Akos'la aynı dairede yaşıyorduk, hâliyle kapalı kapıların ardından neler yaptığımız tartışmaya açıktı. Dedikodu çıkması konusunu çok fazla umursamamıştım. Zaten cinayet ve işkencelerimdense, böyle söylentilerin konuşulması daha işime gelirdi.

“Rahatsız ettiğimiz için özür dileriz, Bayan Noavek. Hükümdar sizi hemen görmek istiyor,” dedi kadın asker. “Sadece siz.”

Ryzek’in gemideki ofisi, Voa’dakinin minyatürü sayılırdı. Yer döşemesi ve duvar panelleri, kusursuz bir şekilde cilalanmış koyu ahşaptandı. Gezegenimizin ekvator bölgesindeki sık ormanlarda yetişen bu ağaç tam bir Shotet’liydi. Orman, asırlar önce kuzeyi işgal eden Thuvhe’lilerle bizi birbirimizden ayırıyordu. Şimdi küre avizelere hapsettiğimiz fenzular, ormandaki ağaçların tepelerinde vızıldıyordu ama eski Shotet evlerinin çoğu fenzuyla aydınlatıldığı için, artık Yma’nın tek başına kaldığı Zetsyvis ailesi, pahalı olmasına rağmen karşılığını verebilecek herkes için fenzu çiftlikleri kurmuşlardı. Ve Ryzek de fenzuların yanartaş fenerlerinden çok daha hoş bir ışık yaydığına ısrar ediyordu. Gerçi ben arada hiç fark görmüyordum.

İçeri girdiğimde Ryzek, genellikle kayan bir panelin ardında gizlenen büyük bir ekranın önünde duruyordu. Ekranda küçük harflerle bir paragraf görünüyordu. Meclis Liderlerinin duyurduğu kaderlerle ilgili metni okuduğunu anlamam için birkaç saniye yeterliydi. Galaksinin çeşitli yerlerine yayılmış dokuz ailenin dokuz soyundan gelen bireylerin hayat çizgileri, önceden belirlenmişti ve değiştirilemezdi. Ryzek, babamın deyişiyle *zayıf yönüyle* ilgili tüm referansları ve doğduğu günden beri peşini bırakmayan kaderini görmezden gelirdi: Benesit

ailesine yenik düşecekti. Shotet'te bu konu hakkında konuşmak, hatta konuyla ilgili bir şeyler okumak bile yasaktı. Cezası hapis, bazen ölümdü.

Kaderleri okuması, pek de keyifli bir ruh hâlinde olmadığı anlamına geliyordu ve böyle durumlarda çoğu zaman alttan almam gerekiyordu. Ama şimdi niyeysen umursamıyordum.

Ryzek kollarını göğsünde kavuşturup başını yana eğdi. “Kaderin fazlasıyla muğlak olduğu için ne kadar şanslı olduğunu bilemezsin,” dedi. “*Noavek ailesinin ikinci çocuğu Sınır'ı geçecek*. Neden Sınır'dan Thuvhe'ye geçesin ki?” Bir omzunu kaldırdı. “Kimse bilmiyor, kimse umursamıyor. Çok şanslısın.”

Güldüm. “Öyle mi düşünüyorsun?”

“Bu yüzden bana yardım etmen çok önemli,” diye devam etti Ryzek, beni duymamış gibi. “Senin için kolay. Dünyanın senden beklentilerine karşı fazla çaba sarf etmen gerekmiyor.”

Çocukluğumuzdan beri Ryzek kendi hayatıyla benimkini karşılaştırırdı. Sürekli ağrılar içinde olduğumu, kimseye yaklaşmadığımı, tıpkı onun gibi benim de annemi kaybettiğim için kahrolduğumu bir türlü anlamak istemiyordu. Tek düşündüğü, babamın beni dehşetli işler yapmaya zorlamak yerine görmezden geldiği ve kaderimin Shotet halkının gözünde gücümle ilgili şüpheler yaratmadığıydı. Ona göre şanslı çocuk bendim ve bu konu kesinlikle tartışmaya açık değildi.

“Ne oldu, Ryzek?”

“Lety Zetsyvis’in bütün Shotet halkına kaderimi hatırlatmasından başka ne olduğunu mu soruyorsun?”

Kızın adını duyduğum anda ister istemez ürperdim. Ölürlen teninin ne kadar sıcak olduğunu hâlâ hatırlıyordum. Titremesini engellemek için ellerimi önümde birleştirdim. Akos’un ağrı kesicisi gölgeleri tamamen bastırmıyordu. Hâlâ derimin altında tembelce kıvranıyor, bütün vücuduma keskin bir sızı yayıyorlardı.

“Ama bu çok işine gelecek,” dedim, gözlerimi çenesine dikerek. “Artık kimse bundan bahsetmeye cesaret edemez.”

“Sadece bu değil,” dedi Ryzek. Sesinde, babam dişlerini etine geçirmeden önceki masumiyete benzer bir tını vardı. “Uzul Zetsyvis’in itirafından gerçek bir kaynağa ulaştım. Uzayda bir yerlerde, sürgünlerden oluşan bir koloni var. Belki birden fazla. Ve aramızda casusları bulunuyor.”

Yüreğim pırpır etti. Demek sürgün kolonisi sadece bir dedikodu değildi, varlığı teyit edilmişti. Hayatımda ilk kez koloni fikri tehdit olmaktan ziyade... umut gibi bir şeydi. En azından benim için.

“Bir güç gösterisi iyidir ama daha fazlasına ihtiyacımız var. Kontrolün bende olduğuna dair hiçbir şüphe kalmamalı, herkes seferden döndüğümüzde eskisinden daha güçlü olduğumuzu düşünmeli.” Dokunmadan elini omzumun üstünde dolaştırdı. “Şimdi yardımına her zamankinden daha çok ihtiyacım var, Cyra.”

Ne istediğini biliyorum, diye geçirdim içimden. Onunla ilgili her şüpheyi, her bir fısıltıyı ezip geçmek istiyordu. Ve bunu benim üzerimden yapacaktı. Ryzek'in Kırbacı.

Lety'yi hatırlayınca gözlerimi bir an için yumdum ve onunla ilgili anılarımı beynimin derinlerine gönderdim.

"Lütfen otur." Ağabeyim, ekranın önüne yerleştirilmiş sandalyelerden birini gösterdi. Yamalı minderiyle eski sandalyelerdi. Birini babamın eski ofisinden hatırlıyordum. Altlarına serilen Shotet kilimi, sert otlardan örülmüştü. Aslında bu odadaki hiçbir şey yağmalanmamıştı. Babam bu gelenekten nefret eder, yağmalamanın bizi zayıflattığını, zaman içinde terk edilmesi gerektiğini söylerdi. Ryzek de aynı fikirdeymiş gibi görünüyordu. Ailede, başkalarının çöplerine karşı ilgi besleyen bir tek ben kalmıştım.

Sandalyenin kıyısına tünediğimde, talihli soyların kaderleri hemen yanı başımdaki ekranda parlıyordu. Ryzek karşıma oturmak yerine sandalyenin arkasında durup, yüksek arkallığına yaslandı. Sonra çentiklerini göstermek için sol kolunu sıvadı.

Çarpık işaret parmağıyla ekrandaki kaderlerden birine dokununca kelimeler büyüdü.

Benesit ailesinin kaderi aşağıdaki gibidir:

Benesit ailesinin ilk çocuğu, iktidar için ikizini yetiştirecek.

Benesit ailesinin ikinci çocuğu, Thuvhe'ye hükmedecek.

İkinci kader metnindeki hükmedecek kelimesini bir parmağıyla döverken, “Bu ikinci çocuğun yakında ortaya çıkacağına ve onun Thuvhe’li olduğuna dair mırıltılar kulağıma kadar geldi,” dedi. “Artık kaderleri görmezden gelemem. Bu Benesit çocuğu her kimse, açıklanan kaderine göre Thuvhe’nin hükümdarı olarak felaketime neden olacak.” Taşlar kafamda tam olarak yerine oturmuyordu. Ryzek’in kaderi Benesit ailesine yenik düşmekti ve Benesit ailesi Thuvhe’ye hükmedecekti. Öte yandan, şu anda kendi kâhinine sahip olduğu için ağabeyimin Benesit’lere odaklanması şaşırtıcı değildi.

“Niyetim, yeni kâhinimizin de yardımıyla kader gerçekleşmeden onu öldürmek,” diye ekledi.

Ekranada yazan kadere baktım. Hayatım boyunca, ne kadar çabalarsan çabala, kaderinin gerçekleşmesine engel olamayacağın söylenmişti. Ama ağabeyim şimdi kaderini gerçekleştirmek üzere olan birini öldürmek istediğini söylüyordu. Ve Eijeh, bunu nasıl yapacağını ona göstermişti.

“Bu... imkânsız,” dedim. Kendimi tutamamıştım.

“İmkânsız derken?” Ryzek kaşlarını kaldırdı. “Neden? Şimdiye kadar kimse başaramadı diye mi?” Elleriyle sandal-yenin arkalığını sıkıca kavradı. “Galaksideki onca insan arasında, kaderine karşı koyabilecek ilk insan olamayacağımı mı düşünüyorsun?”

“Öyle demek istemedim,” derken, öfkesine rağmen kontrolü elden bırakmamaya çalışıyordum. “Tek söylediğim, bu duyulmuş şey değil. Hepsi bu.”

“Yakında duyacaksın,” diye hırladı. Yüzü iyice asılmış, neredeyse çarpılmıştı. “Ve sen bana yardım edeceksin.”

Uzay gemisine bindiğimizde hazırlattığım oda için bana teşekkür eden Akos geldi bir anda aklıma. Çentiklerle dolu koluma yüzünde sakın bir ifadeyle bakmıştı. Mavi sefer yağmurlunda birbirimizi kovalarken kahkahalarla gülmüştü. Annem öldüğünden beri ilk defa öylesi pervasız saatler yaşamıştım. Daha çok güzel anım olsun istiyordum. Bu tür anıları değil.

“Hayır,” dedim. “Yardım etmeyeceğim.”

İstedliğini yapmazsam bütün Shoter’e sevgili annemizi öldürdüğümü açıklayacağı tehdidi artık eskimişti. Korkmuyordum. Bu sefer bir hata yapmıştı: Yardıma ihtiyaç duyduğunu itiraf etmişti.

Bacak bacak üstüne atıp kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Tehditlerine başlamadan önce beni bir dinle. Şu anda beni kaybetmeyi göze alabileceğini hiç sanmıyorum,” dedim. “Hele benden öcü gibi korkmaları için elinden geleni yaptıktan sonra.”

Zaten Lety’yle dövüşümüzün ana ekseri de buydu: Güç gösterisi. *Ağabeyimin* güç gösterisi.

Oysa o güç bana aitti.

Ryzek, çocukluğundan beri babamı taklit etmeyi öğrenmişti ve babam tepkilerini saklamakta ustaydı. Kontrolsüz

tepkilerin insanı savunmasız kılacağına inanırdı, o yüzden nerede olursa olsun izlendiğinin farkında olarak hareket ederdi. Ağabeyim de çocukluğundan bu yana bu yeteneğini geliştirmişti ama henüz ustalaştığı söylenemezdi. Ona gözümü kırpmadan bakarken, bir anda suratı çarpıldı. Öfkeliydi. Ve korkuyordu.

“Sana ihtiyacım yok, Cyra,” dedi sessizce.

“Bu doğru değil,” diye karşılık verdim ayağa kalkarak. “Ama doğru olsa bile... sana dokunmaya karar verirsem neler olacağını hatırlatmak isterim.”

Akım-gölgelerimi bile isteye yönlendirdiğim avucumu ona doğrulttum. Armağanım, çağırdığım anda damarlarımı yakarcasına avucuma toplanmıştı, saniyeler içinde kapkara ipler gibi parmaklarımı sardı. Ryzek gözlerini elimden alamıyordu.

“Sadık kız kardeş rolümü oynamaya, insanları korkutmaya devam edeceğim,” dedim. “Ama artık kimsenin canını yakmayacağım.”

Başka bir şey demeden kapıya döndüğümde yüreğim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu.

“Dikkatli ol,” dedi Ryzek arkamdan. “Bu söylediklerine pişman olabilirsin.”

“Sanmıyorum,” dedim hiç durmadan. “Hem acı çekmekten korkan ben değilim.”

“Ben acı çekmekten korkmuyorum,” diye terslendi.

“Sahi mi?” Dönüp ona baktım. “Gel de elimi tut o zaman.”

Gölgelerle kararmış avucumu ona uzatırken acıdan yüzüm seğiriyordu. Ryzek yerinden bile kıpırdamadı. “Ben de öyle düşünmüştüm,” diyerek çıktım.

Odama döndüğümde Akos yatağın üstüne oturmuş, kucagındaki elmetahak kitabını okuyordu. Çeviri cihazı, sayfalardan birinin üstünde parlıyordu. Başını kaldırıp çatık kaşlarla bana baktı. Çenesindeki yara izi hâlâ koyu renkliydi, kulağından çenesine kadar dümdüz iniyordu. Zamanla solup tenine karışacaktı.

Yüzümü yıkamak için banyoya girdim.

“Sana ne yaptı?” diye sordu, yanıma gelip lavabonun yanında duvara yaslanarak.

Yüzüme tekrar su çarptım, sonra lavabonun üzerine abandım. Sular yanaklarımdan ve göz kapaklarımdan lavaboya damlıyordu. Aynadaki yansımama baktım. Gözlerim deli gibi bakıyordu. Çenem kilitlenmişti.

“Hiçbir şey yapmadı,” dedim, aynanın yanındaki raftan bir bez alıp yüzümü silerken. Dudaklarımdaki gülümseme neredeyse korku dolu bir ekşimeye benziyordu. “Hiçbir şey yapmadı, çünkü buna izin vermedim. Beni tehdit ettiğinde ben de... onu tehdit ettim.”

Ellerim ve kollarımdaki koyu renkli ağlar, kara mürekkep gibi lekeler bırakıyordu. Mutfak sandalyelerinden birine çöküp güldüm. Katıla katıla güldüm. Daha önce Ryzek’e hiç

meydan okumamıştım. N. ımdeki utanç düğümü bir parça çözülmeye başlamıştı. Artık onun suç ortağı değildim.

Akos da karşıma oturdu.

“Bu... ne anlama geliyor?” diye sordu.

“Bize bulaşmayacağı anlamına geliyor,” dedim. “Ben...” Ellerim titriyordu. “Neden böyle...”

Akos, elimi tuttu. “Az önce ülkedeki en g   l   ki  iyi tehdit ettin. Biraz sarsılmış olman bence normal.”

Elleri benimkilerden b    k değildi ama parmakları kalındı ve benden çok daha açık teninde mavi-yeşil renkli damarları bileklerine kadar belirgindi. Sanki Thuvhe’lilerin ince derili olduklarına dair s  ylentiler capcanlı kar  ımdaydı ama Akos’un g   s  z biri olmadığını biliyordum.

Elimi kaçırdım.

Ryzek yolumdan çekilmişken ve Akos yanımdayken, g  nlerimi nasıl geçireceğimizi merak ediyordum. Seferlerde kendi başıma kalmaya alışmıştım. Son yolculuğumuzda, her gece farklı gezegenlerden topladığım malzemelerle deney yaparcasına yemek pi irdiğim kap kacak h  l   ocağın yanında yığılı duruyordu. Ger  i çoğu zaman pek başarılı sonuçlar elde edemezdim,   nk   yemek pişirme konusunda ger  ekten yeteneksizdim. O yalnız gecelerimde başka diyarların belgesellerini izler, oralardaki hayatları hayal etmeye  alı ırdım.

Akos kalkıp dolaptan bir bardak aldı ve musluktan su doldurdu. Ba ımı kaldırıp yukarıda asılı reçine kafeslerinde parla-

yan bitkilere baktım. Bazıları karanlıkta parlıyordu. Diğerleri reçineye rağmen ısıltılı renklerde çürüyüp giderdi. Son üç seferdir bu bitkileri gözlemliyordum.

Akos ağzını silip bardağı bıraktı.

“Bir yolunu buldum,” dedi. “Yani devam etmek için bir sebep buldum.” İlk çentiğinin kazındığı sol kolunu açtı.

“Ya?”

“Ya.” Başını salladı. “Ryzek’in söylediği bir şey aklımdan çıkmıyor. Eijeh’i kurtarmak istemeyeceğim birine dönüş-türeceğini söylemişti. Eh, bunun imkânsız olduğuna karar verdim.” Günlerdir boş bakan gözleri, şimdi parlıyordu. “Kurtarmak istemeyeceğim bir Eijeh yok.”

Arenadan sonra bana tiksintiyle değil de anlayışla bakmasının bir nedeni vardı. Delirmişti. Yardım edemeyeceği birini hâlâ sevmesi, birini kurtarma arzusundan ziyade tam bir delilikti.

“Saçma sapan konuşuyorsun,” dedim. “Birileri hakkında daha korkunç şeyler öğrendikçe, hatta sana karşı korkunç davrandıkları hâlde, onlara karşı daha şefkatli olmaya başlıyorsun sanki. Bu mazoşistlikten başka bir şey değil.”

“Zorla yaptığı şeyler için kendine çentikler atan birine göre büyük laflar bunlar,” dedi alaycı bir ifadeyle.

İkimizin de söyledikleri hiç komik değildi. Öte yandan aynı zamanda komikti. Sırıttığımda küçük bir duraksamanın ardından o da sırtıttı. Kendiyle gurur duyduğunu söylerken ya

da kibar davranması gerektiğinde olduğu gibi değildi. Yeni bir sırtıştı bu. Çok daha aç, çok daha delice bir sırtıştı.

“Bunları yaptığım için benden gerçekten nefret etmiyorsun,” dedim, sol kolumu kaldırarak.

“Hayır, etmiyorum.”

Yapabildiklerimden dolayı karşımdakilerden nadiren farklı tepki alırdım. Elimde acı çekenler nefret ederdi, dokunma ihtimalim olanlar benden korkardı ve beni kullanabilecek kapasitede olanlar keyiflenirdi. Akos’un tepkisi benim için yeniydi. Sanki beni anlıyordu.

“Benden hiç nefret etmiyorsun,” dedim fısıldarcasına. Cevabı duymaktan korkuyordum.

Hiç düşünmeden, “Hayır,” dedi.

İşte o anda, Eijeh’i kaçırmak için bana yaptığı şey için artık ona kızmadığımı fark ettim. Beni olduğum gibi kabul ediyordu ve tam da bu özelliği nedeniyle yapması gerekeni yapmıştı. Onu bu yüzden suçlayabilir miydim?

“Pekâlâ.” Derin bir iç çektim. “Sabah erken kalk, çünkü ağabeyini buradan çıkarmak istiyorsan, daha sıkı çalışmamız gerek.”

Bardağının alt kısmında parmak izleri kalmıştı. Önünden aldım.

Alnı kırıışmıştı. “Bana yardım mı edeceksin? Sana yaptıklarımın sonra?”

“Aynen.” Bardakta kalanları lavaboya döküp yerine bıraktım. “Sanırım öyle.”

3

BÖLÜM 15 | AKOS

EİJEH'LE KAÇMA GİRİŞİMLERİNİ DEFALARCA AKLINDAN GEÇİR-mişti.

Noavek evindeki duvarların arkasında koridorlar boyunca koşmuş, arada bir köşelerde durup duvardaki çatlaklardan nerede olduğunu anlamaya çalışmıştı. Uzun süre karanlıkta kalmış, bir sürü toz yutmuş, parmaklarına kıymıklar batmıştı.

Sonunda Eijeh'in tutulduğu odayı bulmuştu. Ryzek'in sonradan söylediğine göre işte o sırada bir algılayıcıyı tetiklemişti. Ama o zaman bunu bilmiyordu. Eijeh'in kapısındaki kilide parmaklarını sokmuştu. Kapıların çoğu akımla kilitleniyordu ve tek bir dokunuşu hemen bütün kilitleri devre dışı bırakabiliyordu. Hatta kelepçeleri bile... Tüyotlarının arasında kelepçelerinden kurtulup Kalmev Radix'i de böyle öldürmüştü.

Eijeh, malikânenin arka kapısının çok üzerindeki parmaklıklı pencerenin önünde duruyordu. Orada da tüyotları vardı, püskülleri rüzgârla salınıyordu. Akos, ağabeyinin orada ne gördüğünü merak etmişti. Babalarını mı görmüştü? Tüyotlarının

başkalarında nasıl bir etki bıraktığını bilmiyordu, çünkü ona artık hiçbir şey yapmıyorlardı.

Eijeh ona dönmüş, uzun uzun bakmıştı. Birbirlerini en son sadece iki yıl önce görmüşlerdi ama ikisi de değişmişti. Akos'un boyu uzamış, cüssesi gelişmeye başlamıştı. Eijeh ise zayıflamış, rengi solmuştu. Kıvrık saçları yer yer keçeleşmişti. Olduğu yerde sendeleyince Akos onu dirseğinden yakalamıştı.

"Akos," diye fısıldamıştı Eijeh. "Ne yapacağımı bilmiyorum, ben..."

"Sorun değil," demişti Akos. "Dert etme. Seni buradan çıkaracağım. Senin bir şey yapmana gerek yok."

"Sen... sen o adamı öldürdün, evimize giren adamı..."

"Evet." Akos adamın adını biliyordu. Kalmev Radix şimdi kolundaki bir çentikten ibaretti.

"Neden böyle oldu?" Eijeh'in sesi çatladığında Akos'un yüreği sızıyordu. "Annem neden böyle olacağını öngöremedi?"

Akos, annelerinin muhtemelen olacakları gördüğünü hatırlatmaya gerek görmemişti. Gerek yoktu.

"Bilmiyorum," demişti. "Ama öleceğimi bilsem, seni buradan çıkaracağım."

Sonra kolunu ağabeyinin beline dolamış, onu mümkün olduğunca dik yürüterek odadan çıkarmıştı. Alçak tünelde eğilirlerken başı çarpmasın diye elini onun alnına koymuştu. Eijeh'in adımları gürültülüydü, Akos duvarların ardında birilerinin onları duyacağından adı gibi emindi.

“Benim seni kurtarmam gerekirdi,” diye fısıldamıştı Eijeh bir ara. Daha doğrusu elinden geldiğince fısıldamıştı, çünkü gizli saklı iş çevirme konusunda her zaman beceriksiz olmuştu.

“Kim demiş? Kardeşliğin El Kitabı’nda falan mı yazıyor?”

Eijeh gülmüştü. “Sen okumadın mı? Hiç değişmiyorsun.”

Akos da gülerek tünelin sonundaki kapıyı iterek açmıştı. Mutfakta onları, parmaklarını kütürdeteren Vas Kuzar bekliyordu.

Sefer gemisi fırlatılıp akımla birlikte ilerlemeye başladıktan bir hafta sonra, Akos antrenman yapmak için açık eğitim salonuna gitti. Cyra’nın dairesindeki boş odayı kullanabilirdi ama son zamanlarda kız orada kayıtları izler olmuştu. Çoğu başka gezegenlerdeki insanların dövüşleriydi ama bir hafta önce istemedi Cyra’nın parmak uçlarında Othyr dansçılarını taklit ettiğine tanık olmuştu. Sonrasında Cyra büyük hır çıkardığından, onu tekrar rahatsız etmeyi göze alamıyordu.

Cyra’nın ikinci gecelerinde onun için çizdiği kırıksık haritaya bakması gerekmiyordu. Eğitim salonu, loş ve neredeyse boştu. Sadece birkaç kişi, salonun dibinde ağırlık çalışıyordu. *Güzel*, diye geçirdi içinden. İnsanlar onu, Thuvhe’lilerden kaçırılan ve Ryzek’in Kırbacı’nın canını yakamadığı Shoter’li olarak biliyordu. Muhtemelen Cyra’dan korktukları için kimse ona bulaşmıyordu ama Akos kaçamak bakışlardan da pek hoşlanmıyordu.

Çünkü yüzü kızarıyordu.

Eğilerek parmak uçlarına değmeye çalışırken birinin onu izlediğini fark etti. Nasıl hissettiğini bilmiyordu ama başını kaldırıp baktığında Jorek Kuzar'ı gördü.

Jorek Kuzar. Suzao Kuzar'ın oğlu.

Vas onu Noavek malikânesinde Cyra'nın odasına getirdiğinde bir kez karşılaşmışlardı. Cılız kahverengi kolları çıplaktı. Akos, karşılaştığı herkesin kolundaki çentiklere bakmayı alışkanlık hâline getirmişti, ama Jorek'te tek bir iz bile yoktu. Akos'un ona baktığını görünce boynunu sıvazladı. Boğazında kıpkırmızı parmak izleri kalmıştı.

“Bir şey mi istedin?” dedi Akos. Bunu öyle bir söylemişti ki bir şey varsa sorun çıkacağı açıktı.

“Antrenman yapacak birini arıyordum?” Jorek, Cyra'nın kiler gibi sert sentetik malzemeden yapılmış iki eğitim bıçağını havaya kaldırdı.

Akos hâlâ ona bakıyordu. Gerçekten beraber... antrenman yapacaklarını mı düşünmüştü? Bir keresinde botunu Akos'un suratına bastıran adamın oğlu?

“Gitmek üzereydim,” dedi Akos.

Jorek, bir kaşını kaldırdı. Eliyle sıkı gövdesini işaret ederken, “Bu *cüssenin* gözünü korkuttuğunu biliyorum ama sadece biraz çalışacağız, Kereseth.”

Akos, onun gerçekten birlikte çalışmak istemediğinden emindi ama belki aslında ne istediğini öğrenebilirdi. Hem kimse damarlarındaki kanı seçme şansına sahip değildi.

“Peki,” dedi sonunda

Ringlerden birine y  r  d  ler. Cilalı olsa da bazı yerleri kalkmış alan bir çember içine alınmıştı.  stlerindeki borulardan geçen sıcak su sayesinde içerisi sıcaktı. Akos çoktan terlemeye ba lamı tı. Jorek’in uzattığı bıçaklardan birini aldı.

“Daha önce sahte d v   ten bu kadar çekinen birini görmemiştim,” dedi Jorek ama Akos’un gevezelik yapmaya niyeti yoktu. Bı a ı savurup rakibinin hızını test ettiğinde Jorek irkilerek geri zıpladı.

Ardından delikanlının ilk hamlesini savu turup dirse ini sırtına indirdi. Jorek  ne doğru sendeleyip parmak uçlarında yükseldi ve tekrar saldırmak üzere döndü. Bu sefer Akos onu dirse inden tutup bile ini büktü ve diz çökmeye zorladı, fakat Jorek çok geçmeden eğitim bı a ının ucunu Akos’un midesine bastırdı.

“Hedef almak için pek iyi bir nokta değil, Kuzar,” dedi Akos. “Gerçek bir d v   te, zırhım olacaktı.”

“*Jorek* demeni tercih ederim. Senin zırhın mı var?”

“Evet.” Akos, rakibinin dikkatini da ıtmı  olmayı fırsat bilerek bı a ın kabzasını boğazına vurdu unda Jorek elleriyle boğazını tuttu. Nefesi kesilmişti.

“Tamam, tamam,” dedi nefes almaya çalışırken avucunu havaya kaldırarak. “Sorumun cevabını aldım.”

Akos, aralarında mesafe bırakmak için ringde geriledi. “Ne sorusu? Zırhım olup olmadığı mı?”

“Hayır. Kahretsin, bu fena bir hamleydi.” Jorek boğazını sıvazladı. “Buraya, Cyra’yla çalışırken kendini ne kadar geliştirdiğini merak ettiğim için geldim. Babam, seni ilk gördüğünde elinle ayağının yerini bile bilmediğini söylemişti.”

Akos’un öfkesi, buza dönüşen su kadar yavaş yükselirdi, ama bu sefer ani bir şok dalgasıyla geldi.

“Baban...” diye söze başlasa da Jorek onun sözünü kesti.

“Evet, kendisi berbat herifin tekidir. Ben de bunu konuşmak istemiştim.”

Akos, eğitim bıçağını elinde çevirip dururken karşısındaki delikanlıyı ölçüyor, bir taraftan devam etmesini bekliyordu. Öte yandan Jorek her ne söylemeye çalışıyorsa, kelimelere dökmesi kolay cinsten bir şey olmadığı kesindi.

Salonun diğer ucunda ağırlık çalışanlara göz attı. Oldukları yere bakan yoktu, dinlemeye çalıştıklarını da hiç sanmıyordu.

“Babamın sana ve ailene ne yaptığını biliyorum,” dedi Jorek. “Senin oradaki diğer adama ne yaptığını da biliyorum.” Akos’un kolunu işaret etti. “Senden bir şey istiyorum.”

Akos’un bildiği kadarıyla, Jorek ailesi için büyük bir hayal kırıklığıydı. Elit Shotet ailelerinden birinin ismiyle doğmuştu ve tamirat işlerinde çalışıyordu. Hatta şu anda bile parmakları koyu yağ lekeleriyle kaplıydı.

“Nedir?” diye sordu Akos, bıçağı bir kez daha havada çevirirken.

“Babamı öldürmeni alıyorum,” dedi Jorek, sıradan bir şey söylüyormuş gibi.

Bıçak tıngırdayarak yerde yuvarlandı.

Jorek’in babasının hatırasını çok iyi hatırlıyordu. Suzao Kuzar, babası oturma odasında kanlar içinde yatarken oradaydı. Akos’un bileklerine kelepçe takan da oydu.

“Thuvhe’liler hakkında ne düşündüğünüzü bilmiyorum ama aptal değilim,” diye terslendi Akos. Eğilip bıçağı yerden alırken yanakları kızarmaya başlamıştı. “Kendi kuyumu kazaçağımı mı sandın?”

“Ben de en az senin kadar risk alıyorum,” diye karşılık verdi Jorek. “Cyra Noavek’in kulağına az önce söylediğim şeyi fısıldayabilirsin, sonra fısıltılar Ryzek’in, hatta babamın kulağına gidebilir. Ama ben, senin nefretine güvenmeyi seçiyorum. Sen de benim nefretime güvenmelisin.”

“Nefretine güvenmek? Kendi babana mı?” dedi Akos. “Neden... Neden böyle bir şey isteyesin ki?”

Jorek, Akos’un ancak omzuna geliyordu ve cüssesi en fazla onun yarısı kadardı. Yaşı da küçüktü. Ama gözlerinde azim vardı.

“Annemin hayatı tehlikede,” dedi. “Muhtemelen kız kardeşimin de öyle. Ve az önce gördüğün üzere, onunla kendi başıma dövüşecek kadar yetenekli değilim.”

“Ne yani? Başka çare bulmaya çalışmadan, doğrudan onu öldürtmeye mi karar verdin? Siz Shotetler’in sorunu ne?” Akos

alçak sesle konuşuyordu. “Ailenin hayatı gerçekten tehlike-
deyse, annenle kız kardeşini buradan çıkarmanın bir yolunu
bulsan olmuyor mu? Tamir işlerinde çalışıyorsun ve yükleme
bölümünde yüzlerce kızak var.”

“Gitmezler. Hem babam yaşadığı sürece, her zaman hayat-
ları tehlikede olacak. Sürekli kaçak yaşamalarını, sürekli kor-
karak yaşamalarını istemiyorum.” Jorek hâlâ kararlı konuşı-
yordu. “Risk almaya değmez.”

“Ve sana yardım edebilecek başka kimsen yok.”

“Kimse Suzao Kuzar’ı yapmak istemediği bir şeye zorlaya-
maz.” Jorek güldü. “Tabii Ryzek hariç. Shotet hükümdarının,
böyle bir istek karşısında nasıl tepki vereceğini bilmek için bir
tahmin hakkın var.”

Akos, kolundaki çentikleri ovuştururken yara izlerinin vah-
şetini düşündü. *Yetenekli birine benzemiyor*, demişti Osno’nun
annesi. Osno da, *yeterince iyi biri*, diye karşılık vermişti. Eh,
ikisi de o zaman bir bıçakla ne yapabileceğini bilmiyordu, öyle
değil mi?

“Birini öldürmemi istiyorsun,” dedi, sanki aklındakini dile
getirerek test etmek istercesine.

“Kaçırılmana yardım eden birini. Evet.”

“Ne yani? İyilik olsun diye mi?” Akos başını iki yana sallar-
ken eğitim bıçağını kabzasından delikanlıya uzattı. “Olmaz.”

“Karşılığında...” dedi Jorek. “Sana özgürlüğünü önerebili-
rim. Sen de dedin. Yükleme bölümünde yüzlerce kızak var.

Birini almana yardım  ek benim için  ocuk oyuncağı. Kapıları da  ararım. Oradakilerin başka yöne bakmasını sağlayabilirim.”

 zg rl k. Delikanlı sanki bu sözün anlamını bilmiyormu  gibi, özgürlüğü hiç elinden alınmamış gibi dile getiriyordu. Ne var ki Akos’un kitabında, özellikle kaderini öğrendiği günden beri özgürlük diye bir şey yoktu. Hatta belki babasına Eijeh’i eve geri getireceğine dair söz verirken özgürlüğünden de olmuştu.

Akos tekrar ba ını iki yana salladı. “Olmaz.”

“Evine dönmek istemiyor musun?”

“Burada yapmam gerekenler var. Ve bir an önce giri sem iyi olur, o yüzden...”

Jorek bıçağı hâlâ almamı tı, o yüzden Akos ikisinin arasına atıp kapıya doğru yürüdü. Jorek’in annesi, hatta Jorek için üzülüyordu ama kendi aile sorunları kendine yeterdi ve kolundaki çentiklerin sayısı giderek katlanılmaz bir h l almaya ba lamı tı.

“Peki ya ağabeyin?” dedi Jorek. “Ryzek nefes verdiğinde nefes alan ağabeyin?”

Akos dişlerini sıkarak durdu. *Kendim kaçındım*, diye söylendi içinden. *Yapmam gereken işlerden kendim bahsettim*. Yine de bunu bilmek i ini kolayla tırmıyordu.

“Onu çıkarabilirim,” diye devam etti Jorek. “Beynindeki hasar neyse tedavi edilebileceği evine geri d nd rebilirim.”

Akos bir kez daha kaçma girişimleri sırasında Eijeh'in kırık bir sesle, "*Neden böyle oldu?*" diye soruşunu, çökmüş yanaklarını, incecik derisini hatırladı. Günden güne, mevsimden mevsime eriyip gidiyordu. Yakında kurtarılacak bir yanı kalmayacaktı.

"Tamam." İstemese de sesi fısıltı şeklinde çıkmıştı.

"Tamam?" Sanki Jorek'in nefesi bir kez daha kesilmişti. "Yani yapacak mısın?"

Akos zorlanarak da olsa kelimeyi söyledi. "Evet."

Eijeh söz konusu olduğunda cevap her zaman evetti.

Anlaşmayı mühürlemek için Thuvhe'lilerin yaptığı gibi bileklerini kavramadılar. Burada, Shotet dilinde söz vermek yeterliydi.

Cyra'nın koridorunda bir nöbetçi görünce Akos anlam veremedi. Kimse Cyra'yı yenemezdi. Nöbetçi de böyle düşünüyor olmalıydı ki yanından geçerken silah araması yapmadı.

Cyra ocağın üstüne eğilmişti. Bir kap ayağının dibindeydi, sular yere saçılmıştı. Yumruklarını sıktığı için tırnak izleri avuçlarına geçmişti ve her yeri akım-gölgelerle kaplanmıştı. Akos hemen koştuğunda ıslak yerde kayar gibi oldu.

Bileklerini tuttuğu anda gölgeler, geldiği pınara geri dönen bir nehir gibi çekildi. Akos her zamanki gibi bir şey hissetmiyordu. İnsanların sık sık akımın uğultusundan, geçtiği yeri ve zamanı soldurduğundan bahsettiğini duyardı ama bunlar onun için çok uzak anılardan ibaretti.

Cyra'nın teni ateş ę' /anıyordu. Bakışlarını kaldırdığında göz göze geldiler. Akos, onun *kızgın* görüldüğünde aslında kızgın olmadığını çoktan öğrenmişti. Zaten ya kızgın görünürdü ya da görünmezdi, ikisinin arası yoktu. Ama şimdi kızgınlık zırhındaki çatlaklardan ne kadar üzgün olduğunu görebiliyordu.

"Lety'yi mi düşünüyordun?" diye sordu, elini kaydırıp sadece iki parmağını tutarken.

"Sadece suyu düşürdüm," dedi Cyra, başıyla yerdeki kabı göstererek. "Hepsi bu."

Akos, *hiçbir zaman hepsi bu değil*, diye düşünse de üstelemedi. İçgüdüsel bir hareketle elini kızın başına götürüp saçlarını düzeltti. Bazen nedense, kızın gür kıvrıcık saçlarını parmaklarıyla kavramak geçerci içinden.

Bu küçücük dokunuş bile anında küçük bir suçluluk duygusunu tetikledi. Böyle şeyler yapmamalıydı. Kaderine yenik düşebilirdi ama öyle hemen teslim olmayacaktı. Thuvhe'de göz göze geleceği herkes ona hain gözüyle bakacaktı. Onları haklı çıkaramazdı.

Gerçi bazen Cyra'nın acılarını kendisininmiş gibi hissettiği olur, o zaman hem kız hem de kendisi için o acıları dindirirdi.

Cyra elini çevirdiğinde parmak uçları Akos'un avucunda kaldı. Dokunuşu yumuşak olduğu kadar meraklıydı. Sonra elini çekip uzaklaştı.

"Erken geldin," derken bir bezle yeri silmeye girişti. Su Akos'un topuklarından sızıyordu. Cyra'nın teninde yine göl-

geler dolaşmaya başlamıştı, ani sızılarla irkilip duruyordu ama yardım istemediği belliydi ve Akos onu zorlayacak değildi.

“Evet,” dedi. “Jorek Kuzar’la karşılaştım.”

“Ne istiyormuş?” Cyra, suyu çekmek için bezi iyice yere bastırdı.

“Cyra?”

Kız, ıslak bezi lavaboya fırlattı. “Efendim?”

“Suzao Kuzar’ı nasıl öldürebilirim?”

Cyra, düşüncelere daldığında olduğu gibi yine dudaklarını büzdü. Akos için bu soruyu normal bir şey gibi sormak kolay olmamıştı. Kızın normal bir soruymuş gibi tepki vermesi de hiç içini rahatlatmıyordu.

Bir anda evinden ne kadar uzak olduğunu hissetti.

“Yasal olması için arenada dövüşmeniz gerekiyor, biliyordun,” dedi Cyra. “Tabii yasal olması gerekiyor, yoksa ölürsün. Gemi atmosferden ayrıldıktan sonra yağma bitene kadar arenada dövüş yasak, o yüzden sonrasını beklemen gerekiyor.” Kaşlarını çatı. “Ama öyle bile olsa Suzao’yla dövüşecek statüde değilsin, bu da onu dövüşe davet etmek yerine kışkırtman gerektiği anlamına geliyor.”

Sanki bütün bunları daha önce düşünmüştü ama Akos öyle olmadığını biliyordu. Dahası asıl böyle zamanlarda neden herkesin Cyra’dan korktuğunu daha iyi anlıyordu. Akım-gölgeleri olmasa bile sırf bu yüzden ondan korkmaları gerekirdi.

“Arenada onu yenebilir miyim?”

“Sıkı dövüşçüdür ama mükemmel değil,” dedi Cyra. “Biraz çalışarak muhtemelen ustalaşabilirsin ama asıl avantajın, onun seni hâlâ bir zamanki çocuk olarak görmesi.”

Akos başını salladı. “Yani böyle düşünmeye devam etmesini sağlamalıyım.”

“Evet.”

Cyra, boş kabı yerden alıp muslukta tekrar doldurdu. Akos, onun yemek pişirmesinden hiç hoşlanmıyordu, çünkü ne zaman denese yemeği yakıyor, bütün odayı dumana boğuyordu.

“Bunu gerçekten istediğinden emin ol,” dedi. “Bana dönüştüğünü görmek istemiyorum.”

Bunu Akos’u rahatlatmak ya da tartışmak için söylememiştii. Canavar olduğuna inancı, belki de dini inanca en yakın şeydi.

“Sence o kadar kolay ekşiyebilir miyim?” dedi Akos, askeri kampta öğrendiği argo Shotet deyimini cümle içinde kullanmayı deneyerek. Kulağına o kadar da kötü gelmedi.

Cyra saçlarını toplayıp bileğinde taşıdığı iple bağladı. Sonra Akos’un gözlerinin içine baktı. “Bence herkes kolayca ekşiyebilir.”

Kızın bunu söyleyiş biçimi o kadar tuhaftı ki Akos neredeyse gülecekti.

“Biliyorsun,” dedi. “Ekşilik... ya da senin deyimle canavarlık, kalıcı olmak zorunda değil.”

Cyra, bu fikri tartıyormuş gibi göründü. Bunu daha önce hiç düşünmemiş miydi?

“Bırak da yemeği ben pişireyim, olur mu?” Akos, kabı ondan aldığı anda su bu sefer doğrudan ayaklarına sıçradı. “Yangın çıkarmayacağıma güvenebilirsin.”

“O dediğin sadece *bir kere* oldu,” dedi Cyra. “Yürüyen bir tehlike değilim.”

Kendisi hakkında söylediği birçok şey gibi, bu da hem espiyedi, hem de değildi.

“Olmadığını biliyorum,” dedi Akos ciddiyetle. Sonra ekledi. “Bu yüzden tuzmeyvesini sen doğrayacaksın.”

Cyra hâlâ düşünceli görüyordu. Kolayca asılan suratında tuhaf bir ifade vardı. Köşedeki soğutucudan tuzmeyvesini alıp doğramak üzere tezgâhın başına geçti.

BÖLÜM 16 | CYRA

DAİREM, TASARIM OLARAK MOTOR ODALARI HARIÇ HER ŞEY-den uzaktı, o yüzden Ryzek'in ofisine uzun bir yürüyüşle varılabiliyordu. Beni sefer hakkında bilgilendirmek için çağırtmıştı. Pitha liderleriyle siyasi ilişkilerinin gelişimine yardım etmek üzere, yağma öncesi Shotet elitleriyle birlikte katılacağı sosyal bir etkinlikte yanında olacaktım. Kabul ettim, çünkü akım-armağanımdan ziyade, rol kabiliyetime ihtiyaç vardı.

Akos'la birlikte gezegen odasını ziyaret ettiğimizde laf sokmayı seven araştırmacının da öngördüğü üzere Ryzek sefer hedefini, hava durumuna dayanıklı yaratıcı teknolojileriyle bilinen su gezegeni Pitha olarak belirlemişti. Gezegenin ileri düzey cephanesinin tutulduğu gizli zulayla ilgili dedikodular doğruysa, beyni artık Ryzek'in anılarıyla sarılıp sarmalanmış Eijeh Kereseth rotayı mutlaka teyit etmiş olmalıydı. Ve Meclis bölgesindeki en güçlü silahları bulmasına yardım ediyorsa,

ağabeyimin hayalini gerçekleştirmesi Thuvhe'ye saldırarak gezegenimizi kuşatması çok daha kolay olacaktı.

Işıklar söndüğünde odamın yolunu yarılamıştım. Her yer birden karardı. Geminin güç kontrol merkezindeki belli belirsiz uğultu bile susmuştu.

Belli bir düzende tıkırtılar duydum. Bir, üç, bir. Bir, üç, bir. Dönüp sırtımı duvara verdim.

Bir, üç, bir.

Akım-gölgeler hızla kollarımdan omuzlarıma fırlıyordu. Ayağımın dibindeki acil durum ışıkları yanmaya başladığında önümde hızla üstüme atılan birini gördüm. Hemen eğilip dirseğimi gelişigüzel indirdim. Kemiğim zırha çarpınca küfrederik içgüdüsel bir dürtüyle sırf zevkim için çalıştığım dans hareketlerinden birini yaptım. Akım-kılıcımı çekmemle birlikte saldırganımı duvara çarpıp metali boğazına dayadım. Kadının bıçağı tıngırdayarak yere yuvarlandı.

Bir gözü dikilerek kapatılmış bir maske takmıştı. Maske yüzünü alnından çenesine kadar kapatıyordu. Başında ise kalın metalden bir miğfer vardı. Boyu omzuma geliyordu, Zırhlı derisinden yapılmış zırhını hak etmişti.

Dokunuşumla inlemeye başladı.

“Kimsin?” diye sordum.

Daha sorumu yeni bitirmiştım ki geminin acil durum hoparlörleri çatırdadı. Çok eski seferlerden elde edilmiş antika hoparlörlerin sesi teneke gibi çınlıyordu.

“Noavek ailesinin ilk üç uğu, Benesit ailesine yenilecek,” dedi ses. “Gerçekler bastırılabilir ama asla silinemez.”

Devamını bekledim ama çıtırtılar sustuğuna göre konuşan kişi, düğmeyi kapatmıştı. Gemi tekrar uğuldamaya başladı. Kolumu ve kılıcımı boğazına bastırđıęım kadın tekrar belli belirsiz inledi.

“Seni tutuklamam gerekirdi,” diye fısıldadım. “Tutuklayıp sorgulatmam gerekirdi.” Başımı yana eğdim. “Ağabeyimin insanları nasıl sorguladığını biliyor musun? Beni kullanıyor. *Bunu* kullanıyor.” Glgelerimi bileğimde topladığımda acıyla çığlık attı.

Bir an için Lety Zetsyvis’in sesini duyduğumu sandım.

Onu duvardan çekip bıraktım.

Yerdeki ışıklar tekrar yandığında ikimiz de aşağıdan aydınlanıyorduk. Maskenin ardındaki kıvılcımlar saçan tek gözünü bana diktiğini görebiliyordum. Tavandaki ışıklar da göz kırpmaya başladığında fırlayıp köşede gözden kayboldu.

Gitmesine izin vermiştim.

Titremelerini engellemek için yumruklarımı sıktım. Az önce yaptığım şeye inanamıyordum. Ryzek ğrenirse...

Yerdeki bıçağı aldım. Gerçi bıçak demeye bin şahit gerekirdi. rruk metal tırtıklıydı, elde bilendiği belli oluyordu, dahası kabza niyetine dibine kat kat bant sarılmıştı. Yürümeye başladım. Nereye gittiğimin farkında değildim, sadece yrmem gerektiğini biliyordum. Yaralanmamıştım, az önceki sal-

dırıya dair hiçbir kanıt yoktu. Saldırganımın kaçıp gitmesine izin verdiğimi gösteren kayıtların, karanlıktan dolayı pek bir şey göstermeyeceğini ummaktan başka çarem yoktu.

Sen ne yaptın?

Geminin koridorlarında koşarken ayak seslerim, kalabalık bir noktaya gelene kadar duvarlarda yankılanıyordu. Geldiğim yerde, tıpkı kalbim gibi her şey gürültülü ve telaşlıydı. Kazara birilerine dokunmayayım diye ellerimi kol yenlerime soktum. Daireme gitmiyordum. Bir an önce Ryzek'i görmeli, bu işte bir dahlim olmadığından emin olmasını sağlamalıydim. İnsanlara işkence yapmayı reddetmek başka bir şey, bir ayaklanmanın parçası olmak bambaşka bir şeydi. Saldırganın bıçağını hemen cebime sakladım.

Geminin akıma en yakın noktasına vardığımda askerler geri çekilerek bana yol verdi ve beni ofise yönlendirdi. Odanın kapısında beni içeri alacağından pek emin değildim ama Ryzek bağırarak hemen içeri alınmamı emretti.

Ayakları çıplaktı, yüzünü duvara dönmüştü. Yalnızdı. Elinde artık ilk bakışta ne olduğunu anladığım damıtılmış suskunçiçek özütüyle dolu bir kupa tutuyordu. Zırhını giymemişti. Dönüp bana baktığında gözlerinde kaos gördüm.

"Ne istiyorsun?" diye terslendi.

"Ben..." Duraksadım. Kusurumu örtmek haricinde ne istediğimi bilmiyordum. "Ben iyi olup olmadığını görmeye geldim."

“Tabii ki iyiyim,” dedi. “Vas, geminin bu bölümüne girmeye çalışan iki asiye, çığlık atmalarına bile fırsat tanımadan öldürdü.” Diğerlerinden daha büyük ve en az kendi boyun-daki lombozun perdesini çekip koyu bir yeşile dönüşmüş akıma baktı. Neredeyse mavileşmişti, neredeyse işgal, yağmalama, atalarımızın geleneklerini yerine getirme zamanı gelmişti. “Birkaç asinin çocukça hamlesi bana zarar verir mi sanıyorsun?”

Vahşi bir hayvana yaklaşırcasına temkinli adımlarla ona doğru yürüdüm. “Ryzek, saldırıya uğradığında biraz sarsılman çok normal olurdu.”

“Sarsılmadım!” Bağırarak elindeki kupayı yanındaki masaya çarptığında suskunççek karışımı her yöne sıçrayarak bembeyaz manşetlerini kırmızıya boyadı.

Ona bakarken bir anı gözümün önüne geldi. Kendinden emin parmaklarıyla ilk seferimizden önce emniyet kemerimi bağlamış, ürkek görüldüğüm için dalga geçerek gülümsemişti. Böyle bir adama dönüşmesi, böylesine dehşet içinde olması ama aynı zamanda zalimlik konusunda yaratıcılığını geliştirmiş olması onun suçu değildi. Lazmet Noavek’in bana bahşettiği en büyük hediye, bana hiç bulaşmamış olmasıydı.

Ryzek’e her seferinde tehditlerle, öfkeyle, iğrentiyle, hatta korkuyla gelmiştim. Nazikçe yaklaşmayı hiç denememiştim. Babam isabetli tehditleri ve silahları kadar korkutucu sessizliğiyle nam salmış olsa da, annem kılıcın keskinliğine karşı hep

nezaketi kalkan olarak kullanmıştı. Bunca zaman sonra bile Ylira'dan çok Lazmet'tim ama bu değişebilirdi.

"Ben senin kardeşinim. Benimleyken böyle olmak zorunda değilsin," dedim, mümkün olduğunca şefkatli bir sesle.

Ryzek, manşetindeki lekeye bakıyordu. Cevap vermemesinin iyiye işaret olduğunu düşündüm.

"Odamdaki küçük biblolarla oynadığımız günleri hatırlıyor musun?" dedim. "Bana bıçak tutmayı öğretmiştin? Sürekli yumruğumu sıktığım için parmak uçlarımı kesip duruyordum ve sen de bana nasıl tutmam gerektiğini göstermiştin."

Kaşlarını çattı. Hatırlayıp hatırlamadığını merak ediyordum. Yoksa Eijeh'le değiş-tokuş yaparken bu anıları mı kullanmıştı? Yine de acılarını ona verirken, belki Eijeh'den biraz nezaket almış olabilirdi.

"Senle ben... hep böyle değildik," diye ekledim.

Suskunluğunun beni umutlandırması için kendime izin verdim. Korkularını bıraksa, bana bakışı değişebilir, ilişkimiz yeni bir yola girebilirdi. Gözlerimiz buluştuğunda ağabeyimi neredeyse görebiliyor, neredeyse duyabiliyordum. Bir zamanlar olduğumuz gibi yine birbirini seven iki kardeş olabilirdik.

"Sonra sen annemizi öldürdün," dedi sessizce. "Artık olabileceğimiz tek şey bu."

Söylediklerine bu kadar şaşırmamalı, kelimelerinin mideme bir yumruk gibi inmesine hayret etmemeliydim. Ama umut beni aptallaştırmıştı.

Saldırıyla ilgili ağabeyimin olası korkunç planlarını düşünürken bütün gece gözüme uyku girmedi.

Aradığım cevabı, ertesi sabah Ryzek'in sakın ve kendinden emin sesi duvardaki ekrandan geldiğinde aldım. Yataktan çıkıp videoyu açtım. Ağabeyim bembeyaz teni ve bütün cıızlığıyla ekranı doldurdu. Zırhından yansıyan ışık, yüzünde ürkütücü gölgeler oluşturunuyordu.

"Dün bir... sıkıntı yaşadık." Eğlenceli olduğunu düşünüyormuş gibi dudakları kıvrıldı. Mantıklıydı. Ryzek, asilerin girişimini mümkün olduğunca küçümsemek için korkusunu göstermemeyi çok iyi biliyordu. "Çocukça da olsa geminin güvenliğini tehlikeye atan bu eylemle seferimizi yavaşlattılar, bu yüzden bulunup köklerinin kazınması gerekiyor." Sesi kötülük saçan bir tını kazandı. "Geminin veri tabanından rastgele her yaştan seçilecek insanlar, bugünden itibaren sorgulamaya alınacak. Geminin tamamında yirminci saatten altıncı saate kadar sıkıyönetim uygulanacak. Bu uygulama, sorun çözülene kadar, geminin işleyişinde görevli olanlar hariç herkes için geçerlidir. Geminin güvenliği sağlanana kadar sefer durdurulmuştur."

"Sorgulama mı?" dedi Akos arkamdan. "Bu *işkencenin* kibarcası mı?"

Başımı salladım.

"Bu şakaya dâhil olanların kimlikleri hakkında herhangi bir şey biliyorsanız, bir an önce öne çıkıp bilgilendirme

yapmanız kendi yararınıza olacaktır,” diye devam etti Ryzek. “Bilgi sakladığı ya da sorgu sırasında yalan söylediği ortaya çıkanlar da Shotet halkının geleceği için cezalandırılacaktır. Sefer gemimizin ve içindeki herkesin güvenliği, benim için her şeyden üstündür.”

Akos kıkırdadı.

“Saklayacak bir şeyiniz yoksa korkacak bir şeyiniz de yoktur,” dedi Ryzek. “Galaksideki gezegenlere gücümüzü ve birliğimizi göstermeye devam edelim.”

Yüzü bir süre daha ekranda kaldıktan sonra çok iyi bildiğim Othyr dilinde haberlere geçildi. Tepes’in batısında su sıkıntısı yaşanıyordu. Shotet altyazısı hiç olmazsa bu haberde doğru çevrilmişti.

“Gücümüzü ve birliğimizi göstermek,” dedim, Ryzek’in sözlerini tekrarlayarak. Akos’a değil, daha çok kendime söylüyordum. “Seferin amacı şimdi bu mu oldu?”

“Başka ne olacaktı ki?”

Meclis, her gezegendeki kâhinlerin kırk gün içinde oylanması için birtakım şartlar üzerinde pazarlık etmeye devam ediyordu. Shotet altyazısı şöyle diyordu: “Meclis, kırk günlük bir sürede yapılacak kâhin seçimleri üzerinde yine diktatörce baskı kuruyor.” Bu da doğrudu ama önyargılıydı.

Kötü şöhretleriyle tanınan birkaç uzay korsanı, on beş yıl hapis cezasına çarptırılmıştı. Shotet altyazısı işe şöyle buyuruyordu: “Zold gelenekçilerinden oluşan bir grup, gereksiz yere

kısıtlayıcı Meclis kuralları hakkında konuştukları için on beş yıl hapis cezasına çarptırıldı.” Doğru olduğu söylenemezdi.

“Seferin amacı, akıma ve akımı kullanma ustalığına erişmiş olmayı hatırlatmak olmalıydı,” dedim sessizce. “Dini bir ayın, bizden öncekileri saygıyla anmanın bir yolu.”

“Anlattığın Shotet, benim gördüğüm Shotet değil,” dedi Akos.

Ateş saçan gözlerimi ona çevirdim. “Belki sadece görmek istediğini görüyorsunuzdur.”

“Belki ikimiz de sadece görmek istediğimizi görüyoruzdur,” diye karşılık verdi. “Endişeli görünüyorsun. Sence Ryzek seni rahat bırakacak mı?”

“İşler sarpa sararsa bırakmayacağından eminim.”

“Peki, yine yardım etmeyi reddedersen? Sana ne yapabilir?”

Derin bir iç çektim. “Anlamıyorsun. Annem çok sevilirdi. Ölümlüler arasında bir tanrıçaydı. Öldüğünde bütün Shotet yas tuttu. Sanki dünya yanıp kül olmuştu.” Kısa bir süreliğine gözlerimi yumup annemin yüzünü gözümün önüne getirdim. “Ona ne yaptığımı öğrenirlerse, beni paramparça ederler. Ryzek bunu çok iyi biliyor ve çaresiz kaldığında bana karşı kullanmaya devam edecektir.”

Akos’un alnı kırıştı. Öldüğümde ne hissedeceğini ilk defa merak etmiyordum. Benden nefret ettiğini düşünüyordum ama öte yandan bana her baktığında kaderini gördüğünden de emindim. Birlikte ne kadar zaman geçirirsek geçirelim, bir

gün uğruna öleceği Noavek bendim. Ve ben, onun hayatına degecek biri olduğuma inanamıyordum.

“Eh,” dedi. “O zaman öyle olmayacağını umalım.”

Hafifçe bana doğru dönmüştü. Aramızda sadece birkaç santim vardı. Eğitim ya da kahvaltı sırasında genellikle yakın dururduk ve ağrılarımı hafifletmek için bana dokunması gerekiyordu. O yüzden kalçası karnıma bu kadar yakinken, kolundaki damarları bu kadar yakından görürken rahatsız olmam tuhaftı.

Yine de tuhaf hissediyordum.

“Arkadaşın Suzao nasıl?” diye sordum gerilerken.

“Sabahları aldığı ilaca katsın diye Jorek’e biraz uyku iksiri verdim,” dedi.

“Jorek kendi babasına uyku ilacı mı verecek? İlginçmiş.”

“Evet. Eh, adamın öğle yemeğinde tabağının üstüne yığılıp yığılmayacağını göreceğiz. Belki beni arenaya davet edecek kadar öfkelenir.”

“Yerinde olsam, kendimi belli etmeden önce birkaç kez denerdim,” dedim. “Öfkelendiği kadar korkması gerekiyor.”

“Onun gibi bir adamın korktuğunu hayal bile edemiyorum.”

“Öyle deme. Hepimizin korkuları var.” Derin bir iç çektim. “Ama sanırım daha çok öfkeliyiz.”

Akım yavaş yavaş yeşilden maviye dönmüştü ve Ryzek seferi durdurduğu için henüz Pitha’ya inmemiştik. Galaksinin,

Meclis'in ulaşamayacağı kıyısına demir atmıştık. Sabırsızlık, geminin her yanını bir bulut gibi sarmıştı. İnzivaya çekildiğim kendi dairemde bile aynı havayı soluyordum. Bu sıralar odamdan nadiren çıkıyordum.

Ryzek, seferi sonsuza kadar bekletemezdi. Seferi iptal etmesi de mümkün değildi, yoksa yüz mevsimlik geleneği yıkan ilk hükümdar olurdu.

Yanında duracağıma söz vermiştim. Şimdi de saldırının üstünden günler geçmesine rağmen gözlem güvertesinde en yakın adamlarıyla birlikte yanında duruyordum. Güverteye girer girmez pencerelerden gördüğüm ilk şey, uzayın, devasa bir yaratığın ağzı gibi görünen karanlığıydı. Sonra kanlı parmaklarıyla bir fincan çayı elinde tutan Vas'ı gördüm. Kanı fark ettiğinde, mendilini çıkarıp sildi, sonra tekrar cebine tıktı.

"Acı hissetmediğini biliyorum Vas ama kendi bedenine özen göstermelisin," dedim.

Kaşlarını kaldırıp bana baktı, sonra fincanını bıraktı. Diğerleri salonun diğer ucunda toplanmıştı. Ellerinde bardaklarıyla duran küçük bir gruptu. Çoğu, lavabo giderindeki su gibi Ryzek'in etrafına toplanmıştı. Arkadaki karanlık uzay manzarasının önünde beyaz saçları neredeyse parlayan Yma Zetsyvis de aralarındaydı. Kadının vücudu gerginlikten kaskatı kesilmişti.

Onlar dışında salon boş sayılırdı. Siyah renkli yerler cıalanmıştı, duvar yerine sadece açılı camlar vardı. Bir an için hepimizin uzay boşluğuna çekileceği hissine kapıldım.

“Birbirimizi bu kadar zamandır tanıyoruz ama armağanım hakkında çok az şey biliyorsun,” dedi Vas. “Yemek ve içmek için sürekli saat kurduğumu, kırık kemik ve yaralar için sürekli vücudumu kontrol ettiğimi biliyor muydun?”

Acı çekme kabiliyetini yitirdiğinde Vas’ın başka neler kaybetmiş olabileceği hiç aklıma gelmemişti.

“O yüzden küçük yaralanmaları fazla takmıyorum,” diye devam etti adam. “Sürekli vücudunu kontrol etmek gerçekten çok yorucu.”

“Hımmm,” dedim. “Sanırım anlayabiliyorum.”

Birbirimize ne kadar zıt olduğumuza ilk kez şaşırmıyordum. Acının etrafına odaklanmış bu tezatlık bir şekilde bizi birbirimize benzetiyor, fiziğimizle ilgili büyük enerji sarf etmemize neden oluyordu. Başka ortak yanlarımızın olup olmadığını merak ettim.

“Ne zaman fark ettin?” diye sordum. “Ne oldu da fark ettin?”

“On yaşındaydım.” Vas duvara yaslanıp elini başından geçirdi. Saçları kısacık kesilmişti. Kulağının yakınında, muhtemelen farkına varmadığı birkaç jilet kesiği vardı. “Ağabeyinin hizmetine girmeyi kabul etmeden önce, normal bir okula gidiyordum. O zamanlar bir deri bir kemiktim, kolay hedeftim. Benden büyük çocuklar sürekli benimle uğraşırdı.” Gülümsedi. “Bir keresinde acı hissetmediğimi fark edince, onlardan birini öldüresiye dövdüm. Sonra bir daha bulaşmadılar.”

Tehlike karşısında bedeni tepki vermişti. Daha doğrusu *beyni* tepki vermişti. Aynı hikâyeyi paylaşıyorduk.

“Ben Kereseth’i nasıl görüyorsam, sen de beni öyle görüyorsun,” diye devam etti. “Akos nasıl senin küçük evcil hayvanınsa, sen de beni Ryzek’in evcil hayvanı olarak görüyorsun.”

“Bence hepimiz ağabeyimin hizmetindeyiz,” dedim. “Sen. Ben. Kereseth. Hepimiz aynıyız.” Ryzek’in etrafına toplanmış kalabalığa şöyle bir göz attım. “Yma neden burada?”

“Kocas ve kızı yüzünden şerefi lekelenen sonra mı demek istiyorsun?” diye sordu. “Söylentilere göre dört ayak üstünde, hatalarının affedilmesi için yalvarmış. Tabii abartı da olabilir.”

Yanından geçip diğerlerine yaklaştım. Yma’nın eli Ryzek’in kolundaydı, parmakları dirseğinden aşağı kayıyordu. Ağabeyimin kolunu çekmesini bekledim. İnsanlar ona dokunmaya çalıştığında hep kendini geri çekerdi. Ama kadının dokunuşuna izin veriyor, hatta bir parça ona yakın duruyordu sanki.

Kocasının ve kızının ölüm fermanını imzaladığı hâlde, dokunmak şöyle dursun, Yma onun yüzüne nasıl bakabiliyordu? Ryzek’in söylediği bir şeye nasıl güldüğünü izledim. Kaşları, acı çekiyormuş gibi kıvrılmıştı. *Belki de çaresizdir*, diye düşündüm. İki durumda da insanın kaşları böyle kıvrılıyordu.

Yma beni görüp de “Cyra!” diye ciyaklayınca herkesin bakışları bana döndü. Lety’ye yaptıklarından sonra zor olsa

da kadının gözlerinin içine bakmaya çalıştım. Bazen rüyamda Lety'yi gördüğümde, onu da görüyordum. Rüyalarım da Lety'nin cesedinin üstüne kapanıyor, ciğerlerini parçalarcasına haykırıyordu. "Uzun zaman oldu. Nasılsın?"

Bir an için Ryzek'le gözlerimiz birleşti.

"Cyra'yı özel bir göreve atadım," dedi Ryzek rahatça. "Kereseth'i gözünden ayırmayacak."

Benimle dalga geçiyordu.

"Genç Kereseth o kadar değerli mi?" diye sordu Yma, bana dönerek. Kendine has gülümsemesiyle bakıyordu

"Henüz net değil, görmek lazım," dedim. "Ama her şeyden önce o bir Thuvhe'li. Düşman hakkında bizim bilmediğimiz şeyler biliyor."

"Ah," dedi Yma alçak sesle. "Daha önce olduğu gibi sorgulara katılacağını sanıyordum, Cyra."

Midem bulandı.

"Ne yazık ki sorgularda keskin bir zekâya ve ayrıntılara dikkat eden bir beyne sahip olmak gerekiyor," dedi Ryzek. "Kız kardeşimde bu ikisi de hiç olmadı."

Sözleri canımı yaksa da aklıma verecek bir cevap gelmiyordu. Belki keskin bir zekâya sahip olmadığım konusunda haklıydı.

O yüzden akım-gölgelerimin vücuduma yayılmasına izin verdim. Sohbet konusu değiştiğinde de salonun diğer ucuna geçip dışarıda etrafımızı saran karanlığa baktım.

Galaksinin kıyısındaydık. Görebildiğim gezegen kırıntıları, Meclis'in pek rağbet göstermeyip dışarıda bıraktıklarıydı. Bunlara "ikincil gezegenler", daha çok da "kıyı" derdik. Annem Shotetler'e onları, bizimle aynı hukuk sorunlarını yaşayan kardeşlerimiz gibi görmelerini öğütlerdi. Babam, Shotetler'in kıyıda köşede kalmış halklardan çok daha üstün olduğunu söyleyerek bu fikre kaş çatardı.

Durduğum yerden sadece bir nokta gibi görünen bu gezegenlerden birini gördüm. Yıldız olmak için fazlasıyla büyüktü. Akım, parlak bir iplik gibi oraya doğru akıyor, gezegenin etrafını bir kemer gibi kuşatıyordu.

"P1104," dedi Yma Zetsyvis, fincanından bir yudum alırken. "Baktığın gezegenin adı."

"Oraya gittin mi?" Yanıma gelmesiyle gerilmiştim ama sesimi yükseltmeden konuşmaya çalıştım. Arkamızda, kuzen Vakrez bir şey söyleyince grup kahkahalarla güldü.

"Tabii ki gitmedim," dedi Yma. "Son iki Shotet hükümdarı, kıyı gezegenlere gitmeye izin vermedi. Haklı olarak, Meclis'in gözünde o gezegenlerle aramızda bir mesafe olmasını istiyorlardı. Ciddiye alınmak istiyorsak böylesi bir birliklelikle anılamayız."

Tıpkı bir Noavek yandaşı gibi konuşuyordu. Daha doğrusu Noavek savunucusu gibiydi. Ne söyleyeceğini iyi biliyordu.

"Doğru," dedim. "Eee... Anladığım kadarıyla sorgulardan henüz bir sonuç çıkmadı."

“Birkaç alt kademe asi ele geçirildi, evet, ama oyun kuru-
cularla ilgili bir gelişme yok. Ve maalesef, zamanımız dara-
lıyor.”

Zamanımız? Ağabeyimin en yakın çevresine kendini ne ka-
dar da rahat konumlandırmıştı. Belki gerçekten de ağabeyim-
den merhamet dilenmişti. Belki onun sevgisini kazanmanın
başka bir yolunu bulmuştu.

Düşüncesi bile ürperticiydi.

“Biliyorum. Akım neredeyse maviye döndü. Günden güne
değışiyor,” dedim.

“Aynen. O yüzden ağabeyinin birini bulması, kamunun
önüne çıkarması gerekiyor. Sefere ıkanların önünde gücünü
göstermesi gerekiyor. Tabii böylesi belirsiz zamanlarda strateji
büyük önem taşıyor.”

“Peki, zamanında birini bulamazsa, nasıl bir strateji uygu-
layacak?”

Yma tuhaf bir gülümsemeyle bana baktı. “Stratejiyi bildi-
ğini sanıyordum. Özel görevine rağmen ağabeyin seni bilgi-
lendirmedir mi?”

Nedense özel görevimin bir yalan olduğunu ikimizin de
bildiğı hissine kapıldım.

“Tabii,” dedim kuru bir sesle. “Ama bilirsin işte. Bazen
beynim fazlaca uyuştuğundan, birçok şeyi unutuyorum.
Muhtemelen bu sabah odamdan çıkarken ocağı söndürmeyi
bile unutmuş olabilirim.”

“Yağma zamanından önce ağabeyinin bir şüpheli bulmakta zorlanmayacağını düşünüyorum,” dedi. “Tek yapmaları gereken, isyanı iyice gözden geçirmek, öyle değil mi?”

“Suçu birinin üstüne mi yıkacak?” diye sordum.

Sırf ağabeyim bir günah keçisi arıyor diye suçsuz birinin ölmesi düşüncesi bile damarlarımın buz kesmesine neden oluyordu ve neden böyle hissettiğimden emin olamıyordum. Aylar, hatta haftalar önce bunu kendime hiç dert etmezdim. Ama Akos’un söylediği bir şey, yeni yeni aklıma giriyordu. Yaptığım şeyin kalıcı olması gerekmediğini söylemişti.

Belki değişebilirdim. Belki sadece değişebileceğime inanarak *değişmeye* başlamıştım.

İsyanın çıktığı gün, kaçmasına izin verdiğim tek gözlü kadını düşündüm. İstesem onu bulabilirdim, bundan adım gibi emindim.

“Ağabeyinin hâkimiyeti sağlaması adına küçük bir kayıp,” diye başını salladı Yma. “Hepimiz kendi iyiliğimiz için fedakârlıklar yapmak zorundayız.”

Dönüp ona baktım. “Sen ne tür fedakârlıklar yaptın?”

Bileğimi tutup sertçe sıktı. Bu kadar güçlü olduğunu bilmiyordum. Akım-armağanım muhtemelen canını yakıyordu ama bırakmadan beni kendine çekti. Nefesinin kokusunu alabiliyordum.

“Seni kan revan içinde ölürken izleme zevkinden kendimi mahrum bıraktım,” diye fısıldadı.

Bileğimi bıraktıktan sonra arkadaki grubun yanına giderken yine şen şakraklı. Sırtının ortasına kadar gelen açık renkli uzun saçları dümdüzdü. Arkadan bakıldığında, açık mavi elbisesine rağmen bembeyaz bir sütunu andırıyordu.

Sıkarak kızarmasına neden olduğu bileğimi ovuşturdum. Tuttuğu yer çürüyecekti, bundan emindim.

Mutfığa girdiğimde tıngırtılar aniden kesiliverdi. Noavek malikânesindekinden daha küçük seçilmiş bir grup hizmetkârımız sefer gemisinde çalışıyordu, bazılarının yüzleri tanıdık geldi. Armağanlarını da biliyordum. Bulaşıkçılardan biri ellerinden köpükler damlatarak kapları havada uçuruyor, aşçı yamaklarından biri gözleri kapalı bir şekilde bıçağı hareket ettirerek bir şeyler doğruyordu.

Otega başını soğutucuya uzatmıştı. Sessizlik olunca kadın doğrulup ellerini önlüğüne sildi.

“Ah, Cyra,” dedi. “Sessizlik sağlama konusunda üstüne yok.”

Çalışanlar böylesi bir lakaytlık karşısında donakaldı ama gülümsemekle yetindim. Otega’yı uzun süredir görmemiştim. Geçen mevsim bilgi konusunda artık onu geçtiğim için nadiren, o da karşılaşsaksak görebiliyordum. Yine de hiç sıkıntı yaşamadan eski sıcak ilişkimiz devam ediyordu.

“Benzersiz bir yeteneğe sahibim,” dedim. “Seninle özel konuşabilir miyim, lütfen?”

“Emirlerini rica gibi dile getirmekte de üstüne yok,” dedi Otega, kaşlarını oynatarak. “Gel benimle. Çöp odasında konuşmamızın zararı olmaz sanırım.”

“Zarar mı? Hep çöp odasında biraz zaman geçirmek *istemişimdir*,” derken dar koridordan arkadaki bir kapıya kadar onu takip ettim.

Oda o kadar pis kokuyordu ki yanan genzim yüzünden gözlerim yaşardı. Anladığım kadarıyla koku çürümüş meyve kabukları ve baharatlı bozuk et artıklarından geliyordu. Sadece ikimizin sığacağı kadar bir boş alan olduğundan dip dibe durduk. Hemen yanımızda çöp fırınına açılan devasa bir kapı vardı. İçerinin sıcaklığı kokuyu daha da beter hâle getiriyordu.

Ağzımdan nefes almaya özen gösterirken, birden eski öğretmenimin önünde ne kadar şımarık ve kolay etkilenen biri gibi görüldüğümü fark ettim. Tırnaklarım her zaman temizdi, beyaz gömleğim hâlâ bembeyazdı. Oysa daha gürbüz olması beklenirken yeterli beslenmediği için kilo alamayan bir kadın görünümündeki Otega’nın her yeri yemek lekeleriyle doluydu.

“Senin için ne yapabilirim, Cyra?”

“Senden bir iyilik istesem?”

“Nasıl bir iyilik olduğuna bağlı.”

“Sana bir şey sorarsa ağabeyime yalan söylemekle ilgili bir iyilik.”

Otega kollarını göğsünde kavuşturdu. “Ryzek’e yalan söylemeyi gerektirecek nasıl bir işin peşindesin?”

Derin bir iç çektim. İsyan gecesinde saldırganımdan aldığım bıçağı cebimden çıkarıp ona gösterdim.

“Kalkışma olduğunda, تنها bir koridorda biri canıma kas-tetti,” dedim. “Onu engellesem de... kaçmasına izin verdim.”

“Sen aklını mı kaçırdın?” diye sordu. “Akım aşkına, annen bile bu kadar merhametli değildi be kızım.”

“Ben... bunun önemi yok.” Bıçağı elimde çevirdim. Bantlanan kabzası hafif ve yumuşak olduğundan sahibinin parmaklarının izi kalmıştı. Benden daha küçük elleri olduğu kesindi. “Ama onu bulmak istiyorum. Düşürdüğü bu bıçakla onu bulabileceğini biliyorum.”

Otega’nın akım-armağanı, bildiğim en gizemlilerden biriydi. Nesnelere dokunarak, sahibini bulabiliyordu. Annemle babam, silahların sahiplerini bulmak için onu kullanırdı. Bir keresinde babamı zehirlemeye çalışan birini bulmuştu. Bazen bir nesne üzerinde birden fazla hak sahibi olduğunda, izleri okumakta zorlandığını söylerdi, ama zamanla ayrıntıları yorumlamayı öğrenmişti. Saldırganımı bulacak biri varsa, o da Otega’ydı.

“Ve ağabeyinin bundan haberi olsun istemiyorsun,” dedi.

“Ağabeyimin ona ne yapacağını çok iyi biliyorsun,” diye karşılık verdim. “Öldürmek hafif kalır.”

Otega dudaklarını büzdü. Otega’nın, ilk seferimizden önce annemin gözetimi altında becerikli parmaklarıyla saçlarımı

ördüğü gün hâlâ aklımdaydı. Âdığım gün kanlı çarşaf larımı yataktan topladımdaydı, çünkü annem artık hayatta değildi.

“Onu neden bulmak istediğini bana söylemeyeceksin, değil mi?”

“Hayır,” dedim.

“Bunun intikam almak istemenle bir alakası var mı?”

“Bak, buna cevap verirsem, sana onu neden bulmak istediğimi de söylemiş olurum, ki az önce bunu söylemek istemediğimi belirtmiştim.” Gülümsedim. “Hadi ama Otega! Kendi başımın çaresine bakabileceğimi biliyorsun. Sadece ağabeyim kadar zalim değilim.”

“Tamam, tamam.” Otega bıçağı elimden aldı. “Biraz zaman geçirmem gerekiyor. Yarın yasaklar başlamadan önce gel, seni sahibine götürüyüm.”

“Teşekkür ederim.”

Topladığım saçlarımdan kurtulan bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırırken, dokunduğu için canının yandığını saklamak için gülümsemeye çalıştım.

“Sen korkunç biri değilsin, kızım,” dedi. “Merak etme. Bunu çalışanlarıma söylemeyeceğim.”

BÖLÜM 17 AKOS

GALAKSİNİN KIYISINDA ÇOK FAZLA YILDIZ YOKTU. PENCEREDEN dışarı bakarken akım-gölgelerinin ne kadar sakinleştiğinden Cyra'nın bundan ne kadar hoşlandığını görebiliyordu. Oysa uçsuz bucaksız uzayın karanlığı onun tüylerini diken diken ediyordu. Ama akıma giderek yaklaşıyorlardı, o yüzden tavan-daki hologramın bir köşesi hafifçe morlaşmaya başlamıştı.

Akımın onları yönlendirdiği gezegen Pitha değildi. Araştırmacıların yanına gittiklerinde bunu öğrenmişlerdi. Araştırmacılara göre Ogra'ya, hatta belki P1104'e gitmeleri gerekirdi. Yine de Ryzek'in araştırmalara sadece formalite gözüyle baktığı açıktı. Cyra'nın dediğine göre, en kullanışlı ittifak olasılığı taşıyan gezegeni seçmişti.

Cyra'nın belli bir kapı çalma alışkanlığı vardı. Dört kez hafifçe vururdu. Akos artık başını kaldırmadan onun geldiğini anlayabiliyordu.

"Acele edelim, yoksa kaçıracağız," dedi.

“Hâlâ kasten gizemli davrandığının farkındasın, değil mi?” dedi Akos gülümseyerek. “Hâlâ *ne* kaçıracağımızı bilmiyorum.”

“Farkındayım, evet.” Cyra da gülümsedi.

Pastel mavi renkli elbisesinin kolları dirseklerinin hemen üstünde bitiyordu. Akos kolunu tutmak için uzandığında, kumaşın bittiği yere dokunduğundan emin oldu. Bu renk ona hiç yakışmıyordu. Sefer Festivali’nde giydiği mor elbise ya da koyu renkli antrenman kıyafetleriyle daha bir kendisi oluyordu. Ama öte yandan Cyra Noavek’in çekiciliği renklerden bağımsızdı ve Akos kızın bunu çok iyi bildiğinden emindi.

Görünen köyün kılavuzunu yalancı çıkarmaya çalışmaya gerek yoktu.

Akos’un daha önce hiç geçmediği koridorlarda sürekli yön değiştirerek hızla ilerlediler. Koridor duvarlarına asılmış tabelalar, yol çatallaşsa da navigasyon köşkünün gittiklerini söylüyordu. Birkaç dar merdiveni tırmandılar. Sonra Cyra elini duvarın üstündeki bir deliğe sokunca iki ağır kapı yavaşça açıldı. Şimdi karşılarında camdan bir duvar vardı.

Ve camın ötesi uzaydı. Yıldızlardı. Gezegenlerdi.

Ve akım, her saniye biraz daha büyüyor, biraz daha parlıyordu.

Camın önüne dizilmiş ekranların önünde düzinelerce insan çalışıyordu. Shotet zırhlarını andıran üniformaları temizdi: Kopkoyu bir lacivert, omuzlarda vatkalar ama sert Zırhlı

derisi yerine esnek lateks kumaş... Yaşça büyük bir adam Cyra'yı görünce eğilerek selam verdi.

"Bayan Noavek," dedi. "Sizi bu sefer görmeyeceğimi düşünmeye başlamıştım."

"Hayatta kaçırmam, Rotacı Zyvo," diye karşılık verdi Cyra. Sonra Akos'a dönüp ekledi: "Çocukluğumdan beri buraya gelirim. Zyvo, bu Akos Kereseth."

"Ah, evet," dedi yaşlı adam. "Hakkında bir iki hikâye duydum, Kereseth."

Sesindeki tınıya bakılırsa Akos onun bir iki hikâyeden fazlasını duyduğundan emindi, o yüzden gerildi ve hâliyle yanakları yine kızardı.

"Shotetler konuşmaya bayılır," dedi Cyra. "Özellikle kader bahşedilmiş olanlar hakkında."

"Doğru." Akos, ne diyeceğini bilemiyordu. Sonuçta kendisi de kader bahşedilmişlerden biriydi. Oysa kulağına şu anda çok aptalca geliyordu.

"Her zamanki yerinize geçebilirsiniz, Bayan Noavek," dedi Zyvo, eliyle camın önünü işaret ederek. Tavana kıvrılarak uzanan cam duvar karşısında kendilerini cüce gibi hissediyorlardı.

Cyra, ekranların da önündeki bir yere ilerledi. Etraflarındaki insanlar birbirlerine bağırarak sayılar ve koordinasyon bilgileri aktarıyordu. Akos neler olduğunu anlamakta zorlanıyordu. Cyra yere oturup, kollarıyla dizlerini sardı.

"Neden buraya geldik ki?"

“Biraz sonra gemi akımın içinden geçecek,” dedi Cyra sırıtarak. “İnan bana, hayatında böyle bir şey görmemiştir. Ryzek, en yakın destekçileriyle birlikte gözlem güvertesinde olacak ama misafirlerinin önünde çığlıklar atmayayım diye ben buraya gelmeyi tercih ediyorum. Bazen... çok güçlü olabiliyor. Göreceksin.”

Bu mesafeden bakıldığında akım, yağmur yerine renklerle kabarmış bir fırtına bulutunu andırıyordu. Galaksideki herkes akımın varlığını kabul ediyordu. Zaten her gezegenin yüzeyinden gözle görülebilen bir şeyi inkâr etmek saçma olurdu. Ama akım aynı zamanda, herkes için farklı anlamlar taşıyordu. Annesiyle babası, akımı tam olarak anlayamayacakları ruhsal bir rehber olarak görse de Akos birçok Shoter’linin akıma, hatta bazı mezheplerin akımı yönlendiren daha yüce bir varlığa tap-tığını da biliyordu. Bazıları bunun sadece doğal bir fenomen olduğunu düşünüyor, hiçbir yüce anlam yüklemiyordu. Akos, Cyra’ya akım hakkında ne düşündüğünü hiç sormamıştı.

Tam soracaktı ki biri bağırdı. “Hazır olun!”

Etraflarındaki herkes tutunacak bir yer bulup sımsıkı tutundu. Akımın yarattığı rengârenk bulut, önlerindeki camı kapladığında, Akos hariç herkes nefesini tuttu. Cyra’nın bedeni, uzay kadar kararmıştı. Akım-armağanıyla tezat oluşturan dişleri beyazdı, çenesini sıkmıştı ama gülüyormuş gibi görünüyordu. Akos ona dokunmak üzere uzandı ama kız başını iki yana salladı.

Camda şimdi parlak mavi sarmallar kıvranıyordu. Daha açık renkli ışık sarmaşıklarının yanı sıra neredeyse mor, bazen koyu lacivert dallar da uzanıyordu. Akım devasa boyutlardaydı, parlaktı ve her yerdeydi. Sanki tanrının kolları tarafından sarılmışlardı.

Bazıları ibadet edercesine ellerini yukarı kaldırdı, diğerleri dizlerinin üstüne çöktü. Birkaç kişi ellerini göğüslerine ya da midelerine götürmüştü. Bir adamın eli, akımın rengi gibi masmavi parlıyordu. Bir kadının başının etrafında fenzu benzeri minik küreler uçuşuyordu. Akım-armağanlar çıldırmıştı.

Akos'un aklına Tomurcuklanma geldi. Thuvhe'liler, ayinler konusunda Shotet halkı kadar *gösterişçi* değildi ama bir açıdan benzerlikler taşıyorlardı. Galaksideki bütün halklardan ayrı olarak sadece kendilerinin yaşadıklarını kutluyor ve bunu belli zamanlarda yapıyorlardı. Akıma, hatta akımın güzelliğine gösterdikleri saygı çok benzerdi.

Herkes Shotetler'in inançları gereği akımı uzayda takip ettiklerini bilirdi ama Akos şimdiye kadar, bunu anlayamamıştı. Belki öyle olması gerektiğini hissettikleri için akımı takip ettiklerini düşünüyordu. Oysa bu kadar yakından bakarken, *akımsız* bir hayatın hayal bile edilemeyeceğini anlıyordu.

Gerçi kendini onlardan ayrı görüyordu. Thuvhe'li olduğu, Shotetler'den farklı olduğu için değildi bu. Aradaki en önemli fark, onların akımın titreşimini hissetmesi, kendisinin ise hissetmemesiydi. Akım onun vücudundan geçmiyordu. Sanki

akımı hissedenler kadar gerçek biri değildi, sanki *canlı* bile değildi.

Bunları düşünürken Cyra elini uzattı. Akos, gölgeleri yatıştırmak için hemen ona dokundu ama kızın gözlerindeki yaşları görünce şaşırdı. Gözyaşlarının acıdan mı, yoksa hayranlıktan mı olduğunu söylemek zordu.

Sonra kız tuhaf bir şey söyledi. Nefesi kesilmişti, saygıyla konuşuyordu. “Tıpkı sessizlik gibisin.”

Geri döndüklerinde Cyra’nın dairesindeki ekranda Meclis haberleri dönüyordu. Akos, kızın ekranı kapatmayı unuttuğunu düşündü. Cyra banyoya girerken o da monitörü kapatmaya yöneldi. Ama daha düğmeye dokunamadan ekranın altındaki haber başlığını fark etti: *Kâhinler Tepes’te Toplandı.*

Hemen Cyra’nın yatağının kenarına oturdu.

Annesini görebilirdi.

Çoğu zaman annesiyle Cisi’nin artık gittiğini kendine hatırlatması gerekiyordu. Onları yine görme umuduna kapılmasından daha kolaydı. Kaderi çizilmişti. Ama bu yalana kendini bir türlü inandıramıyordu. Tüyotlarının hemen ötesinde olabiliyorlardı.

Görüntüler Tepes’tendi. Kendi buz gezegenlerine karşılık ateş gezegeni Tepes, güneşe en yakın gezegendi. Akos gezegen yüzeyinde yürümek için özel bir tulum giymek gerektiğini biliyordu. Tıpkı Hessa’da Matlaşma zamanında soğuktan don-

mamak için dışarı çıkılamadığı gibi. Bedeninin alevler içinde yandığını hayal bile edemiyordu.

“Kâhinler, toplantılarına kimsenin katılmasına izin vermiyor ama bu kayıt, son gemi ulaştıktan sonra yerli bir çocuk tarafından çekildi,” diye anlatıyordu ses, Othyr dilinde. Shotet dışında galaksideki birçok insan tarafından anlaşıldığı için Meclis yayınları genellikle Othyr dilinde yapılıyordu. İçeriden aldığımız bilgiye göre kâhinler, geçen hafta Meclis’in dayattığı yasal kısıtlamaları tartışacaklar. Bu arada Meclis’in bütün görüşmelerin kamuya açık olmasından yana olduğu biliniyor.”

Annesi hep Meclis’in kâhinlere karışmaya çalışmasından şikâyet eder, galakside söz geçiremedikleri tek grubun kâhinler olmasından rahatsız olduğunu söylerdi. Ve Akos, sonsuz çeşitliliğiyle gezegenlerin geleceklerinin ve kader bahşedilmiş ailelerin önemsiz bir şey olmadığını çok iyi biliyordu. *Belki kâhinleri biraz dizginlemenin kimseye zararı olmaz*, diye düşünürken, sanki bir şeylere ihanet ediyormuş gibi hissetti.

Ekranın altında, dış sesi Shotet diline çeviren harfleri pek tanıımıyordu. Öğrendiği iki kelime *kâhin* ve *Meclis*’ti. Cyra, *Meclis* kelimesindeki Shotet harflerinin Meclis tarafından tanınmadıkları için hırçınlık ifade ettiğini söylemişti. Thuvhe ve Shotet halkının paylaştığı gezegendeki ticaret, yardım, hatta seyahat konuları sadece Thuvhe yöneticileri tarafından karara bağlanıyor, Shotetler düşmanların insafına bırakılıyordu. Hınçlı olmaları boşuna değildi.

Suyun akmaya başladığını duydu. Cyra duş alıyordu.

Tepes görüntülerinde iki gemi vardı. Birincisinin Thuvhe gemisi olmadığı açıktı. Mükemmel panelleri ve kıvrımlarıyla Thuvhe gemisi olmak için fazlasıyla düzgündü. Ama diğeri havalandırma yerine sıcağa karşı soğutma sistemiyle kuşatılmış bir Thuvhe kızağına benziyordu. Akos bunları hep panjurlara benzetirdi.

Geminin kapısı açıldığında metalik bir tulum giymiş incecik bir kadın aşağı atladı. Akos başkalarını göremeyince, bunun bir Thuvhe gemisi olduğundan emin oldu. Sonuçta Thuvhe hariç, her ulus-gezegenin üç kâhini vardı. Eijeh tutsak olduğu ve düşen kâhin Shotet istilasında öldüğü için, geriye bir tek annesi kalıyordu.

Tepes göğünü dolduran güneş, gezegenin alevler içinde yanıyormuş gibi görünmesine neden oluyor, renkleri daha da canlılaştırıyordu. Sıcaklık, gezegen yüzeyinden dalga dalga yükseliyordu. Kâhinlerle toplantıya katılmak üzere manastıra doğru yürüyüşünden annesini tanıdı. Kadın biraz sonra bir kapıdan girince, aylardan birindeki kıtlıkla ilgili haber akmaya başladı.

Akos nasıl hissetmesi gerektiğini kestiremiyordu. Uzun zamandır ilk defa memleketini görüyordu. Ama gördüğü aynı zamanda olacakları bildiği hâlde ailesini uyarmamış bir kadındı. Hatta olaylar gelişirken ortalıkta bile görünmemişti. Kocasının ölmesine, düşen kâhinin kendini feda etmesine,

bugün artık Ryzek'in en güçlü silahı olan oğlunun kaçırılmasına göz yummuştu. Oysa teslim olabilirdi. *Kaderin içine edeyim*, diye düşündü Akos. Sözümlerine anneleriydi ve onları hiç umursamamıştı.

Cyra banyonun kapısını açtığında buharlar dışarı süzüldü. Saçlarını bir omzundan aşağı sarkıtmıştı. Bu sefer koyu renkli antrenman kıyafetlerini giymişti.

“Nedir bu?” diye sordu. Sonra Akos’un baktığı yere baktı. “Ah, sen... onu gördün mü?”

“Sanırım,” dedi Akos.

“Üzgünüm. Memleket özlemi çekmemeye çalıştığımı biliyorum.”

Memleket özlemi yanlış bir tanımlamaydı. *Kaybolmuş* demek daha doğru olurdu. Anlamadığı insanlar arasında, hiçliğin ortasında, Suzao Kuzar’ı dövüşlere izin verildiğinde öldürmek dışında ağabeyini evlerine geri götürme umudunu yitirmiş bir şekilde kaybolmuştu.

Cyra’ya bunları söylemek yerine, “Sen nereden biliyorsun?” diye sordu.

“Konuşmayı bildiğim hâlde Thuvhe dilini asla konuşmayız,” dedi Cyra. Bir omzunu kaldırdı. “Ben de aynı nedenlerden annemi hatırlatacak şeylerden uzak duruyorum. Bazen sadece... önüne bakmak, yoluna devam etmek en iyisidir.”

Başını eğerek banyonun kapısından çıktığında Akos onun aynaya bakıp çenesindeki sivilceyi sıkmasını seyretti. Alnından

ve boynundan damlalar süzölüyordu. Bunu hep yapıyordu ve Akos ancak farkına varıyordu. Cyra'nın alışkanlıklarını biliyordu. *Onu* çok iyi tanıyordu.

Ve ondan hoşlanıyordu.

BÖLÜM 18 | CYRA

“BENİ TAKİP ET,” DEDİ OTEGA, AYNI AKŞAM MUTFAĞIN DIŞINDA bulunduğumuzda. Asi kadının bıçağını sımsıkı elinde tutuyordu. Kabzadaki beyaz bantlar, parmaklarının arasından görünüyordu. Saldırğanımı bulmuştu.

Kapüşonumu başıma geçirip peşinden gittim. Tanınmayacak şekilde giyinmiştim, her yerim kapalıydı. Paçalarım botumun içindeydi, ceketimin kolları ellerimi örtüyordu, kapüşonum yüzümü gölgede bırakıyordu. Ryzek’inki gibi bütün kamu binalarında ve önemli odalarda yüzüm asılı olmadığından bütün Shotet’in beni tanıdığını söylemek doğru olmazdı ama yanağımda ya da kolumda akım-gölgelerimi seçtikleri anda, ben olduğumu anlardı. Bugün tanınmak istemiyordum.

Noavek kanadından ortak eğitim alanlarına, oradan da yüzme havuzuna girdik. Genç Shotetler, su gezegenine yaptığımız sefer için yüzmeyi öğreniyordu. Yanık ekmek kokan bir

kafeteryayı ve dizi dizi temizlik kilerlerini geçtik. Adımları yavaşlayıp Otega bıçağı daha sıkı kavradığında, neredeyse motor bölümüne kadar gelmiştik.

Bu kadar yakından motorların gürültüsü o kadar yüksekti ki konuşmaya kalksak birbirimizi duymak için bağırarak zorunda kalırdık. Her yer yağ kokuyordu.

Otega beni gürültüden uzaklaştırıp, yükleme bölmesine yakın teknisyen kanadına götürdü. Önümüzde uzanan dar koridorda, birkaç metrede bir üzerinde isimler yazılı kapılar diziliydi. Bazıları rengârenk fenzu ya da yanartaş fenerleriyle süslenmişti. Bazılarında motor şeması sayfaları üzerine çizilmiş karikatürler, bazılarında da aile ya da dostların bula-nık fotoğrafları vardı. Sanki Shotet olduğunu bildiğim hâlde bambaşka bir dünyaya girmiştim. *Keşke Akos burada olsaydı da görseydi*, diye düşündüm. Gördüklerinden hoşlanacağını adım gibi biliyordum.

Otega, koridorun sonunda fazla süslü sayılamayacak bir kapının yakınında durdu. Metal tabeladaki “*Surukta*” ismini, bir tutam tüyotu süslüyordu. Bir de başka bir dilde yazılmış, teknik bir kullanım kılavuzu görünen birkaç sayfa vardı. Tahminime göre Pitha dilindeydi. Kaçak eşya sayılırdı, çünkü yönetimin onayladığı çeviriler dışındaki diğer bütün dillerdeki dokümanlar yasaklanmıştı. Ama burada kimse bu yasakları takmıyormuş gibi görünüyordu. Ryzek Noavek için önemli olmamanın özgürleştirici bir yanı olduğu kesindi.

“Burada yaşıyor,” dedi Otega, bıçağın ucuyla kapıya dokunarak. “Ama şu anda burada değil. Bu sabah onu buraya kadar takip ettim.”

“O zaman bekleyeyim,” dedim. “Yardımanın için teşekkürler, Otega.”

“Benim için zevktir. Bence yeterince sık görüşemiyoruz.”

“E, ne zaman istersen ziyaret edebilirsin.”

Otega başını iki yana salladı. “Senin dünyanla benimkini birbirinden ayıran çizgi fazlasıyla kalın.” Bıçağı bana uzattı. “Dikkatli ol.”

Uzaklaşırken arkasından gülümsedim, sonra koridorun sonunda gözden kaybolduğunda saldırganımın kapısını açmayı denedim. Kilitli değildi. Çok fazla uzaklaştığını sanmıyordum, yakında gelirdi.

Oda, girdiğim en küçük yaşam alanlarından biriydi. Bir köşeye lavabo, diğerine ayaklar üzerine yerleştirilmiş bir döşek sıkıştırılmıştı. Yatağın altındaki devrilmiş kutudan kablolar, somunlar ve vidalar saçılmıştı. Duvardaki manyetik panoda, kullanmayı hayal bile edemeyeceğim kadar küçük birtakım aletler asılıydı. Ve yatağın yanında bir resim vardı.

Yakından bakmak için eğildim. Uzun sarı saçlı küçük bir kız, gümüş gibi parlayan saçları olan bir kadına kollarını dolamıştı. Hemen yanlarında dilini ağzının kenarından çıkarmış nanik yapan küçük bir oğlan çocuğu vardı. Arka planda çoğu açık renkli saçlarıyla birileri daha olsa da kim oldukları anlaşılmıyordu.

Surukta. Bu isim tanıdık mı geliyordu, yoksa kendimi mi kandırıyordum?

Kapı arkamdan açıldı.

Hatırladığım gibi ufak tefek, sıskacık bir şeydi. Üzerine bol gelen tek parça üniformasının düğmeleri beline kadar açıktı, altından kolsuz tişörtü görülebiliyordu. Parlak sarı saçlarını yüzüne düşmesin diye arkadan bağlamıştı ve gözünde bir bant vardı.

“Ne?..”

Parmakları iki yanında hızla gerildi. Arka cebinde bir şey vardı. Bir tür alet. Elini oraya götürmeye çalışırken çaktırmamaya çalışmasını izledim.

“Hadi durma, tornavidanı ya da cebindeki her neyse çek,” dedim. “Seni ikinci defa pataklamak çok hoşuma gidecek.”

Gözündeki siyah bant her an düşecekmiş gibi duruyordu. Yüzüne büyük geliyordu. Ama sağlam gözü, tıpkı saldırı anından hatırladığım gibi masmaviydi.

“Tornavida değil, vida anahtarı,” dedi. “Cyra Noavek’in mütevazı odamda ne işi var?”

Daha önce ismimi zehir gibi tükürerek söyleyenini hiç duymamıştım. Benimle ilgili düşünceleri gayet açıktı.

Yüzünde daha önce üzerinde çalışılmışa benzeyen bir şaşkınlık ifadesi vardı. Onu bulduğumdan bu kadar emin olmasam, şaşkınlığına kanabilirdim. Ryzek ısrarla aksini iddia etmesine rağmen, satır aralarını okumakta fena sayılmazdım.

“Adın?” diye sordum.

“Odama izinsiz girip bir de isim mi soruyorsun?” İçeri girip kapıyı ardından kapattı.

Omzuma geliyordu ama hareketleri güçlü ve kararlıydı. Yetenekli bir dövüşçü olduğundan şüphem yoktu. Muhtemelen asiler tam da bu yüzden onu bana göndermişti. Beni öldürmesini isteyip istemediklerini merak ediyordum. Gerçi artık bunun bir önemi kalmamıştı.

“Adını söylersen zamandan kazanırsın.”

“Teka Surukta o zaman.”

“Pekâlâ, Teka Surukta.” El yapımı bıçağı lavabonun kenarına bıraktım. “Sanırım bu sana ait. Geri vermeye geldim.”

“Ben... neden bahsettiğini hiç bilmiyorum.”

“Seni o gece ele vermedim, şimdi neden ele vereceğimi düşünüyorsun?” Onun gibi kamburumu çıkarmaya çalıştım ama böyle durmak bana göre değildi. Annemle babam bana dimdik durmayı, dizlerimi birleştirmeyi, kullanmadığım zaman ellerimi kavuşturmayı öğretmişti. Bir Noavek için sıradan bir sohbet söz konusu olamazdı, o yüzden sohbet etme sanatında kendimi bir türlü geliştirememiştim.

Kız bana artık kafası karışmış gibi bakmıyordu.

“Bir dahaki sefere bantlı... bir şey yerine işine daha çok yarayacak aletlerini kullanırsan, şansın belki yaver gidebilir,” dedim, duvarda asılı duran hassas aletleri başımla işaret ederek. “Hepsi sipsivri görünüyor.”

“Onlar çok değerli,” diye yanıt verdi Teka. “Benden ne istiyorsun?”

“Sanırım bu, senin ve asi arkadaşlarının nasıl insanlar olduğunuza bağlı.” Her yandan boru gıcirtısı ve damlama sesleri geliyordu. “Sorgular birkaç güne kadar bir sonuç vermezse, ağabeyim birilerini suçlayıp infaz edecek. Ve bu birileri muhtemelen masum olacak. Masum olmaları ağabeyimin umurunda bile değil.”

“Senin umursaman hayret verici,” dedi Teka. “Senin bir tür sadist olduğunu sanıyordum.”

Yanaklarıma çullanıp şakaklarıma doluşan akım-gölge-lerimle birlikte keskin bir sızı bütün yüzüme yayıldı. Göz ucumla elmacık kemiklerimdeki karartıyı görebiliyor, acıyla yüzümü ekşitmemek için kendimi tutuyordum. Sinüslerime korkunç bir ağrı saplanmıştı.

“Amacınızın ne olduğunu bilmiyorum ama eylemlerinizin olası sonuçlarını hesaba kattığınızı tahmin edebiliyorum,” dedim, benimle ilgili söylediklerini duymazdan gelerek. “Oysa ağabeyimin seçtiği masum birileri, bu riski hesaplama şansına hiç sahip olmayacak. Sırf Ryzek Noavek’e bir eşek şakası yapmak istediğiniz için hayatlarından olacaklar.”

“Eşek şakası mı?” dedi Teka. “Gerçeği kavramak senin için bir eşek şakası mı? Ağabeyinin yönetim anlayışını sarsmak? Geminin yönetiminde olduğumuzu göstermek? Bütün bunlar sence eşek şakası mı?”

“Bizim açımızdan öyle, evet,” dedim. Akım-gölgeler kolumu tırmanıp omzuma çöreklenirken Teka, tek gözüyle beyaz gömleğimin altındaki karaltıları izliyordu. İlk olarak sözlerime devam ettim, “Masum birinin ölmesini umursuyorsanız, bence günün sonuna kadar gerçek bir isim verin. Umursamıyorsanız, Ryzek’in hedefini seçmesine seyirci kalacağım. Benim için hava hoş. Her şey size bağlı.”

Kız kollarını göğsünde kavuşturdu ve omuzlarını kapıya dayadı. “Eh, sıçtık o zaman,” dedi.

Birkaç dakika sonra bakım tüneline Teka Surukta’nın peşinden yükleme bölmesine doğru ilerliyordum. Her gürültüde, her gıcırda yerimde zıplıyordum ki geminin başka yerlerinde bu kadar gerildiğimi hatırlamıyordum. Burası gürültülüydü, ama neyse ki geminin kalabalığından uzaktık.

Yükseltilmiş metal platforma çıktık. Karınlarını çektiklerinde zayıf iki kişinin birlikte ancak yan yan yürüyebilecekleri genişlikteydi. Makinelerin, su tanklarının, fırınların ve geminin yaşanabilir bir yer olmasını ve hareket etmesini sağlayan akım motorlarının üstündeydik. Çarklar ve borular arasında yolumu kaybetsem, buradan bir daha çıkamayacağımı düşünüyordum.

“Beni insanlardan uzaklaştırıp öldürmeyi planlıyorsan, işinin hayal edemeyeceğin kadar zor olacağını hatırlatmak isterim,” dedim.

“Önce neyin peşinde olduğunu öğrenmeyi tercih ederim,” diye karşılık verdi. “Sandığım gibi biri olmayabilirsin.”

“Kim sandığımız gibi biri ki zaten?” dedim kederle. “Sanırım geminin ışıklarını devre dışı bırakmayı nasıl becerdiğinizizi sorsam, boşuna konuşmuş olurum.”

“Yooo, gayet kolaydı.” Teka durup avucunu duvara dayadı. Gözünü yumduğunda, üstümüzde metal kafes içindeki ışık titreşti. Önce bir kez, sonra üç kez. Bana saldırdığında duyduğum ritim.

“Akımla çalışan her şeyi etkileyebiliyorum,” dedi Teka. “Bu yüzden teknisyen oldum. Ne yazık ki ışık oyunum sadece sefer gemisinde işe yarıyor, çünkü Voa’daki ışıklar genellikle fenzu ya da yanartaş. Onlara pek bir şey yapamıyorum.”

“O zaman sefer gemisinden çok hoşlanıyor olmalısın.”

“Bir açıdan öyle sayılır,” dedi. “Ama dolap büyüklüğünde bir odada yaşıyorsan, koskoca gemi bir parça klostrofobi yaratabiliyor.”

Açık bir alana vardık. Üstünde durduğumuz oksijen dönüştürücü ızgaralardan biri boyumun üç, cüssemnin iki katıydı. Salgıladığımız karbondioksitleri geminin havalandırmasından çekip işleminden geçiriyor, anlayamayacağım kadar karmaşık bir yöntemle oksijene dönüştürüyordu. Son seferimizde konuyla ilgili bir kitap okumaya çalışmışım ama dili benim için fazlasıyla teknikti. Sonuçta her konuda ustalaşmam gerekmiyordu.

“Burada kal,” dedi kız. “Gidip birini getireceğim.”

“Burada kalmak mı?” desem de çoktan gitmişti.

Izgaranın üstünde dururken sırtımda minik ter damlaları birikiyordu. Kızın ayak seslerini duyabiliyordum ama yankılandığı için hangi yönde ilerlediğini kestiremiyordum. İsyan gecesi yarım kalan işini bitirmek üzere yanında bir çeteyle birlikte mi geri dönecekti? Artık beni öldürmekle ilgilenmediğini söylerken samimi miydi? Güvenliğimi hiç düşünmeden kendimi bu durumun ortasına atmıştım ve bir sürü suçlu saklanırken masum birinin ölmesini izlemeyi istememem dışında neden böyle bir şey yaptığımdan ben bile emin değildim.

Metal basamaklardaki hışırtıları duyduğumda arkamı dönmünce bana doğru gelenin uzun ince, yaşlıca bir kadın olduğunu gördüm. Uzun saçları, yeni bir kızağın yan panelleri kadar parlaktı. Onu Teka’nın odasındaki resimden hatırladım.

“Merhaba, Bayan Noavek,” dedi. “Benim adım Zosita Surukta.”

Kadın kızıyla aynı üniformayı giymiş, ayak bilekleri ortada kalacak şekilde paçalarını kıvrırmıştı. Hayatı boyunca kaç çatismaktan olsa gerek alnında derin kırışıklıklar vardı. Zarif ve tehlikeli duruşuyla bana bir şekilde annemi anımsatıyordu. Gözümü korkutmak hiçbir zaman kolay olmamıştı, ama Zosita bu konuda başarılıydı. Gölgelerim nefes gibi, damarlarımdaki kan gibi daha hızla vücudumu dolaşmaya başladı.

“Sizi bir yerden tanıyor muyum?” dedim. “Adınız yabancı gelmiyor.”

Zosita başını kuş gibi havaya dikti. “Daha önce Cyra Noavek’le tanışmış olabileceğimizi hiç sanmıyorum.”

Ona inanmakta zorlanıyordum. Gülümsemesinde tuhaf bir şey vardı.

“Tek neden burada olduğumu söyledi mi?” dedim.

“Evet,” dedi kadın. “Gerçi henüz teslim olacağımı bilmiyor.”

“Ondan bir isim istediğimde...” dedim zorla yutkunarak. “Annesinin...”

“Hepimiz eylemlerimizin sonuçlarıyla yüzleşmeye hazırız,” dedi Zosita. “Saldırı için bütün sorumluluğu üstüme alacağım ve Shotet sürgünü olduğum için herkes inanacak. Shotet çocuklarına Othyr dilini öğretiyordum.”

Yaşı büyük Shotetler’den bazıları hâlâ başka dilleri biliyorlardı. Çünkü o zaman bu dilleri konuşmak yasak değildi. Babamın ya da daha sonra Ryzek’in bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu. İnsanların öğrendikleri bir şeyi unutmalarını sağlayamazdın. Bazılarının ders verdiğini, bu yüzden sürgün edildiğini biliyordum ama biriyle yüz yüze geleceğim hiç aklıma gelmemişti.

Kadın bu sefer başını yana yatırdı.

“Tabii hoparlörlerden duyulan ses de benimdi,” diye ekledi.

“Siz...” Boğazımı temizledim. “Ryzek’in sizi öldüreceğini biliyorsunuz. Herkesin gözü önünde idam edeceğinin farkındasınız.”

“Farkındayım, Bayan Noavek.”

“Peki.” Akım-gölgelerim vücudumun belli noktalarına yoğunlaşırken yüzümü ekşittim. “Sorguya girmeye de hazır mısınız?”

“Teslim olduğumda sorguya gerek kalmayacağını düşünmüştüm.” Kaşlarını kaldırıp bana baktı.

“Sürgün kolonisiyle ilgili endişeleri var. Öncesinde sizden alabildiği bütün bilgileri almaya çalışacaktır. Yani şeyden önce...” İdam kelimesi boğazıma bir yumruk gibi oturuyordu.

“Beni öldürmeden önce,” diye sözümü tamamladı Zosita. “Vay canına, Bayan Noavek. Bu kelimeyi söylemekte bile zorlanıyorsunuz. Bu kadar mı yumuşak kalplisiniz?”

Gözleri bileğimdeki zırha kaydı.

“Hayır, değilim,” diye çıkıştım.

“Hakaret etmek istemedim,” dedi Zosita, daha nazik bir sesle. “Yumuşak kalpler, bu evreni yaşanmaya değer kılıyor.”

Nedense mutfağa geçerken bana sürtündüğü için gayriih-tiyari Thuvhe dilinde fısıldayarak özür dileyen Akos aklıma düştü. O gece nazik sözlerini, dilime dolanmış bir şarkı gibi tekrar tekrar düşünmüştüm. Şimdi bile ezberimdeydi.

“Anne kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu biliyorum,” dedim. “Hiç tanımadığım asiler bile olsa kimsenin başına gelmesini istemem.”

Zosita başını iki yana sallarken küçük bir kahkaha attı.

“Ne?” dedim, savunmaya geçerek.

“Ben... annen öldüğünde kutlama yapmıştım,” dedi. Buz kesmiştim. “Babanın ölümünde olduğu gibi ağabeyinin ölümünü de kutlayacaktım. Belki sen öldüğünde bile sevinirdim.” Parmaklarını metal tırabzanda dolaştırdı. Birkaç dakika önce orada olan kızının parmak izlerini temizlediğinden emindim. “En kötü düşmanın ailesi tarafından sevildiğini fark etmek çok tuhaf bir his.”

Annemi tanı mıyordun, diye hırlamak istiyordum. Sanki bu kadının Ylira Noavek hakkındaki düşüncelerinin ne şimdi ne de başka zaman bir önemi olacaktı gibi. Ama Zosita, âdeta bir gölge gibi zihnimde silikleşmişti bile. Şu anda kaderinin yolunu tutmuştu. Peki, ne için? Ağabeyime isabetli bir darbe indirdiği için mi? Saldırıda iki asi, Vas’ın elinde can vermişti. Onların *hayatına* değer miydi?

“Gerçekten buna değer mi?” diye sordum, kaşlarımı çatarak. “Bunun için hayatınızı kaybetmeye değer mi?”

Tuhaf gülümsemesi hâlâ oradaydı.

“Ben Shotet’ten kaçtıktan sonra ağabeyiniz, ailemden geri kalanları evine davet etti,” dedi. “Güvenli bir yer bulur bulmaz çocuklarımı yanıma alacaktım ama ağabeyiniz benden önce davrandı. En büyük oğlumu öldürdü, hiçbir suçu olmadığı hâlde kızımın gözünü aldı.” Tekrar bir kahkaha attı. “Ve görüyorum ki bu sizi şaşırtmıyor bile. Kuşkusuz daha büyük kötülüklerine tanık olmuşsunuzdur. Babanız da az değildi. Evet, buna değer. Ağabeyinizin dalkavuşunu etkisiz

hâle getirmeye çalışırken ölen iki cana da değer. Anlamanızı beklemiyorum.”

Uzunca bir süre öylece karşılıklı dururken, sessizliği sadece etrafımızdaki boru ve uzaktan gelen ayak sesleri bölüyordu. Kafam fena hâlde karışmıştı, çok yorgundum, akım-gölgele-
rim vücudumun çeşitli yerlerine saldırırken yüzümü ekşittiği-
mi ya da irkildiğimi saklamaya bile üşeniyordum.

“Sorunuzun cevabına gelince... evet, sorguya girmemde bir sakınca yok,” dedi Zosita. “Yalan söyleyebilir misiniz?” Sırtıttı. “Sanırım aptalca bir soru oldu. Yalan *söyleyecek* misiniz?”

Duraksadım.

Ne zaman asilere yardım eden birine dönüşmüştüm? Daha az önce bu kadın, ölümüme sevineceğini söylemişti. En azından Ryzek, yaşamamı istiyordu. Ağabeyimi devirdiklerinde asiler bana ne yapardı?

Nedense umurumda değildi.

“*Yalan söylemekte, gerçekleri söylemekten daha ustayım,*” dedim. Kaçamak gezilerimizden birinde Otega’yla bir binanın yanında otururken okuduğum bir şiirden alıntı yapıyordum. *Ben bir Shotet'im. Kırık bir cam parçası kadar keskin, bir o kadar da kırılganım. Yalan söylemekte, gerçekleri söylemekten daha ustayım. Bütün galaksiyi görsem de görmezden gelmeyi bilirim.*

“Gidip biraz yalan söyleyelim o zaman,” dedi Zosita.

BÖLÜM 19 | AKOS

AKOS, SEFER GEMİSİNDEKİ KÜÇÜK ODAKINDA, OCAĞIN ÜSTÜNDEKİ kabın üzerine eğilip sarı dumanları içine çekti. Bir an gözünün önündeki her şey bulanıklaştıkça, başı ağır ağır tezgâha doğru düştü. Neredeyse başını çarpıyordu ki kendine geldi.

Yeterince güçlü, diye düşündü. Güzel.

Daha hızlı etki etmesini sağlamak için hazırladığı karışımı güçlendirmek üzere Cyra'dan biraz sendes yaprağı sağlamasını istemesi gerekmişti. Ve işe yaramıştı. Bir gece önce denemiş, ilacı aldıktan kısa bir süre sonra uykuya daldığında okumakta olduğu kitap elinden kayıp yere düşmüştü.

Karışımın soğuması için ocağın altını söndürdü, sonra kapı tıklanınca irkildi. Saate baktı. Thuvhe'de olsa çevresindeki dünyanın ritmine yabancılık çekmezdi. Matlaşma zamanı hava kararır, Uyanış zamanı aydınlanırdı. Bunu hep gözün açılıp kapanmasına benzetirdi. Burada, gün batımı ve gün do-

ğumu olmadığından, sürekli saate göz atmak zorunda kalıyordu. On yedinci saat olmuştu. Jorek zamanı demekti.

Kapıyı açtığında koridor nöbetçisi şüpheli gözlerle ona bakıyordu. Jorek adamın hemen ardındaydı.

“Kereseth,” dedi nöbetçi. “Bu seni görmeye geldiğini söylüyor?”

“Evet,” dedi Akos.

“Ziyaretçi kabul edebildiğini bilmiyordum,” dedi adam pis sırıtarak. “Sonuçta kendi dairende yaşamıyorsun, öyle değil mi ya?”

“Adım Jorek *Kuzar*,” dedi Jorek, soyadını özellikle vurgulayarak. “O yüzden. Önümden çekil.”

Nöbetçi kaşlarını kaldırıp Jorek’in tamirci üniformasına baktı.

“Adamı rahat bırak, *Kuzar*,” dedi Akos. “Dünyanın en sıkıcı işini yapıyor: Cyra Noavek’i koruyor.”

Bitkisel mal kokularının süzüldüğü küçük odasına döndü. İlaç gibi kokuyordu. Parmağını sıvıya daldırıp sıcaklığını kontrol etti. Hâlâ sıcaktı ama şişeye aktarabileceği kadar soğumuştur. Parmağına bulaşan karışımı pantolonuna sürdü, çünkü derisine nüfuz etmesini istemiyordu. Ardından çekmecede temiz bir şişe arandı.

Jorek eşikte durmuş onu izliyordu. Hep yaptığı gibi elini yine ensesine götürmüştü.

“Ne?” dedi Akos. Bir damlalık alıp sıvıya daldırdı.

“Hiç, sadece... Cyra Noavek’in odasını böyle beklemiyordum,” dedi Jorek.

Akos homurdandı. O da böyle hayal etmemişti. Sarı iksiri, damlalıkla şişeye sıktı.

“Gerçekten de aynı yatakta uyumuyormuşsunuz,” diye devam etti Jorek.

Yanakları yanmaya başlayan Akos öfkeli gözlerle ona baktı. “Hayır. Neden?”

“Dedikodular.” Jorek omuz silkti. “Yani sonuçta birlikte yaşıyorsunuz. Sürekli birbirinize dokunuyorsunuz.”

“Ağrılarını hafifletmeye yardım ediyorum,” dedi Akos.

“Dahası kaderinde Noavekler için öleceğin yazıyor.”

“Neredeyse unutmuştum. Hatırlattığın için teşekkürler,” diye terslendi Akos. “Yardı mı istiyor musun, istemiyor musun?”

“Ah, evet. Kusura bakma.” Jorek boğazını temizledi. “Eee, aynı planı mı sürdürüyoruz?”

Planı daha önce bir kez işletmişlerdi. Jorek, Suzao’ya uyku hapını gizlice vermiş, kahvaltının ortasında yığılıp kalmasına neden olmuştu. Adam şimdi diken üstündeydi, sürekli kendisini uyuşturup insanların önünde küçük düşüren kişiyi arıyordu. Akos, Suzao’yu kısa sürede kendisini ölümüne dövüş düellosuna davet ettirecek kadar öfkeli edebileceğini anlamıştı, sonuçta adam mankafanın tekiydi ama işi şansa bırakmaya niyeti yoktu, o yüzden emin olmak adına Jorek’in babasına iksiri vermesini sağlamıştı. Yağmadan sonra Akos suçu üstüne

aldığında Suzao'nun öfkeden köpürüp onu arenaya davet etmesini umuyordu.

“Yağmadan iki gün önce bunu ilacına karıştır,” dedi. “Kapısını hafifçe aralık bırak ki biri çaktırmadan içeri girdi sansınlar, yoksa senden şüphelenmeye başlar.”

“Tamam,” dedi Jorek, Akos'tan şeyeyi alıp başparmağıyla tıpasını kontrol ederken. “Sonra da...”

“Sonrası bende,” diye onun sözünü kesti Akos. “Yağmadan sonra, onu uyuşturanın ben olduğumu söyleyeceğim. Bana meydan okuyacak ve ben de... işi bitireceğim. Dövüş yasağının kalktığı ilk gün. Tamam mı?”

“Tamam.” Jorek sertçe dudaklarını ısırıldı. “Güzel.”

“Annen iyi mi?”

“Şey...” Jorek bakışlarını kaçırıp Cyra'nın kırıksık çarşaflarına ve yatağın üstünde asılı duran yanartaş fenerlerine baktı. “Üstesinden gelecek. Evet.”

“Güzel,” dedi Akos. “Gitsen iyi olur.”

Jorek, küçük şeyeyi cebine attı. Köşede durup parmak uçları yapış yapış olana kadar parmaklarını tezgâha sürtmesinden sanki gitmek istemiyormuş gibi görünüyordu. Ne Akos ne de Cyra temizlikle ilgileniyordu.

Sonunda delikanlı kapıyı açtığında Eijeh ve Vas içeri girmeye hazırlanıyordu.

Eijeh uzayan saçlarını arkasında toplamıştı, yüzü iyice zayıflamıştı. Aralarında sadece iki mevsim olmasına rağmen

Akos'tan en az on mevsim *yaşlı* görünüyordu. Akos onu görür görmez, kaptığı gibi kaçmamak için kendini zor tuttu. Sonuçta galaksinin kıyısında şehir büyüklüğünde bir uzay gemisindeydiler, istese de bir yere kaçamazlardı. Bu sıralar asla ulaşamayacağı şeyler istemekte üstüne yoktu.

“Jorek,” dedi Vas. “Seninle karşılaşmak ne büyük bir sürpriz. Burada ne işin var?”

“Akos’la antrenman yapıyoruz,” dedi Jorek, hiç tereddüt etmeden. İyi bir yalancıydı. Çevresindeki *bu* insanlara, yetiştiği aileye bakılırsa bu hiç de şaşırtıcı değildi. “Tekrar ne zaman çalışabileceğimizi sormak için uğramıştım.”

“Antrenmanmış.” Vas bir kahkaha attı. “Kereseth’le? Sahi mi?”

“Herkesin bir hobiye ihtiyacı var,” dedi Akos, önemli bir şey değilmiş gibi. “Belki yarın çalışabiliriz, Jorek. Şu anda bir karışım hazırlıyorum.”

Jorek el sallayıp çıktı. Koşarcasına çıktı demek daha doğru olurdu. Akos onun köşeyi dönmesini bekledi, sonra Eijeh’le Vas’a baktı.

“Bunu yapmayı valide mi öğretti?” dedi Eijeh, başıyla ocağın üstünde tüten sarı dumanları işaret ederek.

“Evet.” Ağabeyinden çekinmesini gerektirecek hiçbir şey olmadığı hâlde Akos titrediğini, yanaklarının yandığını hissedebiliyordu. “*Annem* öğretti.” Eijeh, annelerine hayatı boyunca hiç *valide* dememişti. Bu daha çok şımarık Shissa ya da Shotet çocuklarının diliydi, Hessa çocuklarının değil.

“Seni kaderine hazırlamış olması büyük incelik. Ne yazık ki aynı ihtiyacı benim için hissetmedi.” Eijeh odaya girip parmaklarını düzgün örtülerin, düzgünce dizilmiş kitapların üstünde dolaştırdı. Bir anlamda silinmeyecek izler bırakıyordu. Belinden bıçağını çekip avucunda çevirdi, sonra başparmağıyla tuttu. Ryzek’in de aynı şeyi yaptığını görmese Akos ağabeyinin kendisini tehdit ettiğini düşünürdü.

“Belki böylesi bir geleceği öngörmemişti.” Akos buna kendisi de inanmıyordu. Ama başka ne diyeceğini de bilememişti.

“Biliyordu. Öngördüğünü biliyorum. Bir uzgörümde onun konuştuğunu gördüm.”

Eijeh daha önce Akos’a hiç uzgörülerinden bahsetmemişti. Zaten öyle bir fırsatları da olmamıştı. Akos hayal bile edemiyordu. Gelecek, şimdiki zamanı şekillendiriyordu. O kadar çok olasılık vardı ki son derece baş döndürücü olabiliyordu. Aileni görmek, ama gördüklerinin gerçekleşip gerçekleşmeyeceğini kestirememek, onlarla konuşamamak...

Gerçi Eijeh sanki artık bunları pek kafaya takmıyordu.

“Eh,” dedi Akos. “Eve dönüp ona sorabiliriz.”

“Ben burada iyiyim,” diye karşılık verdi Eijeh. “Buraya nasıl... yerleştiğine bakılırsa, sanırım sen de hâlimden memnunsun.”

“Tıpkı onun gibi konuşuyorsun,” dedi Akos. “Farkında mısın? Tıpkı babamızı öldüren Ryzek Noavek gibi konuşuyorsun. Annemden dilediğin kadar nefret et ama babamdan nefret edemezsin.”

Eijeh'in gözleri bulandı. Boş bakmıyordu, daha çok uzaklara dalmış gibiydi. "Ben ondan... Babam hep isteydi. Hiç evde olmazdı."

"Hep evdeydi." Akos, ağzında çürümüş gibi bu iki kelimeyi tükürürcesine söylemişti. "Yemek hazırlardı. Ödevlerimizi kontrol ederdi. Hikâyeler anlatırdı. Hatırlamıyor musun?"

Ama sorusunun cevabını zaten biliyordu. Cevap, Eijeh'in boş bakan gözlerindeydi. Tabii... *tabii ki* Ryzek, Eijeh'den babalarıyla ilgili anılarını almıştı. Babasından öylesine korkmuş olmalıydı ki Ryzek başkalarının anılarını çalmaktan geri kalmamıştı.

Akos daha farkına bile varmadan yumruklarıyla Eijeh'in gömleğini kavradı ve bütün gücüyle duvara yasladı. Raflardaki şişeler devriliyordu. Akos'un ellerindeyken ağabeyi gerçekten küçük görünüyordu. O kadar hafifti ki kolaylıkla havaya kaldırılabilirdi. İşte bu şaşkınlıkla Akos, onu tuttuğu kadar çabuk bıraktı.

Ben ne zaman bu kadar büyüdüm, diye düşünüyordu, kalın parmaklarına bakarken. Babası gibi parmakları uzundu ama daha kalındı. İnsanların canını yakabilecek kadar kalın...

"Sana acımasızlığını da öğretmiş," dedi Eijeh, gömleğini düzeltirken. "Bir şeyi hatırlayamadığımda, beni silkeleyerek hatırlatabileceğini mi sanıyordun?"

"Başaracağımı bilsem şimdiye çoktan denemiştim." Akos geriledi. "Babamızı hatırlaman için her şeyimi verirdim." Arkasını

dönerken, Jorek'in yaptığı gibi elini ensesinde dolaştırdı. Artık Eijeh'e bakamıyor, odasında duran bu iki adamın varlığına katlanamıyordu. "Buraya neden geldin? Bir şey mi istiyorsun?"

"Buraya iki şey için geldik," dedi Eijeh. "Birincisi, zihin açıcı buzçiçeği karışımı. Bazı uzgörülerimi daha net görmem gerekiyor. Nasıl yapılacağını biliyorsundur diye düşündüm."

"Demek Ryzek henüz akım-armağanını elinden almadı."

"Galiba şimdiye kadarki yardımlarımdan yeterince tatmin olmuş durumda."

"Gücünü elinden almak yerine sana güvenmekle yetineceğini sanıyorsan kendini kandırıyorsun," dedi Akos sessizce. Bacakları güçten kesildiği için tezgâha yaslandı. "Bununla da yetineceğini sanmıyorum ya neyse. Şu buzçiçeği karışımına gelince... eh, sana Ryzek Noavek'in Thuvhe'ye karşı kullanabileceği hiçbir şey vermeye niyetim yok. Ölürüm daha iyi."

"Zehir beynini bulandırmış," dedi Vas. Akos ona baktığında, adam parmağını bıçağının ucuna bastırıyordu.

Vas'ın orada durmuş, onları dinlediğini neredeyse unutmuştu. Onun sesini duyunca yüreği göğsünde kapana kısılmış bir kuş gibi çırpındı. Gözlerini kırıştıtırırken tek görebildiği, Thuvhe'deki evlerinde babasının kanını pantolonuna silen Vas'tan başkası değildi.

Adam, artık azalmaya başlamış sarı dumanı koklamak için ocağa yaklaştı. Bir an için eğildi, sonra ani bir hareketle bıçağın ucunu Akos'un boğazına dayadı. Kalbi deli gibi atsa da

Akos kıpırdamamak için kendini zor tutuyordu. Metalin sivri ucu buz gibiydi.

“Kuzenim kısa süre önce zehirlendi,” dedi Vas.

“Kuzenlerinin çobanı değilim,” diye karşılık verdi Akos.

“Bahse girerim Suzao Kuzar’ın çobanlığını yapıyordur,” dedi bu sefer Vas. “Baban son nefesini verirken o da oradaydı.”

Akos, yan gözle Eijeh’e bakarken... ne umuyordu ki? Ağabeyinin onu savunmasını mı? Babası bir hiç uğruna ölmüş gibi konuşan Vas’a tepki göstermesini mi?

“Cyra uykusuzluk çekiyor,” dedi, elleri iki yanında bir şeyler aranırken. “Uyuması için güçlü bir ilaca ihtiyaç duyuyor. Ben de hazırlıyorum.”

Bıçağın ucu derisine daha da battı. Tam Ryzek’in açtığı yara izinin üstündeydi.

“Vas,” dedi Eijeh. Sesi sanki biraz aksiydi. Öfkelenmiş miydi? Ama bu aptalca bir umut olurdu. “Onu öldüremezsin, Ryzek buna izin vermez. Oyun oynamayı bırak.”

Adam homurdanıp bıçağı geri çekti.

Akos’un vücudu rahatlamayla birlikte sızlamaya başlamıştı. “Nefret ettiğiniz insanlara daha çok acı çektirmek üzere kutladığınız Shotet bayramı falan mı bugün?” Ensesindeki buz gibi ter damlalarını sildi. “Eh, ben kutlama yapacak havada değilim. Beni yalnız bırakın.”

“Hayır, bayram değil ama itirafta bulunan bir asinin sorgusuna tanıklık etmek üzere çağrıldın,” dedi Vas. “Cyra’yla birlikte.”

“Sorguda benim ne işim var?” diye sordu Akos.

Adam başını yana eğdiğinde suratına çarpık bir gülümseme yayıldı. “Buraya Cyra’yı düzenli olarak rahatlatmak üzere getirildin. Sanırım sorguya çağırılmanın amacı da bu.”

“Tabii tabii. Amacın bu olduğundan eminim.”

Vas bıçağını kınına sokarken, muhtemelen en az Akos kadar, ona istediğini yaptırabileceğinin farkındaydı. Sonunda bir uzay gemisindeydiler. Uzaydaydılar.

Akos botlarını giydikten sonra Vas’ın peşine düştü. Eijeh de hemen arkalarından geliyordu. Artık soğumaya başladığı için hazırladığı iksir, geri dönene kadar demlenmiş olacaktı. Annesi işin kaba kısmının ocakta pişirme olduğunu söylerdi.

Kalabalık koridorlarda insanlar ona bakmaya bile cesaret edemiyor, hiçbir şey söylenmesine gerek kalmadan yoldan çekiliyorlardı. Ama Akos’a bakıyorlardı. Sanki Thuvhe’li olduğu alnında yazıyordu. Gerçi arada bir cebinde zulaladığı suskun çiçek yapraklarını çiğnemesiyle, temkinli adımlarıyla, buzda kaymaya alışkın olmasıyla, gömleklerinin düğmesini boğazına kadar iliklemeyle tam bir Thuvhe’li gibi görünüyordu.

Eijeh’in yürüyüşü bir Shotet gibi ağırlaşmıştı, gömleğini yakasını iliklememişti.

Akos geminin bu bölümüne hiç gelmemişti. Yer döşemeleri sert metal ızgaralardan cilalı ahşaba dönüştü. Sanki yine koyu duvarları ve oynak fenzu ışıklarıyla Noavek malikânesine geri dönmüştü. Adımları koridorda yankıla-

nırken Vas onları yüksek bir kapıya götürdü. Nöbetçiler geçmeleri için kapıyı açtı.

Salon, Eijeh'in Ryzek'e armağanını teslim ettiği Cephane Holü kadar loştu. Yerler parlıyordu, dipteki duvar tavana kadar camdı. Gemi hafifçe manevra yaptığı için şimdi akımın belli belirsiz bir kıvrımı görünüyordu. Ryzek camın önünde ellerini arkasında kavuşturmuş, dışarıyı seyrediyordu. Arkasındaki sandalyede eli kolu bağlanmış bir kadın oturuyordu. Cyra da oradaydı ama içeri girdiklerinde Akos'a bakmamıştı. Bu bir uyarıydı. Kapı arkalarından gürültüyle kapandığında Akos olduğu yerde kaldı.

"Bu hainle nasıl karşılaştığını bana açıkça anlatsana, Cyra," diyordu Ryzek.

"Saldırı gerçekleştiğinde hoparlörden gelen sesi tanımıştım. Ama nereden olduğunu kestiremiyordum," dedi Cyra. Kollarını göğsünde kavuşturmuştu. "Belki yükleme bölümü olabilirdi. Yine de sesini duyarsam onu tanıyacağımı biliyordum. O yüzden dinledim. Ve onu buldum."

"Ve bu girişimin hakkında kimseye bir şey söylemedin, öyle mi?" dedi Ryzek, kaşlarını çatarak. Kız kardeşine değil, ona dik dik bakan asi kadına bakıyordu. "Neden?"

"Bana güleceğini düşündüm," dedi Cyra. "Yine saçma sapan hayaller gördüğümü söyleyebilirdin."

"Eh," dedi Ryzek. "Herhâlde öyle düşündüm. Ama şimdi buradayız."

Akos onun istediğini almış biri gibi konuşmasını bekliyordu. Oysa tam tersiydi.

“Eijeh.” Ağabeyinin ismini düşmanın ağzından duyduğunda Akos ürpermeden edemedi. “Bu durum, konuştuğumuz geleceği değiştiriyor mu?”

Eijeh gözlerini yumdu. Tıpkı anneleri bir kehanete odaklandığında olduğu gibi burun delikleri açılıp kapanıyordu. Kâhinler bir şekilde derin derin nefes çekmek zorunda değilse, muhtemelen annelerini taklit ediyordu. Akos anlam veremiyordu ama nedense Vas’ın kolunu tutan sınıksız eline rağmen ağabeyine doğru sokulma ihtiyacı duymuştu.

“Eijeh,” dedi. Sonuçta denemesi gerekirdi, öyle değil mi? “Eijeh, sakın.”

Oysa Eijeh cevap veriyordu bile. “Gelecek sabit.”

“Teşekkürler,” dedi Ryzek. Sonra asi kadının üstüne eğildi. “Bunca mevsim tam olarak neredeydin, Zosita Surukta?”

“Orada burada,” dedi Zosita. “Sorunuzu doğru anlıyorsam, sürgün kolonisini hiç bulamadım.”

“Cyra.” Ryzek, parmağını kadına doğrulttu. “Hadi, şu kadının doğruyu söyleyip söylemediğini anlayalım.”

“Olmaz,” dedi Cyra, nefes nefese. “Bu konuyu konuşmuştuk. Yapmayacağım... yapamam...”

“Yapamaz mısın?” Ryzek ona yaklaşıp neredeyse burun buruna durdu. “Bu kadın ailemize iftira atıyor, konumumuzu zayıflatıyor, düşmanlarımızla iş birliği yapıyor ve sen ya-

pamam diyorsun, öyle mi? Ben senin ağabeyim, Shotet'in hükümdarıyım. Senden istediğim her şeyi yapabilirsin... ve yapacaksın, anlaşıldı mı?"

Cyra'nın altını andıran koyu teni karardı. Gölgele, sinir sistemini ve damarlarını sanki yeniden inşa ediyordu. Boğulurcasına bir ses çıkardı. Akos da boğazına bir yumrunun oturduğunu hissediyordu ama yerinden kıpırdamadı. Vas bu-
radayken ona yardım etmesi mümkün değildi.

"Hayır!" Cyra bir çığlık atarak, pençe gibi kıvrılmış parmaklarıyla Ryzek'e uzandı. Ağabeyi onu itmeye çalışsa da Cyra fazlasıyla hızlı, fazlasıyla güçlüydü. Akım-gölgeleri, bir yara-
ya toplanan kan gibi çöreklenirken Ryzek acıyla çığlık attı. Çarpıldı. Dizlerinin üstüne düştü.

Vas hemen koşup Cyra'yı kenara fırlattı. Kız düştüğü yer-
den ağabeyine ateş saçan gözlerle bakıyordu. Tükürürcesine, "Gözlerimi al, parmaklarımı kes, ne istersen yap. Ama istedi-
ğini yapmayacağım," dedi.

Bir süre vücuduna saldıran gölgelerin sancısıyla kıvrandı. Ryzek ayağa kalkmış ona bakıyordu. Sonra iki parmağını oynatıp Akos'a yanına gelmesini işaret etti. İtiraz etmenin anlamı yoktu. Ryzek öyle ya da böyle istediğini alırdı. Akos şimdi Cyra'nın ne-
den ağabeyinin emirlerine boyun eğdiğini anlayabiliyordu. Bir noktadan sonra ona itiraz etmek boşa zaman kaybiydi.

"Bunu söyleyeceğini tahmin etmiştim," dedi Ryzek, karde-
şine bakarak. "Vas, lütfen kardeşimi tutar mısın?"

Vas, Cyra'yı kollarından tutup ayağa kaldırdı. Kızın gözleri Akos'u bulduğunda dehşet içindeydi.

“Seni bir süreliğine rahat bırakmış olabilirim,” dedi Ryzek. “Ama gözüüm üstündeydi, Cyra.”

Odanın yan tarafına gidip, duvarda elini gezdirdi. Kayan panelin altından, tıpkı Noavek malikânesindekine benzer ama daha küçük bir cephane duvarı çıktı. *Muhtemelen sadece en sevdiklerini getirmiş*, diye düşündü Akos. Ryzek uzun inci bir sopayı seçerken, sanki ruhu bedenini terk etmişti. Genç adam sopayı kavradığı anda, kapkara akım, Cyra'nınkiler gibi metali sardı.

“Çok acayip bir şey fark ettim ve teorimin doğru olup olmadığını görmek isterim,” diye devam etti Ryzek. “Doğru fark ettiysem, sorun daha doğmadan çözülmüş olacak.”

Sopanın ucundaki tırnakları çevirdiğinde akım daha da kardı. Kapkaraydı. Akos bunun öldürücü değil, daha çok acı vermek için tasarlanmış bir silah olduğunu görebiliyordu.

Cyra'nın akım-gölgeleri bütün vücudunda, rüzgâra kapılmış alevler gibi dalgalanırken Ryzek bir kahkaha attı.

“Neredeyse ahlaksızca bir şey,” dedi, bir elini Akos'un omzuna koyarken. Akos, silkinmemek için kendini zor tuttu. Bu, işleri daha da kötüleştirirdi. Ama ne yazık ki sopanın kendisi için kullanılacağını henüz anlayamamıştı. Belki buraya getirilmesinin tek nedeni buydu. Cyra'nın tekrar iş birliği yapmasını sağlamak için, Ryzek'in yeni kontrol aleti olarak kullanılmak üzere buraya getirilmişti.

“Söz dinlemek işimizi kolaylaştırır,” dedi Ryzek, alçak sesle.
“Yere yat.”

“Siktir git,” diye yanıt verdi Akos, Thuvhe dilinde.

Ama tabii ki Ryzek’in buna da bir cevabı vardı. Sopayı Akos’un sırtına indiriverdi. Sırtı asit gibi, ateş gibi yanıyordu. Dişlerinin arasından çığlık attı.

Ayakta kal, diye geçiriyordu içinden. *Sakın yere...*

Ryzek bir kez daha, bu sefer sağ yanına vurduğunda Akos tekrar çığlık attı. Yanı başında Cyra hıçkırıyordu ama Akos gözlerini, hiçbir şey yapmadan camdan dışarı bakan Eijeh’e dikmişti. Sanki olan bitenin farkında bile değildi. Ryzek üçüncü kez vurduğunda dizleri çözüldü ama artık çığlık atmıyordu. Ensesinden terler sırtına yuvarlanırken etrafındaki her şey dönüyordu.

İşte o sırada Eijeh irkildi.

Yeni bir sopa darbesiyle Akos ellerinin üstüne düştü. Cyra’yla aynı anda inlediler.

“Bu kadının, sürgündekiler hakkında bildiği her şeyi öğrenmek istiyorum,” dedi Ryzek, nefes nefese. “Yarın infaz gerçekleşmeden önce her şeyi öğreneceğim.”

Cyra, Vas’ın elinden kurtulup hâlâ sandalyeye bağlı oturan Zosita’nın yanına gitti. Kadın izin veriyormuş gibi ona bakıp başını salladı.

Cyra ellerini kadının başına yerleştirdi. Akos puslu görse de Cyra’nın ellerindeki kapkara ağları, Zosita’nın acıdan

çarpılan suratını, Ryzek'in dudaklarındaki tatmin olmuş sırtışı görebiliyordu. Gözleri kararırken, acıyla nefes almaya çalıştı.

Zosita çığlık attı. Cyra bağırdı. Sesleri birbirine karıştı. Sonra Akos kendinden geçti.

Uyandığında Cyra yanındaydı.

“Hadi,” dedi kız. Kolunu omzuna dolamıştı. Onu ayağa kaldırdı. “Hadi, gidelim. Gidelim.”

Akos ağır ağır gözlerini kırıştırdı. Zosita nöbet geçiriyor-muş gibi kasılıyor, nefes almakta zorlanıyordu. Saçları yüzüne dökülmüştü. Vas sıkılmış gibi öylece kenarda duruyordu. Eijeh, köşelerden birinde çömelmiş, başını kollarının arasına gömmüştü. Ayaklarını sürüyerek çıkarlarken kimse onları durdurmadı. Ryzek istediğini almıştı.

Odaya vardıklarında Cyra onu yatağının kenarına bıraktı, sonra oradan oraya koşturup havlu, buz ve ağrı kesici topladı. Çıldırılmış gibiydi, gözlerinden yaşlar boşanıyordu. Oda hâlâ Akos'un hazırladığı iksirden dolayı malt kokularıyla doluydu.

“Cyra. Kadın ona bir şey söyledi mi?”

“Hayır. O iyi bir yalancı,” diye yanıtladı Cyra, titreyen elleriyle ağrı kesici şişesinin tıpasını açmaya çalışırken. “Bir daha asla güvende olmayacaksın. Bunu biliyorsun, değil mi? İkimiz de artık güvende değiliz.”

Tıpayı çıkardıktan sonra şişeyi Akos'un dudaklarına değdirdi. Oysa Akos kolayca kendisi alabilirdi. İtiraz etmeden ilacı yutmak üzere ağzını açtı.

“Hiç güvende değildim. Sen hiç güvende olmadın.” Cyra'nın neden bu kadar sarsıldığını anlayamıyordu. Ryzek ilk defa yeni bir zalimlik icat etmiş değildi. “Neden *beni* kullanmak için...”

Dizlerinin arasında durduğunda bacakları birbirine değdi. Akos yüksek yatakta otururken, neredeyse aynı boyda görünüyorlardı. Ve bazen dövüşürken olduğu gibi dip dibeydiler. Akos'u yere yapıştırdığında yüzüne gülerdi ama bu seferki farklıydı. Tamamen farklıydı.

Cyra gülmüyordu. Kokusu, yemek kokularını bastırmak için yaktığı bitkiler kadar, saçlarındaki düğümü açmak üzere kullandığı sprey kadar tanıdıktı. Elini Akos'un omzuna koydu, sonra titreyen parmakları köprücük kemiğinin üzerinden göğsüne kaydı. Parmaklarını nazikçe bastırdı. Akos'un yüzüne bakmıyordu.

“Sen...” diye fısıldadı. “Muhtemelen sen şu anda bana sarılabilecek tek kişisin.”

Dudaklarına bir öpücük kondururken çenesine dokundu. Gözyaşlarıyla ıslanan dudakları sıcaktı. Geri çekilirken dişleri Akos'un alt dudağına sürtündü.

Akos nefes alamıyordu. Nasıl nefes alacağını unutmaktan korkuyordu.

“Merak etme,” dedi Cyra, yumuşak bir sesle. “Bir daha yapmam.”

Sonra gidip kendini banyoya kapattı.

BÖLÜM 20 | CYRA

ERTESİ GÜN ZOSITA SURUKTA’NIN İNFAZINDAYDIM. ÖYLE OLMASI gerekiyordu. Gürültülü bir kalabalıktı. Sefer Festivali’nden bu yana izin verilen ilk kutlamaydı. Ryzek, sadakat ve Shotet birliğinin gücüyle, galaksideki diğer ulusların bizi kıskanmasıyla, Meclis’in tiranlığıyla ilgili uzun uzadıya nutuk çekerken Vas, Eijeh ve Akos’la bir kenarda duruyordu. Yma da ellerini korkuluğa dayamış, ağabeyimin yanında duruyordu. O konuşurken parmaklarıyla bir ritim tutturmuştu.

Ryzek bıçağını Zosita’nın boğazından geçirdiğinde, içimden ağlamak geliyordu ama gözyaşlarımı bastırdım. Kadının cansız bedeni yere düşerken kalabalık kükremeye başladı. Gözlerimi yumdum.

Tekrar açtığımda Yma’nın elinin, korkulukta titrediğini fark ettim. Ryzek, Zosita’nın fışkıran kanına bulanmıştı. Ve kalabalığın en arkasında, Teka bir eliyle ağzını kapatmış, olan biteni izliyordu.

Zosita'nın kanı, Akos'un babası ve daha niceleri gibi yere yayılırken, ölümün üstüme dar gelen bir gömlek gibi ne kadar yanlışı olduğunu hissediyordum.

Bu kadarını hissetmek bile içimi rahatlatıyordu.

Yükleme bölmesinin her yerine, boylarına göre gri renkli tulum dağları yığılmıştı. Durduğum yerden, bir dizi kaya gibi görünüyorlardı. Su geçirmez tulumlar, Pitha seferi için özel olarak tasarlanmıştı. Arka duvarın dibinde, yağmacıların gözlerini yağmurdan korumak üzere üretilen su geçirmez maske yığınları da vardı. Başka seferlerde elde edilen eski malzemelerden üretilmişlerdi ama işe yarıyorlardı.

Ryzek'in sefer kızağı, altın kanatlarıyla kapağın önünde bekliyordu. Ben, Yma, Vas, Eijeh, Akos ve birkaç kişi daha bu kızakla Pitha'nın yüzeyine inecek, Pithalı liderlerle siyasi bir tiyatro oynayacaktık. Ağabeyim, "dostça ilişkiler" kurmak, müttefik kazanmak istiyordu. Tabii askeri yardım almak da amaçları arasındaydı. Ryzek, babamın asla sahip olmadığı bir yeteneğe sahipti. Herhâlde bu yeteneği annemden almıştı.

"Gitsek iyi olur," dedi Akos, omzumun üzerinden. Bugün oklava yutmuş gibi duruyor, kupasını dudaklarına götürürken bile yüzünü ekşitiyor, yerden bir şey alması gerektiğinde eğilmek yerine çömeliyordu.

Sesi bile ürpermeme yetti. Günler önce onu öptüğümü hatırladığımda, aramızdaki gizemi kaldırarak özgürleşmişim gibi

hissetmeliydim ama kendimi daha kötü hissettirmekten başka bir işe yaramıyordu. Şimdi onun da nasıl hissettiğini, dudaklarının tadını bildiğim için arzuyla yanıp tutuşuyordum.

“Sanırım öyle,” dediğimde, yükleme bölmesindeki basamakları omuz omuza indik. Sert ışıkların altında güneş gibi parlayan camlarıyla küçük nakliye kızağı önümüzdeydi. Cilalı gibi görünen yan panelinde *Noavek* anlamına gelen Shotet harfi işlenmişti.

Gösterişli dış görünümüne rağmen kızağın içi, diğerlerinden farksız olarak sadeydi. Arkada küçük bir mutfakla banyo vardı, emniyet kemerli fırlatma koltukları duvarların dibine monte edilmişti, kaptan köşkü kızağın ön tarafındaydı.

Babam bana kızağı uçurmayı öğretmişti. Birlikte yaptığımız tek şeydi bu. Kızağın mekaniği akım-armağanımdan etkilenmesin diye kalın eldivenler giyerdim. Koltuk için çok küçük olduğumdan, altımda bir minder olurdu. Babam sabırlı bir öğretmen değildi, birçok kez bağırıyordu ama doğru anladığımda, “Aferin,” diyerek başını salları, övgüsünü âdeta kafama çakardı.

On birinci mevsimimde, bir sefer sırasında ölmüştü. Öldüğünde yanında sadece Ryzek ve Vas vardı. Bir korsan çetesinin saldırısına uğramış, savaşıarak kaçmak zorunda kalmışlardı. Ryzek’le Vas, çatışmadan kurtulmuştu, geri döndüklerinde alt ettikleri düşmanın gözlerini kavanozda beraberlerinde getirmişlerdi ama Lazmet Noavek geri dönememişti.

Kızağa doğru yürürken Vas yanımda bitti. “Pitha’da iyi rol çıkarman gerektiğini hatırlatmam istendi.”

“Beni ne sandın? Noavek bebeği mi?” diye azarladım. “Nasıl hareket edeceğimi biliyorum.”

“Noavek olabilirsin ama bazen yolunu şaşırabiliyorsun,” dedi Vas.

“Git başımdan, Vas,” dedim. Onunla dalaşamayacak kadar yorgun hissediyordum. Neyse ki fazla üstelemeden uzun adımlarla geminin ön tarafında teknisyenlerden biriyle duran kuzen Vakrez’in yanına gitti. Açık renkli bir saç gözüme çarpınca Teka’yı seçtim. Elbette bizim kızak üzerinde çalışmıyordu ama biraz ileride ellerini kablolarla dolu bir panele gömmüştü. Elinde hiç alet yoktu, gözleri kapalı bir şekilde her bir kabloyu teker teker yokluyordu.

Bir an tereddüt ettim. İçim kıpır kıpırdı ama nedenini kestiremiyordum. İnsanlar etrafımdan geçerken, gerektiğinden fazla olduğum yerde kaldığımın, harekete geçmem gerektiğinin farkındaydım.

“Kızakta buluşuruz,” dedim Akos’a. “Zosita’nın kızıyla kısacık konuşmak istiyorum.”

Eli beni rahatlatmak istercesine dirseğime uzanırken o da tereddüt etti. Sonra fikir değiştirmiş gibi elini cebine sokup ağır adımlarla kızağa yöneldi.

Yaklaştığımda Teka elini kablo karmaşasının içinden çekip dizlerinin üzerine yerleştirdiği küçük bir ekrana bir tık attı.

“Kablolardan elektrik çarpmıyor mu?” diye sordum.

“Hayır,” dedi başını kaldırmadan. “Kopmadılarsa sadece hafifçe gıdıklıyor. Ne istiyorsun?”

“Bir görüşme,” dedim. “Arkadaşlarınla. Hangileri olduğunu biliyorsun.”

“Dinle,” dedi, sonunda bana dönerek. “Beni annemi ele vermeye zorladın ve ağabeyin daha iki gün önce herkesin önünde onun boğazını kesti.” Gözleri ağlamaktan kan çanağına dönmüştü. “Şimdi benden bir şey isteyebileceğin fikrine de nereden kapıldın? Emir mi veriyorsun?”

“Sana emir verdiğim filan yok,” dedim. “Sana istediğimi söylüyorum ve arkadaşlarının da bunu isteyeceğini düşünüyorum. Nasıl düşünürsen düşün ama konunun seninle alakası yok, öyle değil mi?”

Gözündeki bant, öncekinden daha kalındı ve kumaşın alt tarafı, bütün gün terlemiş gibi parlamaya başlamıştı. Belki de terlemişti. Teknisyenlerin kaldığı bölüm, gemiyi çalıştıran makinelere oldukça yakındı.

“Sana nasıl güveneceğiz?” diye sordu alçak sesle.

“Çaresizsiniz, ben de çaresizim,” dedim. “Çaresiz insanlar her zaman aptalca kararlar verirler.”

Kızağın yan tarafındaki kapı açıldığında, yere bir ışık hüzmesi yansıdı.

“Elimden geleni yaparım,” dedi Teka. Sonra çenesiyle kızağı işaret etti. “Orada işe yarıyor musun bari? Yoksa sadece

politikacılarla mı haşır neşir oluyorsun?” Başını iki yana salladı. “Siz asillerin yağmaya çıktığınızı sanmıyorum, yanılıyor muyum?”

“Aslında ben de yağmaya çıkıyorum,” dedim, kendimi savunurcasına. Ama onun gibi biriyle konuşurken hayatım ayrıcalıklar içinde geçmemiş gibi yapmaya çalışmak aptalcaydı. Her şey bir yana, ailesinden konuşabileceği tek bir kişi bile kalmayan bu tek gözlü kız, küçücük bir odada yaşıyordu.

Teka homurdanıp tekrar kablolarına gömüldü.

Akos, karşımızda oturan Vas’a, her an boğazına saldırmak istiyormuş gibi bakıyordu. İki koltuk aşağıda, her zamanki gibi şık giyinmiş Yma oturuyordu. Ayak bileklerine kadar inen koyu renkli upuzun bir etek giymişti. Kızağın sert koltuğunda emniyet kemeri bağlı otururken bile, hükümdarın kahvaltı sofrasında çay içiyormuş gibi görünüyordu. Eijeh, tuvalete en yakın koltuktaydı. Gözlerini yummuştı. Yma’yla Eijeh arasındaysa kuzen Vakrez’le kocası Malan ve Suzao Kuzar oturuyordu. Suzao’nun söylediğine göre, karısı yola çıkamayacak kadar hastaydı. Son olarak kaptan Ryzek, kaptan Rel’in yanında oturuyordu.

“Akımın hareketine göre araştırmacılar aslında hangi gezegeni belirlemişti?” diye seslendi Yma, Ryzek’e. “Ogra mı?”

“Evet, Ogra,” dedi Ryzek, omzunun üstünden bakıp bir kahkaha atarak. “Sanki bir işimize yarayacakmış gibi.”

“Bazen seçimi akım yapar,” dedi kadın, başını arkasına yaslayarak. “Bazen de biz seçeriz.”

Âdeta bilgece konuşmuştu.

Kaptan Rel birkaç düğmeye dokunduğunda motorlar uğuldamaya başladı, sonra havalanmak için kolu çektiğinde kızak hafifçe sarsılarak yerden koptu. Yükleme bölmesinin kapıları açıldığında, su gezegeninin kuzey küresi önümüzde belirdi.

Fırtınanın sarıp sarmaladığı gezegen tamamen bulutlarla kaplıydı. Henüz göremediğimiz yüzen şehirler, gel-git seviyelerine göre inşa edilmişti. Rüzgâra, yağmura ve şimşeğe dayanıklıydılar. Rel hızı artırdığında uzayda fırlayınca, gemi bir an için uzay boşluğuna tutunmak istedi.

Ama atmosfere girmemiz uzun sürmedi. Ani basınç yüzünden sanki bedenim içeri göçüyordu. Arkada birinin öğürdüğünü duydum. Dışlerimi sıkarken gözlerimi açık tutmaya çalıştım. İniş, yolculukların en sevmediğim yanıydı. Özellikle de uçsuz bucaksız topraklar üstümüze üstümüze gelirken. Tabii Pitha söz konusu olduğu için burada *sular* demek daha doğru olurdu. Çünkü gezegenin tamamı suya gömülmüştü.

Bir bulutun içine daldığımızda yine de keyifli bir çığlık atmadan edemedim. Yağmur kızığın çatısını dövüyordu. Rel, yağmur damlaları görüş mesafesini neredeyse sifıra indirdiği için grafik ekranını açmıştı. Ama artık ekranın ve yağmur damlalarının ötesinde, mavi-gri-yeşil renklerde köpüren deva-

sa dalgaları ve yüzeyde çarpan dalgalara meydan okurcasına süzülen küre şeklindeki cam binaları görebiliyordum.

Elimde değildi. Dehşet içinde donakalmış Akos'a bir göz attım.

“En azından Trella kadar kötü değil,” dedim, onu kendine getirme umuduyla. “Orada gökyüzü kuşlarla dolu. Cama çarptıklarında korkunç bir görüntü oluştururlar. Sonrasında bıçakla kazımam gerekmişti.”

“Kendin yapmıştın, değil mi?” dedi Yma, bana bakarak. “Ne tatlısın.”

“Evet, iğrenç şeylere karşı ne kadar dayanıklı olduğumu bilsen şaşarsın,” dedim. “Sık sık iğrenç şeylerle karşılaşıyorum. Eminim sen de karşılaşıyorsundur.”

Yma, cevap vermek yerine gözlerini yumdu. Ama gözlerini yummadan hemen önce Ryzek'e kaçamak bir bakış fırlattığından adım gibi emindim. Herhâlde ağabeyim de dayanmak zorunda kaldığı iğrençliklerden biriydi.

Bu kadının hayata tutunma yeteneğine hayrandım.

Dalgaların üzerinde uzun bir süre rüzgârla savrulup durduk. Yukarıdan bakarken, dalgalar kırıışmış bir deri gibi görünüyordu. Çoğu insan Pitha'yı sıkıcı bulurdu ama ben gezege- nin uzaydaki gelişimi taklit etmesine bayılıyordum.

Shotetler'in kısa süre sonra yağmalamak üzere ineceği yü- zen çöp yığınlarından birinin üzerinde süzüldük. Hayal etti- ğimden daha büyüktü. En azından bir şehrin mahallesi kadar

büyükktü ve farklı tonlarda bir sürü metal yığınınından oluşuyordu. Bir an önce oraya inmek, değerli olabilecek ıslak çöpleri karıştırmak istiyordum. Ama uçmaya devam ettik.

Pitha'nın başkenti Sektör 6, gezegenin ekvatoruna yakın bir noktadaki gri-siyah denizin üstüne kurulmuştu. Pithalılar, şiirsel isimler bulma konusunda hiç iyi olmamışlardı. Binalar, suyun üstündeki baloncukları andırıyordu. Hepsi, duyduğum kadarıyla, galaksideki en yüksek maaşı alan teknisyenlerin mühendislik harikası olarak, devasa demirlerle denizin dibine bağlanmış, suyun altındaki inanılmaz yapılarla desteklenmişti. Rel kızağımızı bir piste yönlendirirken, camdan yakınımızdaki bir binanın, mekanik uzantısını inceledim. Sanırım bizi ıslanmaktan koruyacak bir tüneldi. Yazık. Oysa yağmuru hissetmek isterdim.

Akos'la diğerlerinin kızaktan inmesini bekledik. Geriye sadece Rel kalmıştı. Önden inen grupta Ryzek ve Yma, Pitha'nın ileri gelenlerini selamladı, onlar da kabaca eğilerek karşılık verdi.

"Görüşmelerimizi hangi dilde yapmayı tercih edersiniz?" diye sordu içlerinden biri. Anlamakta zorlanıyordum, çünkü Shotet dilinde pek yetenekli sayılmazdı. Saçtan ziyade yosunu andıran bembeyaz bıyığı olan adamın kocaman kapkara gözleri vardı.

"Hepimiz akıcı bir şekilde Othyr dilini konuşuyoruz," dedi Ryzek terslenerek. Shotetler olarak, babam nedeniyle, sa-

dece kendi dilimizi konuştuğumuza dair bir imajımız vardı. Ağabeyim de halkımızın galaksideki gelişmelerden geri kalmaları için bu politikayı sürdürüyordu ama başka dil bilmediği izlenimini yaratmaktan hep nefret etmişti, çünkü insanların onun aptal olduğunu düşünmesinden korkuyordu.

“Bu büyük rahatlık olacak, efendim,” dedi adam, Othyr dilinde. “Korkarım Shotet dilinin inceliklerine pek yatkın değilim. İzin verin, size odalarınızı göstereyim.”

Çatıyı döven yağmurun altında geçici tünelden ilerlerken, en yakınımdaki Pithalı’yı yakaladığım gibi beni dışarı çıkarması için yalvarmamak için kendimi zor tutuyordum. Ryzek’in tehditlerinden ve tek arkadaşıma yaptıklarından kaçmak istiyordum.

Ama Akos’u burada bırakamazdım. Onun da gözleri şu anda ağabeyimin ensesine dikiliydi.

Babamın hayatını kaybetmesinin üzerinden dört sefer geçmişti. Sonuncu sefer bizi galaksinin en zengin gezegeni Othyr’e götürmüştü ve Ryzek orada yeni bir Shotet diplomasisi geliştirmişti. Daha önce bu konuyla annem ilgilenir, babam yağmayı yönetirken o ziyaret ettiğimiz her gezegende liderlerin gönlünü çelerdi. Ama ölümünden sonra Lazmet’in böyle bir yeteneği olmadığını ortaya çıkması kimse için sürpriz olmamıştı ve diplomatik ilişkiler zayıflarken galaksideki diğer gezegenlerle aramızda gerilimler çıkmaya başlamıştı.

Othyr şansölyesinin bizim için verdiği akşam yemeği davetinde, tabaklardan duvar boyasına, hatta masanın üstündeki örtüye kadar her şey pırıldıyordu. Şansölyenin eşinin söylediğine göre bu odayı, resmi zırhımızın lacivert rengiyle uyumlu olacağı için seçmişlerdi. Bunu söyleyerek bütün zarafeti ve hesaplı bir manevrayla odadaki şaşaayı vurgulamış oluyordu. Ertesi sabah, galaksideki en gelişmiş tıbbi teknolojiye sahip olduklarını kanıtlarcasına hepimize şahsi doktorları tarafından muayene olmamızı teklif etmişlerdi. Ben reddetmiştim çünkü hayatım boyunca yeterince doktor görmüştüm.

Zaten başından beri Pitha'da, Othyr'de olduğundan daha güzel karşılanacağımızı biliyordum. Bütün kültürler bir şeye odaklanırdı: Othyr, konfora; Ogra, gizeme; Thuvhe, buzççeklerine; Shotet, akıma; Pitha ise pratikliğe önem verirdi. En dayanıklı, en esnek, çok işlevli materyaller ve yapılar konusunda âdeta takıntılıydılar. Şansölye Natto, büyük olsa da su altında birçok işe yarayan camdan bir binada yaşıyordu. Kimse ismiyle hitap etmediği için adını hatırlayamıyordum. Pitha'da halkın çoğunluk oyuyla seçilmişti.

Akos'la aynı odayı paylaşıyorduk. Bizi karşılayan adam, odayı önerirken ikimize birden kaçamak bakışlar attıysa da onu görmezden gelmiştim. Oda suya açıldığından uzaktaki yaratıkların puslu gölgeleri görülebiliyordu. Odanın sakinliğine daha çok dekorasyon katkıda bulunuyordu. Duvarlar

sadeydi, çarşaf ve örtüler bembeyazdı. Köşedeki yatak, lastik giydirilmiş metal ayakların üzerine yerleştirilmişti.

Akşam yemeğine bir ziyafet denemezdi ama programa dans da dâhil olsaydı kolayca balo olarak nitelenebilirdi. Salondaki insan grupları, Pitha'ya özgü olduğunu tahmin ettiğim, şaşır-tıcı derecede parlak, suya dayanıklı ve düz kıyafetler giymişlerdi. Parlak renkler belki de yağmurda daha iyi görülebilmek içindi. Etek ya da elbise giyen yoktu. Annemin akım-gölgele-rimin büyük kısmını kapatan, yüksek yakalı, ayaklarıma kadar inen siyah elbisesini giydiğim için bir anda pişman olmuştum.

Salonda mırıldılar yoğunluktaydı. Gruplar arasında elinde tepsile dolaşan hizmetçi, içki ve atıştırmalık ikram ediyordu. Hizmetçilerin senkronize hareketleri, salonda dansa benzeyen tek hareketti.

“Oldukça sessiz,” dedi Akos, parmaklarını dirseğime do-layıp alçak sesle. rpersem de aldırmamaya çalıştım. *Sadece ağrılarını hafifletiyor, hepsi bu, hiçbir şey değişmedi, her şey hep olduğu gibi...*

“Pitha gezegeni, danslarıyla meşhur değildir,” dedim. “Hatta dövüş şöhretleri bile yok.”

“O zaman en sevdiğin gezegenlerden biri değil?”

“Ben hareket severim.”

“Fark ettim.”

Yakınımda olmasa da ensemde nefesini hissedebiliyordum. Etrafımdaki varlığıyla ilgili sezgilerim, eskisinden çok daha

güçlüydü. Pithalı hizmetkârın sunduğu içkiyi almak için kolunu ondan kurtardım.

“Nedir bu?” diye sorarken, birden aksanımın farkına vardım. Hizmetkâr, rahatsız olmuş gibi gölgelerle kaplı koluna bakıyordu.

“Buzçiçeği karışımına benzer etkileri vardır,” dedi. “Duyuları yatıştırır, neşelendirir. Tatlı ekşi bir içecektir.”

Akos da bir kadeh aldı ve yanımdan uzaklaşan kadının ardından gülümsedi.

“Buzçiçeğinden yapılmadıysa, neden yapıldı acaba?” diye sordu.

Thuvhe’liler buzçiçeklerine tapar, bunlardan başka bir şey bilmezdi.

“Bilmem. Tuzlu su? Motor yağı?” dedim. “Dene. Eminim zararı olmaz.”

İçkilerimizi yudumladık. Salonun karşı ucunda Ryzek’le Yma, Şansölye Natto’nun eşi Vek’e nazikçe gülümsüyordu. Adamın yüzü neredeyse griydi, cildi akışkan bir maddeymiş gibi kemiklerinin üzerinden sarkmıştı. Belki yer çekimi burada daha güçlüydü. Ben de bir ağırlık hissediyordum ama muhtemelen bunun nedeni Vas’ın gözlerinin sürekli üstümde olmasıydı. Uslu durduğumdan emin olmak için bana bakıyordu.

Yarısı boşalmış bardağıma bakıp yüzümü ekşittim. “İğrenç.”

“Merak ettim de,” dedi Akos. “Tam olarak kaç dil konuşuyorsun?”

“Aslında sadece Shotet, Thuvhe, Othyr ve Trella dilleri,” dedim. “Ama biraz Zold, bir parça Pitha dilinden de anlıyorum ve sen gelip dikkatimi dağıtmadan önce Ogra diline çalışıyordum.”

Kaşılarını kaldırdı.

“Ne?” dedim. “Hiç arkadaşım yok. Bir sürü boş zamanım vardı.”

“İnsanların senden hoşlanmayacağı kadar zor biri olduğunu düşünüyorsun.”

“Kendimi biliyorum.”

“Ya? Peki kimmişsin?”

“Bir bıağım,” dedim. “Sıcak bir şömine maşıası. Paslı bir ivi.”

“Bunlardan çok daha fazlasısın.” Ona bakmamı sağlamak için dirseğıme dokundu. Tuhaf baktığımanın farkındaydım ama kendime engel olamıyordum. Yüzüm kendi iradesiyle böyle bakmak istiyordu.

“Demek istediğim...” dedi elini çekerek. “Dur durak bilmeden düşmanlarını... kaynar kazana atacak biri değilsin.”

“Aptal olma,” diye terslendim. “Düşmanlarımanın etini yiyeceksem, kaynatmak yerine fırında pişirmeyi tercih ederim. Kim *haşılanmış* et yemek ister ki? İğrenç.”

Güldüğünde kendimi biraz daha iyi hissettim.

“Gerçekten çok aptalım. Aklım neredeydi, kim bilir?” dedi. “Bunu söylediğim için kusura bakma ama sanırım hükümdar seni istiyor.”

Ryzek'e baktığımda beni izlediğini gördüm. Hemen çenesini kaldırıp yanına gitmemi işaret etti.

“Yanında zehir getirmedi, değil mi?” dedim, gözlerimi ağabeyimden ayırmadan. “Kadchine biraz damlatsam, hiç fena olmazdı.”

“Olsa bile vermezdim,” dedi Akos. İnanamıyormuş gibi ona baktığımı görünce açıkladı. “Ryzek hâlâ Eijeh'i eski hâline getirebilecek tek kişi. Ağabeyimi eski hâline getirdikten sonra onu türküler mırıldanarak, zevkle zehirleyebilirim.”

“Senin kadar tek bir gayesi olan insan tanımıyorum, Kereseth,” dedim. “Geri döndüğümde, zehir şarkını dinlemek istiyorum.”

“Kolay,” dedi. “Ah, tatlı zehir...”

Sırtarak Pitha motor yağı artığından son yudumumu alıp kadehi Akos'a verdim ve yürümeye başladım.

“Ah, işte burada! Vek, bu kardeşim Cyra.” Ryzek, yüzünde sıcacık bir gülümsemeyle, beni yanında istiyormuş gibi elini uzattı. Tabii ki bana dokunmadı, çünkü canının yanacağını biliyordu. Yanaklarımda ve burnumun iki yanında biriken akım-gölgelerim, ona gerekeni hatırlatmaya yeterdi. Başımla Vek'i selamladığımda, adam boş gözlerle bana bakıyordu.

“Ağabeyin, son on yılda Shotet yağmacılarıyla ilişkilendirilen kaçırma haberlerinin ardında yatan Shotet gerçeğini açıklıyordu,” dedi. “Söylediğine göre, bu politikaya kefilmişsin.”

Ah, Ryzek şimdi de bunu yaptı, öyle mi?

Öfkem aniden kuru saman gibi alev almıştı. Alevler arasında yolumu bulamadığımdan gözlerimi birkaç saniye Ryzek'e diktim. Nazik bakışlarla gülümsedi. Yanında duran Yma da gülümsüyordu.

"Hizmetkârın sayesinde," dedi Ryzek sakince. "Başka neden olacak?"

Ah, evet. Akos. Ryzek'in yeni kontrol aleti.

"Doğru," dedim. "Yani biz elbette buna çocuk kaçırma demiyoruz. Shotet olarak *sahiplenme* terimini tercih ediyoruz, çünkü ülkemize getirdiğimiz herkes Shotet dilini mükemmel bir şekilde konuşabiliyor. Ne bir aksan ne de lügat eksikliği. Shotet kanı taşımayan kimse, dilimizi böylesine kusursuz ve akıcı konuşamaz. Bize ait olmasalar, böylesi özel bir dili konuşmaları mümkün değil. Dahası ben... canlı taşıyıcıyım."

"Hangi açıdan?" diye sordu Vek. Kadehini dudağına götürürken, her parmağında yüzükler olduğunu fark ettim. Her biri düz ve sadeydi. Takmaya bile değmezlerdi.

"Hizmetkârım gerçek bir Shotet olduğunu kanıtladı," dedim. "Halkımızı özel kılan savaş ve dövüş tekniklerinde çok başarılı. Gözünden de bir şey kaçmıyor. Kültürümüze sağladığı uyum... şok edici."

"Ben de size bunu anlatmaya çalışıyordum, efendim," diye cıvıladı Yma. "Sözüm ona *kaçırıldığı* iddia edilen ve Shotet dilini mükemmel bir şekilde konuşan insanların ülkemize

uyum sağlamaları, damarlarında Shotet kanı taşıdıklarını ve tarihi hafızamızı paylaştıklarını kanıtlıyor.

Ülkemize ne kadar bağlı olduğundan bahsederken iyi rol yapıyordu.

“Eh,” dedi Vek. “Bu ilginç bir teori.”

“Tabii galaksinin... *etkili* gezegenlerinden birinin geçmişte halkımıza karşı işlediği suçları da hesaba katmamız gerekir. Topraklarımızın işgali, çocuklarımızın kaçırılması, vatandaşlarımızın karşılaştığı şiddet, hatta bazen cinayet...” Söyledikleri canını yakıyormuş gibi Ryzek’in alnı kırıştı. “Burada Pitha’nın hiç suçu yok ve biz de size karşı hep nezaketle yaklaştık. Ama artık ödeme zamanı yaklaşıyor. Özellikle de Thuvhe ile.”

“Öte yandan Thuvhe kâhinlerinden birinin ölümü, diğerinin de kaçırılmasından Shotet’in sorumlu olduğuna dair söylentiler kulağıma kadar geldi,” dedi Vek, yüzükleriyle kadehini döverek.

“Bunlar temelsiz söylentiler,” diye yanıtladı Ryzek. “Yaşlı kâhinin neden intihar ettiğini bilemeyiz. Zaten kâhinlerin neyi neden yaptığını bilecek durumda da sayılmayız, öyle değil mi?”

Vek’in Pitha pratikliğini kaşıyordu. Bu gezegende kâhinlere değer verilmezdi. Pithalılar için kâhinler, dalgaların sesini bastırmak için bağırıp çağıran delilerden fazlası değildi.

Vek, bu sefer diğer elindeki yüzüklerle kadehini dövmeye başladı.

“Evet, belki bu konuyu daha ayrıntılı *konusabiliriz*,” dedi gönülsüzce. “Gezeganimiz ve... ulusunuz arasında iş birliği için bir alan yaratılabilir.”

“Ulus,” dedi Ryzek gülümseyerek. “Evet, biz de bir ulus olarak anılmak istiyoruz. Kendi geleceğini belirleme gücüne sahip bağımsız bir ulus.”

“Pardon,” dedim, Ryzek’in koluna hafifçe dokunarak. Umarım canı biraz yanmıştır. “Ben gidip bir içki daha alacağım.”

“Tabii,” dedi Ryzek. Arkamı dönüp uzaklaşırken onun Vek’e söylediklerini duyabiliyordum. “Akım-armağanı sürekli ağrılara neden oluyor, biliyorsunuz. Hayatını kolaylaştırmak için sürekli çözüm arayışındayız. Bazı günler çok daha...”

Onu duyamayacağım kadar uzaklaşana kadar dişlerimi sıkarak yürümeye devam ettim. Her an kusabilirmişim gibi hissediyordum. Pitha’ya son teknoloji silahları için gelmiştik. Ryzek onlarla ittifak kurmak istiyordu. Ben de az önce buna katkıda bulunmuştum. Üstelik Ryzek’in silahları neden istediğini bildiğim hâlde. Ağabeyim, silahlara, Vek’i inandırmaya çalıştığı üzere *bağımsız bir ulus olmak* için değil, Thuvhe’ye saldırmak için göz dikmişti. Bunu bile bile şimdi Akos’un yüzüne nasıl bakacaktım? Salonda onu aramadım.

Gök gürültüsünü andıran derinden bir gümbürtü duyduğumda önce bizi yüzeyden ayıran suların üstünden fırtınanın sesini duyduğumu sanarak şaşırdım. Sonra kalabalığın ara-

sından müzisyenleri gördüm. Salonun diğer ucundaydılar. O sırada çalgıcıların üstündekiler hariç bütün ışıklar sönükleşti. Her birinin önündeki alçak masada karmaşık birer çalgı vardı. Benzerini daha önce Shotet pazarında Akos'a göstermiştim. Ama bunlar çok daha büyük, şimdiye kadar gördüklerimden çok daha karmaşıktı. Bel hizasında duran çalgılar loş ışıktaki parlıyordu. Yanardöner renklere sahip cam levhalar avucum genişliğindeydi.

Gök gürültüsünü şimşek kadar sert bir çatırtı izledi. Hemen ardından orkestra çalmaya başladı. Müzik, hafif bir yağmuru andırıyor, alttan gelen boğuk davul sesleri daha iri yağmur damlalarını temsil ediyordu. Çalgıcılardan biri birbirine çarpan, sahili olmayan bir diyarda kumları döven dalgaların seslerini çıkarmaya başladı. Her tarafımızdan, musluktan damlayan, şelalelerden çağlayan su sesleri geliyordu. Siyah saçlı bir Pithalı kadın, sağ tarafımda gözlerini yummuş, olduğu yerde sesler eşliğinde salınıyordu.

O sırada istemesem de iki elinde iki boş kadehle bekleyen Akos'la göz göze geldim. Beni görünce belli belirsiz gülümsedi.

Seni buradan çıkarmam lazım, diye geçirdim içimden, beni duyabilecekmiş gibi. *Ve çıkaracağım da.*

BÖLÜM 21 | AKOS

PITHA BAŞKENTİNDEKİ SOĞUK VE BOŞ ODADA, AKOS SONUNDA uyumaya çalışmaktan vazgeçti. Daha önce Cyra'yla, aralarında bir kapı olmadan uyumamıştı. Kızın uyurken dişlerini sıkı-tığını ve rüya görürken sürekli inleyip sayıkladığını bilmiyordu. Her gece Cyra'nın sakinleşmesini bekliyor, hâliyle gözüne bir damla uyku girmiyordu. Öte yandan yediği dayaktan dolayı vücudu hâlâ sızladığı için de uyumakta zorlanıyordu.

Daha önce hiç böyle sade bir odada bulunmamıştı. Gri yer döşemesini, açık renkli duvarlar tamamlıyordu. Yataklara beyaz çarşaf serilmişti ama yatak başları yoktu. En azından pencere vardı. Sabahın erken saatlerinde ışık dünyaya geri dönerken, su altında yeşil balçık ve sarı sarmaşıklarla sarılmış labirenti andıran iskeleyi seçebiliyordu. Şehri bu iskelet ayakta tutuyordu.

Eh, en azından Pitha ve Thuvhe ortak bir paydada buluşuyordu. Her iki halk da olmaması gereken yerlerde yaşıyorlardı.

Sabahın bu erken saatlerinde Akos, aklını sürekli kurcalayan bir soruyu hazmetmeye çalışıyordu: Cyra onu öptüğünde neden geri çekilmemişti? Aslında sürpriz olmamıştı. Cyra itiyormuş gibi sıcacık elini göğsüne bastırmış, yavaşça üstüne eğilmişti. Ama Akos tek bir kasını bile harekete geçirmemişti. O anı her sabah defalarca bir film gibi gözünün önünden geçiriyordu.

Belki, diye düşünmüştü, saçlarını ıslatmak için banyoda başını musluğun altına soktuğunda. Belki hoşuma bile gitmiş olabilir.

Oysa keyfini çıkarmak şöyle dursun, düşüncesiyle bile korkuyordu. Yüreğini Thuvhe'ye ve evine bağlayan ipleri çekiştiren ve onu fazlasıyla endişelendiren kaderinin, bir anda yüzlerce izit uzaklaştığı anlamına geliyordu bu.

“Sessizsin,” dedi Cyra, yan yana piste doğru yürürlerken. “Dün gece içtiğin motor yağı fazla mı geldi?”

“Hayır,” diye karşılık verdi Akos. Onun acılarını bilirken, uykusunda konuştuğunu söyleyerek dalga geçmek nedense yanlış geliyordu. Öyle azımsanacak acılar değildi. “Ben sadece... Yeni yer, yabancı yatak. Bilirsin. Hepsi bu.”

“Eh, ben de geçirdiğimde ağzımın içi ekşiyor.” Cyra yüzünü ekşitti. “Pitha'ya pek bayılmadığımı söyleyebilirim.”

“Şey hariç...” diye söze başladı Akos. Gece verilen konseri hatırlatacaktı.

“Müzik, evet,” diye atıldı Cyra.

Elleri birbirine srtndğnde Akos irkilerek elini çekti. Cyra, bir daha öpmeye kalkmayacağna dair söz vermiş olsa da artık her bir dokunuşun farkındaydı ve o günden beri pşmeleriyle ilgili konuşmamışlardı.

Diğەرlerinin su geçirmez tulum ve botlarını giymekle uğraştıkları *rzgryoluna* geldiler. Akos'a kalsa böyle bir isim seçmezdi ama eşiğın üstündeki tabelada böyle yazıyordu. Ryzek, Yma, Vas, Suzao ve Eijeh yoktu ama Vakrez ve Malan gelmişti. Malan, doğru ayakkabı numarasını bulmaya çalışırken botları karıştırıyordu. Ufak tefek zayıf bir adamdı. enesinin altında bir gölgeyi andıran sakalı, kıvılcımlar saçan gözleri vardı. Akos'un Shotet eğitimi sırasında gördüğü soğuk komutan Vakrez'le, eş olarak tuhaf bir tezat oluşturuyordu.

"Cyra," dedi Malan, başıyla selamlayarak. Vakrez, gözlerini Akos'a dikmişti. Akos, çenesini havaya kaldırıp dimdik durdu. Kadının kambur durduğ, ayaklarını sürüdüğü ve sürekli Thuvhe dilinde kfrettiğ için onu azarlaması hâlâ kulakların daydı.

"Kereseth," dedi. "Bymşsn."

"Baraka mutfaklarının aksine onu gayet iyi besliyorum." Cyra, kollarında L harfi olan parlak yeşil bir tulumu Akos'a fırlattı. Akos, tulumun katlarını açtığında eninin boyuna eşit olduğnu görse de botlarıyla suya girmediği sürece şikâyet etmek için bir neden göremiyordu.

"Görüyorum," dedi Malan, ıslıklı sesiyle.

Vakrez, “Kamptayken yemekten şikâyet etmezdin,” diyerek onu dirseğiyle dürttü.

“Sırf dikkatini çekmeye çalıştığım için,” diye karşılık verdi Malan. “Artık oraya uğramadığımı fark etmen için.”

Akos, Cyra’nın tulumu giymesini izledi. O kadar rahat giyiniyordu ki Pitha’ya daha önce gelmiş olması mümkündü ama Vakrez hemen diplerindeyken normal bir şeymiş gibi ona soru sorma fikri tuhafına gidiyordu. Kız tulumu girip, Akos’un orada olduklarını daha önce fark etmediği ayak bileklerindeki kayışları çekti ve kumaşı vücuduna bağladı. Sonra aynı şekilde bileklerindeki ve boğazındaki kayışları sıktı. Onun tulumu da en az Akos’unki kadar şekilsizdi.

“Yağma birliklerinden birine katılmayı planlıyorduk,” dedi Vakrez, Cyra’ya bakarak. “Ama ayrı bir kızağa binmemizi isterseniz...”

“Hayır,” diye onun sözünü kesti Cyra. “Askerlerinizin arasına karışmaya çalışmayı tercih ederim.” Ne *teşekkür* ne nazik bir söz... Cyra’nın tarzı böyleydi.

Tulumlarını giyip botlarını bağladıktan sonra birlikte üstü kapalı tünelden kızağa yürüdüler. Bir önceki gün buraya indiklerinden daha küçük ve yuvarlak kızağın üstü, yağmur suları süzölsün diye kubbe şeklinde yapılmıştı.

Biraz sonra dalgaların üzerinde uçuyorlardı. Gözlerini kıstıp baktığında dalgalar, Akos’un gözüne kar dalgaları gibi görünüyordu. Kaptanları yine Rel’di. Adam parmağıyla nereye

gittiklerini işaret etti. Şehrin bölümlerinden biri kadar büyük devasa ada, yüksek çöp dağlarıyla kaplıydı. Pithalılar, kullanmadıkları eşyaları yüzen bir adada tutuyordu.

Uzaktan bakıldığında çöp yığını, kahverengi-gri karışımı bir yumruyu andırıyordu ama yaklaştıklarında, Akos, dağı oluşturan parçaları seçebiliyordu. Kocaman çarpılmış metal tabakalar, vidaları hâlâ üstünde duran paslanmış eski kirişler, farklı renklerde ıslak kumaşlar, eli kalınlığında kırık cam parçaları... Vakrez'in birliği, iki büyük çöp yığınının arasındaydı. Hepsi aynı renk tulum giymişti.

Birliğin arkasında bir yere konup teker teker kızaktan indiler. Rel arkadaydı. Çatıyı döven yağmur damlaları, şimdi yere düşüyor, bütün ağırlıklarıyla Akos'un başına, omuzlarına, kollarına çarpıyordu. Akos, havayı sadece yanaklarında hissedebiliyordu ve beklenmedik bir şekilde sıcaktı.

Birliğin başındaki biri konuşuyordu. "Göreviniz, gerçekten değerli şeyleri saptamak. Yeni akım motorları, kırılmamış hurda metaller, bozuk ya da atılmış silahlar... Sorun yaratmayın ve yerel gözlemcilerden birini görürseniz saygılı davranarak beni ya da az önce aramıza katılan Komutan Noavek'i işaret edin. Hoş geldiniz, efendim."

Vakrez onu başıyla selamlayıp ekledi. "Unutmayın. Hükümdarlığımızın ve Shotet halkının itibarı söz konusu. Bizi cahiller ve barbarlar sürüsü olarak görüyorlar. Öyle değilmiş gibi davranmalısınız."

Birkaç asker, Vakrez'in dudaklarında gülümsemeden eser olmadığını görene kadar ellerinde olmadan güldüler. Akos, adamın gülümsemeyi çoktan unutmuş olabileceğini düşünüyordu.

“İşe koyulun!”

Askerlerden bazıları hemen önlerindeki kızak parçalarından oluşan yığına tırmanmaya başladı. Akos aralarında eğitimden tanıdığı olup olmadığını görmeye çalışsa da anlamak zordu. Hepsi miğfere benzeyen başlıklar ve gözlerini yağmurdan koruyan gözlükler takmıştı. Cyra'yla ikisinde gözlük yoktu. Yağmur yüzüne çarptıkça gözlerini kırptırıyordu.

“Miğferler,” dedi Malan. “Bir şey unuttuğumuzu biliyordum. “Askerlerden birinin miğferini ister misin, Cyra?”

“Hayır,” dedi Cyra, azarlıcasına. “Yani... hayır, teşekkürler.”

“Ah, siz Noavekler,” dedi Malan. “*Lütfen* ve *teşekkürler* gibi basit kelimeler bile ağızınıza yakışmıyor.”

Cyra, normal bir şey yapıyormuş gibi Akos'un elini tuttu. Belki de normaldi, çünkü Akos onun acılarını azaltmak için yanındaydı. Ama sefer gemisindeki odadaki o ateşli dokunuşundan sonra... O dokunuştan sonra, Akos ona doğal bir şekilde bir daha nasıl dokunabilirdi ki? Şu anda da tek düşünebildiği, kızın elini ne kadar sert sıktığıydı. Çok mu sertti? Yeterince sert değil miydi?

İki kızak hurdası yığınının arasından metal yığınının doğru yürümeye başladılar. Bazılarının rengi güneş değmiş kadar

canlıydı. Akos, devasa kırışlarla ayakta duran insan yapımı adanın kıyısına kadar gitti. Silah, hurda ya da makine aramıyordu. Daha çok hikâyesi olan küçük şeylerin peşindeydi. Kırık oyuncaklar, eski ayakkabılar, mutfak eşyaları...

Cyra, çarpılmış bir direğin yanına çöküp etrafını kazımaya başladı. Sonunda direği çekti ama sonu gelmek bilmiyordu, etraftaki boş teneke kutulara ve patlamış borulara çarpıyordu. Akos'un neredeyse iki katı boyundaki direğin sonunda, ortasında sembollerden oluşan bir çember olan gri bir bayrak vardı.

"Şuna bak," dedi Cyra gülümseyerek. "Dokuz Gezegen Meclisi'ne kabul edilmelerinden önceki eski bayrakları. En azından otuz mevsim yaşında olmalı."

"Yağmurda nasıl bozulmadan kalmış?" diye sordu Akos, kenarı yıpranmış kumaşa dokunarak.

"Pitha, dayanıklı malzeme konusunda uzmanlaşmıştır. Aşınmayan cam, paslanmayan metal, yırtılmayan kumaş," dedi Cyra. "Koca şehirleri taşıyabilen yüzer platformlar falan."

"Misina?"

Kız başını iki yana salladı. "Bildiğin türden balıkçılık için yüzeyde fazla balık yok. Derinlerdeki düzenekler bu işi hallediyor. Duyduğuma göre bir balık, bütün şehri doyurabiliyormuş."

"Nefret ettiğin yerler hakkında ne kadar çok şey bildiğini sürekli vurgulamak zorunda mısın?"

“Dün söylediğim gibi. Arkadaşım yok. Zamanım çok. Hadi gidip vıcık vıcık yosun kaplı tarihi eser bulmaya çalışalım, ha?”

Akos, adanın kıyısı boyunca bakındı. Eh... aslında özel bir şey aradığı söylenemezdi. Bir noktadan sonra her şey birbirine benziyordu. Matlaşmış metal parçalar, parlak eşyalardan farklı değildi. Bütün kumaşlar, bir süre sonra aynı renk görünüyordu. Bir ara yarısı çürümüş bir kuş iskeleti gördü. Ayakları perdeliydi, demek ki yüzücü bir kuştı. Gagası ise tuhaf bir şekilde kıvrıktı.

Arkasında birinin bağırdığını duyunca, Cyra olduğunu düşünerek hızla döndü ama kaburgaları fena hâlde itiraz etti. Dahası kızın kocaman gülümsemesini gördü. Cyra sırtarak diğerlerine sesleniyordu. Yanına gittiğinde işe yarar parlak bir eşya bulmayı bekliyordu, oysa gördüğü sıkıcılık derecesinde gri bir metal parçasıydı.

“Vay canı... Komutan Noavek!” dedi, yanlarına ilk ulaşan asker. Kadının gözleri, yağmur damlalarının süzüldüğü gözlüğün arkasında kocaman görünüyordu. Vakrez de koşarak geldi.

“Bir köşesi çöplerin arasından çıkıyordu, biraz eşeledim,” dedi Cyra heyecanla. “Sanırım çok büyük bir parça.”

Akos, onun ne demek istediğini anlayabiliyordu. Bulduğu her neyse, gerçekten de ucu kalındı ve yığının içinde aynı renkte bölgeler göze çarpıyordu. Az önce bulduğu bayrak di-

reği uzunluğunda bir tabakaya benziyordu. Yine de herkesin neden bu kadar heyecanlandığını anlamakta zorlanıyordu.

“Cy... şey, Bayan Noavek?” dedi adam ona bakarak.

“Bu Pitha’nın en değerli malzemesi,” dedi Cyra, ıslak bir kumaşı metalin üzerinden çekiştirirken. “Agneto. Asteroid gibi güçlü darbelere son derece dayanıklı, akımın içinden geçmek için yeterince dayanıklı. Son on mevsimdir, sefer gemimizi bununla tamir ediyorduk ama çok nadir bir malzemedir.”

Birliğin yarısı koşarak gelmişti ve şimdi herkes Cyra’nın tabakayı çöplerin arasından çıkarmasına yardım ediyordu. Çoğu tıpkı onun gibi keyifle sırtıyordu. Onlar çöpleri deşerken Akos geride durdu. Sonunda tabakayı tutabilecekleri kadar açmışlardı ki elbirliğiyle çektiler, sonra altında, buldukları agnetoyu taşıyabilecek büyüklükte kargo bölmesi olan kızağa taşıdılar.

Cyra ve Vakrez Noavek’in, saraylı değilmiş gibi erbaşla birlikte çalışmasını izlerken, Akos ne düşüneceğini şaşırdı. Cyra, birlikte buzçiçeği karışımı yapıp doğru iş çıkardığında olduğu gibi mutluydu. Bu galiba, işe yaradığını hissetmenin getirdiği bir tür gururdu.

Ve bu gurur ona çok yakışıyordu.

Çocukken hep başka gezegenlere gittiğini hayal ederdi. Hessa’daki bütün çocuklar aynı şeyi düşlerdi, çünkü çoğu yasadıkları gezegenden ayrılamayacak kadar yoksuldu. Kereseth

ailesi, Hessa'nın varlıklı ailelerinden sayılırdı, fakat kuzeydeki Shissa ve Osoc çiftçileriyle karşılaştırıldığında pek fazla bir varlığa sahip oldukları söylenemezdi. Yine de babası bir gün onu uzaya çıkarıp başka bir gezegeni gezdirmek için söz vermişti. Hem de Akos'un seçeceği bir gezegeni...

Su gezegeni ilk tercihi olmazdı. İkinci tercihi bile olması zordu. Thuvhe'de kimse yüzemezdi, çünkü gezegende su denen şey buzdan ibaretti. Ama şimdi Pitha'yı görmüştü. Gümbürdeyen dalgaları kendi kulağıyla duymuş, aşağıdaki köpüklü suları görmüş, göz alabildiğine su her yöne uzanan suların ortasındaki pistte durmuş, sıcak yağmur kafasını döverken, ne kadar küçük olduğunu hissetmişti.

Buna neredeyse alışmaya başlamıştı ki kaşla göz arasında tekrar kızağa binmişlerdi. Üstünden akan yağmur damlalarını küçük bir şişeye doldurmakla meşguldü. Cyra, agneto kargoya yüklenirken şişeyi ona vermişti. "Belki ilk gezegen ziyaretinden bir hatıra saklamak istersin," demişti omuz silkerek, sanki aslında önemli bir şey değilmiş gibi. Oysa Akos onun neredeyse her şeyi önemsediğini çoktan öğrenmişti.

Önce hatıra saklamak saçma gelmişti. Kime gösterecekti ki? Ailesini bir daha göremeyecekti. Shotet'te ölüp gidecekti.

Ama en azından ağabeyinden umutluydu. Belki Jorek kaçmasına yardım ettikten sonra belki Eijeh şişeyi yanında götürürdü.

Cyra'nın kucağı eski bayraklarla doluydu. Gülümsemese de agnetoyu bulduğu için neşeli görünüyordu.

“Sanırım iyi bir şey yaptın,” dedi Akos, Vakrez’le Malan’ın onları dinlemediğinden emin olduğunda.

“Aynen.” Cyra, başını bir kez salladı. “Kesinlikle.” Hafif bir ürpertinin ardından ekledi. “Sanırım eninde sonunda olacaktı. Bunu bulmak kaderimdi.”

“Akım-gölgelerin eskisi kadar koyu değil,” dedi Akos, başını arkasına yaslariken. Cyra bir şey demedi. Sefer gemisine dönene kadar avucuna çöreklenmiş gri renkli lekelere baktı.

Kısa sürede geri dönmüşlerdi. Hepsi sıırıslıklamdı. Daha önce başka kıyaklar da yağmadan döndüğü için ıslak kıyafetleriyle insanlar orada burada dolaşıyor, çöp maceralarını heyecanla birbirlerine anlatıyorlardı. Herkes sözüm ona su geçirmez tulumlarından soyunup, temizlenmek üzere bir yığın oluşturdu.

“Demek Shotetler, su geçirmez kıyafetleri öylece bir kenara atıyor?” dedi Akos, Cyra’yla odalarına yürürlerken.

“Pitha’ya daha önce gelmiştik,” diye yanıtladı kız. “Her hükümdar, gitme ihtimali bulunan bütün gezegenler için araştırmacılarını çalıştırır ama belli bir yaşın üstündeki herkes, temelde her tür çevre koşulunda hayatta nasıl kalacağını bilir. Çöl, dağ, okyanus, bataklık...”

“Çöl,” dedi Akos. “Sıcak kumların üstünde yürümeyi hayal bile edemiyorum.”

“Belki bir gün yürürsün.”

Akos'un gülümsemesi soldu. Cyra muhtemelen haklıydı. Noavek ailesi için ölmeden önce kim bilir daha kaç sefere çıkacaktı. İki? Üç? Yirmi? Daha kaç gezegene ayak basacaktı?

"Yani ben öyle demek..." diye söze başladı Cyra. Sonra durdu. "Hayat uzun, Akos."

"Ama kader kesin," dedi Akos, annesinin sözlerini hatırlayarak. Bazı kaderler, diğerlerinden daha kesin görünüyordu. Ölüm. Hizmet. Noavek ailesi... Ona ne olacağı belliydi.

Cyra durdu. Ortak eğitim salonuna yakın bir yerdeydiler. Havada eski ayakkabı ve ter kokusu vardı. Akos'un bileğini sımsıkı kavradı.

"Hemen şimdi çıkıp gitmene yardım etsem, gider miydin?" diye sordu.

Akos'un kalbi deli gibi atıyordu. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Pist şu anda karmakarışık," dedi Cyra, iyice sokularak. Gözleri gölgeliydi. Neredeyse kapkara görünüyorlardı. Ve çıkmak çakmaktı. Sanki bedenini tüketen ağırları aynı zamanda ona enerji veriyordu. "Kapılar, gelen kızakları içeri almak için birkaç dakikada bir açılıyor. Şu anda bir kızak kaçırırsan, seni durdurabileceklerini mi sanıyorsun? Birkaç güne evine gitmiş olursun."

Birkaç güne evinde olmak. Akos, evin hatırasını, tanıdık bir koku gibi içine çekti. Cisi, tek bir gülüşüyle ortamı yumuşatırdı. Annesi kehanet gibi bulmacalarıyla onlarla dalga

geçerdi. Küçücük sıcak mutfakları, kırmızı yanartaş feneriyle aydınlanırdı. Evlerinin hemen dibindeki tüyotu denizi, pencereleri yalardı. Yukarı çıkan merdivenler gıcırdardı. Odasını paylaştığı...

“Hayır,” dedi başını iki yana sallayarak. “Eijeh olmadan gitmem.”

“Ben de öyle düşünmüştüm,” dedi Cyra üzüntüyle, adamın bileğini bırakırken. Dudağını kemirirken gözlerine sıkıntı yerleşmişti. Odaya kadar hiçbir şey konuşmadılar, sonra içeri girdiklerinde Cyra üstünü değiştirmek için doğrudan banyoya gitti. Akos ise alışkanlıktan, haberlerin aktığı ekranın önüne geçti.

Genellikle Thuvhe’yle ilgili haberler ekranın altındaki bantta akardı. Cyra, haberlerin daha çok buzçiçeği üretimiyle ilgili söylemişti. Soğuk gezegen söz konusu olduğunda, birçok ilahta kullanıldığı için diğer gezegenler en çok Buzçiçekleriyle ilgileniyordu. Ama bugünkü canlı yayında devasa bir kar yığını gösteriliyordu.

Akos burayı biliyordu. Thuvhe’nin en kuzeyindeki Osoc şehri, donmuş bir beyazlıktan ibaretti. Cam binalar, tam olarak çözemediği bir Othyr teknolojisi sayesinde bulutlar gibi gökyüzünde süzülüyordu. Hepsi yağmur damlası ya da bükülmüş yaprak şeklindeydi. Bir keresinde en kalın kıyafetlerine bürünüp kuzenlerini ziyarete gitmişler, gökyüzünde düşmeyi bekleyen olgun bir meyveyi andıran apartman dairelerinde

kalmışlardı. En kuzeyde hâlâ buzçiçekleri yetişiyordu ama o kadar derinlerdeydiler ki renkleri ancak hayal meyal seçilebiliyordu.

Cyra'nın yatağına iliştiğinde çarşaf lar ıslak kıyafetleriyle ıslanıyordu. Nefes almakta zorlanıyordu. *Osoc, Osoc, Osoc...* Başka bir şey düşünemiyordu. Rüzgârla savrulan bembeyaz kar taneleri, camda donmuş buzlu desenler, dokunduğ un anda parçalan an buzçiçeğ i sapları...

“Ne seyrediyorsun?” diye sordu Cyra. Saçlarını örerek ban-yodan çıkıyordu. Ekran a baktığında elleri iki yanına düştü.

Altyazıyı çevirdi: “Thuvhe'nin Kader Bahş edilmiş Şansölyesi Meydan Okuyor.”

Akos sesi açmak için ekrana dokundu. Othyr dilinde konuşan sunucu âdeta mırıldanıyordu, “... Thuvhe topraklarında iki mevsim önce gerçekleş tiğ i iddia edilen Shotet istilas ında hayatlarını yitiren kâhinler adına Ryzek Noavek'e karşı güçlü bir duruş sergileyeceğ inin sözünü veriyor.”

“Şansölyenizi siz seçmiyor musunuz?” diye sordu Cyra. “Hatta siz seçtiğ iniz için *hükümdar* yerine şansölye denmiyor mu? Sonuçta yetki babadan oğ ula değ il, seçimle aktarılıyor, değ il mi?”

“Thuvhe'de şansölyelik kaderle ilişkilidir. Söylediklerine göre akım seçim yapıyor. Yani biz öyle diyoruz,” diye düzeltti. Cyra, onun *biz* yerine *onlar* diliyle konuştuğ unu fark ettiyse de bu dil sürçmesini duymazdan geldi. “Bazı nesillerde şansöl-

ye olmaz, o durumlarda bölgesel temsilcilerimiz vardır. Onlar sandıkla seçilir.”

“Ah.” Cyra, ekrana dönüp onunla birlikte izlemeye koyuldu.

Pist kalabalıktı. Kenara bir kızak tünemişti ve kapısı açıktı. Koyu kıyafetli bir kadın basamakları inerken kalabalıktan çışkulu tezahüratlar yükseldi. Kamera kadının yüzüne yaklaştığında, başına sardığı atkı burnunu ve ağzını kapatıyordu. Ama koyu renkli gözlerinin çevresinde belli belirsiz bir grilik vardı. Kameralar iyice yaklaştığında Akos onu tanıdı.

Onu *tanıyordu*.

“Ori,” derken nefesi kesilmişti.

Kadının ardında, onun boylarında ve fiziğinde, yüzü gözü kapalı başka bir kadın daha vardı. Kameralar ikisine odaklandığında Akos onların kirpiklerine kadar aynı olduğunu fark etti. Sadece kardeş değil, aynı zamanda ikizdiler.

Ori’nin bir kız kardeşı vardı.

Ori’nin bir dublörü vardı.

Akos, kadınların yüzünde farklı bir şey bulmaya çalıştı ama yoktu.

“Onları tanıyor musun?” diye sordu Cyra, yumuşak bir sesle.

Akos, ancak başını sallayabildi. O sırada Ori’yi tanıdığını belli ederse neler olacağını tartıyordu. Kız, Oriève Rednalis adını kullanırdı. Bu isim, kader bahşedilmiş birine göre değil-

di. Bu ismi kullanıyordu, çünkü gerçek kimliği tehlikede idi. Yani Akos bu bilgiyi kendine saklasa iyi ederdi.

Ama... diye geçiriyordu aklından Cyra'ya bakarken. Düşüncesini tamamlayamadan kelimeler dudaklarından dökmeye başladı. "Çocukken bir aile dostumuzdu. O da çoktu. Takma isim kullanırdı. Bir... kardeşi olduğunu bilmiyordum."

"Isae ve Orieve Benesit," dedi Cyra, ekrandaki isimleri okuyarak.

İkizler bir binaya giriyordu. Binanın içindeyken bile yandan düğmeli kabanlarını dalgalandıran rüzgârda çok zarif görünüyorlardı. Atkılarında kullanılan kürk ya da kabanlarının kumaşı tanıdık değildi. Karların içindeyken bile lekesiz ve simsiyah görünüyorlardı. Herhâlde başka bir gezegenden malzemeler kullanılmıştı.

"Rednalis ismini kullanırdı," dedi Akos. "Bir Hessa ismi. Onu en son, kaderlerin duyurulduğu gün görmüştüm."

Isae ve Orieve, halkı selamlamak için bir ara durdular ama tekrar yürümeye başladıklarında onları takip eden kamerayı izlerken küçük ve hızlı bir hareket Akos'un gözüne çarptı. İkinci kardeş, kolunu diğerinin boynuna dolamış, kendine çekiyordu. Kulağına bir şey fısıldamak istediğinde Ori de aynısını bir kez Eijeh'e yapmıştı.

Birden ekranı göremez oldu, çünkü gözleri dolmuştu. Bu oydu, aynı sofraya oturduğu, Akos'u... *bu* hâle gelmeden önce ta-

niyan Ori'ydi. Çocukluk arkadaşı, şimdiki zırhlı, intikam hırsıyla yanıp tutuşan ve insanların canını alan Akos'u hiç bilmiyordu.

"Ülkemde bir şansölye var," dedi.

"Tebrikler," dedi Cyra. Biraz tereddüt etse de sormadan edemedi. "Bütün bunları bana niye anlattın? Muhtemelen burada bilinmesini isteyeceğin bir şey değil. Takma adı, onu tanıman falan."

Akos gözlerini kırıştırdı. "Bilmiyorum. Belki sana güveniyordumdur."

Cyra elini kaldırdı ama omzuna dokunmadan önce duraksadı. Sonra hafifçe dokundu. Birlikte ekranı seyrettiler.

"Seni burada tutmayı hiç istemedim. Biliyorsun, değil mi?" Çok alçak sesle konuşuyordu. Akos onu hiç bu kadar durgun görmemişti. "Artık isteyemem. Gitmek istersen, yardım edebilirim."

Akos, omzundaki ele dokundu. Küçücük bir dokunuştur ama yeni bir enerjiyle yüklüydü. Âdeta umursamadığı bir sızı gibiydi.

"Eğer... yani Eijeh'i buradan çıkardığımda," dedi. "Benimle gelir miydin?"

"Biliyor musun? Sanırım gelirdim." Cyra derin bir iç çekti. "Ama ancak Ryzek ölürse."

Gemi dönüş yolundayken, Ryzek'in başarılı Pitha seferiyle ilgili haberler yavaş yavaş düşmeye başlamıştı. Akos, Cyra'nın

dedikodu kaynağının sıklıkla Otega olduğunu keşfetmişti. Yani kız, daha haberler duyulmadan önsezileriyle gelişmeleri okuyabiliyordu.

“Hükümdar hâlden memnun,” dedi Otega, bir gece çorba kabını bırakırken. “Sanırım ittifak kurulmuş. Shotet gibi kader inancı tarihi temellere dayanan bir ulusla Pitha gibi laik bir ulus arasındaki bu ittifak, öyle azımsanacak bir şey değil.” Sonra Akos’a tuhaf tuhaf baktı. “Sen Kereseth’sin sanırım,” dedi. “Cyra senin bu kadar...” diye devam ederken sözü yarıda kalmıştı, çünkü Cyra’nın kaşları yay gibi kalkmıştı. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, duvara yaslanıyor, bir tutam saçını dudaklarının arasında emiyordu. Bazen bunu farkında olmadan yapardı. Sonra kendiliğinden ağzına girmiş gibi şaşırarak saçlarını tükürürdü.

“... uzun boylu olduğunu söylememişti,” diye sözünü bitirdi Otega. Akos, sözü kesilmeseydi kadının cümlesini nasıl bitireceğini merak ediyordu.

“Boyumdan bahsetmesi için bir sebep göremiyorum,” diye yanıtladı Akos. Otega yanlarındayken rahat davranabiliyordu. “Sonuçta o da uzun boylu.”

“Evet. Çoğunuz bayağı uzun boylusunuz,” dedi Otega, düşünceli bir şekilde. “Neyse. Afiyet olsun.”

Kadın çıktıktan sonra Cyra, ekrandaki Shotet altyazılarını çevirmeye girişti. Bu seferki metin şasırtıcı derecede farklıydı. “Pitha şansölyesi, Shotet ziyaretinde dostça görüşmeler yaptı.”

Oysa Othyr dilinde konuşan sunucu başka bir şey söylüyordu, “Thuvhe şansölyesi Benesit, Shotet lideriyle yardımlaşma görüşmeleri nedeniyle Pitha gezegenini buzçiçeği ambargosuyla tehdit ediyor.”

“Anlaşılan şansölyeniz, Ryzek’in Pitha’yı bu kadar etkilemiş olmasından pek memnun değil,” dedi Cyra. “Ticari ambargo falan.”

“Eh,” dedi Akos. “Ryzek *sonuçta* onu ele geçirmeye çalışıyor.”

Cyra homurdandı. “Çeviri, Malan’ın inceliğini taşımıyor. Sanırım başkası çevirmiş. Malan bilgiyi tamamen saklamayı değil, elindeki verilere takla attırmayı sever.”

Akos gülmemek için kendini zor tuttu. “Metinleri kimin çevirdiğini anlayabiliyor musun?”

“Noavek saçmalıkları, sanatçılık gerektirir,” dedi kız, ekranın sesini kısarken. “Bu sanatı, doğar doğmaz öğrenmeye başlarız.”

Daireleri, kaosun ortasındaki sakin limandı. Akos, her ne kadar rahatsız olsa da burayı ikisinin dairesi olarak görmeye başlamıştı. Dışarıda herkes iniş için emirleri yerine getiriyordu. Seferin bitmek üzere olduğuna şaşırıyordu. Sanki yola yeni çıkmışlardı.

Ama akımın son maviliklerinin de kaybolduğu gün, Jorek’e verdiği sözü yerine getirmesi gereken zamanın geldiğini biliyordu.

“Onu ilaçla uyuttuğumu Ryzek’e fısıldamakla yetinmez, değil mi?” diye sordu Cyra’ya.

“Suzao, gerçek bir askerdir,” dedi Cyra. Bunu belki yüzüncü kez söylüyordu. Okuduğu kitabın sayfasını çevirdi. “Kendi işini kendi görmeyi sever. Seni ihbar etmek, ödleklilik olur.”

Bunun üzerine Akos çıkıp kafeteryaya yöneldi. Bugünlerde Suzao, alt kattaki kafeteryalarda yiyordu. Ryzek’in yandaşları arasında en düşük rütbelilerden biriydi, yani gittiği her yerde en önemsiz kişiydi. Ama geminin homurdanan makinelerine yakın alt kattaki kafeteryalarda, rütbesi yükseliyordu. Buralar onu kışkırtmak için mükemmeldi. Sonuçta kendinden düşük rütbelilerin önünde bir hizmetkâr onu utandıramazdı, öyle değil mi ya?

Jorek, son hamlede yardım etmeye söz vermişti. Akos, geminin en alt güvertelerinden birinde bulunan kocaman nemli kafeteryaya girdiğinde, delikanlı babasıyla kuyrukta bekliyordu. İçerisi tıklım tıklım ve duman altıydı fakat baharatlı yoğun kokular insanın ağzını sulandırıyordu.

Girişe yakın bir masada Akos’tan daha genç bir Shotet grubu, tepsilerini kenara itmiş, avuç büyüklüğünde küçük makinelerle bir oyun oynuyorlardı. Makineler, tekerlekler üzerinde dengelenmiş çark ve kablolardan oluşuyordu. Birinin ucunda büyükçe bir kısıkaç, diğerinde sivri bir bıçak, üçüncüsündeyse başparmağı büyüklüğünde bir çekiç vardı. Masanın üzerine tebeşirle bir daire çizmişlerdi. Çemberin içinde uzaktan

kumandayla kontrol edilen makineler birbirini kovalıyordu. Araçlar çarpıştıkça kenarda izleyenler akıl veriyordu: “Sağ tekerleğe çalış! Kıskaçı kullan, onu boşuna mı taktın?” Mavi, yeşil ve mor renklerde birbirine benzeyen kıyafetler giymişlerdi. Çıplak kollarına farklı renklerde kordonlar sarmış, saçlarını kazımış, örmüş, topuz yapmışlardı. Akos onları seyrederken bir anda kendini elinde uzaktan kumandasıyla oyun oynayan ya da masanın kenarında durmuş izleyen bir Shotet çocuğu olarak hayal etti.

Oysa hiç öyle olmamıştı ve olmayacaktı da. Yine de sadece bir an için olabilirmiş gibi gelmişti.

Yemek kuyruğunun başındaki tepsi yığınlarına yanaşıp bir tanesini aldı. Küçük şişe avucunun içindeydi. Karışımı kupasına boca edebileceği şekilde çaktırmadan Suzao’ya yaklaştı. Jorek tam zamanında tökezledi ve büyük bir gürültüyle tepsisini yere düşürdü. Çorba kâsesi sırtının tam ortasına çarptığında önündeki kadın bir küfür savurdu. Karmaşadan faydalanan Akos, kimse fark edemeden karışımı Suzao’nun kupasına döktü.

Üstüne çorba dökülen kadının temizlenmesine yardım eden Jorek’in yanından geçti. Kadın küfürleri ardı ardına sıralayarak delikanlıyı dirseğiyle kendinden uzaklaştırmaya çalışıyordu.

Suzao her zamanki masasına oturup lekeli kupasından bir yudum aldığı anda, Akos nefesini tuttu.

Bu adam, diğerkleriyle birlikte evlerine girmişti. Orada durmuş, Vas'ın babalarını öldürmesini izlemişti. Parmak izleri evlerinin duvarlarında, ayak izleri yer döşemelerindeydi. Akos'un kendini en güvende hissettiği yer şiddetin izleriyle bozulmuştu. Anılar ilk günkü canlılığıyla zihnine üşüştüğünde, Akos yapması gerekeni yaptığını biliyordu.

Tepsisini Suzao'nun karşısına bıraktı. Adam, kolunu sıyırmış, çentiklerini sayıyordu.

"Beni hatırladın mı?" dedi Akos.

Suzao, artık ondan kısaydı ama omuzları o kadar genişti ki otururken hiç de kısa boylu değilmiş gibi görünüyordu. Burnu çilliydi. Annesine çeken Jorek'e hiç benzemiyordu. Bu da iyi bir şeydi.

"Sınır'dan sürükleyerek getirdiğim beş para etmez çocuk?" dedi Suzao, çatalını ağzına götürerek. "Daha kızağa ulaşmadan bir ton dayak attığım çocuk? Evet, hatırlıyorum. Şimdi tepsini masamdan kaldır."

Akos, aldırmadan oturup ellerini önünde birleştirdi. Damarlarına adrenalin hücum ederken, Suzao görüş alanının odağına yerleşmişti. Gözü başka hiçbir şey görmüyordu.

"Nasıl hissediyorsun? Biraz uyku mu bastı ne?" dedi, şişeyi adamın önüne çarparken.

Cam çatlasa da şişe kırılmamıştı. Suzao'nun kupasına boca ettiği uyku ilacıyla hâlâ ıslaktı. Kafeterya aniden sessizliğe bürünürken bütün gözler üstlerine çevrildi.

Suzao şişeye bakıyordu. Her saniye yüzünde kırmızı lekeler beliriyor, gözleri öfkeyle camlaşıyordu.

Akos gülümseyerek öne eğildi. “Yaşadığın yerler artık o kadar da güvenli değil. Son bir ayda kaç kere uyutuldun? Üç mü oldu? Pek de uyanık sayılmazsın, ha?”

Suzao aniden atılıp onu boğazından kavradı, havaya kaldırdığı gibi bütün gücüyle yemek tepsisinin hemen yanına çarptı. Dökülen çorba, gömleğine rağmen Akos’un tenini yakıyordu. Adam bıçağını çekip, gözüne batıracakmış gibi yüzünün önünde tuttu.

Akos’un gözünün önünde yıldızlar çakıyordu.

“Seni öldürmem gerekir,” diye hırladı Suzao. Ağzından tükürükler saçıyordu.

“Durma, öldür,” dedi Akos, adamın elinden kurtulmaya çalışırken. “Ama bence uykuya yenik düşüp devrilmeyeceğin bir zaman yapmayı denesen daha iyi olur.”

Suzao gerçekten de kafası karışmış gibi görünüyordu. Boğazını bıraktı.

“Pekâlâ,” dedi. “O zaman seni arenada düelloya davet ediyorum. Bıçak kullanacağız. Ölümüne.”

Adam, Akos’u hayal kırıklığına uğratmamıştı.

Akos yavaşça doğrulurken titreyen ellerini ve çorba lekeli gömleğini saklamaya çalışmadı. Cyra, arenadan önce elinden geldiğince Suzao’nun onu hafife almasını sağlamasını salık vermişti. Yanağındaki tükürükleri elinin tersiyle silip başını salladı.

“Kabul ediyorum,” derken, gözleri mıknatıs gibi kendiliğinden Jorek’i buldu. Delikanlı rahatlamış görünüyordu.

BÖLÜM 22 | CYRA

ASİLER KAFETERYADA OTURURKEN BANA GİZLİ SAKLI BİR MESAJ iletmediler, gemide yürürken kulağıma herhangi bir şey fısıldamadılar. Kişisel ekranlarıma girmediler, herhangi bir sorun yaşıtmadılar, beni kaçırmadılar. Yağmadan birkaç gün sonra daireme geri dönerken önümde sarı bir kafa gördüm. Teka, motor yağına bulaşmış parmaklarının arasında kirli bir bez tutuyordu. Omzunun üstünden bana bakıp parmağını kıvrarak işaret ettiğinde peşinden gittim.

Beni gizli bir odaya ya da bir tünele değil, yükleme bölgesine götürüyordu. İçerisi karanlıktı. Nakliye kızaklarının gölgeleri, karanlığa gizlenmiş devasa yaratıklara benziyordu. Dipteki köşede birileri, en büyük kızaklardan birinin kandanındaki ışığı açık bırakmıştı.

Pitha'da müziğin ana teması yağmur ve gök gürültüsüyse, Shoter'te makine uğultusuydu. Akımın yanı sıra seyahat eden sefer gemisinin müziği bu makinelerdi. O yüzden küçük bir

asi grubunun, konuşmak için geminin en gürültülü yeri olan makine dairesinin hemen üstünde toplanması mantıklıydı. Hepsi tamirci üniforması giymişti. Şimdi düşününce, belki de hepsinin aslında gerçekten tamirci olması aklıma yatıyordu. Yüzlerinde, Teka'nın koridorda bana saldırdığında taktığı siyah maskeden vardı.

Teka bir bıçak çekip boğazıma dayadı. Soğuk metal tatlı kokuyordu. Akos'un karışımları gibi acı ya da mayhoş değildi.

“Onlara yaklaşırsan seni burada gebertirim,” dedi kız.

“Bütün çetenin bu kadar olduğunu söylemeyeceksin umarım.” Bir taraftan kurtulmanın yollarını düşünüyordum. Ayağına sıkı bir tekme başlangıç olabilirdi.

“Bütün üyelerimizi ağabeyine ifşa etme riskini göze alacağımızı mı sanıyordun?” dedi Teka. “Hayır.”

Kızağın kanadına takılan lambanın mandallarından biri düştüğü için, ışık şimdi kordonun ucunda salınıyordu.

“Buluşmak isteyen sendin,” dedi gruptan biri. Sesi yaşlı ve hırıltılı geliyordu. İçinde bir şeyleri saklayabileceği kadar gür sakallıyla iri yarı bir adamdı. “Tam olarak ne istiyorsun?”

Zorla yutkundum. Teka bıçağı hâlâ boğazımda tutuyordu ama konuşamayacağım kadar sert bastırmıyordu. Sonunda aylardır düşündüğüm şeyler gerçekleşiyordu. Sonunda hayatımda ilk kez, düşünmek yerine bir şeyler *yapıyordum*.

“Biri için Shoter'ten güvenli çıkış istiyorum,” dedim. “Aslında gitmek istemeyen biri için.”

“*Biri için,*” dedi adam. “Kim?”

“Akos Kereseth,” dedim.

Mırıltılar yükseldi.

“Gitmek istemiyor mu? O zaman neden göndermek istiyorsun?”

“Mesele... karışık,” dedim. “Ağabeyi burada. Ama geri dönüşü olmayacak bir şekilde kayıp.” Sustum. “Bazıları sevgileriyle aptallaşır.”

“Ah,” diye fısıldadı Teka. “Şimdi anlaşıyor.”

Hepsinin kapkara maskelerinin altından bana bakıp sırtıttığını düşündüm. Hoşuma gitmemişti. Teka’nın bileğini kavradığım gibi büktüm. Artık bıçağı boğazımda tutamıyordu. Dokunuşumla inerken bıçağın metalini parmaklarımın arasıyla itip boş çıkardım. Sonra havada çevirip kabzasından kavradığımda elim yağa bulanmıştı.

Teka kendine gelemeden onu önüme alıp bıçağı yan tarafına dayadım. Akım-armağanımı mümkün olduğunca kendimde tutmaya çalışıyor, acıdan çığlık atmamak için dişlerimi sıkıyordum. Kulağının hemen dibinde nefeslerim sıklaşmıştı. Kız kıpırdamadan teslim oldu.

“Ben de aptallaşmış olabilirim,” dedim. “Ama geri zekâlı değilim. Duruşunuzdan, yürüyüşünüzden, konuşma şeklinizden sizi bulamayacağımı mı sanıyorsunuz? İhanet edecek olsam, maske taksanız da, boğazıma bıçak dayasanız da geri durmam. Ve hepimiz, size ihanet edersem kendime ihanet et-

miş olacağımı biliyoruz. O yüzden...” Teka’nın ağzıma giren saçlarını tükürdüm. “Bu görüşmeye karşılıklı güvenle devam edecek miyiz, etmeyecek miyiz? Soru bu.”

Teka’yı bırakıp bıçağı geri vermek üzere uzattım. Bileğini tutmuş ateş saçan gözlerle bana bakıyordu ama sonunda bıçağı aldı.

“Tamam,” dedi adam.

Yüzünü saklayan maskeyi çözdüğünde gür sakalı gerdanına kadar indi. Birkaç kişi daha maskesini indirdi. İçlerinden biri Jorek’ti. Tam karşımda kollarını göğsünde kavuşturmuş duruyordu. Noavek ailesine sadık babasının arenada öldürülmesini isteme cesaretini gösterdiği düşünülürse, asilerin grubunda olması şaşırtıcı değildi.

Diğerlerinin maskeleri hâlâ yüzlerindeydi ama artık önemi yoktu. Sözcüleri gerekeni yapmıştı.

“Adım Tos. Sanırım birbirimize güvenebiliriz,” dedi adam. “Ve sanırım, karşılığında bir şey isteyebileceğimizi de hesaba katmışsındır.”

“Ne yapmamı istiyorsunuz?” diye sordum.

“Noavek malikânesine girmemize yardım edebilir misin?” Tos, kalın kollarını göğsünde kavuşturdu. Tulumu, Shotet soğuğu için fazla hafif kalan ve başka gezegenden gelme bir kumaştandı. “Voa’da. Seferden sonra.”

“Sürgün müsün?” dedim kaşlarımı çatarak. “Giydiklerin başka dünya kumaşından yapılmış.”

Asiler, Noavek rejiminden başka bir gezegene kaçıp güvenli bir liman arayan sürgünlerle temas hâlinde miydi? Böylesi mantıklı olurdu ama daha önce bunun üzerine pek düşünmemiştim. Sürgünlerin, ağabeyime karşı çalışan Shotet asilerinden çok daha güçlü olduğu su götürmez bir gerçektir. Şahsen benim için de büyük bir tehlike oluşturluyorlardı.

“Niyetlerimiz ve amaçlarımız açısından, asilerle sürgünler arasında fark yok. Her iki taraf da aynı şeyi istiyor: Ağabeyini devirip ailenin adaletsiz bir şekilde kirlettiği Shotet toplumu- nu eski günlerine döndürmeyi amaçlıyoruz,” dedi Tos.

“Adaletsiz bir şekilde kirletmek,” diye tekrarladım. “Kibar bir tanım.”

“Benim sözüm değil,” dedi Tos, duygusuzca.

“Daha az kibar bir deyimle...” diye araya girdi Teka. “Bizi aç bırakıyor, ilaç istifiyorsunuz. Gözlerimizi oymaktan ya da bugünlerde Ryzek’in kanını kaynatan heyecanlarından bahsetmiyorum bile.”

Kimseyi aç bırakmadığımı ya da kimsenin tedavisine engel olmadığını söylemek üzereydim ki birden tartışmanın anlamsız olduğunu fark ettim. Zaten ben de buna inanmıyordum.

“Pekâlâ. O zaman... Noavek malikânesi. Orada ne yapmayı planlıyorsunuz?” Birilerinin girmesine yardım edebileceğim tek bina kendi evimdi. Ryzek’in kullanmayı sevdiği bütün şifreleri biliyordum, dahası birçok kapı gen şifreleriyle kilitliydi. Sistemin bir kısmı, annemle babam öldükten

sonra Ryzek tarafından yenilenmişti ve Ryzek'le aynı genleri taşıyan bir tek ben kalmıştım. Kanımla onları istedikleri yere sokabilirdim.

“Bence bunu bilmen gerekmiyor.”

Alnımı kırıştırdım. Asi ya da sürgün grubunun Noavek malikânesinde yapmak isteyebileceği çok az şey vardı. Tahminde bulunmaya karar verdim.

“Açık olalım,” dedim. “Burada ağabeyime suikast düzenlemenize yardım etmemi istiyorsunuz.”

“Bu umurunda mı?” diye sordu Tos.

“Hayır,” dedim. “Artık değil.”

Ryzek'in bana yaptıklarına rağmen, cevabın dudaklarımdan bu kadar kolay dökülmesine kendim bile şaşıırıyordum. O benim ağabeyimdi, aynı kanı taşıyorduk. Öte yandan sahip olduğum tek hayat garantimdi. Onu devirenler, katil olarak gördükleri kız kardeşinin hayatını umursamayacaklardı. Ama Zosita'nın sorgusuna katılmamı istemesiyle Akos'u tehdit etmesi arasında bir noktada, Ryzek ona karşı hissettiğim son sadakat kırıntılarını da yok etmişti.

“Güzel,” dedi Tos. “O zaman bizden haber bekle.”

Bacak bacak üstüne attıktan sonra eteğimi düzeltirken Suzao Kuzar'ın düello gecesinde salonu dolduran kalabalıkta gözlerimi gezdirdim. Herkes oradaydı. Balkona dizilmiş, birbirlerine hınzır bakışlar atıyorlardı. *Güzel*, diye düşündüm. Kendilerine

güveniyorlardı, yani Suzao da kendine aşırı güveniyordu ve daha kolay alt edilebilecekti.

Salon konuşanların sesleriyle uğulduyordu. Birkaç ay önce Lety'yle dövüştüğüm zamanki kadar kalabalık olmasa da birçok düellocunun umut edebileceği seyirciden daha fazlası vardı. Bu da iyiydi. Arena düellosunu kazanmak birine teknik olarak her zaman daha yüksek bir sosyal statü kazandırır ama sosyal statüyü gerçekten hak etmek için bütün Shotet'in bu konuda hemfikir olması gerekiyordu. Akos'un Suzao'yu yenmesini ne kadar çok insan seyrederse, Eijeh'i kaçırmayı kolaylaştıracak statüye o kadar hızlı ulaşırdı. Güç olduğu yerde durmaz, başkalarına geçme eğilimi gösterirdi. Güç, doğru insanları etkileyebilme gücüydü.

Ryzek, bu akşamki düelloya gelmemişti ama yüksek mevkiideki Shotet yetkilileri için ayrılmış platformda Vas bana eşlik ediyordu. Platformun iki ucunda oturuyorduk. Karanlık köşelerde gölgelerim de görünmez olduğundan gözlerden uzak durmak benim için daha kolaydı ama kalabalıktan Akos'un adı her yükseldiğinde derimde kıvranan kara sarmaşıkları Vas'tan saklamam mümkün değildi.

"Yağmaya çıkmadan önce yükleme bölümünde Zosita'nın kızıyla konuştuğunu Ryzek'e söylemedim, biliyorsun değil mi?" dedi, Suzao arenaya girmeden hemen önce.

Kalbim deli gibi atmaya başladı. Asilerle yaptığım kaçamak görüşme alnımda yazıyormuş gibi kötü oldum. Sanki yüzüme

dikkatle bakan gizli saklı işler çevirdiğimi anlayacaktı. Yine de cevap verirken serinkanlılığımlı korumaya çalıştım. “Son kontrol ettiğimde, tamircilerle konuşmak Ryzek’in kurallarına ters düşmüyordu.”

“Belki daha önce böyle bir şeyi umursamazdı ama artık umursadığından eminim.”

“Bu ketumluğun için sana teşekkür etmemi mi bekliyorsun?”

“Hayır. Bunu ikinci şans gibi değerlendirmelisin. Bütün bu saçmalığın, anlık bir tökezleme olması senin lehine olur, Cyra.”

Bakışlarımı arenaya çevirdim. Işıklar loşlaşırken biri düşmesini açınca, dövüşçülerin üstünde asılı duran hoparlörler ciyakladı. İçeri ilk Suzao girdiğinde kalabalık çığlık çığlığaydı. Adam seyircileri daha da coşturmak için kollarını havaya kaldırdı ve amacına ulaştı. Kalabalık çıldırmıştı.

“Kibir,” diye söylendim. Kalabalığa oynamasından ziyade giydiklerine takılmıştım. Shotet zırhını çıkarmıştı, sadece gömleği vardı. Zırha ihtiyacı olmadığını düşünüyordu. Ama Akos’u dövüşürken gördüğü günlerin üzerinden uzun zaman geçmişti.

Biraz sonra Akos, hak ettiği zırhı ve Pitha’da giydiği kalın botlarıyla arenaya geldi. Kalabalık onu alaylar ve küfürlerle karşıladı ama kafası her neredeyse Akos söylenenleri duymuyordu. Gözlerinden hiç eksik olmayan o temkinli bakışlar bile yoktu.

Suzao bıçağını çektiğinde Akos'un bakışları kesin bir karara varmış gibi sertleşti. O da bıçağını çekti. Hangi bıçağı kullandığını biliyordum. Ona verdiğim basit Zold bıçağıydı bu.

Bıçağa dokunsa da metali akım sarmaşıkları sarmadı. Akım-bıçaklarıyla dövüş seyretmeye alışmış seyirciler için böylesi basit bir bıçak, herhâlde bir cesedin elindeki bıçaktan farklı değildi. Akıma direnciyle dalga geçen bütün fısıltılar, bu bıçakla onaylanmış oluyordu. Daha da iyisi, onun armağanından korkanlar için korkusuz duruşu ona bambaşka bir güç kazandırıyordu.

Suzao bıçağı ileri geri oynatıyor, arada bir havada çevirip tutuyordu. Bu numarayı zivatahak öğrencisi arkadaşlarından öğrenmiş olmalıydı, çünkü gömleğinin altında kendini gösteren kaslarıyla onun bir altetahak öğrencisi olduğunu görebiliyordum.

"Gergin görünüyorsun," dedi Vas. "Elimi tutmak ister misin?"

"Sadece adamın için üzülüyorum," dedim. "Elini kendine sakla. Eminim daha sonra ihtiyacın olacak."

Vas güldü. "Sanırım sana dokunabilecek başka birini bulduğuna göre artık bana ihtiyacın kalmadı."

"Ne demek istiyorsun?"

"Ne dediğimi çok iyi biliyorsun." Vas'ın gözlerinde öfke kıvılcımları çakıyordu. "Bence gözlerini sevimli evcil hayvanın olan Thuvhe'liden ayırma. Az sonra can verecek."

Suzao ilk hamlesini yapmış, Akos gözünü bile kırpmadan sakince kenara kaçmıştı.

“Ah, hızlısın,” dedi Suzao. Sesi hoparlörlerden yankılanıyordu. “Tıpkı kız kardeşin gibi. O da az daha elimden kaçıyor. Kapıyı açmıştı ki onu yakalamayı başardım.”

Akos’u boğazından kavrayıp havaya kaldırarak arena duvarına yapıştırmaya çalıştı. Ama Akos, onun bileğine yandan sertçe vurduğunda elinden kurtuldu. Elmetahak stratejisinin ona kendisinden daha iri rakibinden uzak durması gerektiğini söylerken duyabiliyordum.

Baş döndüren bir hızla bıçağı avucunun içinde çevirdi. Işık metalden yere yansırken Suzao’nun dikkati dağıldı. Bu anlık dalgınlığı avantaja çeviren Akos, sol yumruğuyla sert bir kroşe çaktı.

Suzao geri geri sendelerken burnundan kan boşalıyordu. Akos’un solak olduğunu fark etmemişti. En azından benim zorlayarak ona mekik çektiğimi de bilmiyordu.

Akos üstüne atılıp kolunu büktü, ardından dirseğini tekrar adamın burnuna geçirdi. Suzao’nun acı dolu çığlığı arenada çınlıyordu. Körlemesine saldırıp Akos’un zırhını kavradı ve onu kenara savurdu. Akos dengesini yitirdiğinde bu sefer diziyi üstüne bastırıp çenesine bir yumruk çaktı.

Yüzümü ekşittim. Akos bayılmak üzereymiş, Suzao’yu üstünden atmaya çalışırken diziyi yüzünü koruyormuş gibi görünüyordu. Ama o sırada botunun kenarından çektiği bıçağı doğrudan Suzao’nun iki kaburgasının arasına sapladı.

Kaskatı kesilen Suzao, yan tarafına saplanan bıçağın kabzasına şaşkın gözlerle bakıyordu. Akos diğer bıçağı savurduğunda boynunda kıpkırmızı bir çizgi beliren adam yere yığıldı.

Dövüş bitene kadar ne kadar gergin olduğumu, kaslarımdaki gevşemeyi hissedince anladım.

Her yerden çığlıklar yükseliyordu. Akos, adamın üstüne eğilip ikinci bıçağı koparırcasına sapladığı yerden çıkardı. Metali pantolonuna silip tekrar botunun kenarına kaydırdı. Titrek nefeslerinin yankılarını hoparlörlerden duyabiliyordum.

Panikleme, diye geçirdim içimden, beni duyacakmış gibi.

Koluyla alındaki teri sildikten sonra bakışlarını arenanın etrafına dizilmiş seyircilere çevirdi. Sanki her birine teker teker bakıyormuş gibi yavaşça daireyi tamamladı. Ardından bıçağını kılıfına sokup Suzao'nun cesedinin üstünden çıkışa doğru yürüdü.

Birkaç saniye bekledikten sonra platformdan inip kalabalığa karıştım. Yürürken ağır elbisem etrafımda dalgalanıyordu. İki elimle eteklerimi kaldırıp Akos'a yetişmeye çalıştım ama benden çok öndeydi. Daireme doğru hızlı adımlarla ilerlerken koridorlarda onu göremedim.

Kapıya vardığımda elimi algılayıcının yanına dayayıp bir süre içeriyi dinledim.

Başta tek duyabildiğim, hıçkırığa dönüşen nefeslerdi. Ardından Akos bağırdı. Bir şeyleri deviriyordu. Tekrar bağır-

dığında kulağımı kapiya dayadım. Alt dudağım, dişlerimin arasında hapsolmuştu. O kadar sert ısırılmışım ki çığlıklar hıçkırıklara dönüşürken kanımın tadını aldım.

Dügmeye dokunup kapıyı açtım.

Banyoda yerde oturuyordu. Kırık ayna parçaları her yanına saçılmıştı. Duş perdesini çekip koparmış, duvardaki havlu rafını devirmişti. İçeri girdiğimde başını kaldırmadı, hatta kırık ayna parçalarına basmamaya çalışarak yanına yaklaşırken yüzüme bile bakmadı.

Çömelip omzunun üstünden duşun musluğunu açtım. Suyun ısınmasını bekledikten sonra, kolundan tutup onu duşun altına çektim.

Kıyafetlerimizle suyun altındaydık. Nefesleri, yanağımı yakıyordu. Elimi ensesine yerleştirip başını duşun altına soktum. Gözlerini yumup kendini sıcak suya bıraktı. Titrek parmakları elimi arıyordu. Sonunda zırhına dayadığım parmaklarımı sımsıkı kavradı.

Gözyaşları dinene kadar uzun süre orada kaldık. Suyu kapattıktan sonra onu mutfğa götürdüm. Kırık ayna parçaları ayaklarımızın altında çatırdıyordu.

Gözleri uzaklara dalmıştı. Nerede olduğunun ya da neler hissettiğinin farkında mıydı, bilmiyorum. Zırhının kayışlarını çözüp başının üstünden çıkardım. Islak gömleğini sırtından tutup çektim. Pantolonunun düğmelerini çözdiğümde, ıslak bir yığın hâlinde yere düştü.

Onu böyle görmeyi düşlemiştim. Hatta bir keresinde onu soyduğumu, bizi birbirimizden ayrı tutan kıyafetlerini teker teker çıkardığımı gözümde canlandırmaya çalışmışım. Ama bu bir düş değildi. Akos acı çekiyordu. Ben de ona yardım etmek istiyordum.

Kurulanmasına yardım ederken bir an için kendi acılarını unutmuştum ama akım-gölgelerimin çok uzun zamandır ilk defa hızla derimin altında aktığını tekrar fark etmem uzun sürmedi. Sanki bütün damarlarımda dolaşabilsinler diye kap-kara sarmaşıklar zerk edilmişti içime. Dr. Fadlan, duygusal anlarımda akım-armağanımın güçlendiğini söylemişti. Eh, haklıydı da. Suzao umurumda değildi, aslında mezarına tükürmeyi planlıyordum ama Akos benim için önemliydi. Hem de herkesten daha önemli.

Biraz sonra kolunu sarmama yardım edip yatağına gidebilecek kadar kendini toparlamıştı. Üstünü örttüm, sonra ecza tezgâhındaki ocağın üstüne bir kap koydum. Bana bir keresinde rüya görmemem için bir karışım hazırlamıştı. Şimdi sıra bendeydi.

BÖLÜM 23 | AKOS

HER ŞEY İPEK GİBİ, SU ÜSTÜNDEKİ YAĞ GİBİ AKIP GİDİYOR, Akos'tan uzaklaşıyordu. Bazen zamanı unutuyor, düşün altında birkaç saniye bir saate uzuyordu. Bir keresinde duştan çıktığında parmakları kırıışmış, teni pamuk gibi olmuştu. Bazen gece yatıyor, ta ertesi gün öğleden sonra uyanıyordu. Kimi zaman da nerede olduğunu unutuyor, başka birinin kanına bulanmış hâlde arenada durduğunu ya da çok uzun zaman önce unutulmuş iskeletlere ayağı takılarak rüyotlarının arasında koştuğunu sanıyordu.

Yanağının iç tarafına yapıştırdığı suskunççek yapraklarıyla sakinleşebiliyor, titremesine bir türlü engel olamadığı ellerini, hatta bazen dilinin ucuna kadar gelen kelimeleri ya-
tıstırıyordu.

Cyra, onu birkaç gün kendi hâlinde bırakmıştı. Ama Voa'ya varmalarına bir gün kala, birkaç öğünü atladığında Akos'un odasına girip “Kalk. Hemen şimdi,” dedi.

Akos, başını kaldırıp, sanki bilmediği bir dilde konuşuyormuş gibi şaşkın gözlerle ona baktı.

Kız gözlerini devirip kolunu kapıldığı gibi çekti. Dokunuşu canını yakınca yüzünü ekşitti.

“Kahretsin,” dedi Cyra, tuttuğu kolu bırakırken. “Gördün mü bak? O kadar güçten düştün ki akım-armağanımı hissetmeye başladın. Derhâl kalkıp bir şeyler yemen gerekiyor.”

“Hizmetçini mi özledin?” diye çıkıştı Akos. Son zamanlarda çok çabuk sabrını yitiriyordu. “Hadi o zaman. Ailen için ölmeye hazırım. Ne olacaksa olsun.”

Cyra eğildiğinde burun buruna geldiler. “Nefret ettiğin bir şeye dönüşmenin ne olduğunu çok iyi biliyorum. İçinin acıdığını biliyorum. Ama hayat acılarla dolu.” Bunu kanıtlamak istercesine, gölgeler göz yuvalarına toplandı. “Ve senin acıların üstesinden gelme kapasiten, sandığından çok daha güçlü.”

Birkaç saniye göz göze bakıştılar. Sonra Akos, “*Hayat acılarla doluymuş,*” dedi. “Aman ne heyecan verici bir laf!”

“Bildiğim kadarıyla ağabeyin hâlâ burada,” diye karşılık verdi Cyra. “Hiç olmazsa onu buradan götürebilmek için hayatta kalman gerekiyor.”

“Eijeh.” Akos, burnundan kıkırdadı. “Sanki asıl mesele buymuş gibi.”

Suzao’nun canını alırken Eijeh’i hiç düşünmemişti. O sırada tek düşünebildiği, Suzao’yu öldürmeyi ne kadar çok istediğiydi.

“Asıl mesele neymiş peki?” Cyra, kollarını göğsünde kavuşturdu.

“Ben nereden bileyim?” Kollarını havaya kaldıran Akos, bir yumruğunu duvara geçirdi. Parmaklarındaki sızlama umurunda bile değildi. “Beni bu hâle sokan sensin, neden sen söylemiyorsun? Hayatta kalmaya çalışırken gururun yeri yoktur. Unuttun mu?”

Kız söylediklerini hatırlayınca gözlerinin gerisinde kıvılcımlar çaktı. Kapı çalarken, Akos sözlerini geri almaya niyetliydi. Yatağın kıyısından kızın kapıyı açmasını izledi. Hayal edilebilecek en sıkıcı göreve sahip nöbetçinin arkasında Jorek duruyordu.

Akos, yüzünü ellerine gömdü. “İçeri girmesine izin verme.”

“Sanırım bu odanın asıl sahibini unutuyorsun,” dedi Cyra, keskin bir imayla. Sonra geri çekilerek Jorek’i içeri davet etti.

“Kahretsin, Cyra!” Aniden ayağa fırladığında gözlerinin önünde bir anlığına yıldızlar uçuşsa da Akos sendeleyerek eşiğe gitti. Belki Cyra haklıydı. Belki gerçekten bir şeyler yemesi gerekiyordu.

Onun hâlini gören Jorek’in gözleri fal taşı gibi açıldı.

Cyra ona, “İyi şanslar,” diyerek kendini banyoya kapattı.

Akos’a bakmaktansa Jorek’in gözleri zırla bezenmiş duvarlarda, tavandan sarkan bitkilerde, yüksek tencerelerde ve ocağın üstüne dizilmiş tavalarda dolaşıyordu. Gergin olduğunda hep yaptığı gibi ensesini kaşıyınca teninde pembe tırnak izleri

bıraktı. Delikanlının yanına yürürken Akos'un her yeri ağrıyordu. Sonunda bir sandalyeye çöktüğünde nefessiz kalmıştı.

"Burada ne işin var?" diye sorarken, kendini perişan hissediyordu. Tırnaklarını duvara geçirmek, elinden başka bir şeyin kayıp gitmemesi için tutunmak istiyordu. Acıdan kendi payına düşeni alan Jorek'in canını yakmak ya da onu incitmek umurunda bile değildi. "İstediğin oldu, daha ne istiyorsun?"

"Evet, istediğim oldu," dedi Jorek sessizce. Akos'un yanına oturdu. "Sana teşekkür etmeye geldim."

"Sana iyilik falan yapmadım. Bir anlaşmamız vardı. Ben Suzao'yu öldürdüm, sen de Eijeh'in buradan gitmesine yardım edeceksin."

"Voa'ya indikten sonra kolay olacak," dedi Jorek. Hâlâ inanılmaz alçak sesle konuşuyor, sanki vahşi bir hayvanı yatıştırmaya çalışıyordu. Belki delikanlı gerçekten de bunu yapıyordu. "Dinle, ben..." Kaşlarını çattı. "Senden ne istediğimi yeni yeni kavırıyorum. Ben düşünmüştüm ki... Yani senin için kolay olacağını sanmıştım. Bu işi kolaylıkla yapabilecek birine benziyordun."

"Bu konuyu konuşmak istemiyorum." Akos, yine başını ellerinin arasına aldı. Nasıl kolay yaptığını hatırlamak bile istemiyordu. Suzao'nun hiç şansı olmamıştı, nasıl bir tuzağa düştüğünün farkına varamamıştı. Akos, şimdi kendini ilk seferkinden daha canı hissediyordu. En azından Kalmev'in ölümü, çılgın bir anında, neredeyse bir rüyadaymış gibi gerçekleşmişti. Ama bu seferki başkaydı.

Jorek bir elini onun omzuna koyduğunda silkelemek istedi, ama Akos ona bakana kadar delikanlı elini çekecek gibi değildi.

“Annem bunu gönderdi,” dedi. Cebinden çıkardığı uzun zincirin ucunda bir yüzük sallanıyordu. Turuncu pembe parlak bir metalden yapılmıştı ve üzerinde bir sembol vardı. “Bu yüzük, ailemizin mührünü taşıyor. Annem kabul etmeni istedi.”

Akos, titreyen parmaklarını nazikçe zincirde dolaştırırken neredeyse iki büküm olmuştu. Yüzüğü avucuna alıp sıktı. Jorek’in anne tarafından aile mührünü etine kazımak istercesine yumruğunu sıktı.

“Annen bana *teşekkür* mü ediyor?” diyebilirdi. Sesi çatlamıştı. Başını masaya dayadı. Neyse ki ağlamıyordu.

“Ailem artık güvende,” dedi Jorek. “Bir ara müsait olursan bizi ziyaret et. Voa’nın kıyısında, Sınır’la eğitim kampının arasında yaşıyoruz. Yolun biraz dışında küçük bir köy. Hakkını ödeyemeyiz ama seni çok iyi ağırlarız.”

Akos, Jorek’in eliyle ense kökünün yandığını hissedebiliyordu. Sandığından daha rahatlatıcıydı.

“Ah. Bu arada... Babam için koluna çentik atmayı unutma. Lütfen.”

Kapı kapandı. Yüzük hâlâ yumruğunda olduğu hâlde Akos kollarıyla başını sardı. Parmakları dövüşten yara bere içindeydi, bükülünce eklemlerindeki çatlaklar yeniden açıldı. O sıra-

da banyo kapısı gıcırdadı. Cyra bir süre mutfakta hışırdayarak dolaştı, sonra Akos'un önüne bir ekmek somunu bıraktı. Akos öyle hızlı yemeye başladı ki neredeyse boğuluyordu. Bir süre sonra sol kolunu çevirip çentiklerini kıza gösterdi.

"Çentik at," dedi. Sesi o kadar boğuktu ki kelimeler neredeyse anlaşılmazdı.

"Bekleyebilir." Cyra, elini onun kısa saçlarında dolaştırdı. Bu küçücük dokunuş bile Akos'un ürpermesine yetmişti. Kızın akım-armağanı artık canını yakmıyordu. Belki Jorek'in gelmesi gerçekten de rahatlamasını sağlamıştı. Ya da belki yediği ekmektendi.

"Lütfen," diyerek başını kaldırdı. "Şimdi... hemen yap."

Bıçağa uzanan Cyra'nın kollarındaki kasları seyretti. Cyra Noavek, âdeta bir kas yığınıydı. Vücudunda bir damla yağ yoktu. Ama içten içe, açılmayı öğrenen bir yumruk gibi yumuşuyordu.

Cyra bileğini tuttu. Parmakları tenine değer değmez, gölgeler sönmeye yüz tuttu. Onlar olmadan uzun saçları, değişen ışığın altında parlayan lüleleri, neredeyse kapkara sayılabilecek koyu gözleriyle ne kadar güzel olduğu daha çok ortaya çıkıyordu. Kemerli burnuna ve boğazındaki zarif doğum lekesine baktı.

Kız bıçağın ucunu, kolundaki ikinci çentiğin yanına yerleştirdi.

"Hazır mısın?" diye sordu. "Bir, iki..."

Daha iki derken acımasızca bıçağı etine batırıp kaydırıldı. Sonra çekmecede küçük bir şişeyle bir fırça buldu. Akos onun tuvale resim çizen bir ressam gibi koyu boyayı henüz açılan yarasına çekişini izledi.

Koluna keskin bir sızı saplanmıştı. Hemen ardından damarları adrenaline dolarak sızıyı bütün vücudunu sarsan bir zonklamaya dönüştürdü.

Cyra, dudaklarını çentiğe yaklaştırıp adamın adını fısıldadı: "Suzao Kuzar."

Ve Akos hissetti. Kaybı, ağırlığı, kalıcılığı... Her şeyi olması gerektiği gibi hissediyordu. Shotet ritüelinde rahatlamak için kendine izin verdi.

"Özür dilerim," derken, ne için özür dilediğinden emin değildi. Şimdiye kadar Cyra'ya kötü davrandığı için mi? Düellodan beri olanlar için mi? Başka bir şey için mi? Kestiremiyordu. Arenadan sonraki gün uyandığında, Cyra'nın banyodaki kırık ayna parçalarını süpürdüğünü görmüştü. Daha sonra duvara havlu rafını çakmıştı. Akos, rafı dağıttığını hatırlamıyordu. Dahası, kızın sıradan bir tamirci gibi aletleri gayet becerikli bir şekilde kullandığını görmek şaşırtıcı olmuştu. Ama Cyra böyle biriydi işte. Her şeyden biraz biliyordu.

"Hatırlamayacak kadar yorgun değilim," dedi kız, gözlerini ondan kaçırarak. "O hissi, her şeyin kırılıp döküldüğü hissini. Her şeyin bozulduğu hissini."

Elini tutarken diğ er elini Akos'un yanağına g t r d . Akos bir an için irkildi ama hemen gev edi. Suzao kafeteryada onu boğazlarken yanağıni da   r tm   t .

Derken Cyra parmaklarını kulağınin altından boynuna kadar kayd rd . Ryzek'in bıraktığı yara izini takip ediyordu. Akos kendini onun dokunu una teslim etti. Yanıyordu. Birbirlerine hiç böyle dokunmamı lard . Cyra'nın dokunu unu böylesine  zleyeceğı aklının ucundan bile ge memi ti.

"Seni hiç anlayamıyorum," dedi Cyra.

Avucu yanağındayken parmakları Akos'un kulaklarına doğıru uzandı. Damarları görünen uzun ince parmaklar, dikkat çekiciydi. Eklem yerleri o kadar kurumu tu ki bazı yerlerde pul pul dökülüyordu.

"Başına gelenleri ba kas  ya asaydı, sert ve umutsuz birine d n   rd ," dedi. "Sen... gerçek misin?"

Akos gözlerini yumdu. İ i sızlıyordu.

"Her şey bir yana, bu bir savaş, Akos." Cyra, alnını onun kine dayadı. Parmakları ba ını sarmıştı. "Hayatını mahvedenlerle arandaki bir savaş. Mücadele ettiğ in için kendinden utanma."

Sızı başka bir şeye dönüştü. Yüreğinin tam ortasında özlemi andıran bir his.

Akos onu *istiyordu*.

Parmaklarıyla elmacık kemiklerine dokunmak, boynundaki zarif doğıum izinin tadına bakmak, dudaklarında nefesini

hissetmek, bir daha bırakamayacağını bilse de parmaklarını saçlarına daldırmak istiyordu.

Başını hafifçe çevirip dudaklarını kızın yanağına bastırdı. Öpücük olamayacak kadar sertti. Aynı nefesi paylaşıyorlardı. Sonra geri çekildi, ayağa kalkıp arkasını döndü. Ağzını sildi. Neyi olduğunu merak ediyordu.

Cyra da kalkıp hemen arkasında durdu. Akos onun sıcaklığını sırtında hissedebiliyordu. Kız, kürek kemiklerinin tam ortasına dokunduğunda tenini gömleği üstünde olduğu hâlde karıncalandıran akım-armaganı mıydı?

“Yapmam gereken bir şey var,” dedi biraz sonra Cyra. “Birazdan dönerim.”

Sonra çıkıp gitti.

BÖLÜM 24 | CYRA

GEMİNİN BAKIM TÜNELLERİNDE YÜRÜRKEN YÜZÜM ZONKLUYORDU. YANAĞIMA BASTIRDIĞI DUDAKLARININ izi bir türlü aklımdan çıkmıyordu. Yanağımdaki hissi bir koru söndürmeye çalışırcasına söndürmeye çalışsam da başaramıyordum. Ama yapmam gereken bir şey vardı.

Teka'nın küçük odasına giden yol karışıktı. Sonunda kendimi geminin bağırsaklarında buldum.

Kapıyı hafifçe tıklattığımda birkaç saniyede açtı. Bol kıyafetler giymişti, yalın ayaktı. Gözüne bant takmak yerine, başına gözünü kapatacak şekilde bir bez dolamıştı. Omzunun üzerinden içeri baktığımda bir bankonun üstüne yerleştirilmiş derme çatma döşegini görebiliyordum. Yatağın altındaki vida ve aletlerle dolu kutu toplanmıştı. Voa'ya dönmek için hazırды.

“Senin burada ne işin var?” dedi kız, beni içeri çekerken. Sağlam gözü dehşetle açılmıştı. “Buraya canının istediği gibi gelip gidemezsin. Sen aklını mı kaçırdın?”

“Yarın,” dedim. “Ağabeyime her ne yapacaksanız, yarın yapmalısınız.”

“Yarın,” diye tekrarladı Teka. “Yani bugünden sonraki gün gibi.”

“Bildiğim kadarıyla yarın kelimesinin resmi tanımı bu, evet.”

Kız, dengesiz bir tabureye çöküp dirseklerini dizlerine dayadı. Bol gömleğinin yakası açıldığında tenini gördüm. Göğsünü bağlamamıştı. Onu kendi alanında böylesine rahat görmek tuhaftı. Birbirimizi, bu hâllerimizi bilecek kadar yakından tanımıyorduk.

“Neden?” diye sordu.

“Yere indiğimiz gün kaos her şeye hâkim olacak,” dedim. “Evin güvenlik sistemi zayıf kalacak, çünkü herkes yorgun olacak. İçeri sızmak için mükemmel bir zaman.”

Teka kaşlarını çattı. “Bir planın var mı?”

“Arka bahçe kapısı, arka kapı, gizli tüneller. Bunların hepsini geçmek çok kolay, çünkü şifrelerini biliyorum,” dedim. “Sadece şahsi odalarına girmek için kanım gerekiyor. Gece yarısı arka bahçe kapısına gelebilerseniz, sonrası için yardım edebilirim.”

“Bunu yapmaya hazır olduğundan emin misin?”

Zosita’nın fotoğrafı, yastığın hemen yanında duvarda asılı duruyordu. Yatağın yanındaki başka bir resimde bir oğlan çocuğu vardı. Benzerliğe bakılırsa kardeşiydi. Boğazıma bir

yumru oturdu. Öyle ya da böyle bu kızın yaşadığı bütün kayıplardan ailem sorumluydu.

“Ne aptalca bir soru!” dedim, surat asarak. “Tabii ki hazırım. Asıl siz, kendi payınıza düşeni yapmaya hazır mısınız?”

“Kereseth? Evet,” dedi Teka. “Bizi içeri sok, biz de onu dışarı çıkaralım.”

“Aynı anda yapmanız gerekiyor. Yaptığım şeyden dolayı zarar görmesini istemiyorum. Suskunçiçek toleransı yüksek, o yüzden onu bayıltmak biraz zor olacak. İyi bir dövüşçü olduğunu aklınızdan çıkarmayın.”

Teka başını ağır ağır salladı. Bir taraftan yanağını kemiriyordu.

“Ne oldu? Fena hâlde... delirmiş gibi görünüyorsun,” dedi. “Kavga mı ettiniz?”

Cevap vermedim.

“Anlayamıyorum,” diye üsteledi. “Onu sevdiğin çok açık. Neden gitmesini istiyorsun?”

Buna da cevap vermeyecektim. Akos’un sakallarını, dudaklarını, nefesini hâlâ bütün sıcaklığıyla yanağımda hissediyordum. Beni öpmüştü. Öylece, aniden, ortada hiçbir şey yokken. Mutlu olmalıyım. Umutlanmalıyım. Ama o kadar da kolay değildi. Olabilir miydi ki?

Kıza bir sürü neden sıralayabilirdim. Ryzek onu bana karşı kullanabileceğini keşfettiğinden beri Akos’un hayatı tehlikeydi. Eijeh tam bir kayıp vakasıydı. Belki Akos evine dönüp

annesi ve kız kardeşine kavuştuğunda bu gerçeği kabullenirdi. Ryzek onu burada esir tuttuğu sürece ikimiz asla eşit olmayacaktık, o yüzden kaçıp özgürlüğüne kavuşmasına yardım etmeliydim. Ama dudaklarımdan yüreğimi sızlatan asıl neden döküldü.

“Burada olmak, onu... mahvediyor,” dedim. Rahatsız bir şekilde ağırlığımı diğer ayağıma verdim. “Artık onu böyle görmeye katlanamıyorum. Katlanmayacağım.”

“Anlıyorum.” Teka’nın sesi yumuşaktı. “Kazansak da kaybetsek de, sen bizi içeri alıyorsun, biz de onu dışarı çıkarıyoruz. Tamam mı?”

“Tamam,” dedim. “Teşekkürler.”

Eve dönmekten hep nefret etmişimdir.

Beyaz gezegen görüş alanımıza girdiğinde birçok Shoter’li, neşeyle gözlem güvertesinde toplanmıştı. Gemidekileri deli bir coşku sarmıştı, herkes eşyalarını topluyor, arkada bıraktıkları genç yaşlı sevdikleriyle buluşmaya hazırlanıyorlardı. Ama ben hüznüydüm.

Ve sinirliydim.

Eşya toplamakla uğraşmadım. Birkaç kıyafet, birkaç silah... hepsi bu. Bozulabilecek yiyecekleri attım, yatağımın çarşafını ve örtülerini düzelttim. Kolu hâlâ sargılı Akos da sessizce bana yardım etti. Topladığı çantası çoktan masanın üstündeki yerini almıştı. Kıyafetlerini, ona verdiğim ve bazılarının sayfalari-

nı kıvırdığı kitapları toplayışını izlemiştim. O kitapları okuduğum hâlde tekrar açıp kıvırdığı yerlere bakmak için yanıp tutuşuyor, okurken onun zihnine girmeyi hayal ediyordum.

“Tuhaf davranıyorsun,” dedi, işimiz bittiğinde. Artık beklemekten başka yapacak iş yoktu.

“Eve dönmeyi sevmiyorum,” dedim. En azından doğruydı.

Akos etrafına bakınıp omuz silkti. “Galiba *burası* gerçek evin. Burası, Voa’daki odandan daha sana aitmiş gibi görünüyor.”

Tabii ki haklıydı. Beni bu kadar tanıması, tıpkı benim gibi sadece gözlemlerle hakkımda bu kadar çok şey bilmesi beni mutlu ediyordu.

Evet, onu tanıyordum. Sadece yürüyüşünden kalabalıkta onu hemen fark edebilirdim. Ellerinin üstündeki koyu damarları ezberlemiştim. Buzçiçeklerini doğrarken kullanmayı sevdiği bıçağı, nefesindeki suskunçiçek ve sendes yapraklarının baharatlı kokusunu bile biliyordum.

“Belki gelecek sefere ben de odama bir şeyler yaparım,” dedi.

Gelecek sefer olmayacak, diye geçirdim içimden.

“Evet,” derken kendimi gülümsemeye zorladım. “Kesinlikle yapmalısın.”

Annem bir keresinde, çok iyi rol yapabildiğimi söylemişti. Babam acı çektiğimi görmekten hoşlanmıyordu, o yüzden çocukken çektiğim ağrıları ondan saklamak zorunda kalmıştım.

Tırnaklarımı avucuma batırırken yüzümden hiçbir şey belli etmiyordum. Annem akım-armağanım yüzünden beni ne zaman bir uzmana ya da doktora götürse, nereye gittiğimize dair yalan söylemek, benim için gerçeği söylemek kadar kolay olurdu. Noavek ailesinde rol yapmak, hayatta kalmaktı.

İniş sırasında ve sonrasında eve dönerken bu yeteneğimi kullandım. Atmosfere girdikten sonra yükleme bölmesine gittim, kızağa bindim, Noavek malikânesine yürürken Ryzek'in yanında halkı selamladım. Akşam yemeğini birlikte yerken, Yma Zetsyvis'in ağabeyimin dizine dokunan elini, sabırsızlıkla masayı döven parmaklarını, yaptığı esprilere ağabeyim gülmediğinde gözlerine yerleşen o delice bakışı görmezden geldim.

Neyse ki bir süre sonra sakinleşir gibi oldu. Çünkü rol yapmayı bırakmış, masada birbirlerine yaklaşmışlardı. Etlerini keserlerken dirsekleri birbirlerine çarpıyordu. Kadının ailesini öldürmüştüm ve şimdi o ağabeyimin sevgilisi olmuştu. Yaşama arzusunun nasıl bir şey olduğunu bilmesem, durumdan öğrenebilirdim. Ne pahasına olursa olsun, hayata tutunma çabası böyle bir şeydi.

Anlıyordum. Ama bir şeye daha ihtiyacım vardı. Akos'un güvende olmasını istiyordum.

Yemeğin ardından Akos, tadına bakmadan bir iksirin ne kadar güçlü olduğunu anlamanın yollarını gösterirken de sabırla dinliyormuş gibi yaptım. Aslında her anı hafızama kazımaya çalışıyordum. Ağrılarımı hafifletecek karışımı iyice öğrenmem

gerekiyordu, çünkü Akos kısa bir süre sonra gitmiş olacaktı. Asilerle birlikte bu geceki girişimimizde yakalanırsam, muhtemelen hayatımdan olacaktım. Başarırsak Akos evine dönecek, lidersiz kalan Shotet'te kaos yaşanacaktı. İşler ne yönde ilerlerse ilerlesin, onu bir daha görmeme ihtimalim yüksekti.

“Hayır, hayır,” dedi Akos. “Doğrama. Sadece dilimle. Dilim dilim!”

“Dilimliyorum,” dedim. “Belki bıçakların bu kadar kör olmasa...”

“Kör mü? Bu bıçakla parmağını uçurabilirim!”

Bıçağı havada çevirip kabzasından yakaladım. “Ya? Sahi mi?”

Gülerken kolunu omzuma attı. Yüreğim ağzımda atıyordu. “Zarif olamıyormuşsun gibi davranmana gerek yok. Zarif hâllerini de gördüm.”

Alnımı kırıstırıp *dilimlemeye* odaklandım. Ellerim bir parça titriyordu. “Antrenman odasında dans ederken gördün diye hakkımda her şeyi bildiğini sanıyorsun.”

“Yeterince şey biliyorum. Bak, bunlar dilim! Sana söylemiştim.”

Kolunu kaldırsa da elini sırtımdan ayırmadı. Tam köprücük kemiğimin altına dokunuyordu. İksiri yapmayı bitirip yatmaya hazırlanana kadar dokunuşunun hatırasını tenimde saklamaya çalıştım. Sonra aramızdaki kapı kapandı.

Kapısını kilitleyip banyoya giderken ve uyku ilacını lavaboya dökerken gözlerimi yumdum.

Bol ve rahat antrenman kıyafetlerimle ahşap döşemede ses çıkarmayacak ayakkabılarımı giydim. Yüzüme düşmesin diye saçlarımı sıkıca ördüm, sonra dövüşmem gerektiğinde kimse çekemesin diye tokayla arkada sabitledim. Bıçağı belime taktım ki kolayca ulaşabileyim. Gerçi muhtemelen kullanmam gerekme-yecekti. Kriz anında çıplak ellerimi kullanmayı tercih ederdim.

Ardından, odamdaki duvar panelini kaydırıp tünellerden arka bahçe kapısına yöneldim. Yolu ezbere biliyordum ama yine de her köşede doğru yerde olduğumdan emin olmak için duvara kazıdığım işaretleri parmak uçlarımla hissettim. Mutfak yakınlarında kazıdığım daireyi bulunca durdum. Bu gizli çıkış işaretiydi.

Bunu gerçekten yapıyordum. Ağabeyimi öldürecek asilere yardım ediyordum.

Ryzek hayatını zalimliklerden oluşan bir labirentte, uzun zaman önce ölen babamızın emirlerine itaat ederek yaşamış, küçük zevklerden mahrum kalmıştı. Ryzek Noavek gibi insanlar doğmaz, yaratılırdı. Ama zamanı geri almak mümkün değildi. Yaratıldığı gibi geri alınması gerekiyordu.

Gizli kapıyı açıp tüyotlarının arasından bahçe kapısına yöneldim. Otların arasında yürürken Lety'nin, Uzul'un, annemin yüzleri zihnimde belirliyor, beni yanlarına çağırıyorlardı. Adımı fısıldamaları, rüzgârda hışırdayan otları andırıyordu. Ürpererek duvardaki tuş paneline annemin doğum gününü girdiğim anda kapı açılıverdi.

Birkaç adım ötede, karanlığın içinde bekleyen Teka, Tos ve Jorek'in maskeli yüzlerini gördüm. Başım la işaret verdiğim de hızla yanımdan geçip tüyotlarının arasına karıştılar. Kapıyı kapattıktan sonra Teka'yı yanıma katıp arka kapıyı gösterdim.

Onları tünellerden ağabeyimin yaşadığı kanada götürürken, böylesi tarihe geçecek bir anın bu kadar sessizce yapılmasını tuhaf buluyordum. Ama belki de bu saygın sessizlik, ne yaptığımızın farkında olmamızdandı. Yukarı çıkan merdivenleri bulduğumda, duvardan çıkan çivileri ve gıcırdayan tahtaları ezbere es geçtim.

Tünelin çatallaştığı noktada sol taraf benim yaşadığım kanada, sağ taraf Ryzek'in kanadına gidiyordu. Tos'a döndüm.

"Soldan üçüncü kapı," dedim. Ona Akos'un oda kapısını verdim. "Bununla kilidi açarsın. Bayılmdan önce biraz güç kullanmak zorunda kalabilirsin."

"Sorun değil," dedi Tos. Benim için de endişe edilecek bir şey yoktu. Akos kendini savunma konusunda kendini ne kadar geliştirmiş olursa olsun, Tos kaya gibi bir adamdı. Onun Teka ve Jorek'le vedalaştıktan sonra soldaki tünelde gözden yitmesini izledim.

Ryzek'in yaşadığı bölüme yaklaşırken daha yavaş hareket ediyordum. Kendi odalarındaki ileri düzey güvenlik sistemleriyle Akos'a hava atışı hâlâ aklımdaydı. Teka omzuma dokunup yanımdan geçti. Yere çömelip avucunu tahtaya dayadı. Gözlerini yummuştu, burnundan derin nefesler alıyordu.

Sonra ayağa kalkarak başını salladı.

“Bu koridorda bir şey yok,” dedi alçak sesle.

Bir süre daha yürüdük. Her köşede duruyorduk ki Teka akım-armağanıyla, güvenlik sistemi olup olmadığını kontrol edebilsin. Ryzek, her yanı yağa bulanmış ve kablolarla boğulmuş bir kızın, hayatına kastedeceğini aklının ucundan bile geçirmemişti herhâlde.

Tünel bir anda son buldu. Tahta çakılmıştı. Tabii ya. Akos’un kaçma girişiminden sonra Ryzek muhtemelen kendi bölmesindeki tünelleri kapattırmıştı.

Midem kasıldı ama paniklemedim. Duvardaki paneli kaydırıp boş oturma odasına girdim. Ryzek’in yatak odasından ve ofisinden sadece birkaç oda uzaktaydık. Aramızda en az üç nöbetçi, bir de sadece Noavek kanımla açılabilen kapı vardı. Nöbetçileri sessizce atlatmamız mümkün değildi. Mutlaka başkaları da koşup gelecekti.

Teka’nın omzuna hafifçe dokunup kulağına fısıldadım. “Ne kadar zamana ihtiyacınız var?”

İki parmağını gösterdi.

Başımı salladım. Belimden çektiğim bıçağı bacağıma yakın tutarken, kaslarım ani bir hamle için seğiriyordu. Oturma odasından çıktık. İlk nöbetçi koridorda volta atıyordu. Birkaç saniye onun adımlarıyla yürüyüp arkadan yaklaştım. Sonra sol elimle ağzını kapatıp sağ elimle bıçağı zırhının tam altından kaburgalarının arasına sapladım.

Elimin içine haykırdı. Sessiz değildi ama boğuk bir homurdan ibaretti. Askeri yavaşça yere bıraktığımda Ryzek'in dairesine doğru koşmaya başladım. Diğerleri peşimden gelirken sessiz kalma zahmetine girmiyorlardı bile. İleriden birilerinin bağırdığını duydum. Jorek yanımdan koşup diğer nöbetçinin üstüne atıldı, bütün gücüyle adamı yere yapıştırdı.

Üçüncü nöbetçiyi ben hallettim. Gölgelemleri avucumda toplayıp adamı boğazından kavradım ve sol tarafımdaki duvara çarptım. Bütün hızımla Ryzek'in kapısına vardığımda, kulağımın ardından bir ter damlası süzülüyordu. Kilit, duvardaki bir boşluktan ibaretti. Elimin sığabileceği kadar büyüktü.

Teka omzumda nefeslenmeye çalışırken elimi delikten soktum. Her yerden koşma sesleri ve bağırışlar geliyordu ama henüz gelen olmamıştı. Küçük bir iğnenin kanımı çektiğini hissettiğimde kapının açılmasını bekledim.

Açılmadı.

Bu sefer sol elimle denedim.

Kapı hâlâ açılmıyordu.

"Sen açamaz mısın?" dedim Teka'ya. "Akım-armağanını kullansan?"

"Açabilsem, *sana* ihtiyacımız olmazdı!" diye bağırdı. "Devre dışı bırakabilirim ama kilidi açamam..."

"Benim kanım işe yaramıyor. Gidelim!"

Teka'nın kolunu tuttuğumda, canını yakmayı dert edemeyecek kadar korkmuştum. Onu koridora sürükledim. Kız,

“Kaç!” diye bağırdığında Jorek, altına aldığı nöbetçinin başına akım-kılıcının kabzasını indirdi. Başka bir nöbetçinin zırhını parçaladıktan sonra ardımızdan, ilk girdiğimiz oturma odasına geldi. Yine tünellerden koşmaya başladık.

“Duvarların içindeler!” diye bağırdı biri. Her gizli kapının ve duvar panelinin kenarından ışık hüzmeleri yayılıyordu. Bütün ev uyanmıştı. Koşmaktan ciğerlerim yanıyordu. Arkamızdan gelen gıcırtıdan panellerden birinin açıldığını anladım.

“Teka! Koş, Tos’la Akos’u bul!” dedim. “Sola, sonra sağa dön, aşağı indikten sonra tekrar sağa dön. Arka kapının şifresi 0503. Tekrarla.”

“Sol, sağ, aşağı, sağ. 0503,” diye tekrarladı Teka. “Cyra...”

“Git!” diye bağırarak onu ittim. “Sizi içeri soktum, siz de onu dışarı çıkaracaksınız, unutma! Eh, ölürsen onu dışarı çıkaramazsın, değil mi? Hadi git!”

Teka ağır ağır başını salladı.

Tünelin ortasında öylece duruyordum. Teka’yla Jorek’in koştuğunu göremesem de duyabiliyordum. Nöbetçiler dar tünele daldığında gözlerim kararana kadar acının içimde birikmesine izin verdim. Bütün vücudumu saran gölgelerle karanlığın ta kendisi olmuştum.

Çığlık atarak ilk askerin üstüne atıldım. Adam dokunuşumla çığlık atarak yere yığıldı. Bir sonrakine koşarken gözlerimden yaşlar boşalıyordu.

Birini daha öldürdüm.

Sonra birini daha öldürdüm.

Tek yapmam gereken, asilere zaman kazandırmaktı. Ama benim için artık çok geçti.

BÖLÜM 25 | CYRA

“GÖRDÜĞÜM KADARIYLA HAPİSHANEYİ YENİLEMİŞSİN,” DEDİM Ryzek’e.

Küçükken annemle babam beni buraya getirmiş, amfi tiyatronun altındaki dizi dizi hücreleri göstermişti. Voa’nın resmi hapishanesi değil, şehir merkezinin altında gizlenmiş, sadece Noavek ailesinin düşmanları için kullanılan özel bir hapishaneydi. Son gördüğümde, tarih kitaplarından fırlamış gibi taş ve demirden ibaretti.

Yeni hâliyle camdan daha sert bir malzemedен döşenmiş yerler koyu renkliydi. Hücremde metal bir bank dışında sadece bir paravanın ardına gizlenmiş bir lavaboyla bir klozet bulunuyordu. Ağabeyimle aramızdaki kalın camdan duvarda, yemek tepsisi için açılmış delikten birbirimizi duyabiliyorduk.

Köşeye dayanmış bankta bacaklarımı uzatmış oturdum. Bitkin düşmüştüm. Daha fazla nöbetçinin canını yakmayayım diye gizli tüneldeyken Vas’ın tuttuğu yerlerim kop-

koyu bir sızıyla ağrıyordu. Bayılmak için duvara fırlattığında başımın arkasında oluşan şişlik hâlâ zonkluyordu.

“Ne zaman bir haine dönüştün?” Ryzek, zırhıyla koridor-
da dururken, başının üstündeki soluk ışıklar, derisinin mavi
renkte görünmesine neden oluyordu. Aramızdaki cama kolu-
nu dayayıp yaslandı.

İlginç bir soruydu. Sonunda kafamdaki yolu tutmuş oldu-
ğum için aslında kendimi *dönüşmüş* hissetmiyordum. Ayağa
kalktım. Başım davul gibiydi ama takip edemediğim çılgın bir
hızla bütün vücudumda dolaşan akım-gölgelerimin ağrısıyla
karşılaştırılmazdı bile. Ryzek de gözleriyle kollarımdaki, ba-
caklarımdaki, yüzümdeki kapkara sarmaşıkları görebildiği ka-
darıyla takip ediyordu. Ancak bu kadarını görebilirdi.

“Zaten sana hiç sadık olmamıştım,” dedim, cama doğru
yürürken. Aramızda sadece birkaç adım vardı ama o anda
dokunulmaz hissediyordum. Sonunda ona istediğim her şeyi
söyleyebilecektim. “Ama senden rica ettiğim gibi bizi rahat bır-
akmış olsaydın, muhtemelen sana karşı herhangi bir eyleme
girişmezdim. Sırf beni kontrol edebilmek için Akos’a musallat
olduğunda... eh. Bu kadarını kabul edemezdim.”

“Aptalsın.”

“Sandığın kadar aptal değilim.”

“Evet, bunu kesinlikle kanıtladın.” Bir kahkaha atarak bir-
biri ardına dizilmiş hücreleri işaret etti. “Bütün bunlar müthiş
beyninin eseri.”

Cama iyice sokuldu. Nefesiyle aramızdaki cam kalkanı buğulandırıyor. “Sevgili Kereseth’inin, Thuvhe şansölyesini tanıdığını biliyor muydun?” diye sordu.

Yüreğime korku dolu bir sızı saplandı. Biliyordum. Şansölyeyle ilgili haberi izlerken Akos, Orieve Benesit’i tanıdığını söylemişti. Ryzek bunu bilemezdi ama Akos asilerle birlikte Noavek malikânesinden kaçabilmiş olsaydı, bu konuyu gündeme de getiremezdi. Akos’un başına ne gelmişti? Şimdi neredeydi?

“Hayır,” derken, boğazım kupkuruydu.

“Eh, Benesit kardeşlerin ikiz olması oldukça can sıkıcı. Önce hangisine saldıracağımı bilmiyorum, dahası Eijeh’e göre istediğim sonucu elde edebilmek için onları belli bir sırayla öldürmem gerekiyormuş,” dedi Ryzek gülümseyerek. “Aynı zamanda amacıma ulaşmak için ihtiyaç duyduğum bilgilerin Akos’ta olduğundan da çok emin.”

“Demek hâlâ Eijeh’in akım-armağanını alamadın,” dedim, onu oyalama umuduyla. Oyalayarak elime ne geçeceğinden emin değildim ama Akos’un ve asilerin başına gelenleri öğrenmeden önce olabildiğince çok zamana ihtiyacım vardı.

“Yakında armağanı benim olacak,” dedi Ryzek, yine gülümseyerek. “Şimdiye kadar emin adımlarla ilerledim. Sen bu stratejiyi asla anlayamadın.”

Haklıydı.

“Gen kilidinde kanım neden işe yaramadı?” diye sordum.

Ryzek hâlâ gülümsüyordu.

“Bunu daha önce söylemem gerekirdi ama asi arkadaşlarımdan birini yakaladık. Tos. Biraz yüreklendirince, bana düzenlenecek suikast girişimindeki rolünden bahsetti. O artık hayatta değil. Kendimi tutamayıp biraz ileri gitmiş olabilirim.” Gülümsemesi dudaklarına yayılırken gözleri, sanki suskunçiçek yaprağı yemiş gibi dalgındı. Ağabeyim duygusuzca konuşsa da aslında neler olduğunu çok iyi biliyordum. Tos’u sırf gerekli olduğuna inandığı için öldürmüştü ama onu öldürmüş olmaya katlanamıyordu. O yüzden sakinleşmek için suskunçiçek almış olmalıydı.

Nefesim daralırken kupkuru bir sesle sordum. “Akos’a ne yaptın?”

“Hiç pişman olmuş gibi davranmıyorsun,” diye devam etti, beni duymamış gibi. “Affedilmek için yalvarsan, belki sana karşı merhametli olabilirdim. Ya da tercihin farklı olursa, ona karşı. Oysa... durum ortada.”

Koridorun sonundaki kapı açıldığında doğruldu. Önce, dirseğimle morarttığım yanağıyla Vas göründü. Ardından başı önüne düşmüş, zorla yürüyen bir adamı taşıyan Eijeh içeri girdi. İnce uzun bedeni hemen tanıdım. Eijeh, yere bıraktığında Akos, ağzından kanlar püskürterek anında yere yapıştı.

Kardeşine tepeden bakan Eijeh’in yüzünde sadece bir an için acıma hissi görür gibi oldum ama gördüğüm ifade anında kayboldu.

“Ryzek.” Aklımı kaçırmak üzereydim. Çaresiz hissediyordum. “Ryzek, onun bu işle hiçbir alakası yok. Lütfen onu bu işe karıştıрма. Bilmiyordu, hiçbir şey bilmiyordu...”

Ağabeyim güldü. “Asiler hakkında hiçbir şey bilmediğinden haberim var, Cyra. Bu konuyu kapatmamış mıydık? Benim asıl ilgilendiğim, senin şu Akos’un şansölye hakkında bildikleri.”

İki elimi birden cama dayayıp dizlerimin üstüne çöktüm. Ryzek de karşımda diz çöktü.

“Tam da bu yüzden işleri zorlaştırmaktan vazgeçmelisin. Şansölye hakkında bildiklerini öğrenmek için onu, asiler hakkında bildiklerini öğrenmek için de seni kullanabilirim. Temiz iş, oldukça basit bir çözüm. Sence de öyle değil mi?”

Sırtım duvara dayanana kadar geri geri giderken bütün vücudum nabız gibi atıyordu. Kaçamazdım, hiçbir şey yapamazdım ama onlar için hayatı kolaylaştırmaya hiç niyetim yoktu.

“Çıkar onu,” dedi Ryzek. Şifreyi tuşladığında hücre kapısı açıldı. “Kereseth’in gücü yerinde mi, anlayalım bakalım.”

İçeri girdiği anda duvardan güç alıp Vas’ın üstüne atıldım. Omzumu midesine indirdiğim anda iki seksen yere serildi. Omuzlarımı tutmuştu ama kollarım serbest olduğu için tırnaklarımı yüzüne geçiriyordum. Gözünün hemen altı kanamaya başladı. Hücreye dalan Ryzek, çeneme vurduğunda yana düştüm. Başım dönüyordu.

Vas, beni Akos'un yanına kadar sürükledi. Dizlerimizin üstünde karşı karşıya otururken, kollarımızı uzatsak birbirimize dokunabilecek mesafedeydik.

Tek düşünebildiğim ondan özür dilemekti. Burada olması tamamen benim suçumdu. Asilerle iş birliği yapmasaydım... Ama artık bunları düşünmek için çok geçti.

Gözlerimiz buluştuğunda zaman durmuş gibi içimdeki her şey yavaşladı. Dağılmış saçlarına, burnundaki toz tane-sini andıran çillerine, hatırladığımdan beri ilk kez temkinli bakmayan gri gözlerine bakarken âdeta ona dokunuyordum. Morluklarını, yüzüne bulaşan kanı görmüyordum. Nefeslerini dinledim. Onu öptükten sonra aynı nefes kulağımın dibindeydi, bitmesini istemiyormuş gibi kendini tutuyordu.

"Hep kaderimin ülkeme ihanet ederek ölmek olduğunu düşünmüştüm." Akos'un sesi, bağırmaktan yorulmuş gibi çat-laktı. "Ama sen bunu tersine çevirdin."

Küçücük gülümsemesinde vahşice bir tat vardı.

İşte o zaman onun, ne yaparlarsa yapsınlar şansölye hakkında hiçbir bilgi vermeyeceğini kavradım. Kaderine bu kadar içerlediğini fark edememiştim. Noavek ailesi için ölmek onun için bir lanet gibiydi. Tıpkı Ryzek'in Benesit ailesine yenik düşeceğini söyleyen kaderi gibi... Ama ağabeyime karşı geldiğim için, şimdi ölürse, ülkesine ihanet etmemiş olacaktı. O yüzden hayatlarımıza mal olsa da asilere yardım etmem doğru bir şeydi. Belki hâlâ yaptıklarımın bir anlamı vardı.

Bunu anlayınca her şey daha kolay görünmeye başladı. Acı çekecektik, sonra ölecektik. Kaçınılmaz olana direnmenin anlamı yoktu.

“Ne istediğim konusunda net olmama izin verin.” Ryzek yanımıza çömeliş, dirseklerini dizlerinin üstüne yerleştirdi. Ayakkabıları parlıyordu. Kardeşine işkence etmeden önce ayakkabılarını mı cilalatmıştı?

Boğazıma kadar yükselen kahkahayı yuttum.

“İkiniz de bedelini acıyla ödeyeceksiniz. Önce sen pes edersen, Thuvhe’nin kader bahşedilmiş şansölyesi hakkında bildiğin her şeyi bana anlatacaksın, Kereseth. Önce pes eden sen olursan Cyra, asiler ve sürgün kolonisiyle bağlantıları hakkında bildiğin her şeyi anlatmanı istiyorum.” Ryzek, Vas’a göz attı. “Başla.”

Kendimi bir yumruğa ya da tekmeyle hazırladım. Ama bunun yerine Vas bileğimi kavrayıp elimi Akos’a uzatmaya zorladı. Başta bir şey olmayacağını düşünerek direnmedim. Ama sonra hatırladım. Ryzek, Akos’un gücünün yerinde olup olmadığından dem vurmuştu. Yani hücrede olduğum sürece Akos’u günlerdir aç bırakmışlar, hem vücudunu hem de armağanını güçten düşürmüşlerdi.

Vas’ın kısaç gibi elinden kurtulmaya çalıştım ama yeterince güçlü değildim. Parmaklarım yüzüne değdiğinde, içimden yerlerinden kıpırdamamaları için yalvardığım hâlde gölgelerim Akos’a doğru akmaya başladı. Gölgelemin efendisi değildim.

Ne yazık ki gölgelerime hiçbir zaman söz geçirememiştim. Ağabeyi onu sımsıkı tutarken Akos inleyip geri kaçmaya çalıştı.

“Mükemmel. İşe yarıyor,” dedi Ryzek, ayağa kalkarken. “Thuvhe şansölyesi, Kereseth. Bana onu anlat.”

Kıvranarak elimi Vas’tan kurtarmaya çalıştım. Ben çırpındıkça gölgelerim koyulaşüyor, benimle dalga geçercesine dallanıp budaklanıyordu. Öte yandan Vas güçlüydü. Yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Tek eliyle beni olduğum yere çivilerken diğeriyle avucumu Akos’un boğazına bastırdı.

Daha korkuncunu düşünemiyordum. Ryzek’in Kırbacı, Akos Kereseth’in boğazında şaklıyordu.

Onun sıcaklığını hissettim. Bedenimi kavuran acı, paylaşılacak istiyor, Akos’a akıyordu ama genellikle başkalarına aktardığımda vücudumda azalan gölgeler, şimdi iki katı artmıştı ve beni de korkunç ağırlara boğuyordu. Geri çekmeye çalışırken kolum titriyordu. Akos çığlık atıyor, ben de ona eşlik ediyordum. Akımla kararmıştım, kara bir deliğin merkezi gibi galaksideki bütün yıldızları yutuyordum. Her bir hücrem yanıyor, acıyor, rahatlamak için çırpınıyordu.

Akos’la çığlıklarımız, birbirine çarpan iki el gibiydi. Gözlerimi yumdum.

Önümde su bardaklarının bıraktığı yuvarlak izlerle dolu ahşap bir masa duruyordu. Etrafa defterler saçılmıştı. İçlerinden birinin üstünde adım yazıyordu. Cyra Noavek, Cyra Noavek,

Cyra Noavek. Burayı hatırlıyordum. Dr. Fadlan'ın muayenehanesindeydim.

"Akım hepimizin içinden geçiyor. Ve kalıba akan sıvı metal gibi, hepimizde farklı şekiller alıp kendini farklı şekillerde gösteriyor," diyordu. Annem hemen sağımda oturuyordu. Sırtı dimdikti, ellerini kucagında birleştirmişti. Kulağının arkasında gevşemiş saçlarından makyajla kapattığı çenesindeki belli belirsiz lekeye kadar bütün detaylarıyla eksiksiz bir anıydı.

"Kızınızın armağanı, acıyı kendine çekiyor, dahası acıyı başkalarına aktarıyor. Bu da kendi içinde yaşadıklarına dair birtakım ipuçları veriyor," diye devam etti adam. "Üstünkörü bir değerlendirmeye kızınızın acıyı hak ettiğini düşündüğünü söylemek mümkün. Dahası başkalarının da aynı acıyı hak ettiğini hissediyor."

Başka zaman olsa annem doktoru azarlardı ama bu sefer sadece başını yana eğmekle yetinmişti. Boğazında atan nabzı görebiliyordum. Koltuğunda dönüp bana baktı. Hatırlamaya cesaret ettiğimden de güzeldi. Gözlerinin kenarındaki çizgiler bile zarif görünüyordu.

"Ne düşünüyorsun, Cyra?" dedi. Daha bunu söylerken bir anda gözlerine kalem çekilmiş, derisinin altında kemikleri parladığı için aradaki belli belirsiz boşlukları görebildiğim bir Ogra dansçısına dönüşüverdi. "Sence bu nasıl oluyor?"

"Bilmiyorum," dedim, yetişkin sesimle. Artık sandalyede oturan da yetişkin bedenimdi. Oysa başta çocuktum. "Tek bildiğim, acım paylaşılmak istiyor."

“Öyle mi?” Dansçı hafifçe gülümsedi. “Akoş’la da mı?”

“Acı ben değilim, acı kimseyi ayırt etmiyor,” dedim. “Acı, benim lanetim.”

“Hayır, hayır,” dedi dansçı. Koyu renk gözlerini benimkilere dikmişti. Ama şimdi ona bakarken, şölende dans ederken gördüğüm gibi gözleri kahverengi değil, gri renkteydi. Temkinli bakıyorlardı. Rüyada bile Akoş’un gözlerini tanıdım.

Dansçının yerine Akoş gelmişti. Her an havalanmaya hazır-
mış gibi koltuğun kenarına tünemişti. Uzun bedeni, koltuğun
daha küçük görünmesine neden oluyordu.

“Her akım-armağan, beraberinde bir lanet getirir,” dedi.
“Ama hiçbir armağan, sadece lanet değildir.”

“Armağan kısmı, kimsenin canımı yakamaması,” dedim.

Ama bunu söylerken bile, doğru olmadığını biliyordum.
İnsanlar hâlâ canımı yakabiliyordu. Canımı yakmak için
bana dokunmaları, hatta işkence yapmaları gerekmiyordu.
Yaşama arzum olduğu sürece, Akoş’un ve çok az tanıdığım
asilerin hayatlarını önemseydiğim sürece, herkes kadar savun-
masızdım.

Tamamen farklı bir cevap verdiğimde kendim bile şaşırarak
gözlerimi kırptırdım.

“Bana bir bıçaktan... bir silahtan daha fazlası olduğumu söy-
lemiştin,” dedim. “Belki de haklıydın.”

Gülümsediği sadece dudağının belli belirsiz kıvrımından an-
laşılıyordu.

“Armağanım, lanetimin bana sağladığı bir güç,” diye devam ettim. Bu yeni cevap, beynimde yaprakları açılan bir suskunçiçek tomurcuğu gibiydi. “Buna dayanabilirim. Acıya katlanabilirim. Her şeye katlanabilirim.”

Yanağıma dokunurken önce dansçıya, sonra anneme, en son da Otega’ya dönüştü.

Hâlâ hapishanedeydim. Vas bileğimi sımsıkı tutmuş kolumu uzatıyordu, parmaklarım Akos’un yanaklarındaydı. Akos dişlerini sıkıyordu. Ve normalde derimin altında dolaşan gölgeler, şimdi bir duman gibi etrafımızı sarmıştı. O kadar karanlıktı ki ne Ryzek’i ne Eijeh’i, ne de hücrelerin cam duvarlarını görebiliyordum.

Akos’un acı ve gözyaşı dolu gözleri benimkileri buldu. Gölgeleleri ona doğru itmek en kolayı olurdu. Bunu daha önce defalarca yapmıştım. Sol kolumdaki çentikler yaptıklarımın şahidiydi. Tek yapmam gereken, bağı kurmak nefes alır gibi, hatta öpüşür gibi acının aramızda gidip gelmesini sağlamaktı. Bütün gölgelerimi salmam, ikimiz için de ölüm ve huzur getirecekti.

Ama o bunu hak etmiyordu.

Bu sefer, aramızdaki bir kapıyı çarparcasına bağı kopardım. Acıyı kendime çekip bütün vücudumun, bir mürekkep hokkası gibi kapkara kesilmesini bekledim. Acının gücüyle sarsılıyordum.

Haykırmadım. Korkmuyordum. Bütün bunları atlatacak kadar güçlü olduğumu biliyordum.

4

BÖLÜM 26 | AKOS

UYKUyla UYANIKLIK ARASINDA BİR YERDE, RÜZGÂRDA SALINAN tüyotlarını gördüğünü düşündü. Evinde olduğunu hayal ederken havadaki kar tadını, soğuk toprağın kokusunu alabiliyordu. Özlemin yüreğine saplanmasına izin verdikten sonra tekrar uykuya daldı.

Sudaki boncuk boncuk yağ damlaları gibi...

Hapishanede yere diz çökmüş, akım-gölgelerin Cyra'nın derisinden duman gibi uzaklaşmasını izledi. Pus dağılırken omzundaki Eijeh'in eli koyu gri görünüyordu. Cyra, çenesini havaya dikmişti. Uyuyormuş gibi gözleri kapalıydı.

Sonra çıplak ayaklarında bir ısıtıcıyla ince bir döşegİN üzerinde yatıyordu. Kolunda bir iğne vardı. Bilekleri karyolaya kelepçelenmişti.

Acının hatırası bile onu uyuşturuyordu.

Parmaklarını oynattığında damarına giren iğne yerinden oynayınca derisi sızladı. Kaşlarını çattı. Rüyadaydı. Öyle olmalıydı, çünkü hâlâ Voa amfi tiyatrosunun altındaki mezarlıktaydı ve Ryzek ona Ori Rednalis hakkında bildiklerini söylemeye zorluyordu. Orieve Benesit. Yoksa artık başka bir isim mi kullanıyordu?

“Akos?”

Kadının sesi kulağa gerçek geliyordu. Belki rüyada falan değildi.

Dümdüz saçları yüzünü çevreleyen kadın tepesine dikildi. Bu gözleri bir yerden hatırlıyordu. Yemek masasının karşı tarafından gözleri buluştuğunda, Eijeh’in yaptığı bir espriyle gözlerinin kenarında kırışıklar belirmişti. Sinirlendiğinde bazen sol göz kapağı seğirirdi. Adını anmak onu buraya getirebilmiş gibi işte buradaydı. Adını duyunca kendine geldi.

“Ori?” diyebildi boğuk sesiyle.

Genç kadının gözünden örtülerin üstüne bir damla yaş düştü. Elini kolundaki hortumun üzerine koydu. Kalın siyah yünden kolları ellerinin üstüne düşüyordu, kazağının yakası boğazını sımsıkı sarıyordu. Thuvhe’de vücut sıcaklığının dışarı çıkmasını engellemek için insanlar neredeyse kendilerini boğacak kıyafetler giyerdi.

“Cisi geliyor,” dedi Ori. “Aradığım anda yola çıktı. Anneni de aradım ama şu anda galaksinin diğer ucunda. Buraya gelmesi biraz zaman alacak.”

Akos çok yorgundu.

“Gitme,” dedi, gözleri kapanırken.

“Buradayım.” Genç kadının sesi boğuk ama güven vericiydi. “Hiçbir yere gitmiyorum.”

Rüyasında cam hücrelerin arasındaydı. Kapkara yer döşemesi dizlerini acıtıyor, açlıktan midesi kazınıyordu.

Tekrar hastanede uyandığında Ori, yatağın kenarındaydı. Kollarını Akos’un bacaklarının üstüne uzatmıştı. Arkasındaki pencereden, hızla geçip giden kızaklar ve gökyüzünde olgun birer meyve gibi asılı duran büyük binalar görülebiliyordu.

“Neredeyiz?” diye sordu.

Ori uyanıp gözlerini kırıştırdı. “Shissa hastanesinde.”

“Shissa mı? Neden?”

“Çünkü seni buraya bıraktılar,” dedi genç kadın. “Hatırlamıyor musun?”

Ori başta konuşurken farklıydı, her kelimeyi özenle seçiyormuş gibi görünüyordu. Fakat konuşmaya devam ettikçe tembel Hessa ritmine kavuştu, ağzından çıkan her hece birbirini takip etmeye başladı. Akos da kendi ritmini bulmuştu.

“Bırakmak mı? Kim bıraktı?”

“Bilmiyoruz. Senin bildiğini sanıyordum.”

Akos anımsamaya çalıştı ama anımsamıyordu.

“Dert etme.” Ori, onun elini tuttu. “Damarlarında o kadar çok suskunçiçek vardı ki şimdiye ölmüş bile olabilirdin.

Kimse hatırlamanı beklemiyor.” Gülümsedi. Dudağındaki kıvrım çok tanıdıktı. “Şehrin sümüğü gibi Shissa’ya attıklarına göre, seni yeterince tanıyamamışlar.”

Akos, buralarda yapılan esprileri neredeyse unutmuştu. Gözleri sürekli gökyüzünde olan Shissa çocukları, gördüklerinde bir buzçiçeğini tanıyamazlardı, çünkü bu çiçekleri ancak uzaktan görebiliyorlardı. Kabanlarını bile doğru düzgün iliklemezlerdi. Hepsi cam binalarda yaşayan beceriksiz çocuklar...

“Kader bahşedilmiş Thuvhe şansölyesi, şehir sümüğü diyor.” Birden hatırlamıştı. “Yoksa ikizin mi şansölye oldu? Hanginiz daha büyüktünüz?”

“Ben şansölye değil, diğeriyim. Kaderinde kardeşini tahta çıkaracak... falan filan,” dedi Ori. “Ama *o* olsaydım, yine de benimle *konumumdan dolayı* saygıyla konuşmazdın.”

“Kendini beğenmiş,” dedi Akos.

“Hessa çöpü.”

“Kereseth ailesindenim, biliyorsun. Çöp olduğumuz söylenemez.”

“Evet, biliyorum.” Ori’nin gülümsemesi, *nasıl unutabilirim ki*, dercesine yumuşadı. İşte o zaman Akos, bileklerinden yatağa kelepçelendiğini hatırladı. Henüz bundan bahsetmeye karar verdi.

“Ori,” dedi. “Gerçekten Thuvhe’de miyim?”

“Evet.”

Gözlerini yumdu. Boğazı yanıyordu.

“Seni özledim, Orieve Benesit,” dedi. “Ya da adın her neyse işte.”

Ori güldü. Ağlıyordu. “O zaman arayı neden bu kadar açtın?”

Tekrar uyandığında, artık eskisi kadar uyuşmuş hissetmiyordu. Vücudunda yine sızılar vardı ama Voa’dan Shissa’ya kadar ona eşlik eden keskin ağrılar gitmişti. Kuşkusuz Cyra’nın damarlarına yerleşen armağanı, buzçiçekleri sayesinde yatıştırılmıştı.

Kızın adını düşündüğü anda, iç organları korkuyla buruldu. Cyra şimdi neredeydi? Beni buraya getirenler, onu da kurtarmış mıydı? Yoksa Ryzek’le birlikte ölüme mi terk edilmişti?

Ağzında safra tadıyla gözlerini açtı.

Yatağın ayakucunda bir kadın duruyordu. Koyu renkli kıvrıcık saçları vardı. Gözleri büyüktü. Göz bebeklerinden birinin altında kan toplanmıştı. Doğum lekesiydi. Bu kadın, ablası Cisi’ydi.

“Selam,” dedi genç kadın. Sesi hafif ve yumuşacıktı. Ablasının sesini toprağa atılacak son bir tohum gibi aklına kazıdı.

Sıcacık yatakta yatarken ağlamak çok kolay görünüyordu. “Cisi,” diye vırakladı, gözlerini kırıpıştırarak yaşlarını geri yalamaya çalışırken.

“Nasıl hissediyorsun?”

Bu bir soru, diye düşündü Akos. Ablasının ağrılarını sordugunu biliyordu, o yüzden, “İyiyim. Daha beterlerini de gördüm,” diye yanıtladı.

Cisi, kalın Hessa botlarıyla süzülürcesine yürüyüp yatağın yanında durdu ve başının yanındaki bir şeye tıkladı. Yatak harekete geçerek arkalık yükseldi. Akos şimdi hafifçe doğrulmuş oturuyordu.

Yüzünü ekşitti. Kaburgaları ağrıyordu. O kadar uyuşmuştu ki yediğı dayağı unutmuştu.

Cisi, o ana kadar son derece kontrollü davranıyordu. Ama üzerine atılıp sımsıkı sarıldığında Akos afalladı. Başta kıpırdamadı. Kıpırdayamıyordu. Sonra o da ablasına sarılıp kollarını sıktı. Çocukken hiç birbirlerine sarılmazlardı. Kural olarak sevgi gösterilerinde bulunan bir aile değillerdi. Sadece babaları arada sırada onlara sarılırdı. Ama ablası kısa süre sonra geri çekildi. Buradaydı, yaşıyordu. Ve yine bir aradaydılar.

“İnanamıyorum...” Cisi derin bir iç çekti. Hemen ardından bir dua mırıldanmaya başladı. Akos çok uzun zamandır Thuvhe dilindeki duaları duymamıştı. Şükran duaları en kısa olanlardı ama ablasına eşlik etmedi. Kafasında hâlâ bir sürü soru vardı.

“Ben de,” dedi Akos, ablası duayı bitirdiğinde. Cisi, elini tutup ona gülümsedi. Hayır. Aslında ona değil, tuttuğı ele bakmış, kaşlarını çatıyordu. Yanağındaki gözyaşını sildi.

“Ağlıyorum,” dedi. “Nasıl... şeyden... akım-armağanımdan beri ağlayamamıştım.”

“Akım-armağanın ağlamana engel mi oluyor?”

“Fark etmemiş miydin?” Cisi burnunu çekti. “İnsanları... rahatlatıyorum. Ama aynı zamanda, onları rahatsız edecek şeyler söyleyemiyor, yapamıyorum. Mesela...”

“Ağlamak,” diye onun sözünü tamamladı Akos. Ablasının akım-armağanının, insanları rahatlatmak olması şaşırtıcı değildi. Ama Cisi bundan bahsederken, sanki boğazını bir el sıkıyormuş gibi konuşmuştu. Sanki bir armağandan değil, bir lanetten dem vuruyordu.

“Eh, benimki de senin akım-armağanını durdurmak. Herkesin akım-armağanını durduruyorum,” dedi Akos.

“Süpermiş.”

“Bazen.”

“Sefere çıktın mı?” diye sordu birden Cisi, elini daha sıkarak. Akos, onun ardı ardına sorular sormaya başlayıp başlamayacağını merak ediyordu, çünkü bunu yapabiliirdi. Cisi hemen ekledi, “Kusura bakma, ben sadece... haberleri görünce merak etmiştim. Çünkü yüzemiyorsun. Senin için endişelendim.”

Akos kendini tutamadı. Bir kahkaha attı.

“Shotet’te Ryzek Noavek’in esiriydim ve sen yüzemediğim için endişelendin, öyle mi?” Yine güldü.

“Aynı anda iki şey için endişelenemiyorum. Sadece iki şey olsa iyi,” dedi Cisi, hafif buruk bir sesle.

“Cee,” dedim. “Neden yatağa kelepçelendim?”

“Bulunduğunda üstünde Shotet zırhı vardı. Şansölye, önlem alınmasını istedi.”

Nedense ablamın yanakları al al olmuştu.

“Ori bana kefil olmadı mı?”

“O da ben de kefil olduk tabii,” dedi Cisi. Thuvhe şansölyesi karşısında neden bana kefil olma durumunda kaldığını açıklamayınca ben de sormadım. En azından henüz sormayacaktım. “Ama şansölye... ikna edilmesi zor biri.”

Ses tonunda kınayan bir yan yoktu. Öte yandan Cisi kimseyi kınayamazdı. İnsanlarla birlikteyken onları ancak anlayabilir, sempati kurabilirdi. Şefkatli kişiliği manevralar yapmasını zora koşuyordu ama görüldüğü kadarıyla, ayrı kaldıkları mevsimler boyunca kendini idare etmişti. Neredeyse hiç değişmemişti, sadece biraz daha zayıftı. Çenesi sivrilmiş, elmacık kemikleri belirginleşmişti. Bu ikisini annelerinden almıştı, geriye kalan kocaman gülümsemesi, koyu renkli kaşları, zarif burnu babalarının âdeta bir kopyasıydı.

Akos onu son gördüğünde, henüz bir çocuktü. O zamanlar yüzü daha yumuşak hatlara sahipti, diğer çocuklardan hep daha kısa boylu olmuştu. Hep sessizdi, yüzü sürekli kızarırdı. Şimdiyse boyu uzamış, yüz hatları sertleşmiş, kas yapmıştı. Ve kolunda ölüm çentikleri taşıyordu. Ablası onu, çocukken tanıdığı kişi olarak görmekte zorlanmıyor muydu?

“Kimseye zarar vermeyeceğim,” dedi, ablasını rahatlatmak istercesine.

“Biliyorum.” Böylesi yumuşak ve nazik bir insanken Cisi’yi eskisi gibi görmek çok kolaydı. Oysa şimdi gözlerinde bir tür sertlik, dudaklarının kenarlarında derin çizgiler vardı. Bir hayat boyunca yürek sızısı çekmekten yüzü zamanından önce yıpranmıştı.

Cisi büyümüştü.

“Farklı görünüyorsun,” dedi Akos.

“Diyene bak,” diye karşılık verdi ablası. “Dinle. Sana bir şey sormak istiyordum...” Kelimeleri bulmaya çalışırken tırnağını kemirdi. “Sana Eijeh’i sormak istiyordum.”

Akos, ağabeyinin adını fısıldayıp yardım dilenirken, yemek dilenirken, merhamet dilenirken, Eijeh onu omzundan sımsıkı kavrayıp hapishaneye götürmüştü.

Onun elini hâlâ omzunda hissedebiliyordu.

“Yaşıyor mu?” diye sordu Cisi, umutsuzca.

“Yaşamaktan ne anladığına bağlı,” dedi Akos. Cyra duysaydı, çok sivri dilli olduğunu söylerdi.

“Geçen yıl, korsanların ele geçirdiği bir kayıtta onu Ryzek’in yanında görmüştüm.” Cisi, bir cevap bekliyormuş gibi es verdi ama Akos ne diyeceğini bilemiyordu. “Sen de Cyra’nın yanındaydın,” diye ekledi ablası sonunda. Hâlâ bir yanıt duymayı bekler gibiydi.

Akos, boğazının kupkuru olduğunu hissedebiliyordu. “O kaydı yeni mi gördün?”

“Hayır. Bulmak kolay değil. Neden?”

Akos, Cyra'nın iyi olup olmadığını öğrenmek zorundaydı. Bir damla suya hasret kurak topraklar gibi bunu öğrenmeye ihtiyacı vardı. Ama artık Thuvhe'deydi, Shotet'te olduğu gibi her odada haber yayınlayan ekranlar yoktu, o yüzden onun hayatta mı, yoksa ölü mü olduğunu öğrenmenin hiçbir yolu yoktu. Tabii Akos oraya geri dönene kadar...

Bu şarttı. Shotet'e geri dönecek, Cyra'ya yardım edecekti. Zehirlemesi gerekse bile Eijeh'i eve geri sürükleyecekti. Henüz işi bitmemişti.

“Seni yatağa kelepçeyle bağlatan Isae... yani şansölye,” dedi Cisi. “Cyra'nın yanında ne işin olduğunu açıklayabilirsen...”

“Açıklamayacağım.” Akos'un sesindeki öfke ablasını afaltmıştı. “Hayatta kaldım ve şimdi bu adamım. Söyleyeceğim hiçbir şey benimle ilgili önyargılarınızı yıkmayacak.”

Sanki yine kolayca sinirlenen on dört yaşındaki bir ergendi. Eve dönmek, sanki filmi geriye sarmıştı.

“Sana karşı önyargılarım yok.” Cisi yere baktı. “Sadece seni uyarmak istemiştim. Sanırım şansölye senin... eh işte... bir hain olup olmadığından emin olmak istiyor.”

Akos, ellerinin titrediğini hissetti. “*Emin olmak* mı? Bu da ne demek oluyor?”

Cisi tam yanıt veriyordu ki hastane odasının kapısı açıldı. İçeri önce koyu kırmızı pantolonu ve koyu gri ceketiyle bir Thuvhe askeri girdi. Adam kenara çekildiğinde Ori'nin ikizi görüldü.

Akos daha ilk bakışta, aynı gözlere sahip olmasına rağmen onun Ori olmadığını anlamıştı. Genç kadının her yeri kapalıydı. Kapüşonlu bir elbise giymişti, kolları bileklerini örtecek kadar uzundu, yakasını boğazında iliklemişti, etekleri ayaklarına sürtünüyordu. Simsiyah cilalı ayakkabıları, her adımında fayanslar üzerinde tıkırdıyordu. Yatağın ayakucunda durup Akos'a bakarken, ellerini kavuşturdu. Tırnakları temizdi. Göz kapağına çektiği kalem, doğum lekesini iyice belirginleştirmişti. Burnundan çenesine kadar yüzünün geri kalanını bir tül örtüyordu.

Isae Benesit. Thuvhe Şansölyesi.

Akos, böylesi büyük bir karşılaşma için Hessa görgü kurallarını hiç öğrenmemişti. "Şansölye," demekle yetindi.

"Demek beni kardeşimden kolayca ayırt edebiliyorsun," dedi genç kadın. Meclis'e en yakın gezegenlerin şık konuşma şekli yerine galaksinin kıyısından gelmiş birini andıran aksanı şaşırtıcıydı.

"Ayakkabılar," dedi Akos. Dürüst olmaya karar vermişti. "Hessa kızları, asla öyle ayakkabılar giymez."

Kardeşinin ardından odaya giren Ori güldü. Şimdi yan yana dururlarken ikizlerin birbirinden ne kadar farklı olduğu daha kolay görülebiliyordu. Ori hafif kambur dururken gülümsüyordu. Oysa Isae taştan oyulmuş gibiydi.

"Güvenliği atlatıp ona neden yüzünü gösterdiğini sorabilir miyim, Ori?" diye sordu Şansölye.

“Akos, kardeşim sayılır,” dedi Ori, kararlı bir ifadeyle. “Ondan yüzümü saklayacak değilim.”

“Bunun ne önemi var?” diye araya girdim. “Siz ikizsiniz, öyle değil mi? Yani temelde ikinizin de neye benzediğini biliyorum.”

Bunun üzerine Isae, tertemiz parmaklarıyla tülün bir ucundan tuttu. Sonunda peçe kalktığında, Akos gözlerini dikerek öylece kalakalmıştı.

Isae’nin yüzünde iki yara izi vardı. Biri kaşının yanından alınına, diğeri çenesinden burnuna kadar uzanıyordu. Tıpkı Kalmev’inkiler gibi, tıpkı Akos’unkiler gibi... Keskin bir akım-bıçağıyla açılmış yara izleri. Akımın kendisi yeterince silahken nadir rastlanan yara izleriydi. Muhtemelen Shotet bıçağı kullanılmıştı.

İkisinin neden yüzlerini kapattıkları böylece açıklığa kavuşmuş oluyordu. İkiz olmaları, hangisinin şansölye olduğu konusunda herkesin kafasını karıştırıyordu. Ama yüzlerinde peçe yokken... her şey ortadaydı.

“Hâl hatır sorma kısmıyla oyalanmayalım,” dedi Isae. Sanki sesi daha da sertleşmişti. “Sanırım ablan, akım-armağanımla ne yapabildiğimi söylemek üzereydi.”

“Evet,” diye yanıtladı Cisi. “Isae... yani Majesteleri, tek bir dokunuşla anılarını geri getirebilir. Böylece nedeni ne olursa olsun güvenemediği kişilerin sözlerini sınamış oluyor.”

Akos’un geri getirmek istemediği birçok anısı vardı. Cyra’nın yanaklarına bir ağ gibi yayılan kapkara gölgeler ak-

lına gelince, gözlerini Cisi'den kaçırarak elini ensesine götürdü.

“İşe yaramaz,” dedi. “Akım-armağanlar bana etki etmiyor.”

“Ya!” dedi Isae.

“Evet. Durma dene.”

Isae, topuklarını tıkırdatarak yaklaştı. Yatağın diğer tarafında Cisi duruyordu. Bu kadar yakından bakınca, yara izlerinin kenarlarındaki büzülmeler görülebiliyordu. Herhâlde sadece birkaç mevsim önceki yaralardı. Renkleri hâlâ koyuydu.

Kadın, bileğinin metalle buluştuğu noktada kelepçeli koluna dokundu.

“Haklısın,” dedi. “Ne bir şey görebiliyorum ne de hissedebiliyorum.”

“Sanırım sözüme güvenmek zorundasınız,” diye terslendi Akos.

“Bakacağız artık,” diyen Isae, yine yatağın ayak ucuna geçti.

“Ryzek Noavek ya da çevresinden biri, benimle ilgili bilgi almaya çalıştı mı?” diye sordu. “Kaderlerin açıklandığı gün Ori’yi gördüğün için bir şeyler bildiğinin farkındayız.”

“Gördün mü?” diye atıldı Cisi, nefes nefese.

“Evet,” derken Akos’un sesi bir parça titriyordu. “Evet, Ryzek sorular sordu.”

“Peki, ona ne anlattın?”

Akos, fırtınadan korkan bir çocuk gibi dizlerini göğsüne çekip pencereden dışarı baktı. Shissa, gün sonu olmasına rağmen

men ışıl ışıldı. Her oda, farklı renklerde parlıyordu. Hemen yanlarındaki bina mordu.

“Bir şey bilmediğim için hiçbir şey söylemedim.” Sesi biraz daha titremeye başlamıştı. Anılar yavaş yavaş geri geliyordu. Cyra’nın yüzü, cam gibi parlayan yerler, Eijeh’in omzundaki eli... “Acıya nasıl katlanılacağını biliyorum, güçsüz değilim, ben...” Sözlerinin kulağa ne kadar saçma gelebileceğinin farkındaydı. O kadar acı çekerken bir şeyler söylemiş olabilir miydi? “Ryzek... Eijeh’in Ori’yle ilgili anılarına *erişebiliyor*. Yani Ori ve kaderi arasındaki bağlantıyı kurması kolaydı, sadece neye benzediğinizi, takma isimlerinizi ve kkeninizi öğrenmesi gerekiyordu. O yüzden bir şey söylememeye çalıştım. Hanginizin kim olduğunu, hanginizin ilk önce doğduğunu öğrenmek istiyordu. Bir kâhin... belli bir sırada sizi öldürmesi gerektiğini söylemişti. Sizi birbirinizden ayıran bütün farklılıklarınız hayatlarınızı tehlikeye sokuyor. Bana defalarca... *defalarca* sordu. Bir şey söylediğimi sanmıyorum ama yine de hatırlayamıyorum...”

Ori gayriihtiyari yaklaşıp ayak bileğini sıktı. Kemiklerindeki baskıyı hissedince Akos’un kendini toparlaması daha kolay oldu.

“Ori’nin nerede büyüdüğü ya da kimin yanında yetiştiği gibi işine yarayabilecek şeyler söylemiş olma ihtimalini düşünürsek... bizi öldürmek için kendisi mi gelir?” diye sordu Isae, duygusuz bir sesle.

“Hayır.” Akos tekrar doğrulmaya çalıştı. “Bence sizden korkuyor.”

Ryzek, kendi işini asla kendi görmezdi, öyle değil mi? Kâhinini ya da Akos’u kaçırmak için bile kendisi gelmemiştii. Thuvhe’ye adımını atmak istemiyordu.

İkizleri Osoc’ta gördüğü haberi hatırlayınca Isae’nin gözleri daha tanıdık geldi. Ama şu andaki bakışlarını, Ori’nin taklit etmesi mümkün değildi. O bakışlarda katıksız bir canilik okunuyordu.

“Korkmalı,” dedi Isae. “Bu görüşme sona ermiştir. Ryzek Noavek hakkında bildiğin her şeyi öğrenmek istiyorum. Geri geleceğim.”

Peçesini takmaya giriştiğinde Ori de aynısını yaptı ama odadan çıkmadan önce pervaza elini dayayıp “Her şey yoluna girecek, Akos,” dedi. “Her şey düzelecek.”

Akos bundan o kadar emin değildi.

BÖLÜM 27 | AKOS

BİR RÜYA:

Yer altı hapishanesinde dizleri yere çarptı. Cyra'nın akıma-
armağanı, buzçiçeklerinin köklerine dadanan keskin solucan-
lar gibi üzerine saldırdı. Sonra kızın sert bir nefesiyle gölgeler,
etraflarını saran kapkara bulutlara dönüştü. Akos, Cyra'nın
gölgelerini bedeninin dışında hiç görmemişti. Bir şeyler de-
ğişmişti.

Ardından kız, bir kan gölünün içinde yana doğru yığıldı.
Ellerini tıpkı, Vas'ın öldürdüğü babaları gibi karnına bastırı-
yordu. Kana bulanmış pençe gibi parmaklarıyla organlarının
dışarı fırlamasını engellemeye çalışıyordu.

Kan bir anda suskunçiçek yapraklarına dönüştüğünde
Akos uyandı.

Kelepçeler canını sıkıyordu. Daha doğrusu kolunu sürekli
bir açıda tutmaktan, tenindeki metal hissinden ve aslında ol-

madığı hâlde tutsakmış rolü yaptığı bu oyundan fena hâlde sıkılmıştı. Kelepçenin akımla çalışan kilidine dokunmak için bileğini çevirdi. Parmağını üstüne koyduğunda hemen açılabilirdi. Bu yeteneğini, Shotet yolunda Kalmev Radix'i öldürmeden önce keşfetmişti. Bu *sayede* Kalmev Radix'i öldürmüştü.

Kilit, bir klik sesiyle açıldı. Kolundaki iğneyi çektikten sonra doğruldu. Her yeri hâlâ sızlıyordu ama artık katlanılabılır durumdaydı, o yüzden pencereye yürüyüp önünden hızla geçen Thuvhe kızaklarının ışıklarını seyretti. Göz alan pembe, iç gıcıklayan kırmızı, grimsi yeşil... Hepsi güdük kızakları kemer gibi sarıyordu. Yolu aydınlatacak kadar parlak değillerdi, ama kendilerini gösteriyorlardı.

Gece karanlığı iyice çöküp trafik azalana kadar uzun süre orada kaldı. Shissa uykuya dalmıştı. O sırada hastanenin karşısındaki pembe binanın üstünden kapkara bir şeklin geçtiğini gördü. Bir başkası, uzaktaki buzçiçeği tarlalarının üstünde süzülüyordu. Üçüncüsü hastanenin hemen üstünden geçerken tutunduğu cam zangırdadı. Yamalı gibi görünen metal cepheleri tanımıştı. Shotet gemileri Shissa'ya dolmuştu.

Odanın köşesinde ciyaklamaya başlayan alarının hemen ardından kapı açıldı. Parlak ayakkabılarıyla Isae Benesit içeri girip, Akos'un ayaklarının dibine kumaş bir çanta fırlattı.

"Kelepçelerin sende işe yaramadığını bilmek güzel," dedi. "Hadi. Beni buradan çıkaracaksın."

Akos kıpırdamadı. Çantayı tuhaf bir şekilde sokan içeriğine bakılırsa, içinde bir zırh vardı. Muhtemelen kendi zırhıydı. Dahası herhâlde silahları ve iksirleri de çantadaydı. Onu Shissa'ya bir çöp çuvalı gibi fırlatanlar her kimse, nedense kıyafetlerini bırakmak zahmetine girmişlerdi.

“Aslına bakarsan, sözü dinlenen bir insan olmak çok hoşuma gider,” dedi Isae. Telaşı, resmi duruşunu unutturmuş gibi görünüyordu. “Sence değnekle falan mı dolaşmalıyım?”

Akos eğilip çantadan aldığı zırhı başından geçirdi. Bir eliyle kaburgalarının üstündeki kayışları çekerken, diğeriyle bıçağını arandı. Bu bıçağı Cyra, festival sırasında sokaklarda dolaşırlarken vermişti. Bir keresinde özür dilemek adına bıçağı ona geri vermişti ama kız sefer gemisindeki son günlerinde bıçağı masanın üzerinde bırakmış, o da hiç düşünmeden çantasına atmıştı.

“Ablam?” diye sordu.

“Buradayım.” Cisi koridordan seslendi. “Boyun çok uzamış, Akos.”

Isae kolunu tuttuğunda Akos, kadının bir kukla gibi onu çektiştirmesine izin verdi. Onu buradan dışarı çıkarmasını isteyen kendisi değilmiş gibi davranıyor, sanki Akos'u o dışarı çıkarıyordu.

Koridora çıktıkları anda ışıklar aniden söndü. Geriye sadece sol taraftaki acil durum ışıkları kalmıştı. Isae onu bırakmadan koridor boyunca ilerletti, sonra bir köşeyi döndüler. Binanın altlarından çığlıklar geliyordu.

Akos, arkaya uzanıp Cisi'nin elini tuttu. Acil çıkış kapısı için bir köşeyi dönerlerken neredeyse yerde kayıyorlardı. Ama daha da kötüsü koridorun sonunda Shotet zırhı giymiş iki gölge duruyordu.

Akos tökezledi. Kolunu Isae'nin elinden kurtarıp hemen köşenin arkasındaki gölgelere sığındı.

"Akos!" diye bağırdı Cisi dehşet içinde.

Isae belindeki silahını çekmişti. Sivri olmasa da ölümcül yoğunluğa getirilmiş bir akım-kılıcıydı. Askerler, av sırasında peşine düştükleri hayvanı ürkütmek istemiyormuş gibi ağır adımlarla yaklaşmaya başladı.

"Nereye gittiğinizi sanıyorsunuz?" dedi içlerinden biri. Tabii ki Shotet dilinde konuşmuştu. Zaten muhtemelen başka dil bilmiyordu.

Isae'den daha kısa boyluydu ama kibarca söylemek gerekirse daha iriydi. Dili, soğuktan şişmiş ıslak dudaklarının arasında görünüp kayboldu. Shotet askerleri daha önce hiç bu kadar kuzeye gelmemişlerdi. En azından Akos böyle hatırlıyordu. Herhâlde bu ani iklim değişikliğine hazır değillerdi.

"Hastaneden çıkıyorum," dedi Isae, beceriksiz bir Shotet aksanıyla.

Askerler güldü. İkincisi daha gençti. Sesi çatlıyordu.

"Hoş bir aksan," dedi büyük olan. "Dilimizi kenar mahallerde mi öğrendin?"

Isae atıldığında Akos fazla bir şey göremedi ama darbe aldığında onun inlediğini duydu. İşte o zaman doğrulup zırhının kayışlarını bir kez daha çekti. Bıçağını iyice kavradı.

“Durun,” dedi, saklandığı köşeden çıkarken.

“Ne istiyorsun?” diye sordu büyük asker.

Akos rahat hareketlerle yürüyordu. “Onu bana bırak. Derhâl.”

İki asker de istifini bozmayınca devam etti. “Ben Noavek ailesinin memuruyum...” Bu söylediği teknik açıdan doğru olsa da doğru olmayan yanları da vardı. Kimse ona herhangi bir unvan vermemişti mesela. “Kadını almam için Ryzek Noavek tarafından gönderildim. Onu öldürmenize izin verirsem işler hepimiz için karışacak.”

Akos dâhil herkes sustu. Acil çıkış merdivenlerinden hızla kaçabilirlerdi ama önce bu iki... engeli aşmaları gerekiyordu. Yaşça büyük olan Shotet askeri, tekrar diliyle dudaklarını yaladı. “Peki, seni öldürüp görevine son verirsem? Shotet hükümdarı beni ödüle boğmaz mı?”

“Sakin.” Genç askerin gözleri kocaman açılmıştı. “Onu tanıyorum, o...”

İlk asker kılıcını savurdu ama hantaldı. Muhtemelen düşük rütbeliydi. Akos geriye zıplayıp kendini korudu. Hemen ardından bıçağını savurduğunda metal zırha isabet edince havada kıvılcımlar uçuştı. Oysa sağ eliyle botunun kenarından diğer bıçağını çekiyordu. İşte bu bıçak etle buluştu.

Asker üzerine yığılırken yaradan boşalan kanın sıcaklığını ellerinde hisseden Akos da kaskatı kesilmişti. Yaptığı şeyden ziyade ne kadar kolay yaptığına şaşıırıyordu.

“Seçimini kendin yap,” dedi biraz sonra genç askere. Çatlak sesi kendine bile yabancı geliyordu. “Ya kalıp ölürsün. Ya da kaçıp yaşarsın.”

Kahkahası ciyaklamayı andıran asker koridorda gerisin geri kaçmaya başladı. Köşeyi dönerken neredeyse düşüp yere kapkalanıyordu. Cisi titriyordu, gözleri dökemediği yaşlarla parlıyordu. Ve Isae bıçağını Akos’a doğrultmuştu.

Akos, askeri yere bıraktı. *Sakın kasma*, diyordu içinden. *Sakın, sakın kasma*.

“Noavek ailesinin memuru?” diye sordu Isae.

“Sayılmaz,” dedim.

“Sana hâlâ güvenmiyorum,” diyen genç kadın, bıçağı indirdi. “Gidelim.”

Hızla çatıya çıkıp deli gibi esen dondurucu soğuğa fırladılar. Pistin kıyısında duran siyah kızağa ulaştıklarında soğuktan dişleri takırdıyordu. Cisi dokununca açılan kapıdan içeri doluştular.

Yine Cisi sürücü koltuğuna oturduğunda kontrol lambaları ışıldadı. Gece görüşü ekranı yeşil renkte önünde açılırken navigasyon sistemi devreye girdi. Genç kadın kontrol panelinin altından kızağın farlarını yaktıktan sonra ev adresini girdi ve kızağı oto-pilota bağladı, hızı en yükseğe ayarladı.

Kızak pistten havalandığı gibi öne fırladığında Akos kontrol paneline doğru savruldu. Emniyet kemerini takmayı unutmuştu.

Omzunun üstünden geriye baktığında Shissa arkalarında giderek küçülüyordu. Bütün binalar farklı renkte parlıyordu: Kütüphane mor, hastane sarı, market yeşil... İnanılmaz bir şekilde yağmur damlaları gibi havada asılı duruyorlardı. Kızak hızlanırken binalar birer ışık noktasına dönüşene kadar seyretti. Sonunda her yer karardığında ablasına baktı.

“Sen...” Cisi yutkundu. Akım-armağanı yüzünden dilinin ucuna kadar geleni söyleyemiyordu. Akos uzanıp kana bulanmamış parmağını onun koluna değdirdi.

İşte o zaman kelimeler ablasının dudaklarından döküldü. “Sen onu öldürdün.”

Akos, aklından birkaç farklı cevap geçirdi. *Üzgünüm* de diyebilirdi, *ilk değildi* de. Hiçbiri doğru gelmiyordu. Dahası ablasının ondan nefret etmesini hiç istemezdi ama masum bir Shotet’liyi öldürdüğünü düşünmesini de istemiyordu. Aslında konu hakkında konuşmak bile istemiyordu. Yine de yalan söyleyemezdi.

“Hepimizi kurtardı,” dedi Isae sertçe. Haber ekranını açtı. Oto-navigasyon haritasının üstünde beliren küçük holo-ekranda haber başlıkları akıyordu.

Gün batımından iki saat sonra Shissa’da Shotet istilası başladı.

Shotet istilacıları Shissa hastanesinde görüldü, sekiz Thuvhe vatandaşının öldüğü bildirildi.

“Odandan çıktıktan hemen sonra Orieve’yi gönderdim,” dedi Isae. “Başına bir şey gelmeden kaçmış olmalı. Şu anda yeri belli olmasın diye mesaj atamıyorum.”

Akos ellerini dizlerinin üstüne koyarken, bir an önce kanlardan arınmaktan başka bir şey istemiyordu.

Şafaktan birkaç saat önce Hessa’ya yaklaştıklarında holo-ekranda bir son dakika haberi belirdi.

Shissa polisi, iki Thuvhe vatandaşının Shotetler tarafından rehin alındığını bildiriyor. İstila sırasındaki görüntülerde bir kadının Shotet askerlerince Shissa hastanesinden sürüklenerek çıkarıldığı görülüyor. İlk kimlik belirleme çalışmalarına göre görüntülerdeki kadının Isae ya da Orieve Benesit olduğu anlaşıyor.

Akos, korkunç bir sızıyla midesinin kasıldığını hissetti.

Oriev Benesit. Ori. Gitmişti.

Genç kadının haberi hazmetmesine zaman tanımak için Isae’ye bakmamaya çalışıyordu ama öte yandan Isae pek bir tepki vermiyordu. Cisi dokunmak için eline uzandığında, haber ekranını kapatıp camdan dışarı bakmakla yetindi.

“Pekâlâ,” dedi sonunda. “Gidip onu kurtarayım madem.”

BÖLÜM 28 | AKOS

HESSA'YA ULAŞTIKLARINDA KIZAK, DAĞIN ETRAFINDA GENİŞ BİR yay çizerek tüyotlarının üstünde süzüldü. Biraz sonra evlerinin önüne konduğunda otların sapları ve yaprakları eziliyordu. Elindeki kanlar çoktan kurumuştı.

Kızaktan önce Isae indi. Onu Cisi takip etti. Akos da aşağı atlayınca kapılar ardından kapandı. Aracın etrafındaki tüyotları daire şeklinde dümdüz olmuştu.

Cisi önden gitti. Bu iyiydi, çünkü Akos kendini hâlsiz hissediyordu. Evin pencereleri, burada geçirdiği son anların birer nişanı gibi kapkaranlıktı. Ablası kapıyı açtığı anda, baharat ve doğranmış tuzmeyvesi kokuları burnuna kadar geldi. Akos, babasının hâlâ kanlar içinde oturma odasında yattığını düşünmekten kendini alamıyordu.

Durdu. Derin bir nefes aldı. Tekrar yürümeye başladı.

Mutfağa giderken parmaklarıyla ahşap panellere okşarcasına dokunuyordu. Aile fotoğraflarının asılı durduğu duva-

rı geçti. Şimdi fotoğrafın yerinde yeller esiyordu. Oturma odası da eskisinden farklıydı. İki çalışma masası ve kitaplıklarıyla daha çok bir ofisi andırıyordu. Görünürde bir tane bile rahat koltuk yoktu. Ama mutfak aynıydı. Masanın üstü hâlâ çiziklerle doluydu ve kabaca yontulmuş bank hâlâ eski yerindeydi.

“Annem nerede?” diye sordu. Gözünde eski günler canlanmıştı. Annesi gıcırdayan taburede oturmuş, avizeyi suskunçik tozlarıyla temizliyordu.

“Kâhinler toplantısı,” dedi Cisi. “Artık sürekli buluşuyorlar. Birkaç gün orada kalacak.”

Birkaç gün çok geç olabilirdi. Akos birkaç güne çoktan gitmiş olurdu.

Ellerini yıkama arzusu, artık bir gereklilik hâlini almıştı. Lavaboya gitti. Musluğun yanındaki el yapımı sabun yumrusunu güzelleştirmek için minik saflıkçiçeği yaprakları kullanılmıştı. Ellerini köpürttü, sonra duruladı. Bir daha, bir daha sabunlayıp ellerini suyun altına tuttu. Tırnaklarıyla avuçlarını kazırcasına temizlemeye çalışıyordu. Tırnak aralarını temizledi. İş bittiğinde avuçları pespembe olmuştu ve Cisi kupalara çay dolduruyordu.

Eli bıçak çekmecesine giderken tereddüt ediyordu. Öldürdüğü Shotet askeri için koluna bir çentik atmak istiyordu. Yarayı boyamak için yanında getirdiği şişelerin arasında bir şişe tüyotu özütü de vardı. Ama böylesi bir Shotet gelene-

ğini alışkanlık hâline getirmesi gerçekten gerekiyor muydu? Temiz eller, temiz bıçak, yeni çentik?

Karanlık kafasını toplamasına yardımcı edebilecekmış gibi gözlerini yumdu. Bir yerlerde o isimsiz askerin ailesi ve arkadaşları, matemlerinin kayda geçmesini diliyorlardı. Şimdi bunu bilmek sıkıntısını katlarken, o askeri öldürmemiş gibi yapamayacaktı.

O yüzden çekmecedan aldığı bir bıçağı ocağın alevlerine tuttu. Sonra olduğu yerde çömelip kora dönüşmüş bıçağın ucuyla, kolundaki çentiklerin yanına bir düz bir çizgi daha çekti ve çatalın ucuyla aldığı tüyotu özütünü yaranın üstünden geçirdi. Düzgün bir iş çıkardığı söylenemezdi ama artık idare edecekti.

Ardından olduğu yere oturup başını ellerinin arasına aldı. Acısını bastırmaya çalışıyordu. Kolundan süzülen kan, dirseğinde birikmeye başlamıştı.

“İstilacılar Hessa’ya gelebilir,” dedi Isae. “Beni aramak için geleceklerdir. Bir an önce buradan ayrılıp Ori’yi bulmalıyız.”

“*Bulmalıyız* derken?” dedi Akos. “Kaderim belliyken Thuvhe şansölyesini Ryzek Noavek’in ayağına götürmeyeceğim. İşte o zaman hain olurum.”

Kadın onun yara izlerine baktı. “Hain olup olmadığın henüz net değil.”

“Of, kapa çeneni,” diye patladı Akos. Şansölye kaşlarını kaldırsa da devam etti. “Kaderimin nasıl gerçekleşeceğini bil-

diğini mi sanıyorsun? Benim anladığımdan daha fazlasını anladığını mı düşünüyorsun?”

“Thuvhe’ye sadık olduğunu iddia ederken şansölyeye çenesini kapatmasını söylüyorsun, öyle mi?”

“Hayır, mutfağında durmuş olmayacak duaya âmin diyen kadına çenesini kapatmasını söyledim. Şansölyeme asla saygısızlık yapmam. Majesteleri.”

Isae ona doğru eğildi. “O zaman mutfağındaki kadını Shotet’e götür.” Geri çekildi. “Geri zekâlı değilim. Beni oraya ancak senin götürebileceğinin farkındayım.”

“Bana güvenmiyorsun.”

“Fark etmez. Geri zekâlı değilim,” dedi yine Isae. “Kardeşimi geri getirmeme yardım et, ben de ağabeyini kaçırmaya yardım edeyim. Tabii hiçbir garanti veremem.”

Akos neredeyse küfredecekti. Herkes istediğini yaptırmak için onun bam teline dokunmayı nasıl da biliyordu? Şansölyenin ona yardım edebileceğinden şüpheliydi ama teklifi kabul etmenin sınırlarında dolaşıyordu.

“Akos,” dedi Isae. İsmi ilk kez iğneleyici bir tını olmaksızın söylüyordu. “Biri sana ağabeyini kurtaramayacağını, hayatının onun için tehlikeye atılmayacak kadar değerli olduğunu söylese, onu dinler miydin?”

Genç kadının alnı boncuk boncuk terlemişti, rengi atan yüzünde askerin vurduğu yer kızarmıştı. Şu anda bir şansölyeye benzemiyordu. Yüzündeki yara izleri de farklı bir anlam

kazanmıştı sanki. Cyra gibi o da hayatını tehlikeye atarken aslında neyi göze aldığını biliyordu.

“Peki,” dedi Akos sonunda. “Yardım edeceğim.

Cisi kupasını sertçe masaya bıraktığında sıcak çay eline dö-küldü. Parmaklarını gömleğine silerken yüzünü ekşitti, sonra elini kardeşine uzattı. Isae kafası karışmış gibi görünüyordu ama Akos anladı. Cisi bir şey söylemek istiyordu. Ablasının söyleyebileceklerinden korksa da hayır diyemedi.

Onun elini tuttu.

“Umarım ikiniz de sizinle geldiğimin farkındasınızdır,” dedi Cisi ateşli bir şekilde.

“Hayır,” diye karşı çıktı Akos. “Seni öyle bir tehlikenin ortasına götüremem. Kesinlikle olmaz.”

“Tehlikede olmamı istemiyor musun?” Cisi’nin ses tonu sertleşmişti. Son derece gergindi. “Oraya *geri dönmen* konusunda nasıl hissetmemi bekliyorsun? Bu aile yeterince belirsizlikler içinde kaldı, yeterince kayıp yaşadı.” Kaşlarını çatı.

Isae tokat yemiş gibi bakıyordu. Muhtemelen şimdiye kadar Cisi’yi aklındakileri özgürce söylerken, herkesi rahatsız edecek şekilde sert çıkıp bağırırken görmemişti.

“Shoter’te öleceksek, beraber öleceğiz, ama...” diye devam etti Cisi.

“Ölüm basit bir şeymiş gibi konuşma!”

“Anlamıyorsun.” Cisi’nin kolunda, elinde, sesinde belli belirsiz bir titreme belirmişti. Gözleri buluştuğunda Akos onun

göz bebeklerine odaklandı. “Sen kaçırıldıktan sonra annem geri geldiğinde... âdeta felç olmuştu. O yüzden babamı tarlaya çıkarıp yakan *ben* oldum. Oturma odasını *ben* temizledim.”

Akos, babalarının yerdeki kanını silmenin dehşetini gözünde canlandıramıyordu bile. O olsa evi yakar, ardına bile bakmadan oradan uzaklaşırdı.

“Sakin bana ölümü basit bir şey gibi gördüğümü söylemeye kalkma,” diye devam etti Cisi. “Ne olduğunu biliyorum.”

Akos pişmanlıkla elini onun yanağına götürüp başını omzuna çekti. Ablasının kıvrıcık saçları şimdi çenesini gıdıklıyordu.

“Peki,” diyebilirdi. Bu kadarı birbirlerini anladıklarını belirtmeye yeterliydi.

Ayrılmadan önce birkaç saat uyumaya karar verdiler. Akos yukarı çıktığında yalnızdı. Hiç düşünmeden altıncı basamağı atladı. Bir şekilde bu basamağın diğerlerinden daha gürültülü olduğunu hatırlıyordu. Yukarıdaki koridor, banyoyu geçtikten sonra *tuhaf* bir şekilde eğimliydi. Eijeh’le paylaştıkları oda koridorun sonundaydı. Parmak uçlarıyla kapıyı açtı.

Eijeh’in yatağındaki örtüler, sanki altında hâlâ biri uyuyormuş gibi kıvrılmıştı. Köşede topukları kahverengi lekelerle kaplı bir ayakkabı ve birkaç kirli çorap vardı. Akos’un yatağındaki çarşaf gergindi, yastığı yatakla duvar arasına sıkışmıştı. Yastıklarla arası hiç iyi olmamıştı.

Büyük yuvarlak pencereden sadece yıldızların aydınlattığı karanlıkta tüyotlarının salındığını görebiliyordu.

Yastığını kucağına alıp oturdu. Yatağın altına dizilmiş ayakkabılar, ayağındaki botlardan çok daha küçüktü. Gülümsedi. Sonra hıçkırıkları duyulmasın diye yüzünü yastığa bastırıp ağladı. Bu gerçek değildi. Burada değildi. Evine yeniden kavuşmuşken tekrar gitmek üzere değildi.

Sonunda gözyaşları dindiğinde ayakkabılarını çıkarmadan uyuyakaldı.

Bir süre sonra uyandı ve banyoya gidip rahatlamayı umarak düşün altında gerektiğinden daha uzun kaldı.

İşi bittiğinde kapıyı açınca eşige bırakılmış giysileri gördü. Babasının eski kıyafetleriydi. Gömlek omuzlarından dökülüyordu ama göğüs kısmında geriliyordu.

Aoseh'le ikisinin vücut yapıları tamamen farklıydı. Pantolonun paçaları da botlarının içine sıkıştırılabileceği kadar sınırdıydı.

Annesi ıslak havluları ve kırışık çarşafı banyoya asardı. Havluyu asmak için geri döndüğünde Isae banyodaydı. Annesinin kıyafetlerinden giyinmişti. Siyah pantolonun beli, kemerin altında büzüşmüştü. Aynada yara izlerinden birine dokunurken gözleri buluştu.

“Yara izleriyle ilgili özlü sözler söylemeye başlarsan yumruğu yersin,” dedi.

Akos omuz silkip sol kolundaki ölüm çentiklerini gösterdi.
“Benimkilerden daha çirkin olmadıklarına eminim.”

“En azından o yara izleri senin seçimin.”

Eh, doğru bir noktaya parmak basmıştı.

“Nasıl oldu da Shotet bıçağıyla yaralandın?” diye sordu Akos.

Daha önce askerler arasında anlatılan yara hikâyelerini dinlemişti. Ölüm çentikleri değil, daha çok, çocukken Hessa istilas sırasında mutfak bıçağının kazara savrulmasıyla dizdeki bir sıyrık ya da sarhoşken kafayı kapıya çarpma sonucu açılan kaşla ilgili yara izi hikâyeleriydi bunlar. Hikâyeler, dikiş izleri gibi birbirini takip ederdi. Ama şu anda, Isae’yle yara izi yarıştırmadıklarını çok iyi biliyordu.

“Sana yağmanın barışçıl bir iş olduğunu söylemiş olabilirler ama öyle değil,” dedi Isae. “Son yağmada, gemim tamirat için Othyr’e inmek zorunda kalmıştı. Oradayken ekipten biri fena hâlde hastalandı. Hastaneye gittiğimizdeyse eczaneyi yağmalayan Shotet askerlerinin saldırısına uğradık. Yüzümdeki yara izlerinden biri o zamandan. Öldüğümü sanıp beni bırakmışlardı.”

“Üzüldüm,” dedim hemen. Nedense ona Othyr ilaçlarının Ryzek’in destekçilerine dağıtıldığını, bunu sadece birkaç kişinin bildiğini anlatmak istiyordu. Ama şu an, özellikle ilaç yağmalayan askerlerin yüzünü yaralamasına bir mazeret uyduruyormuş gibi görüneceğinden Shotetler’i ona açıklamaya girişmesi doğru olmazdı.

“Ben üzülmüyorum.” Isae, ikiye bölmek istiyormuş gibi lavabonun kenarındaki sabunu alıp ellerini yıkamaya girişti. “Benimki gibi yara izlerin olduğunda, düşmanlarını kolay kolay unutmuyorsun.” Boğazını temizledi. “Annenin kıyafetlerini ödünç almamı sorun etmezsın, umarım.”

“Ben de ölü bir adamın donunu giyiyorum,” dedi Akos. “Neden sorun edeyim?”

Genç kadının gülümsemesi, Akos’a bir ilerleme kaydettiklerini hissettirdi.

İkisi de daha fazla beklemek istemiyordu. Dahası Akos’un bir saniye daha beklemeye niyeti yoktu. Burada zaman geçirdikçe ayrılmasının daha zorlaşacağını farkındaydı. Yarayı elinden geldikçe tekrar açmak, tekrar sarmak için açtığı yarayı kabullenmek zorunda olduğunu biliyordu.

Malzeme, yiyecek, kıyafet ve buzçiçeklerini toplayıp yedek kızığa doluştular. Tüyotlarını aşacak kadar yakıtları vardı ve bu kadarı yeterdi. Cisi’nin dokunuşuyla havalandılar. Akos, oto-navigasyon sistemini hiçliğin ortasıymış gibi görünen bir noktaya ayarladı. Önce Jorek’in evine gideceklerdi. Voa dışında bildiği ve göreceli olarak güvenli sayılabilecek tek yer orasıydı.

Uçarlarken altlarında akıp giden tüyotlarını seyretti. Kızığın hareketleriyle savruluyorlardı.

“Shotetler tüyotu hakkında ne söylüyor?” diye sordu Isae birden. “Yani bizler Thuvhe’ye ilk yerleşenlerin Shotetler’i

uzak tutmak için tüyotu diktiklerini söyleriz ama onlar farklı bir gözle görüyor olmalı, öyle değil mi?”

“Shotetler tüyotlarını onların ektiğini söylüyor,” dedi Akos. “Thuvhe’lileri uzak tutmak için. Ama aslında Ogra kökenli bir bitki.”

“Yukarıdayken bile duyabiliyorum,” dedi Cisi. “Otların arasındaki sesler kulağıma kadar geliyor.”

“Kimin sesleri?” Cisi’yle konuşurken Isae’nin sesindeki sertlik kaybolmuştu.

“Daha çok babamın,” diye yanıtladı Cisi.

“Ben annemin sesini duyuyorum,” dedi Isae. “Acaba sadece ölenlerin seslerini mi duyuyoruz?”

“Ne zaman  lm  t ?”

“Birkaç mevsim oldu. Yaralandığım zaman.” Isae artık tamamen farklı konuşuyordu. Hatta o dik duruşu bile deği mi ti.

Onlar konuşurken Akos’un düşünceleri Cyra’ya kaydı.

Kız  lm    olsaydı, omurgasına saplanan bir bıçak gibi hissedeeğinden emindi. Onun gibi bir dost kaybedildiğinde mutlaka hissedilirdi, öyle değil mi? Akım ona değmeyebilirdi ama Cyra’nın yaşam gücünü hissetmemesi için hiçbir neden yoktu. Cyra onun hayatta kalmasına uzun süre yardım etmişti. Belki  imdi uzakta bile olsa onu hayatta tutma çabasına sımsıkı tutunursa ona olan borcunu  deyebilirdi.

Öğleden sonra güneş günden geri kalanlarla büyüdüğünde, yakıtları bitme noktasına geldi. Kızak sarsılıyor, altlarındaki

tüyotları seyreliyor, aralarında görünen gri-kahverengi kısa otlar, rüzgârda dalgalanan saç gibi görünüyordu.

Cisi, kızağı vahşiçiçeklere doğru yönlendirdi. Ekvatora yakın olsalar da yerler hâlâ buzluysa ama denizden esen sıcak yel Voa vadisini dolduruyordu. Burada sadece buzçiçekleri değil, başka bitkiler de yetişebilirdi.

Kızıktan inip yürümeye başladılar. Ufukta akım mor renkte dalgalanıyordu. Birkaç binayla birlikte Shotet kızaklarının pırıltıları göze çarpıyordu. Jorek evini tarif etmişti ama Akos buraya en son Kalmev Radix'i öldürdükten sonra gelmişti. Vas ve diğerlerinden fena dayak yediği için çevreyi pek hatırlamıyordu. Arazi o kadar düzdü ki küçük bir köyün saklanabileceği çok fazla yer olmaması şanslarındaydı.

Otların arasında ilerlerken devasa boyutlarda kapkara bir gölge görünce Akos hemen solundaki Isae'yle sağındaki Cisi'nin ellerini tutup onları durdurdu.

İleride bir yaratık süzülüyordu. Kısaçalarının tıkrıtları her yerdeydi. Büyüktü. Boyu iriliğine eşitti ve üstü lacivert plakalarla kaplıydı. Bacakları sayılamayacak kadar çoktu. Akos yaratığın başını, sırf kıvrık ağzındaki parmak uzunluğundaki dişlerin parlamasından ayırt edebiliyordu.

Bu bir Zırhlı'ydı.

Yüzü, sert plakalı yan tarafından izitlerce uzaktı. İç çekercesine nefesini saldıgında başka bir plakanın gölgesinde kalan boncuk gibi kapkara gözleri kapanıp açıldı. Cisi korkudan titriyordu.

“Akım, Zırhlılar’ı kızdırıyor,” diye fısıldadı Akos. Akla mantığa sığmasa da yaratık uykuya yatmış gibi görünüyordu. Yavaşça geriye doğru bir adım attı. “İnsanlara saldırıyorlar, çünkü bizler akım için en iyi iletkenleriz.”

Hepsinin elleri terlemişti.

“Ama akım sana dokunamıyor,” dedi Isae, gergin bir şekilde.

“O yüzden benim farkıma bile varmıyorlar,” diye yanıtladı Akos. “Hadi gelin.”

Onları uyuklayan hayvandan uzaklaştırırken, peşlerinden gelmediğinden emin olmak için sürekli omzunun üstünden arkasını kontrol ediyordu. Yaratık yerinden kıpırdamadı.

“Sanırım böylece zırhını nasıl hak ettiğini öğrenmiş oluyorum,” dedi Isae.

“Zırhın *bunlardan* mı yapılıyor?” diye sordu Cisi. “Vahşi canavarlarla ilgili söylentilerin aptal Thuvhe’lilerin uydurması olduğunu sanıyordum.”

“Uydurma falan değil,” dedi Akos. “Benim açımdan bir zafer hikâyesi sayılmaz. Yaratık uyuyakaldığında öldürdüm. Sonrasında koluma çentik atarken kendimi çok kötü hissettim.”

“Neden öldürdün?” diye araya girdi Isae. “Yani öldürmek istemediysen niye bunu yaptın?”

“Zırhım olsun istiyordum,” dedi Akos. “Her Shotet, bu tür bir zırh kazanamıyor, o yüzden bu bir tür... statü simgesi. Beni eşitleri olarak görmelerini ve ince Thuvhe derili olmamla ilgili çenelerini kapamalarını istemiştim.”

Cisi kıkırdadı. “Hessa kışını hiç yaşamadıkları nasıl da belli.”

Akos onları ilerideki binalara doğru götürürken kırılğan vahşiçiçekler botlarının altında dağılıp gidiyordu.

“Eee, nereye gittiğimizi söyleyecek misin, yoksa seninle birlikte şuradaki binalara gelmemizi mi bekliyorsun?” dedi Isae, küçük pencereleri farklı renklere boyanmış mavi-gri taştan yapılmış en yakındaki binaya yaklaşırlarken. Köy denilemeyecek kadar az bina vardı. Batan güneşin camlara vuran ışığı ve taşların üstünde biten vahşiçiçekleriyle şu anda manzara çok hoştu.

Akos buraya gelerek bir risk almış oluyordu ama öte yandan başları her türlü beladaydı, o yüzden buraya gelmek fikri, diğer her tür seçenekten farklı değildi.

Sinirleri gerilmişti, vücudunun çeşitli yerleri seğiriyordu. Bu evlerde mutlaka Shotet haber kanalı vardı. Burada Cyra’ya ne olduğunu öğrenebilirlerdi. Gerektiğinde bıçağını çekebilmek için yürürken sol elini sağ omzunda tutuyordu. Bu rengârenk pencerelerin ardında onları neyin beklediğini bilemezdi. Bir hareket sezdiğinde hemen bıçağını çekti. Oysa sadece bir kapı açılmış, ellerinden sular damlayan ufak tefek, mahcup görünümlü bir kadın dışarı çıkmıştı. Kadının elinde bir bez parçası vardı. Akos onu hemen tanıdı: Suzao’nun dul karısı, Jorek’in annesi Ara Kuzar’dı bu.

Eh, en azından doğru yeri bulmuşlardı.

“Merhaba,” dedi Ara. Alçak sesle konuşuyordu.

Akos onu sadece, kocasını öldürdükten sonra arenadan çıkarken görmüştü. Kadını en son Jorek'in koluna sımsıkı yapışmış hâliyle hatırlıyordu.

"Merhaba," diye karşılık verdi. "Ben..."

"Kim olduğunu biliyorum, Akos," dedi kadın. "Benim adım Ara ama eminim bunu zaten biliyorsun."

İnkâr etmenin anlamı yoktu. Akos başıyla onayladı.

"Neden içeri gelmiyorsun?" diye devam etti Ara. "Sorun çıkarmadıkları sürece arkadaşların da gelebilir."

Isae, öne geçip basamakları tırmanırken Akos'a bir kaşını kaldırıp baktı. Ellerini, orada olmayan eteklerini topluyormuş gibi bacaklarının üstünde tutuyordu.

Muhtemelen güzel elbiseler giymeye alışmıştı ve hâlâ sosyete kadınları gibi hareket ediyor, başı ve omuzları dimdik yürüyordu. O da Hessa kışından payına düşeni almamıştı ama bu, soğuktan daha sert koşullarla karşılaşmadığı anlamına gelmiyordu.

Ara'nın ardından gıcırtilı dar bir merdiven sahanlığını geçip mutfağa girdiler. Yerler farklı tonlarda mavi fayanstandı ve duvardaki beyaz boya dökülmeye başlamıştı. Yine de içerisi sıcaktı. Az önce bir sürü insan oturuyormuş gibi sandalyelerin hepsi çekilmiş büyükçe bir masa vardı. Dipteki duvarda haberler dönüyordu. Boyaları dökülen duvara gömülmüş sentetik ışığı görmek afallatıcıydı ama sonuçta eskiyle yeni, Shotet'in her yerinde evlendirilirdi.

“Jorek’e bir sinyal gönderdim. Herhâlde yakında döner,” dedi Ara. “Arkadaşların Shotet dili konuşuyor mu?”

“Sadece birimiz,” dedi Isae. “Ama birkaç mevsim önce öğrendiğim için... biraz yavaş konuşursanız sevinirim.”

“Gerek yok, Thuvhe dilinde konuşabiliriz,” dedi Ara. Akıcı olmasa da anlaşılabilir bir şekilde konuşuyordu.

“Bu ablam Cisi,” diye tanıttı Akos. “Bu da arkadaşım...”

“Badha,” diye onun sözünü tamamladı Isae.

“Tanıştığımıza sevindim,” dedi Ara. “İtiraf etmeliyim ki he-di-yemi kabul etmediğin için bir parça kırıldım, Akos. Yüzük?”

Şimdi hafifçe titreyen ellerine bakıyordu.

“Ah,” dedi Akos. Parmağını gömleğinin yakasından sokup zinciri çekti. Kadının oğluyla gönderdiği yüzük zincirin ucunda sallanıyordu. Boynuna takmaktansa Akos bunu çöpe atmayı tercih ederdi. Suzao’nun ölümü, sürekli hatırlamak istediği şeylerden biri değildi. Ama öte yandan bunu kendine sürekli hatırlatması *gerekliyordu*. Ara başını salladı.

“Nereden tanışıyorsunuz?” diye sordu Cisi.

Akos, onun ortamı rahatlatmak için mi böylesine tatlı konuştuğunu merak etti. *Boşuna uğraşma*, diye geçirdi içinden.

“Bu,” dedi Ara. “Başka bir zamanın hikâyesi.”

Akos artık katlanamıyordu. “Kabalık etmek istemem ama Cyra’ya ne olduğunu bilmem gerekiyor.”

Kadın ellerini karnında kavuşturdu. “Bayan Noavek’e ne olmuş?”

“O?..” Akos devamını getiremiyordu.

“O yaşıyor.”

Akos, bir anlığına kızı gözünde canlandırmak için gözlerini yumdu. Cyra hatıralarında hâlâ canlıydı. Savaş bir dansmış gibi eğitim odasında dövüş antrenmanı yapıyor, bir şahesere bakıyormuş gibi pencerelerden kapkara boşluğu izliyordu. Bir şekilde bütün çirkinlikleri güzelleştiriyordu. Akos bunu hiç anlayamamıştı. Ama her şey bir yana, Cyra hâlâ hayattaydı.

“Yerinde olsam hemen sevinmezdim,” dedi biri arkadan.

Dönüp baktığında Akos, neredeyse beyaz sayılabilecek sarı saçları olan incecik kızı gördü. Kız bir gözüne pembe bir bant takmıştı. Sefer gemisinden tanıdık gelse de Akos onun adını hatırlayamadı.

Jorek hemen kızın arkasındaydı. Kıvrıkcık gür saçları gözle-
rinin önüne düşmüştü, kirli sakalı çenesini gölgelendirmişti.

“Akos?” dedi. “Senin burada?..” Sonra Cisi’yle Isae’yi fark edince sustu.

“Cisi ve Badha,” diye tanıştırdı Akos. “Bu Jorek, bu da?..”

“Teka,” dedi tanıdık gelen kız. İşte o zaman taşlar yerine oturdu. Karşısında duran genç kadın, seferden önce idam edilen asi kadının kızıydı. Pitha’ya doğru yola çıkmadan önce Cyra gidip onunla konuşmuştu.

“Doğru,” diye onu selamladı Akos. “Eh, Cisi benim ablam, Badha da... arkadaşım. Thuvhe’den. Cisi, Shotet dili konuşmıyor.” Kısa bir es verdi. “Sevinmekten bahsederken?”

Teka, boş sandalyelerden birine oturdu. Daha doğrusu ayırdığı bacakları ve sarkıttığı kollarıyla sandalyeye yayıldığını söylemek daha doğru olurdu.

“Görünen o ki küçük Noavek’in fazla vakti kalmadı,” dedi. “Onu kaçırmamanın yollarını arıyoruz. Her ne kadar aptalca buluyorsam da artık burada olduğuna göre belki bize yardım edebilirsin.”

“Kaçırmak?” Akos, Jorek’e döndü. “Neden böyle bir şey yapmak *isteyesiniz* ki?”

Jorek, Cisi’nin tam karşısında tezgâha tünedi. Ablasının bulunduğu ortamlarda herkesin başına geldiği gibi gülümserken gözleri uykuluymuş gibi kapanıyordu. İşte o zaman armağanın gücünü anladı. Evet, akim-armağanı Cisi’yi ağlamaktan bile alıkoyuyordu ama aynı zamanda insanlar üzerinde büyük bir etki yaratma gücü sağlıyordu.

“Eh, burası asilerin buluşma yeri,” dedi Jorek. “Herhâlde şimdiye kadar anlamışsınızdır.”

Akos, bunun üzerine hiç düşünmemişti. Jorek, başkalarının bilmediği şeyler biliyormuş gibi konuşuyordu ama bu onun asilerden biri olduğu anlamına gelmezdi. Ve tek gözlü Teka’nın Ryzek’i bir dost olarak görmemesi de bir asi olduğu kapısına çıkmazdı.

“Eee?” diye üsteledi Akos.

“Şey.” Jorek’in kafası karışmıştı. “Sana söylemedi mi?”

“Neyi söylemedi mi?”

“Cyra, bizimle birlikteydi,” dedi Teka. “Sefer gemisindeki saldırı sırasında onun işini bitirmem, Ryzek’in kaderini hoparlörden yayınlarken onun kırbacını devreden çıkarmam gerekiyordu. Şimdi anladın mı?”

“Onu böyle anamazsın,” diye karşı çıktı Akos. Isae’nin bakışlarını üstünde hissedince yanakları yanmaya başladı.

“Aman neyse işte.” Teka umursamıyormuş gibi elini salladı. “Sonuç olarak o beni kısıvrak yakaladı ama kaçmama izin verdi. Sonra beni bulup asilerle buluşmak istedi. Seni Shotet’ten çıkarmak karşılığında bilgi, yardım, ne istersek vermeyi teklif etti.” Kız, Jorek’e baktı. “Bu yüzden ona anlatmamış. Akos’un kurtulmasını istiyor ama ağabeyi olmadan gitmek istemeyeceğini biliyordu.”

Jorek dilini şaklattı.

Ryzek, Akos’u tehdit ettikten sonra Zosita’ya işkence yapmış, Pitha’da sadık kardeş rolü yaptıktan sonra da Cyra, sırf rahat etmek adına ağabeyinin isteklerini yerine getirdiği izlenimini yaratmıştı. Akos’a en kötü yanlarını göstermişti. Oysa o sırada asilerle planlar yapıyor, Akos’u oradan göndermek için onlara yardım ediyordu. Kız sanki bambaşka birine dönüşmüştü ve Akos bunun farkına bile varamamıştı.

“Yakalandığında Ryzek’i öldürmemize yardım ediyordu,” diye devam etti Teka. “Başarısız olunca kaçmamızı sağladı ama onun için çok geçti. Yine de biz işin ucunu bırakmadık. Geri döndüğümüzde artık orada değildi. Onu nereye götür-

düklerini bilmiyorduk ama sen odanda kilitliydin. Açlıktan kıvrandığını da eklemeliyim. Seni hemen oradan çıkardık. Cyra'nın bizim tarafta kalması için işimize yarayacağını düşünüyorduk.”

“Ben de sana yardım etmek istiyordum,” diye ekledi Jorek.

“Evet, tam bir kahramansın, anladık,” dedi Teka.

“Neden...” Akos başını iki yana salladı. “Cyra bunu neden yaptı?”

“Nedenini biliyorsun,” dedi Teka. “Ağabey korkusundan sonra onun için önemli olan tek şey ne?” Akos cevap verince, sabrı tükenmiş gibi derin bir iç çekti. “*Sen* tabii ki. Bu şeref sadece sana ait.”

Isae şüphe, Cisi şaşkınlıkla birbirlerine baktılar. Akos, açıklamaya nereden başlayacağını kestiremiyordu. Cyra Noavek, her Thuvhe’linin tanıdığı, birbirlerini korkutmak için anlattıkları masalların canavarı olarak gördükleri biriydi. Canavarın sanıldığı kadar kötü yürekli olmadığını öğrendiğinde insan nasıl bir açıklama yapardı ki?

Hiçbir açıklama yapamazdı tabii ki.

“Ryzek ona ne yaptı?” diye sordu kaşlarını çatarak.

“Göster ona,” dedi Teka, Jorek’e dönerek.

Jorek, duvardaki ekrana dokunup haber sayfasını kaydırды. Birkaç saniye sonra ekranda bir görüntü akıyordu.

Geniş açıdan çekilmiş kayıтта amfi tiyatro, ağzını havaya açmış bembeyaz ışıktan bir kafesi andırıyordu. Alttaki taş

banklar ve üstlerdeki metal bankların hepsi doluydu ama asık suratlardan bir kutlama yapılmadığı anlaşıyordu.

Kamera, ahşap ve metal koltuklarıyla bir platforma yaklaşmaya başladı. Göğsündeki zırhından siyah ayakkabılarına kadar çok zarif görünen Ryzek platformda duruyordu. Saçları yeni kesilmişti, kafa derisi parlıyordu. Cisi ve Isae onu görünce aynı anda arkalarına yaslandılar. Akos artık ondan korkmuyordu. Bu ani tepkiden uzun süre önce kurtulmuştu.

Ryzek'in solunda Vas, sağındaysa...

"Eijeh," dedi Cisi, nefesini tutarak. "Neden?"

Akos kelimeleri özenle seçerek, "Onun... beyni yıkandı. Sayılır," dediğinde, Jorek kıkırdadı.

Kamera sola kaydığında, platformun kenarında etrafı askerlerle çevrili, yere çömelmiş bir kadın görüldü. *Cyra*. Üzerinde hâlâ son gördüğündeki giysileri vardı. Giysilerin bazı yerleri yırtılmıştı, yer yer kan lekeleriyle kaplıydı. Gür saçları yüzüne düşmüştü. Ryzek bir gözünü çıkarmış bile olabilirdi ama bu hâliyle anlaşılamıyordu. Bazen kusurlarını saklayamasınlar diye kendisine yanlış yapanların gözünü çıkarmasıyla bilinirdi diktatör.

Cyra başını hafifçe kaldırdığında yüzündeki mor-mavi çürükler ve boş bakan gözleri ortaya çıktı.

O sırada Ryzek konuşmaya başladı: "Bugün zor bir gündemle karşınızdayım. En sadık yardımcılarımdan biri olduğuna inandığımız kız kardeşim Cyra Noavek'in en büyük vatan

hainlerinden biri olduğu ortaya çıktı. Sınır'ın ötesindeki düşmanlarımızla iş birliğı yapıyor, stratejik ve askeri hamlelerimizle ilgili onlara bilgi aktarıyordu.”

“Bir asi grubunun varlığını kabul etmek istemiyor,” dedi Jorek, amfi tiyatrodaki kalabalık yuhalarken. “Thuvhe'lilerle iş birliğı yaptığını söylemek daha çok işine geliyor.”

“Yalanlarını özenle belirliyor,” dedi Isae. Bu bir iltifat değildi.

Ryzek devam ediyordu: “Aynı zamanda, kısa süre önce bu kadının...” Parmağını Cyra'ya doğrulttuğunda bileğinden dirseğine kadar uzanan ölüm çentiklerini de göstermiş oluyordu. “... annem Ylira Noavek'in ölümünden sorumlu olduğunu öğrenmiş bulunuyorum.”

Akos, yüzünü ellerine gömdü. Ryzek, kardeşine bundan daha büyük bir darbe indiremezdi. Cyra, hep bunun korkusuyla yaşamıştı.

“Aile bağları yüzünden bazı konuları görmezden geldiğimi itiraf ediyorum ama artık ihanetini ve annemizin ölümündeki sorumluluğunu öğrendiğim için her şey netleşti.” Ryzek kısa bir es verdi. “Bu yüzden, Shotet düşmanı bu hainin *nemhalzak* idamıyla cezalandırılmasını uygun görüyorum.”

Cyra tekrar görüntüye geldiğinde, Akos gözlerinden yaş gelmesi de kızın omuzlarının sarsıldığını görebiliyordu. Cyra gülüyordu. Ve gülerken akım-gölgeleri, damarlarındaki kan gibi derisinin altında değil, tütsü dumanı gibi derisinin üs-

tünde dans ediyordu. Ryzek'in zorlamasıyla Akos'un canını yakmak zorunda kaldığında da bedenleri kapkara bir pusla sarılmıştı.

Cyra'nın akım-armağanı değişmişti.

Ryzek, başıyla Vas'a bir işaret verdi. Platformu geçen Vas, sırtından kılıcını çekti. Cyra'nın etrafındaki askerler geri çekildi. Cyra adama bakıp pis pis sırtıtırken bir şeyler söyledi ama ne söylediği duyulmuyordu. Ryzek de cevap verdi, yaklaştı, eğildi. Dudakları o kadar hızlı kıpırdıyordu ki kimse bir şey anlayamıyordu. Sonra Cyra'yı saçlarından kavrayıp başını arkaya çekti. Kızın boğazı şimdi tamamen açıktaydı. Vas metali etinden geçirirken Akos dişlerini sıkıp başını çevirdi.

"Şimdi bir fikir edinmişsindir," dedi Jorek. Görüntüler bitiğinde mutfağa bir sessizlik çöktü.

"Ona ne yaptı?" diye sordu Akos zorlanarak.

"Onu... yaraladı," dedi Teka. "Boynundan derisini aldı. Neden bilmiyorum. Töre, et istiyor. Eti alanın seçtiği yerden." Parmağıyla boynunun yan tarafından ensesine kadar işaret etti.

Akos kusacak gibi oldu.

"Kullanılan kelimeyi bilmiyorum," dedi Isae. "Nem... nemhalzet?"

"Nemhalzak," diye yanıtladı Jorek. "Birinin algılanan ya da gerçek statüsünü düşürmekle alakalı. Yani artık herkes Cyra'yı arenada düelloya davet edebilir, ölümüne dövüşebilir. Dahası artık resmi olarak Shotet vatandaşı değil. Ağabeyinin isteğiyle

canını yaktığı herkes, hayattayken annesini çok seven bütün insanlar, eh... anlayacağın, onu düelloya davet etmek isteyecek çok fazla kişi çıkacaktır. Ryzek, ölmesini sağlamak için bu davetleri yüreklendirecektir.”

“Ve boynundaki yaradan dolayı çok kan kaybedecek,” dedi Teka. “Yarasını sardılar ama Cyra’ya yaptıkları belli ki Ryzek’e yeterli gelmiyor.”

“Arenada bütün düello davetlerinde dövüşecek mi?” diye sordu Akos.

“Öyle görünüyor,” dedi Teka. “Aslında bir kamu etkinliği olması gerekiyor. Ama güç kalkanı, dokunan herkesi yakıp kavuracak...”

Akos onun sözünü kesti. “Anlaşılan bir geminiz var, yoksa beni hastane pistine bırakamazdınız.”

“Evet,” dedi Jorek. “Hızlı ve kamuflej özelliği olan bir gemi.”

“O zaman onu nasıl kurtaracağımı biliyorum,” dedi Akos.

“Bir kurtarma operasyonuyla planımızdan sapma konusunu tartıştığımızı hatırlamıyorum,” diye çıkıştı Isae. “Özellikle de Ryzek Noavek’e ait küçük bir terör organizasyonu için böyle bir şey yapamayız. Kızın neler yaptığını bilmediğimi mi sanıyorsun, Kereseth? Galaksinin her yerinde Shotet dedikoduları dolaşıyor.”

“Ne bildiğin umurumda bile değil,” dedi Akos. “Yardıma mı istiyor musun? Önce bu işi halletmemi beklemen gerekiyor.”

Isae kollarını göğsünde kavuşturdu. Ama Akos'un onu paçasından yakaladığının farkındaymış gibi görünüyordu.

Ara, Cisi'yle Isae'ye yukarıdaki misafir odasını, Akos'a da Jorek'in odasında bir yer yatağı önerdi. Ama yukarı çıktıklarında Cisi'nin bakışlarından, henüz kardeşini bırakmaya hazır olmadığı anlaşıyordu. O yüzden Akos, ablasının peşinden odaya girdi. Küçük yatak odasında kocaman bir yatak, köşede de bir soba vardı. Pencereden süzülen gün batımı, yerde rengârenk oyunlar oynuyordu.

Akos zırhını çıkardı ama botundaki bıçağa dokunmadı. Burada başlarına neler geleceği belli olmazdı. Vas ve Ryzek, her köşeden çıkabilirdi.

"Is... Badha," dedi Cisi. "Neden gidip elini yüzünü yıkamıyorsun? Benim biraz Akos'la konuşmam gerekiyor."

Isae başını sallayıp çıkarken, topuğuyla kapıyı ardından kapattı. Akos yatakta ablasının yanına oturduğunda, ayakka-bılarına mavi, yeşil, mor ışık noktaları vuruyordu. Cisi onu bileğinden tuttu.

"Eijeh," dedi sadece.

Akos anlattı. Ryzek'in çektiği anılar karşısında Eijeh'in beynini kendi anılarıyla dolduruşunu, ağabeyinin kullandığı yeni kelimeleri, tıpkı Ryzek gibi bıçağı avucunda çevirişini... Ryzek ona işkence ederken, sadece bir kez değil, tam iki kez orada olduğu hâlde istifini bozmadığından, kehanetleriyle Ryzek'in

amaçlarını gerçekleştirmesine yardım ettiğinden bahsetmedi. Bütün umutları öldürmenin bir anlamı yoktu.

“Bu yüzden kaçmaya çalışmadın,” dedi Cisi, yumuşak bir sesle. “Çünkü kaçarken onu da yanında istiyordun ve bu... o kadar da kolay değildi.”

Neredeyse imkânsız diyebiliriz, diye geçirdi içinden Akos.

“Hem o,” diye söze başladı. “Hem de Thuvhe’de nasıl bir geleceğim olabilirdi ki Cisi? Sence galakside kaderini bozan ilk kişi olabilir miydin?” Başını iki yana salladı. “Belki gerçekleri görsek daha iyi ederiz. Artık hiçbir zaman bir aile olamayacağız.”

“Hayır.” Cisi azimliydi. “Beni bir daha göreceğin aklının ucundan bile geçmiyordu ama işte buradayım, yalan mı? Kaderinin seni nerede nasıl yakalayacağını bilmiyorsun. Ben de bilmiyorum. Ama beklenen olana kadar, kendimiz olma şansımız var.”

Elini bilekten aşağı kaydırıp onun elini tuttu. Akos onun anlayışlı bir şekilde çatılmış kaşlarında ve yanağındaki gamze-de babasını görebiliyordu. Bir süre omuz omuza oturup, koridorun karşısındaki banyoda akan suyun sesini dinlediler.

“Cyra Noavek nasıl biri?” diye sordu sonunda Cisi.

“O...” Akos başını iki yana salladı. Birini tek bir cümlede nasıl anlatabilirdin ki? Kuru et kadar sert bir kızdı. Uzaya bayılıyordu. Dans edebiliyordu. İnsanların canını yakmada üstüne yoktu. Eijeh olmadan onu Thuvhe’ye götürmek için asilerle iş

birliği yapmıştı, çünkü lanet olsun, bir kez olsun Akos'un kararlarına saygı göstermemişti ve şimdi ona minnettar hissettiği için kendine kızılıyordu. O... eh işte, Cyra böyle biriydi.

Cisi gülümsüyordu. "Onu çok iyi tanıyorsun. Yakından tanıdığın insanları kısaca özetlemek zordur."

"Evet, sanırım öyle."

"Kurtarılmaya değeri birisi olduğuna inanıyorsan, bu inancına güvenmek zorundayız," dedi Cisi. "Bazılarımız için zor olsa da."

Isae banyodan geri döndüğünde ıslak saçlarını sımsıkı bir topuz yapmıştı. Saçları başına yapışmış gibi görünüyordu. Üstünü de değiştirmiş, annelerinin yakasında küçük çiçek işlemleri olan başka bir gömleğini giymişti. Elde yıkadığı diğeri gömleği silkeleyip sobaya yakın bir sandalyenin arkasına serdi.

"Saçlarında ot var," dedi Cisi'ye bakıp sırtarak.

"Yeni bir model deneyeyim demiştim," diye karşılık verdi Cisi.

"Yakışmış. Zaten ne yapsan yakışıyor, haksız mıyım?"

Cisi kızardığında Isae, Akos'un bakışlarını görmezden gelip ellerini ısıtmak üzere sobaya döndü.

Üçü aşağı indiklerinde duvarlardaki boyaları dökülen, küçük ve loş odada birkaç kişi daha vardı. Jorek onları, annesinin arkadaşlarından biri olan Sovy'yle tanıştırdı. Başına işlemeli bir eşarp örtmüş kadın yolun aşağısında oturuyordu. Diğeri

konuk Jyo ise akranları sayılırdı ve gözlerinin Isae'ye tıpatıp benzediği göz önüne alınırsa aralarında çok uzaktan da olsa bir akrabalık olduğu düşünülebilirdi. Delikanlı kucağına yatırdığı düz bir enstrümanı çalıyor, takip edemedikleri bir hızla düğmelere basıp telleri tıngırdatıyordu. Büyük masaya konmuş yemeklerin yarısı yenmişti.

Akos ablasının yanına oturup tabağına yemek aldı. Voa dışında bulmak kolay olmadığından fazla et yoktu ama doyurucu olmasıyla bilinen tuzmeyvesinden yeterince vardı. Jyo, kocaman gülümsemesiyle Isae'ye kızarmış tüyotu sapı önerse de Akos genç kadından önce davranıp ikramı kaptı.

“Onu yemek istemezsin,” dedi Jyo. “Tabii önümüzdeki altı saat boyunca sanrılar görmek istiyorsan ayrı.”

“Jyo son seferinde o saplardan ikram ettiğinde, insanlar ortalıkta dans eden devasa bebekleri kovalayıp durdular,” dedi Jorek.

“Hı, hı,” diye atıldı Teka. “Gül bakalım ama sen de dev bebekler görsen ödün kopardı.”

“Affedilmeyeceğimi bilsem bile değerdi,” dedi Jyo, göz kırparak. Yumuşak bir konuşma tarzı vardı.

“Seni etkiliyorlar mı?” diye sordu Cisi, Akos'un elindeki sapı başıyla işaret ederek.

Cevap yerine Akos, toprak ve tuz tadındaki ekşi saptan bir ısırik aldı.

“Tuhaf bir armağanın var,” dedi Cisi. “Eminim annemin bu konuda yumurtlayacağı bir özlü söz mutlaka olacaktır.”

“Ooo. Çocukken nasıldı?” diye sordu Jorek, ellerini önünde kavuşturup genç kadına sokularak. “Daha doğrusu hiç çocuk oldu mu, yoksa bir anda öfke dolu bir yetişkin olarak mı ortaya çıktı?”

Akos ateş saçan gözlerini ona çevirdi.

“Kısa boylu ve tombuldu,” dedi Cisi. “Asabiydi. Özellikle de çorapları konusunda.”

“Çoraplarım mı?” diye sordu Akos.

“Aynen! Eijeh, çoraplarını soldan sağa düzgün bir şekilde dizdiğini söylemişti. En sevdiklerin sarı renkli olanlarmış.”

Akos hatırlıyordu. Kalın liften örülmüş hardal sarısı çoraplarını giydiğinde ayakları birer yumruya dönüşürdü. En sıcak çoraplarıydı.

“Sizler nasıl tanıştınız?” diye sordu biraz sonra Cisi. Eijeh’in adının anılmasıyla oluşan tansiyonu düşürecek derecede nazik bir soruydu.

“Ben çocukken Sovy, köy çocuklarına şekerleme yapardı,” dedi Jorek. “Ne yazık ki Thuvhe dilini pek iyi konuşamıyor, yoksa yaramazlıklarımı kendisi anlatırdı.”

“Ben de Jorek’le umumi tuvalette tanıştım. Isık çalarak...” Jyo duraksadı. “... işimi görürken Jorek de bana eşlik etmenin eğlenceli olacağını düşünmüş.”

“Aslında ilk başta o kadar da sevimli bulmadı,” dedi Jorek.

“Annem bir tür... asi lideriydi. En azından onlardan biriydi,” dedi Teka. “Yaklaşık bir mevsim önce strateji kurmamıza

yardım etmek için Noavek rejiminden kaçan sürgün kolonisinden geri dönmüştü. Sürgünler, Ryzek'i öldürme çabalarımızı destekliyor.”

Isae kaşlarını çatı. Aslında kaşlarının arasındaki boşluğu göstermekten hoşlanmıyormuş gibi kaşları sürekli çatıktı. Ama bu sefer Akos onu anladı. Sürgünlerle asiler arasındaki fark ve aralarındaki bağlantı, onu çok fazla ilgilendirmiyordu. Akos'un tek istediği Cyra'nın güvenliğini sağlamak ve Eijeh'i Shotet'ten kaçırmaktı. Bunun dışındaki konular umurunda değildi. Oysa Thuvhe şansölyesi olarak Isae açısından, hem Shotet içinde hem de dışında Ryzek'e karşı bir direnişin baş göstermesi önemli bir bilgiydi.

“Siz asiler grubu kaç kişisiniz?” diye sordu.

“Bu soruya cevap vermemi beklemiyorsun herhâlde?” dedi Teka. Cevabın hayır olduğu açıktı ama Isae pes etmedi.

“Bu harekete katılmanın nedeni...” Isae elini genç kızın yüzüne doğru salladı. “Gözün mü?”

“Bu mu? Ah, benim iki gözüm var, sadece bant takmayı seviyorum,” dedi Teka.

“Sahi mi?” diye atıldı Cisi.

Teka, “Hayır,” deyince herkes güldü.

Yemek basit, hatta kıttı ama Akos umursamadı. Noavek malikânesine kıyasla daha çok evinde hissediyordu. Teka, Jyo'nun şarkısına mırıldanarak eşlik ediyor, Sovy parmaklarıyla masada tempo tutarken Akos'un tabaktaki çatalı tıngırdıyordu.

Biraz sonra Teka'yla Jorek dans etmeye başladı. Isae ise enstrümanını çalan Jyo'ya doğru eğilip "Bu grup Cyra'yı kurtarmaya odaklandıysa..." diye sordu. "Diğer asi grupları ne yapıyor? Teorik olarak soruyorum yani."

Jyo bir gözünü kısıp da yanıtladı. "Teorik olarak, aşağı tabakadan gelen bizim gibi Shotetler, elde edemeyecekleri şeylere ihtiyaç duyarlar. Hâliyle bu şeyleri aşırımları gerekir."

"Teorik olarak... silahlar gibi mi?" dedi Isae.

"Mümkün ama öncelikli ihtiyaç denemez." Jyo, birkaç yanlış nota basınca küfretti ve tekrar dikkatini verip ritmi tutturdu. "Öncelikli ihtiyaç, yiyecek ve ilaç olurdu. Çoğu Othyr'e gidip gelir. Savaşmadan önce insanları beslemek gerekir, öyle değil mi? Voa merkezinden uzaklaştıkça, daha çok hastalıklı ve aç insanla karşılaşırın."

Isae'nin yüzü kaskatı kesilse de başını salladı.

Akos, kendini içinde bulduğu Noavek entrikalarından ötesini pek fazla düşünmemişti. Ama Cyra'nın, Ryzek'in malzemeleri saklayıp kendi yandaşlarına dağıttığı ya da daha sonrası için istiflediğiyle ilgili söylediklerini hatırlayınca midesi buruldu.

Teka'yla Jorek birbirlerinin etrafında dönüp salındılar. Jorek'in zayıf yüzüne şaşırtıcı bir zarafet yerleşmişti. Cisi'yle Isae sırtlarını duvara yaslamış, omuz omuza oturuyorlardı. Arada sırada Isae'nin dudaklarında yorgun bir gülümseme belirliyordu. Gülümsemesi tuhaftı, onun yüzüne yakışmıyordu.

Ori'nin gülümsemesi gibi değildi. Oysa yara izlerine rağmen Ori'yle aynı yüzü taşıyordu. Akos, bir şekilde ona alışmanın yolunu bulacaktı artık.

Sovy nakarat kısmını söylerken ısınana, doyana, yorulana kadar yemek yediler.

BÖLÜM 29 | CYRA

BİRİSİ BIÇAKLA DERİNİ YÜZDÜKTEN SONRA UYUMAK ZORDUR ama elimden geleni yaptım.

Sabah uyandığımda, Vas'ın boynumda açtığı yaranın üstüne yatmamış olsam da yastığım kana bulanmıştı. Kan kaybından ölmememin tek nedeni, yaramı Othyr'de yaraları kapatarak iyileşmesini sağlamak üzere geliştirilen tıbbi bir icat olan dikiş beziyle sarmış olmamdı. Gerçi bu icat, benimki kadar ağır yaralanmalar düşünülerek geliştirilmemişti.

Yastık kılıfını söküp bir köşeye fırlattım. Kolumda dans eden gölgeler âdeta etimi ısıırıyordu. Hayatım boyunca damarlarımda dolaşmış, derimin altında kalmışlardı. Bir askerin söylediğine göre sorguda kalbim durmuş, sonra tekrar atmaya başlamıştı. Sorgudan sonra gölgelerin, derimin üstünde dolaştığını fark etmiştim. Hâlâ canımı yakıyorlardı ama çok daha katlanılabilir bir acıydı bu. Nedenini bilmiyordum.

Ama Ryzek *nemhalzak* cezamı açıklayıp Vas, meyve soyar gibi derimi yüzdükten sonra arenada dövüşmeye zorlandığım için vücudum yine eskisi gibi sızılar içindeydi.

Vas, yara izimin vücudumun neresinde olmasını istediğimi sormuştu. Tabii yara izi denen şey, insanın derisindeki koyu çizgilerden ibaretti. *Yamalardan* değil. Fakat *nemhalzak*, ceza-yı deriyle ödemeyi gerektiriyordu ve açılan yaranın *göz önünde* olması bekleniyordu. Öfke bütün zihnime hâkim olduğundan, ona Kereseth kardeşler buraya ilk geldiğinde Akos'ta bıraktığı yara izinin aynısını istediğimi söylemiştim. Çeneden kulağa.

Vas bıçakla derimi kestiğinde Ryzek devam etmesini emretmişti.

Biraz saçını da al.

Burnumdan soludum. Kusmak istemiyordum. Kusma riskini göze alamazdım, gücümü korumalıydım.

Kendimi iyileştirmeye başladığımdan beri Eijeh Kereseth her sabah kahvaltı etmemi izlemeye geliyordu. Bir yiyecek tepsisini ayağımın dibine bırakıp karşımda duvara yaslanıyordu. İyice kamburu çıkmıştı. Bu sabah da karşımda dururken, bir gün önce arenaya giderken kaçmaya çalıştığımda, nöbetçiler beni yakalayıp sürüklemeyen önce birkaç yumruk indirmeyi başardığım için çenesindeki morarmış bölgeyi görebiliyordum.

“Dünden sonra geri geleceğin aklımın ucundan bile geçmezdi,” dedim.

“Senden korkmuyorum. Beni öldürmezsin,” dedi Eijeh. Bıçağını çekmiş avucunda çevirip havada yakalıyordu. Bunu yaparken bıçağa bakmıyordu bile.

Kıkırdadım. “Önüme çıkan herkesi öldürürüm. Dedikoduları duymadın mı?”

“Beni öldürmezsin,” diye tekrar etti Eijeh. “Çünkü hayaller dünyasında yaşayan kardeşimi kendinden bile çok seviyorsun.”

Kahkaha attım. İpek sesli Eijeh Kereseth’in beni bu kadar iyi tanıdığını fark etmemiştim.

“Seni tanıdığımı hissediyorum,” dedi delikanlı aniden. “Sanırım seni *tanıyorum*, öyle değil mi? Seni artık tanıyorum.”

“Kişiyi kişi yapanın ne olduğu üzerine felsefi tartışmalar yapma havasında değilim,” dedim. “Ama şu aşamada Eijeh değil de Ryzek olsan bile beni tanıyamazsın. Sen... her kimsen, beni tanıma zahmetine hiç girmedin.”

Eijeh hafifçe gözlerini devirdi. “Ayrıcalıklı ailenin anlaşılammış zavallı kız evladı konuşuyor.”

“Ryzek’in unutmak istediklerinin çöplüğü olmuş biri mi bunu söylüyor?” diye patladım. “Hem neden beni öldürmüyor? Bunca entrika, onun için bile fazla.”

Eijeh’in cevap vermemesi, yeterli bir cevaptı. Ryzek beni öldürtmemişti, çünkü halkın önünde böyle olması gerekiyordu. Muhtemelen suikast girişimine yardım ettiğim konuşulmaya başlanmıştı. Hâliyle ölmeden önce imajımı yerle bir

etmesi lazımdı. Ya da sadece acı çektiğimi görmekten büyük zevk alıyordu.

Yine de buna inanmakta zorlanıyordum.

“Bana işe yaramaz çatal bıçak vermeniz gerekiyor mu gerçekten?” dedim, tost kesmek yerine bıçağı ekmeğe saplayarak.

“Hükümdar, hayatını zamanından önce sonlandırmadan endişeleniyor,” dedi Eijeh.

Zamanından önce. Acaba farklı geleceklerden en idealini seçen kâhinemiz Eijeh, ölüm biçimimi de belirlemiş olabilir miydi?

“Hayatımı bu şeylerle mi sonlandıracağım? Tırnaklarım bile daha keskin.” Bıçağı bu sefer bütün gücümle döşëğime indirdim. Sivri bile olmayan bıçak, kumaşa zarar vermeden geri zıpladı ve yere düştü. Yüzümü ekşittim, oysa vücudumun neresinin ağrıdığını kestiremiyordum.

“Sanırım bir yolunu bulacak kadar yaratıcı biri olduğunu düşünüyor,” dedi Eijeh, yumuşak bir sesle.

Tostumun son lokmasını ağzıma tıkıp duvara yaslandım ve kollarımı göğsümde kavuşturdum. Amfi tiyatronun altındaki cilalı hücrelerden birindeydik. Üstümüzdeki stadyumun koltuklarını dolduran insanlar, büyük bir açlıkla ölümümü seyretmeye gelmişti. Son dövüşü kazanmıştım ama gücüm azalıyordu. Bu sabah tuvalete gitmek bile işkence olmuştu.

“Çok tatlı,” dedim, kollarımı iki yana açıp yara berelerimi göstererek. “Ağabeyimin beni ne kadar sevdiğini görüyor musun?”

“Her şeyi şakaya vuruyorsun,” dedi Ryzek, hücrenin hemen dışından. Aramızdaki cam duvardan boğuk sesini duyabiliyordum. “Çok çaresiz hissediyor olmalısın.”

“Hayır. Çaresizlik, sırf beni kötü göstermek için öldürmeden önce bu aptalca oyunları oynaman,” diye karşılık verdim. “Shotet halkının ardımdan benim için ayaklanmasından bu kadar mı korkuyorsun? Çok zavallıca.”

“Ayağa kalk da *zavallı* neymiş görelim,” dedi Ryzek. “Hadi. Gitme zamanı geldi.”

“En azından bugün kiminle kapışacağımı söylemeyecek misin?” diye sordum. Yatağımın kenarını kavrayıp dişlerimi sıkarak kendimi kalkmaya zorladım.

Boğazıma kadar yükselen çığlığı yutmaya çalışmak bütün gücümü alsa da sonunda başardım.

“Göreceksin,” dedi Ryzek. “Eminim sen de takdir edersin ki bu işi sona erdirmek için ben de sabırsızlanıyorum. O yüzden bu sabah özel bir karşılaşma ayarladım.”

Bugün mat siyah ve diğerinden daha esnek olan sentetik zırhını giymişti. Cilalı botları sayesinde olduğundan daha uzun boylu görünüyordu. Yakasına kadar iliklediği beyaz gömleği, zırhının üstünden görülebiliyordu. Neredeyse annemizin cenazesindeki gibi giyinmişti. Sona geldiğimi düşündüğüne göre gayet uygundu.

“Sevgilinin izleyememesi yazık olacak,” dedi Ryzek. “Eminim o da büyük zevk alırdı.”

Teka'nın annesi Zosita'nın, infazına gitmeden önce bana söylediği bir şey sürekli kulaklarımdaydı. Ryzek'e karşı gelecek hayatını tehlikeye atmasının buna değip değmeyeceğini sorduğumda, kadın bana evet demişti. Şimdi onu ne kadar iyi anladığımı söylemek için yanıp tutuşuyordum.

Çenemi havaya diktim. "Bugünlerde ağabeyimden geriye ne kaldığını merak etmekten kendimi alamıyorum, biliyorsun değil mi?" Hücrenin kapısından çıkıp yanından geçerken iyice sokuldum. "Ama Eijeh'den akım-armağanını çalmakla ilgili küçük planın işe yarasaydı, kendini çok daha iyi hissedeceğini biliyorum."

Bir an için ağabeyimin afalladığını gördüğümünden eminim. Bakışları Eijeh'e doğru kaydı.

"Anlaşıldı," diye ekledim. "Hiçbir çaban sonuç vermedi. Hâlâ onun armağanını ele geçiremedin."

"Götür onu," dedi Ryzek, Eijeh'e. "Ölmek için daha çok çaba sarf etmesi gerekiyor."

Eijeh beni itekledi. Vahşi kuş eğitmenleri gibi kalın eldivenler takmıştı.

Gerçekten odaklandığımda dümdüz yürüyebiliyordum ama başım ve boynum böylesine zonklarken yürümek bile benim için fazlasıyla zordu. Köprücük kemiğime süzülen serinliğin, iltihap değil, kan olmasını umdum.

Eijeh tekrar ittiğinde arena kapısından dışarı tökezledim. Dışarıdaki ışıklar göz kamaştırıcıydı. Bulutsuz gökyüzü güneşten neredeyse bembeyaz görünüyordu. Amfi tiyatroyu doldu-

ran seyirciler bağıra çağıra tezahürat yapıyordu ama ne söylediklerini anlayamıyordum.

Karşımda bekleyen Vas Kuzar'dan başkası değildi. Sırıttıktan sonra çatlak dudağını ısırdı. Bile isteye dudağını kanatıyordu.

“Vas Kuzar!” diye duyurdu Ryzek. Sesi arenadaki minik hoparlörlerle çınladı. Amfi tiyatro duvarının en üstünden Voa binalarını görebiliyordum. Metal ve cam yamalardan oluşan binalar, güneşte göz kırptıyordu. Mavi cam kulesi bir tanesi diğerlerine tepeden bakıyor, neredeyse gökyüzünde kayboluyordu. Arenayı da hem sert hava koşullarından koruyan hem de kaçmayı engelleyen bir güç kalkanı sarıyordu. Shotetler, savaş oyunlarımızın fırtınalar, soğuk hava ve kaçan hükümlüler yüzünden aksamasını istemiyordu.

“Hain Cyra Noavek'i akım-kılıcıyla ölümüne düelloya davet ettin!” Ryzek'ten işareti almış gibi kalabalıktan *hain Cyra Noavek* çılgınlıkları başladığında, kalbim deli gibi atsa da gözlerimi devirdim. “Bu, onun Shotet halkına ihanetine bir tepkidir. Hazır mısın?”

“Hazırım,” dedi Vas, her zamanki tekdüze sesiyle.

“Kılıcın, Cyra,” dedi Ryzek. Akım-kılıcını sırtındaki kınından çekip kabzasından alabilmem için havada çevirdi. Kolunu sıyırmıştı.

Yaklaşırken akım-gölgelerime odaklandım. Acıyla birlikte derim kapkara çizgilerle puslanmıştı. Kabzayı tutacakmış gibi yaptım ama son anda Ryzek'in kolunu kavradım.

İnsanlara onun aslında nasıl biri olduğunu göstermek istiyordum. Ve verdiğim acı, her zaman gerçekleri ortaya çıkarırdı.

Ryzek dışlarının arasından haykırıp kurtulmaya çalıştı. Diğerlerinde akım-gölgemin istediği yere gitmesine izin veriyordum, çünkü armağanım paylaşılmak istiyordu. Ako'sta hayatım pahasına gölgelerimi geri çekmiştim. Ama Ryzek'in kolunu tutarken, gölgelerimi bütün gücümle ona doğru itiyordum.

Ne var ki Eijeh kısa sürede yanımıza gelip beni geri çekti.

Yine de yeterince zarar vermiştim. Arenadaki herkes, dokunmamla birlikte ağabeyimin acıyla çılgılık attığını duymuştu. Herkes sus pus olmuş, bizi seyrediyordu.

Eijeh beni geri çekerken Ryzek kendini toparladı. Sırtını dikleştirip kılıcı kınına geri soktu. Vas'ın omzuna dokunup sadece Eijeh, Vas ve benim duyabileceğim kadar alçak sesle, "Öldür onu," dedi

"Yazık oldu, Cyra," dedi Eijeh, kulağıma tatlı tatlı fısıldayarak. "Bu noktaya gelsin hiç istememiştim."

Silkinerek ondan kurtuldum ve geriledim. Nefes nefeseydim. Silahım yoktu. Ama böyle bitmesi daha iyiydi. Bana vermediği akım-kılıcıyla Ryzek, bütün arenaya bana adil bir fırsat vermediğini göstermiş oluyordu. Öfkesi yüzünden korkusunu belli etmişti ve bu kadarı bana yeterdi.

Vas, vahşi bir yırtıcının kendine güvenen adımlarıyla bana doğru gelmeye başladı. Çocukluğumdan beri ondan iğreniyor-

dum, oysa neden iğrendiğimi bile bilmiyordum. Uzun boyluydu, beğendiğim diğer adamlar gibi yapılıydı. İyi bir savaşçıydı ve en azından gözleri nadir görülebilecek türden harika bir renkteydi. Ama öte yandan her yeri yara bere içindeydi. Elleri o kadar kuruydu ki parmaklarının arası çatlamıştı. Ve hayatım boyunca hiç onun kadar... boş birini tanımamıştım. Ne yazık ki tam da bu yüzden arenada daha korkutucu oluyordu.

Strateji zamanı, diye geçirdim içimden. Antrenman odasında seyrettiğim Tepes kayıtlarını hatırladım. Henüz kafam rahatken, dövüş tekniklerindeki dengesiz saldırı hareketlerini öğrenmiştim. Bedenin kontrolünü sağlamanın anahtarı, gücü merkezde tutmaktı. Vas saldırmak üzere atıldığında, dans edercesine dönüp yana kaydım. Açtığım kollarımdan biri kulağına sert bir şekilde çarptığında darbenin şiddetiyle kaburgalarım korkunç bir sancı saplandı.

Yüzümü ekşitip kendimi toplamaya çalışırken Vas tekrar saldırıya geçmişti. Keskin kılıcı kolumda dümdüz bir kesik açtı. Kan döküldüğünü gören kalabalık coştı.

Kana, canımın yanmasına, sızılarıma aldırmamaya çalıştım. Bütün bedenim acı, korku ve öfkeyle zonkluyordu. Kolumu göğsüme kaldırdım. Vas'ı bir şekilde yakalamam gerekiyordu. Acı hissetmese de akım-armağanımı yeterince yükleyebilirsem onu öldürebilirdim.

Güneşin önünden bir bulut geçerken Vas tekrar saldırdı. Bu sefer eğildim ama aynı zamanda bir elimi bileğine kay-

dırdım. Gölgeleer ona doğru aksa da yeterince güçlü etki göstermiyordu. Kılıcı bir daha savurduğunda ucu yan tarafıma saplandı.

İnleyerek arenanın duvarına yaslandım.

O sırada birinin, “Cyra!” diye bağırdığını duydum.

İlk sıralardan birinden koyu bir gölge yere atladı. Gözüm kararsa da koşmasından kim olduğunu anlamıştım.

Arenanın ortasına kapkara uzun bir ip indi. Bakmak için başımı kaldırdığımda güneşi kapatan bulutu değil, farklı metallerden yapılmış, paslı ve eski bir kızak gördüm. Güneş kadar parlaktı ve güç kalkanının üstünde süzülüyordu. Vas, Akos’u iki eliyle birden yakalayıp arena duvarına çarptı. Delikanlı dişlerini sıkarken ellerini kaldırarak kendini Vas’tan korumaya çalışıyordu.

Sonra tuhaf bir şey oldu. Vas *irkildi* ve onu bıraktı.

Akos koşarak yanıma geldi ve üzerime eğilerek bir koluyla belimi kavradı. Birlikte ipe doğru koşmaya başladık. İpi tuttuğu gibi hızla çekti. Vas’ın yakalayamayacağı kadar hızlıydı.

Arenadaki herkes kükrüyordu. Akos kulağıma bağırarak zorunda kaldı, “Bana tutunman gerekiyor!”

Ona küfrettim. Aşağıdaki kalabalık tribünlere, ardımda bıraktığım çılgınlığa bakmak istemiyordum ama bu çok zordu. Yine de Akos’un zırhına odaklandım. Kollarımla sarılıp ellerimi omuzlarına yapıştırdım. Beni bıraktığında dişlerimi

sıktım. Kendi ağırlığımı bile kaldıracak hâlde değildim, çok zayıf düşmüştüm.

Akos, beni tuttuğu eliyle, amfi tiyatronun üstünü bir bataniye gibi kaplayan güç kalkanına uzandı. Parmaklarının dokunmasıyla ışık parladı, sonra titreşip söndü. İp tekrar sertçe çekildiğinde ellerim kaymasın diye sımsıkı tutunurken inledim ama kaşla göz arasında kendimi kızıağın içinde buldum.

İçerideydik ve içerisi ölüm sessizliğine gömülmüş gibiydi.

“Vas’ın acı hissetmesini sağladın,” dedim, nefes nefese. Yüzüne dokundum, parmağımın ucunu burnundan üst dudığına kaydırdım.

Onu son gördüğümünden çok daha iyi görünüyordu. O zaman dokunuşumla kıvranıyordu.

“Evet,” diye yanıtladı.

“Eijeh de arenadaydı. *Hemen oradaydı*. Onu da kaçırabilirsin. Neden...”

Hâlâ parmaklarımın altındaki dudakları bir gülümsemeyle kıpırdadı. “Çünkü senin için geldim, aptal.”

Gülüp kendimi ona bıraktım. Artık ayakta durabilecek gibi değildim.

BÖLÜM 30 | AKOS

BİR AN İÇİN SADECE CYRA’NIN AĞIRLIĞINI VE SICAKLIĞINI HİSSEDEREK RAHATLADI.

Ama hemen ardından etrafındaki her şeyi tekrar hissetmeye başladı. Kızakta sıkış tepiş bekleyen insanların sessiz bakışları. Navigasyon başında emniyet kemerleri bağlı Isae ve Cisi... Akos kolunu kızın beline sarıp yukarı çektiğinde Cisi ona gülümsemişti. Cyra uzun boyluydu, zayıf olduğu söylenemezdi ama buna rağmen kardeşi onu taşıyabilmişti. En azından bir süreliğine.

“Ecza çantası nerede?” diye sordu Akos, yanlarına gelen Teka ve Jyo’ya.

“Jyo, tıbbi eğitim aldı, onunla ilgilenebilir,” dedi Teka.

Ama Akos, Jyo’nun gözlerindeki bakışlardan hiç hoşlanmamıştı. Delikanlı kıza, sanki alıp satabileceği değerli bir şey bulmuş gibi bakıyordu. Asiler onu iyilik olsun diye kurtar-

mamışlardı, karşılığında bir şey istiyorlardı ve Akos, Cyra'yı onlara kolay kolay teslim etmeyecekti.

Parmaklarını zırhının kayışına geçiren kız, belli belirsiz ürperdi.

“Bensiz hiçbir yere gitmeyecek,” dedi Akos.

Teka, göz bandının üstündeki kaşını kaldırdı. Tam azarlamak üzere ağzını açacakken Cisi emniyet kemerini çözüp yanlarına geldi.

“Ben yapabilirim. Ben de eğitim aldım,” dedi. “Akos da bana yardım eder.”

Teka birkaç saniye onu süzdü, sonra kızıağın arkasını işaret etti. “Nasıl isterseniz, Bayan Kereseth.”

Akos, Cyra'yı arka tarafa taşıdı. Kız tamamen baygın değildi, gözleri hâlâ açıktı ama kendinde de değildi ve bu durum Akos'un hiç hoşuna gitmiyordu.

Kapıdan geçmek için yan döndüğünde, “Hadi Noavek, toparla kendini,” dedi. Kızak sarsıldığı için hafifçe tökezledi. “Benim Cyra'm, şimdiye kadar en az iki kez ukalalık yapardı.”

“Hımmm.” Cyra belli belirsiz gülümsedi. “Senin Cyra'n.”

Kızıağın arka bölümü küçük ve kirliydi. Lavabo, kızıağın her hareketinde şıngırdayan bulaşık tabak ve kupalarla doluydu. Tavandaki minik beyaz lambalar, her an sönecekmiş gibi titreşiyordu. Her yer, sadece cıvata başlarının aksattığı sıkıcı metalden yapılmıştı. Akos, iki tezgâh arasındaki küçük masayı temizleyip

kuru bir bezle silen ablasını beklerken, kızın ağırlığından kolları ağrımaya başlamıştı. Sonunda onu masaya yatırdı.

“Akos, Shotet harflerini okuyamıyorum.”

“Şey... aslında ben de okuyamıyorum.” Ecza dolabı düzenliydi, her şey düzgün bir şekilde sıralanmıştı. Alfabetik sıra. Akos, bazı harfleri anımsıyordu ama yeterli değildi.

“Shotet’te o kadar kaldıktan sonra bir şeyler öğrendiğini sanıyordum,” dedi Cyra yattığı yerden. Dili dolanıyordu. Kolu yana açıldığında parmağıyla işaret etti. “Gümüşderi şurada. Antiseptik solda. Bana hemen bir ağrı kesici hazırla.”

“Yok artık, bir şeyler öğrendim tabii,” dedi Akos, işe koyulmadan önce onun elini sıkarak. “En zorlu ders, seninle başa çıkabilmeyi öğrenmekti.”

Çantasında bir şişe ağrı kesici vardı, o yüzden ön tarafa geçip fırlatma koltuklarının altına bakındı. Jyo bacaklarını hemen çekmeyince ona ateş saçan gözlerle baktı. Sonunda işlenmiş Zırhlı derisinden yapılmış rulo çantasını buldu. Gerçi hâlâ çok sert olduğundan rulo olduğunu söylemek zordu. Yedek şişelerin arasında Cyra’nın ağrılarını hafifletecek mor renkli sıvıyı buldu. Geri döndüğünde Cisi eldivenlerini takmış, paketleri parçalayarak açıyordu.

“Ellerin ne âlemde, Akos?” diye sordu.

“Titremiyor. Neden?”

“Yani tedavinin nasıl yapılacağını biliyorum ama ona dokunamam. Unuttun mu? En azından gerektiği kadar düzgün

çalışmam. Bu çok hassas bir iş. O yüzden ne yapman gerektiğini ben sana söyleyeceğim.”

Cyra'nın kollarında ve başının etrafında koyu gölgeler aşağı yukarı dolaşıyordu ama son seferinde gördüğünden farklı bir şekilde, âdeta titrek çizgiler şeklinde dans ediyorlardı.

Kız, masanın üstünden gıdaklarcasına sordu. “Akos, bu?..”

“Ablam mı? Evet, o. Cyra, bu Cisi.”

“Tanıştığımıza sevindim,” dedi Cyra, genç kadının yüzünü incelerken. Akos onun aralarındaki benzerliği bulmaya çalıştığından adı gibi emindi. Oysa hiçbir benzerlik bulamayacaktı. Cisi'yle Akos birbirlerine hiç benzemiyordu.

“Ben de,” dedi Cisi gülümseyerek. Hayatı boyunca hakkında bir sürü söylenti duyduğu Cyra'dan korkuyorsa da hiç belli etmiyordu.

Akos, ağrı kesiciyi Cyra'nın dudaklarına dokundurdu. Ona bakmak bile zordu. Boynunun sol tarafını kaplayan sargı bezi, kupkuru koyu bir kırmızıya boyanmıştı. Her yeri yara bere içindeydi.

İlaç etkisini göstermeye başladığında Cyra, “Unutturma da geri geldiğin için sana bir fırça kayayım,” dedi.

“Çok konuşma.”

Oysa Akos rahatlamıştı, çünkü Cyra'sı, hâlâ tırtıklı bir bıçak, matlaşmış buz gibi yanındaydı.

“Uyudu. Eh, bu daha iyi,” dedi Cisi. “Geri çekilir misin lütfen?”

Akos ablasına yer açtı. Cisi emin olmak için ince eleyip sık dokuyordu. Kızın boynundaki sargı bezine kanaviçeye iğne batırırçasına nazikçe bir ucundan tuttu. Yarayı tahriş etmek istemediğinden dikkatliydi. Sonra kaldırdı. Kan ve iltihaptan ıslanmış bez kolayca kalkınca, Cyra'nın başının kenarındaki çöp tenekesine attı.

“Demek doktor olmak için eğitim aldın,” dedi Akos, ablasını izlerken.

“Armağanıma uygun görünüyordu,” diye yanıtladı Cisi. Akım-armağanına kavuşmadan önce hayatı boyunca insanları rahatlatmak onun en belirgin özelliği idi ama şimdi Akos onun çok daha başka yeteneklere sahip olduğunu görebiliyordu. Becerikli elleri hiç titremiyordu ve keskin bir zekâya sahipti. İyi kalpli tatlı bir insandan çok daha fazlasıydı.

Yara tamamen ortaya çıktığında Cisi üzerine antiseptik döküp kenarda kuruyan kanlı kabukları temizledi.

“Sanırım gümüşderi sürme zamanı geldi,” dedi sonunda doğrularak. “Canlı bir yaratık gibidir. Uygun bir şekilde yerleştirdiğinde ete kalıcı bir şekilde yapışır. Ellerini titretmediğin sürece sorun olmayacaktır. Tamam mı? Ben şeritleri hazırlayayım.”

Gümüşderi de bir Othyr icadıydı. Steril ve sentetik madde, Cisi'nin söylediği gibi gerçekten de canlı gibi görünüyordu. Tedavi edilemeyecek kadar zarar görmüş derinin yerine, özellikle yanıklarda kullanılıyordu. Adını renginden ve dokusun-

dan alıyordu. Pürüzsüzdü ve bir gümüş tabakasıyla kaplıydı. Bir kere yapıştıktan sonra hep orada kalıyordu.

Cisi özenle şeritleri kesmeye başladı. Biri kulağın üstü, diğeri arkası, sonuncusu da boynu içindi. Birkaç saniye düşündükten sonra gümüşlerinin kenarlarını yapışacağı yere göre keserek şekillendirdi. Hareketleri rüzgârda salınan kar tanesini, buzçiçeklerinin yapraklarını andırıyordu.

Gümüşleri kendi eline yapışmasın diye Akos eldiven taktığında, Cisi ona ilk şeridi verdi. Ağırdı, soğukluk hissi veriyordu. Sandığı kadar kaygan değildi. Cisi, ellerini tutup Cyra'nın başının üstünde maddeyi yapıştıracığı yerin üstüne getirdi.

Ardından ablasının yönlendirmeleriyle Akos gümüşleri şeridini yerine yapıştırdı. Daha sonraki şeritler de birleşme yerlerinde iz bırakmadan birbirlerine kaynıyordu.

Bu arada Cisi, kızın diğer yara bereleriyle uğraştı. Kolundaki ve yan tarafındaki kesikleri sardı, morlukların üzerine şifalı merhem sürdü. Çok uzun sürmemişti. Çoğu yara kendiliğinden iyileşecekti ve Cyra'yı asıl iyileştirecek olan yaralarını unutması olacaktı. Ne kadar gerçek olurlarsa olsunlar, yürek yarası için herhangi bir tedavi henüz bulunmamıştı.

"Oldu işte," dedi Cisi, küçük ellerinden eldivenlerini çıkarırken. "Artık uyanmasını beklemekten başka yapacak bir şey yok. Dinlenmesi gerekiyor ama artık kan kaybetmediği için daha kolay iyileşecektir."

"Teşekkür ederim," dedi Akos.

“Cyra Noavek’i *iyileştirmeye* çalışacağım aklımın ucundan bile geçmezdi. Hem de bir Shotet nakliye kızağında.” Cisi, ona yan yan baktı. “Ondan neden bu kadar hoşlandığını anlayabiliyorum.”

“Ben...” Akos iç çekip masada Cyra’nın başının yanına ilişti. “Sanki tuhaf bir şekilde kaderimi bulmuş gibi hissediyorum.”

“Eh,” dedi Cisi. “Noavek ailesine hizmet etmek *kaderinse*, bence seni evine gönderebilmek için bütün bunlara katlanmak zorunda kalan bir kadından çok daha kötüsü de gelebilirdi başına.”

“Yani bir hain olduğumu düşünmüyor musun?”

“Bu onun neden bunları yaptığına bağlı, öyle değil mi?” Kardeşinin omzuna dokundu. “Gidip Isae’yi bulacağım, tamam mı?”

“Peki.”

“Neden öyle baktın?”

Akos sırtıtmamak için kendini zor tuttu. “Yok bir şey.”

Akos, sorgu anını hayal meyal hatırlıyordu. Aklına gelen küçük parçalar, kendi başlarına bile yeterince kötüyken ayrıntıları hatırlamak gerçekliklerine bir katkı sağlamıyordu. Yine de Cyra’yla ilgili anılarının beynine üşüşmesine engel olmadı.

Akım-gölgeleri yüzünü karartıp çarpıtırken kız neredeyse bir cesedi andırıyordu. Her bir hücresi direnirken korkunç

ılıklar atıyor, Akos'a zarar vermek istemiyordu. Isae ve Ori hakkında bildiklerini Ryzek'e söylememiş olsaydı bile, Cyra onun ldürölmesini engellemek için istenilen bilgiyi vermiş olabilirdi. Yine de Akos onu bu yüzden suçlayamazdı.

O sırada Cyra, masanın üstünde irkilip inleyerek uyandı. Sonra uzanıp parmak uçlarıyla Akos'un çenesine dokundu.

"Beni iyice aklına kazydın mı?" dedi mahmur bir sesle. "Mesela canını yakan biri olarak?" Kelimeler boğuluyormuş gibi boğazına takılıyordu. "Çılıklarını unutamam..."

Ağlıyordu. Ağrı kesici yüzünden yarı sarhoş sayılırdı ama yine de ağlıyordu.

Vas ikisine de işkence eden dokunuş için Cyra'yı zorlar-ken, Akos nasıl çığlıklar attığını hatırlayamasa da Cyra'yla aynı şeyleri hissettiğinden emindi, çünkü armağanı acıyı iki yönlü paylaşıyordu.

"Hayır, hayır," dedi. "Vas ikimize de işkence etmek istedi."

Cyra'nın eli, itecekmiş gibi göğsünde durdu ama bir şey yapmadı. Parmak uçlarıyla köprücük kemiğine dokunurken, gömleğinin üstünden bile Akos ellerinin sıcaklığını hissedebiliyordu.

"Ama artık ne yaptığımı biliyorsun," dedi Cyra, kendi eli-ne, dokunduğu göğse, Akos'un yüzü dışında başka her şeye bakarak. "Daha önce bunu başka insanlara yaptığımı görmüş-tün. Artık o kadar insana, sırf ayak direyemeyecek kadar korkaklık ettiğim için nasıl acılar yaşattığımı sen de biliyorsun."

Kaşlarını çatıp elini kaldırdı. “Seni göndermek hayatım boyunca yaptığım en iyi şeydi, şimdiyse bu yaptığımın hiçbir değeri yokmuş gibi geri döndün... Geri zekâlı!”

Yüzünü ekşiterek yan tarafını tuttu. Yine ağlamaya başlamıştı.

Akos onun yüzüne dokundu. İlk karşılaştıklarında kızın, uzak durulması gereken korkunç bir canavar olduğunu düşünüyordu. Oysa zamanla Cyra adım adım içini açmış, boğazına dayadığı bıçakla onu uyandırdığında tuhaf espri anlayışını göstermiş, hiç teklemeyen kendini iyisiyle kötüsüyle anlatmış, galaksinin nefret etmesi gereken her bir köşesini bile ne kadar içten sevdiğini kanıtlamıştı.

Bir zamanlar söylediği gibi paslı bir çivi, kora dönüşmüş bir maşa ya da Ryzek’in elindeki kılıç değildi. O, bütün gücü ve olasılıklarıyla bir suskunçiçektir. İyiliğe ve kötülüğe eşit mesafedeydi.

“Benim için yaptığın tek iyi şey bu değil,” dedi Akos, Thuvhe dilinde. Şu anda kendi dilini konuşmak daha doğru gelmişti. Cyra bu dili anlıyor ama içini sızlatmak istemiyormuş gibi Akos etrafındayken hiç konuşmuyordu.

“Yaptığın her şey benim için çok değerli,” diye ekledi. “Bu her şeyi değiştirir.”

Kızın alnına dokunduğunda aynı havayı soluyorlardı.

“Kendi dilini konuşman hoşuma gidiyor,” dedi Cyra, yumuşak bir sesle.

“Seni öpebilir miyim?” diye sordu Akos. “Canını yakmak istemiyorum?”

Cyra’nın gözleri kocaman açıldı. Sonra nefesi tıkanmış gibi, “Canım yanarsa ne olurmuş?” diyerek, belli belirsiz gülümsedi. “Hayat zaten acılarla dolu.”

Dudakları birleştğinde Akos nefes almakta zorlanıyordu. İlk defa Cyra sürpriz yaptığı için öpüşmüyorlardı, Akos geri çekilme ihtiyacı duymuyordu, o yüzden bile isteye, sırf öpüşmek istediği için öpüşmenin nasıl bir şey olacağını merak etmişti. Cyra, aldığı ağrı kesici yüzünden malt ve baharat tadındaydı. Başta Akos’a zarar vermekten korkuyormuş gibi tereddütlüydü. Ama dudakları değdiği anda fitil ateşlenmişti. Akos, onun için yanıp tutuşuyordu.

Kızak sarsıldığında, lavabodaki kap ve bardaklar yine tıngırdadı. İnişe geçmişlerdi.

BÖLÜM 31 CYRA

SONUNDA AKOS'UN NE KADAR GÜZEL OLDUĞUNU KENDİME itiraf edebiliyordum. Gri gözleri bana Pitha'nın fırtınalı sularını hatırlatıyordu. Yanağıma dokunmak için uzandığında, kolundaki kasları belirginleşti. Elmacık kemiğimde dolaşan becerikli parmakları duyarlıydı. Sarı tozla dolu tırnaklarının, kıskançlıkçiçeği yüzünden boyandığından emindim. Sırf arzuladığı için bana dokunduğunu düşünmek bile nefesimin kesilmesine neden oluyordu.

Yavaşça doğrulup elimi kulağımın arkasındaki gümüşderiye götürdüm. Yakında kafa derimdeki sinirlere kaynayacaktı ama o bölgede artık bir daha hiç saçım çıkmayacaktı. Kafamın yarısından fazlası dazlakken nasıl görüldüğümü merak ettim. Ama aslında önemli değildi.

Akos bana dokunmak istiyordu.

“Ne?” diye sordu. “Niye öyle tuhaf bakıyorsun?”

“Yok bir şey,” dedim. “Sadece... hoş görünüyorsun.”

Söylenebilecek en aptalca şeydi. Akos toz toprak içindeydi, terliydi ve her yeri kanımla lekelenmişti. Saçları ve kıyafetleri perişan görünüyordu. *Hoş* kelimesi tam karşılığı değildi ama daha ötesini söylemek için henüz çok erkendi.

Yine de Akos anlamış gibi gülümsedi. “Sen de öylesin.”

“Berbat görünüyorum,” dedim. “Ama yalandan iltifatın için teşekkürler.”

Masanın kenarlarına tutunarak kalkmaya çalıştım. Titriyor, ayağımı nereye koyacağımı bilemiyordum.

“Seni taşımamı ister misin?” diye sordu.

“Bu çok küçük düşürücüydü ve bir daha asla olmayacak.”

“Küçük düşürücü mü? Bazıları bunun için başka kelimeler kullanır,” dedi Akos. “Mesela... centilmence.”

“Sana şu kadarını söyleyeyim,” dedim. “Bir gün ben de saygısını kazanmaya çalıştığın insanların önünde seni bebek gibi taşışayım, sen de bundan ne kadar hoşlanıp hoşlanmadığını bana anlat.”

Akos sırtıttı. “Anlaştık.”

“Yürümeme yardım etmene izin verebilirim,” dedim. “Ve Thuvhe şansölyesinin yanda olduğunu fark etmediğimi zannetme.” Başımı iki yana salladım. “Şansölyeni düşman topraklarına getirmeni sağlayan elmetahak prensibini öğrenmeyi çok isterim.”

“Sanırım *hulyetahak* prensibi demek daha doğru olur,” dedi Akos, derin bir iç çekişiyle. “Aptallık okulu.”

Kolunu sımsıkı tuttuktan sonra ayaklarımı sürüyerek kız-
ğın ön bölümüne geçtim. Önündeki geniş gözlem penceresine
rağmen kızak son derece küçüktü. Üç yanı dik yamaçlarla, bir
yanı okyanusla çevrili Voa'ya yukarıdan bakıyordum. Uzaktaki
tepeler göz alabildiğine ağaçlarla kaplıydı. Çoğunlukla okya-
nustan gelen rüzgârın gücüyle çalışan trenler, şehrin etrafını
dolaşıyor, raylar bir tekerleğin çubukları gibi merkezde birleş-
yordu. Bir keresinde trene binmiştim.

“Ryzek bizi neden bulamadı?” diye sordum.

“Hologram kalkan,” dedi Teka, kaptan koltuğundan.
“Shotet askeri kızağı gibi görünmemizi sağlıyor. Ben tasar-
ladım.”

Kızak burnunu aşağı çevirdiğinde Voa'nın kenar mahallele-
rinden birindeki bir binanın çökmüş çatısından içeri daldılar.
Ryzek, şehrin bu kısımlarını bilmezdi. Daha doğrusu bura-
larla hiç ilgilenmemişti. Binanın bir zamanlar bir apartman
kompleksi olduğu anlaşılıyordu. Neredeyse yıkılmasına neden
olacak bir şey sonucunda yarısı boşalmıştı. Kızak aşağı iner-
ken yarım düzine yaşam alanını röntgenleme fırsatım oldu:
Yarısı çökmüş bir yatak odasında, yastık kılıfları farklı renk ve
desenlerde bir yatak; yarısı boşluğa sarkan bir mutfak tezgâhı;
darmadağın olmuş oturma odasındaki toz toprak içinde kal-
mış kırmızı minderler...

Yere konduğumuzda birileri ipleri çekiştirerek bina-
nın üstündeki boşluğu devasa bir kumaş parçasıyla kapattı.

Yukarıdan sızan ışık hâlâ kızağın yama gibi görünen metalle-
rinde parlıyordu ama loş ışıktaki etrafı görmek biraz daha zor-
laşmıştı. Yarı moloz yarı tozla kaplanmış fayansların ortasın-
daydık. Yerdeki çatlaklardan gri, mavi ve mor renklerde narin
Shotet çiçekleri bitmişti.

Ve kızağın kapısının altında açılan basamaklarda, Akos'la
seyrettiğimiz görüntülerden hatırladığım ayrık gözleriyle Isae
Benesit duruyordu. Hayal bile edemeyeceğim bir nedenle
Shotet bıçağıyla yüzünde bir yara izi bırakılmıştı.

“Merhaba,” dedim. “Hakkınızda çok şey duydum.”

“Ben de öyle,” dedi genç kadın.

Bundan emindim. Dokunmamla birlikte acı çektiirdiğim
ve öldürdüğüm insanları mutlaka duymuştu. Hatta benimle
ilgili anlatılan delilik emarelerini, hastalıklı bir hayvan gibi ol-
duğumu ve konuşamayacak kadar aklımı kaçırdığımı da duy-
muş olmalıydı.

Akos'un eli kolumdaydı. Ne yapacağını merak ederek to-
kalaşmak üzere uzandım. Isae benimle tokalaştı. Eli narin gö-
rünse de nasırlıydı. Nasıl bu hâle geldiği benim için tam bir
muammaydı.

“Sanırım birbirimize anlatacaklarımız var,” dedim, kelimele-
ri özenle seçerek. Asiler henüz onun kim olduğunu bilmiyorsa,
güvenlik açısından açık vermemekte fayda vardı. “Baş başa.”

Teka yanımıza geldiğinde parlak göz bandını görünce ne-
redeyse kahkaha atıyordum. Onu çok iyi tanıımıyordum ama

kayıp gözünü saklamak yerine iyice görünür kılmak tam ona göre bir tutumdu.

“Cyra,” dedi. “Seni iyi gördüğüme sevindim.”

Kolumu Akos’un elinden kurtardığımda akım-gölgelerim tekrar bütün vücuduma yayıldı. Eskisinden farklıydılar. Artık damarlarımda dolaşmak yerine saç telleri gibi parmaklarımın etrafında kıvranıyorlardı. Sargı beziyle kapatmak için kestikleri gömleğim kana bulanmıştı, her yerim sayamayacağım morluklarla doluydu. Yine de olabildiğince gururlu görünmeye çalışıyordum.

“Beni almaya geldiğiniz için teşekkür ederim,” dedim. “Sanırım daha önceki iş birliğimiz karşılığında bir şeyler yapmak istediniz.”

“Bunu daha sonra konuşabiliriz,” dedi Teka, dudağını kıvrarak. “Yine de çıkarlarımızı açıkça konuşmak daha güvenli olacak sanırım. Yıkanmak istersen, binada sıcak su var. Dilediğin daireyi seç.”

“Lüksten de öte,” dedim. Sonra Isae’ye baktım. “Belki siz de bizimle gelmelisiniz. Konuşacak çok şeyimiz var.”

Diğerlerinin görüş alanından çıkana kadar sağlığım yerindeymiş gibi rol kesmeyi başardım. Ama hemen ardından bir duvara yaslanıp soluklanmak zorunda kaldım. Gümüşderinin etrafındaki etim zonkluyordu. Akos’un dokunuşu, akım-armağanımın acılarını uzaklaştırıyordu ama geri kalan sızılarımdan beni kur-

tarması mümkün değildi. Hayatım için mücadele ettiğim düellolardan miras ağrılar, bütün vücudumu kavuruyordu.

“Pekâlâ, artık bu işin şakası kalmadı,” dedi Akos. Bir elini dizlerimin altından geçirip beni kucağına aldığı anda, daha ki-bar hareket etmesini dilerdim. Ama şikâyet edemeyecek kadar yorgundum. Basamakları onun kucağında tırmanırken, ayak-kabılarımın uçları duvara sürtünüyordu.

İkinci katta fazla bozulmamış gibi görünen bir daire bulduk. Her yer tozlu-ydu, oturma odası kızı-ğı park ettiğimiz boşlu-ğa bakı-yordu. Tepeden uyku paletlerinin üstünde yu-varlanan, malzemeleri karıştıran, muhtemelen dairelerden bi-rinden sürükleyip indirdikleri küçük sobayı yakmaya çalışan asileri görebili-yorduk.

Oturma odasının yanındaki banyo, rahat ve konfor-luydu. Tam ortasında bir küvet, kenarda bir lavabo vardı. Yerler mavi cam fayanstandı. Akos muslukları kontrol ettiğinde su önce tıslayarak direndi ama sonra Teka'nın müjdeledi-ğı gibi akma-ya başladı.

Bir an için yıkanmak ve Isae Benesi'tle konuşmak arasında kararsız kaldım.

“Ben bekleyebilirim,” dedi Isae, kararsızlığını fark ederek. “Kan ter içinde karşımdayken, odaklanmakta zorlanacağı-mdan endişeleniyorum.”

“Evet, ben de bir şansölyeyle görüşecek durumda hissetmi-yorum,” dedim. Nedense gergindim. Sanki her yerimin kana

bulanması kendi suçummuş gibi hissediyordum. Sanki bu kana, yaşadıklarımı hatırlayabilmek adına bulanmıştım.

“Hayatımın büyük bölümünü ayak kokan küçük bir nakliye kızığında geçirdim,” diye karşılık verdi Isaac. “Ben bile genel kavramlar ışığında kendimi uygun durumda hissetmiyorum.”

Oturma odasındaki büyük minderlerden birini kaldırıp vurduğunda, bir toz bulutu kalktı. Silkeledikten sonra minderine bıraktı ve oturdu. Sonunda rahatça yerleştiğinde bir şekilde son derece zarif görünüyordu. Cisi, onun yanına oturup bana sıcak bir gülümsemeyle bakarken, sanki bir şansölyenin yanında oturmayı o kadar da önemsemiyordu. Genç kadının akım-armağanı beni şaşırtıyordu. Onun yanındayken düşüncelerim yavaşlayıp duruluyor, en kötü anılarım çok uzakta kalmış gibi hissediyordum. Biraz kendimi bıraksam sürekli onun yanında olmaya çalışmak gibi bir bağımlılık geliştirebileceğimin farkındaydım.

Akos banyodaydı. Küvetin deliğini tıkayıp muslukları açtı. Sonra hızlı parmaklarıyla zırhının kayışlarını söktü.

“Sakin yardıma ihtiyacın olmadığını söyleme,” dedi. “Sana inanmam.”

Banyoya geçip gömleğimi başımın üstünden çıkarmaya çalıştım. Oysa nefes nefese kaldığımdan ancak karnıma kadar kaldırabilmiştim. Akos zırhını bir kenara bırakıp gömleğin eteğini tuttu. Başımın üzerinden çıkarıp kollarımdan kaydırırken ister istemez gülümsedi. “Bu çok tuhaf.”

“Öyle,” dedi. Gözlerini yüzümden ayırmıyordu. Yanakları kızarmıştı.

Bunu daha önce hayal etmeye cesaret bile edememiştim. Parmakları kollarıma değerken, dudaklarını hâlâ dudaklarımda hissedebiliyordum.

“Sanırım pantolonumu kendim çıkarabilirim,” dedim.

Çıplaklığımdan rahatsız değildim. Kalın baldırlarım ve küçük göğüslerimle şehvet uyandıracak bir vücuda sahip değildim ve bunu dert etmiyordum. Bu vücut, zorlu hayatımda bana eşlik etmişti. Olması gerektiği gibi görünüyordu. Yine de Akos’un gözleri sadece bir an için bile olsa aşağı kaydıığında, gergin bir şekilde kıkırdamadan edemedim.

Küvete oturmama yardım ettiğinde iç çamaşırlarım sırlıklam ıslandı. Lavabonun altındaki dolabı açıp bir şeyler arandı. Bir tıraş bıçağı, yıpranmış etiketiyle boş bir şişeyi, kırık bir tarağı yere attıktan sonra bulduğu sabun yumrusunu bana uzattı.

Üstümdeki kan lekelerini yıkarken, akım-gölgelerimi bastırmak için bana dokunurken sessizdi. Günlerin pisliğini temizlerken en kötüsü gümüşderinin etrafını da silmek zorunda kalmamdı. Bağırarak için dişlerimi dudağıma geçirip önce o bölgeye yoğunlaştım. O sırada Akos başparmağını tutulan omzuma bastırdı, ardından elini omzuma ve boynuma kaydırdı. Tüylerim diken diken oluyordu.

Parmakları omuzlarımı yoğururken gevşemesi gereken yumruları buluyordu. Gözlerimiz buluştuğunda neredeyse

utangaç bakışları yüzünden, yanakları kıpkırmızı kesilene kadar onu öpmek istiyordum.

Hevesimi sonraya sakladım.

Oturma odasına doğru bakıp Cisi'yle Isaac'nin beni görmediğinden emin olduktan sonra sol kolumdaki bilekliği gevşetip neredeyse sökercesine çıkardım.

"Birkaç çentik daha atmam gerekiyor," dedim sessizce.

"Bekleyebilirler," diye karşılık verdi Akos. "Yeterince kan kaybettin."

Sabunu benden alıp avuçlarının içinde döndürerek köpürttü. Sonra parmaklarıyla okşarcasına çentiklerle dolu bileğimi ovuşturmaya başladı. Öpüşmekten de güzeldi. Gerçeği öğrendiğinde iyiliğimle ilgili kendini narin hayallere kaptırmıyordu Akos, beni olduğum gibi kabul ediyordu. Benimle olduğum gibi ilgileniyordu.

"Tamam," dedim. "Sanırım artık temizlendim."

Akos ayağa kalkıp ellerimden tutarak doğrulmama yardım etti. Sular sırtımdan ve bacaklarımdan süzülüyordu. Zırh bilekliği hemen takmaya giriştiğimde o da dolaplardan birinde bir havlu buldu, sonra benim için kıyafet toplamaya başladı. Isaac'den pantolon, Cisi'den iç çamaşırı bulmuştu. Kendi gömleklerinden birini ve bir çift çorabını verdi. Neyse ki botlarım hâlâ sağlamdı. Memnuniyetsizlikle önümdeki giysi yığınınına baktım. Beni iç çamaşırlarımla görmüş olması başka bir şeydi, iç çamaşırı giymeme yardım etmesi bambaşka bir şey...

Neyse. Olacağın önüne geçilmezdi ama yine de bunun başka şartlar altında olmasını istedim.

“Cisi,” dedi Akos. O da gözlerini giysi yığınınına dikmişti. “Belki bu aşamada sen yardım edebilirsin.”

“Teşekkürler,” dedim.

Gülümsedi. “Gözlerimi yüzünde tutmaya çalışmak *gerçekten* çok zor olmaya başladı.”

Çıkarken arkasından dil çıkardım.

Cisi’yle birlikte banyo huzurla doldu. Göğüslüğümü çözmeme yardım etti. Bildiğim kadarıyla göğüslerimin şeklini saklamak için değil, daha çok sert zırhın altında kalan göğüslerimi korumak için tasarlanmış özel bir Shotet göğüslüğüydü. Bana verdiği yeni göğüslük, yumuşak kumaşıyla daha çok sıcak ve rahat tutması için tasarlanmış gibi görünüyordu. Thuvhe tasarımı. Bana büyük gelse de artık idare edecektim.

“Akım-armağanın,” dedim, göğüslüğümü bağlamama yardım ederken. “İnsanlara güvenme konusunda zorluk çıkarıyor mu?”

“Nasıl yani?” Külotumu değiştirebilmem için aramıza havluyu tuttu.

“Yani...” Külotumu giydikten sonra, bir bacağımı pantolona geçirdim. “İnsanların senin mi, yoksa armağanının mı etrafında olmak istediğinden emin olamazsın, öyle değil mi?”

“Bu armağan içimden geliyor,” diye yanıtladı Cisi. “Kişiliğimin bir yansıması. O yüzden, sanırım arada pek bir fark yok.”

Dr. Fadlan da annemle muayenehanesini ziyaret ettiğimizde temelde aynı şeyi söylemişti. Ona göre armağanım içimdeki derinliklerden geliyordu ve sadece ben değişirsem değişebilirdi. Şimdi gölgelerin bir bilezik gibi bileğimi sarmasına bakarken, o son sorgudan bambaşka bir kadın olarak çıkıp çıkmadığımı merak ediyordum. Belki eskisinden çok daha iyi, çok daha güçlü bir kadın olmuştum.

“Yani insanlara acı çektirmemin, kişiliğimin bir parçası olduğunu mu düşünüyorsun?”

Gömleğimi giymeme yardım ederken Cisi kaşlarını çattı. Kolları kısa olsa da gömlek benim için fazlasıyla büyüktü, o yüzden kollarımı sıvamak zorunda kaldım.

“İnsanları kendinden uzak tutmak istiyorsun,” dedi sonunda. “Armağanının neden bunu yapmak için acıyı seçtiğinden emin değilim. Seni henüz tanımıyorum.” Kaşları daha da çatıldı. “Tuhaf. Genelde yeni tanıştıklarım şöyle dursun, hiç kimseyle bu kadar rahat konuşamam.”

Gülüştük.

Isae, dizlerini birleştirip bacaklarını bir kenara yatırmış, bileklerini birbirine dolamıştı. Karşısına benim için temiz minderler konmuştu. Rahatlamıştım. Oturup ıslak saçlarımı bir omzumda topladım. Aramızdaki sehpa kırıktı. Cam kırıkları, ahşap döşemeye saçılmıştı. Minderler kirliydi ve düzleşmişti. Isae, bir hâkim gibi karşımda otururken kendimi zanlı gibi hissetmekten alamıyordum. Onun da yeteneği insanlara böyle hissettirmektir demek.

“Thuvhe dilini konuşabiliyor musun?” diye sordu genç kadın.

“Çok iyi,” dedim, hemen dil değiştirerek. Ana dilini ağzımdan duyduğunda Akos belli belirsiz irkildi. Daha önce konuşurken duymuştu ama yine de şaşırıyordu.

“Buraya kız kardeşiniz için geldiniz,” dedim.

“Evet. Onu gördünüz mü?”

“Hayır. Nerede tutulduğunu bilmiyorum. Ama eninde sonunda ağabeyim onu başka yere naklettirecektir. Bu doğrultuda plan yapmalısınız.”

Akos arkama gelip elini omzuma koydu. Akım-gölgelerimin yine hareketlendiğini fark etmemiştim. Şu anda başka acılarla dikkatim dağılıyordu.

“Canını yakar mı?” diye sordu Cisi, Isae’nin yanına oturarak.

“Ağabeyim boş yere kimsenin canını yakmaz,” dedim.

Isae kıkırdadı.

“Ciddiyim,” diye devam ettim. “Kesinlikle canavarın tekidir. Ama acıdan korkar ve acı çekenleri izlemekten hiç hoşlanmamıştır. Sanırım kendisinin de hissedebildiğini hatırladığı için acıdan hep kaçır. Bu konuda içiniz rahat olsun. Gereksiz yere kardeşinizin canını yakmayacaktır.”

Cisi, şansölyenin elini sımsıkı tutarken ona bakmıyordu. Yerde yan yana oturmuş, parmakları birbirine dolanmışken, Cisi’nin tenini Isae’den sadece bir ton daha koyu renkli olması ayırıyordu.

“Tahminime göre her ne planlıyorsa, ki onu idam etme ihtimali çok yüksek, bunu halkın önünde yapacaktır ve seni oltaya getirmek isteyecektir,” dedim. “Ondan çok *seni* öldürmek istiyor ve bunu kendi şartlarında yapacaktır. Onunla kendi şartlarında dövüşmek istemeyeceğiniz konusunda bana güvenebilirsiniz.”

“Yardımanın dokunabilir,” dedi Akos.

“Yanınızdayım,” diye karşılık verdim.

Elini tutup onu rahatlatmak için sıktım.

“Asıl önemlisi asileri ikna etmek,” dedi bu sefer Akos. “Bir Benesit çocuğunu kurtarmak umurlarında bile değil.”

“Sen onları bana bırak,” dedim. “Bir fikrim var.”

“Hakkında duyduklarımın ne kadarı doğru?” diye sordu Isae. “Kolundaki bilekliği görüyorum. Armağanınla neler yapabileceğini biliyorum. Yani bugüne kadar duyduklarımdan bazıları doğruymuş. Peki, sana nasıl güveneceğim?”

Ona bakarken, dünyanın üstündeki insanlarıyla birlikte daha kolay bir yer olmasını dilediğini görebiliyordum. Belki bir ulus-gezegenin geleceği omuzlarındayken gerçekten de böyle hissediyordu. Ama dünyanın bizim isteğimizle dönmediğini biliyordum.

“İnsanları uç noktalarda görmeye yatkınsınız. İyi ya da kötü, güvenilir ya da güvenilmez,” dedim. “Bunu anlıyorum. Ama insanlar sadece akla karadan ibaret değildir.”

Uzun süre bana baktı. O kadar uzun sürdü ki Cisi bile oturduğu yerde kıpırdanma ihtiyacı hissetti.

“Hem bana güvenseniz de güvenmeseniz de benim için fark etmiyor,” diye ekledim sonunda. “Her şekilde ağabeyimi parçalarına ayıracağım.”

Merdivenleri indiklerinde sahanlık hâlâ loştı. Akos’un kolunu çimdikleyip geride durmasını işaret ettim. Gölgelelerin arasından yüzündeki şaşkınlık ifadesini görebiliyordum. İsae’yle Cisi bizi duyamayacakları kadar uzaklaşana kadar bekledim, sonra onu bırakıp gerileyerek akım-gölgelelerimin aramızda duman gibi birikmesine izin verdim.

“Sorun ne?” diye sordu.

“Sorun yok,” dedim. “Sadece... bekle.”

Gözlerimi yumdum. Sorgudan sonra uyandığımda gölgelelerimin derimin altında değil, üstünde olduğunu gördüğüm-den beri Dr. Fadlan’ın armağanımla ilgili söyledikleri üzerine düşünüyordum. Sanki hayatımdaki birçok şey doğrudan Ryzek’le bağlantılıydı. Ryzek acı çekmekten korkuyordu ve armağanım benden korkmasını sağlayacak, hatta belki beni ondan koruyabilecek en güçlü yeteneği bahşetmişti.

Armağanım lanetim değildi. Dahası acılar beni güçlendirmişti. Ama Dr. Fadlan’ın söylediği bir şey daha vardı ki inkâr etmek mümkün değildi. Birçok açıdan, hem benim hem de çevremdeki herkesin acıyı hak ettiğini hissediyordum. Öte yandan iliklerimde hissettiğim başka bir şey daha vardı ki Akos Kereseth acıyı hak edenlerden biri değildi. Bu düşünce-

ye sımsıkı tutunarak ona uzandım ve elimi göğsüne götürerek gömleğine dokundum.

Gözlerimi açtım. Çıplak tenine dokunmadığım hâlde gölgeler hâlâ vücudumda dolanıyordu, oysa sol kolum omzumdaki parmak uçlarıma kadar çıplaktı. Akos akım-armağanımı hissedebilse bile onun canını yakamayacağımı biliyordum.

Akos'un genellikle temkinli bakan gözleri hayretle kocaman açılmıştı.

"Birilerini dokunuşumla öldürdüğümde, acıyı kendi bedenimden onlarınkine aktarmaya karar veriyordum. Çektiğim acılar beni o kadar yorgun düşürüyordu ki sadece bir anlığına bile olsa boşaltmak istiyordum," dedim. "Ama sorgu sırasında, belki de acıya katlanacak kadar güçlü olduğumu anladım. Belki acılarıma benden başkası dayanamazdı. Ve sen olmasan bu aklıma asla gelmezdi."

Dolan gözlerimi kırıştıtarak yaşları geri göndermeye çalıştım.

"Bendeki iyiyi gördün," diye devam ettim. "Farklı biri olmayı seçebileceğimi, durumumun kalıcı olmadığını söyledin. Ben de sana inanmaya başladım. Bütün acılara göğüs germek beni neredeyse öldürüyordu ama sonra uyandığımda armağanım değişmişti. Eskisi kadar canımı yakmıyordu. Hatta bazen kontrol bile edebiliyorum."

Elimi çektim.

"Aramızdaki ilişkiyi nasıl tanımladığını bilmiyorum. Ama arkadaşlığının beni... değiştirdiğini bilmeni istiyorum."

Akos, birkaç uzun saniye boyunca yüzüme bakakaldı. Uzun süre birbirimizle yakın olmuştuk, yüzünde keşfedilecek yeni bir şey yoktu. Elmacık kemiklerinin altındaki belli belirsiz gölgeli çukurlar, kaşındaki yara izi...

“İlişkimizi nasıl tanımlayacağını bilmiyor musun?” diye sordu, sonunda tekrar konuşabildiğinde.

Zırhı gürültüyle yere düşerken bana uzandı. Kolunu belime doladı. Beni kendine çekti. Dudaklarımın üstünde fısıldadı. “Sivbarat. Zethetet.”

Biri Shotet, diğeri Thuvhe dilindeydi. *Sivbarat*, can dostu demekti. Öldüğünde bir kol ya da bacağın eksildiğini hissedecek kadar sevilen kişiler için kullanılırdı. Ama Thuvhe kelimesini daha önce hiç duymamıştım.

Islak dudaklarımızı nasıl birleştireceğimizi, dişlerimizle ne yapmamız gerektiğini hâlâ bilemiyorduk. Ama sorun değildi. Yeniden denemiştik ve bu sefer bir kıvılcım çıkmış, bütün vücuduma bir enerji dalgası gibi yayılmıştı.

Gömleğimin yan tarafını tutup yumruğunda sıktı. Maharetli parmakları bıçak ve tozlarla uğraşmanın eseriymiş, dahası şifalı bitki, baharat ve iksir kokuyordu.

Vücudumu ona bastırduğimde sahanlık duvarının sertliğini ellerimde, sıcak nefeslerini boynumda hissedebiliyordum. Hep merak etmişim. Hayatı acı olmadan yaşamının neye benzediği benim için hep bir muamma olmuştu, oysa aslında arzuladığım şey acının yokluğu değil, aksine saf bir duygusal-

lıktı. Yumuşacık, sıcacık, insanın içini sızlatan, ağır... Her şeyi ama her şeyi hissedebilmek.

Aşağıda yankılanan sesleri işittim. Ne olduğunu anlamak için geri çekilmeden önce sormadan edemedim. “*Zethetet* ne demek?”

Akos, utanmış gibi başını çevirdi. Gömleğinin yakasının üstünden başlayan kızarıklık görülmeyecek gibi değildi.

“Sevgili,” dedi sessizce. Beni öptükten sonra yerden zırhını aldı ve asilere doğru yürümeye başladı.

Gülümsüyordum.

Koşuşturmalar, yukarıda bizi saklayan tentenin içinden dalan bir kızakla ilgiliydi. Kızağın göbeğindeki ışıklar koyu mordu ve her yeri çamura bulanmıştı.

Karanlık şekil aşağı inerken dehşetle donakalmıştım ama sonra tombul kızağın altında alışılmadık bir şey okudum: *Yolcu Taşıtı #6734*.

Thuvhe harfleriyle yazılmıştı.

BÖLÜM 32 | AKOS

YUKARIDAKİ TENTEYİ PARÇALAYARAK GEÇEN GEMİ, SADECE BİR-kaç kişinin sığabileceği büyüklükte tombul bir yolcu kızağıydı. Parçaladığı kumaştan üstüne takılıp kalanlar, gemi aşağı doğru süzülürken dalgalanıyordu. Açılan yıldızsız gökyüzü koyu lacivetti, akım mor-kırmızı renklerde bir yılan gibi kıvranıyordu.

Asiler hemen silahlarını çekip kızağın etrafını sardı. Yanda açılan kapıda beliren kadın ellerini havaya kaldırarak basamakları inmeye başladı. Saçlarındaki gri tutamlar yaşını gösteriyordu ama gözleri azmini hemen ortaya koyuyordu.

“Anne?” diyen Cisi, koşup kadına sarıldı. Kadın da ona sımsıkı sarılmıştı ama aynı zamanda kızının omzunun üstünden etrafı saran asileri süzüyordu. Sonunda gözleri Akos’ta kilitlendi.

Akos huzursuzdu. Bir daha karşılaşırlarsa annesinin ona kendini yine bir çocuk gibi hissettireceğini düşünürdü. Oysa tam tersine yaşlanmış hissetti. Büyümüştü. Kendini annesin-

den korumak istercesine Shotet zırhını önüne siper etti, sonra çaresizce zırhı tuttuğu için pişman oldu, çünkü annesinin bu zırhı nasıl hak ettiğini öğrenmesini hiç istemiyordu. Onu şok etmek, hayal kırıklığına uğratmak ya da beklentilerini boşa çıkarmak istemese de duygularını anlamakta zorlanıyordu.

“Kimsin?” dedi Teka sertçe. “Bizi nasıl buldun?”

Annesi Cisi'den uzaklaştı. “Adım Sifa Kereseth. Sizleri teşvışlandırdığım için özür dilerim. Zarar verme niyetim yok.”

“Soruma yanıt vermedin.”

“Nerede olduğunuzu biliyordum, çünkü ben Thuvhe kâhiniyim,” dedi Sifa ve bunu duyar duymaz, sanki daha önce provasını yapmış gibi bütün asiler aynı anda akım-kılıçlarını indirdi. Akıma tapmayan Shotetler bile, dini geçmişleri son derece güçlü olan bir kâhini tehdit etmeyi göze alamazdı. Bu kadının yapabilecekleri ve göreceklerine dair hayranlık, âdeta damarlarında ve iliklerinde dolaşıyordu.

“Akos,” dedi annesi, neredeyse bir soru sorarcasına. Sonra Thuvhe dilinde ekledi. “Oğlum?”

Akos, defalarca onunla tekrar karşılaştığı anı hayal etmiş, karşılaştıklarında ne söyleyeceğini, ne yapacağını, nasıl hissedeceğini gözünde canlandırmaya çalışmıştı. Oysa şu anda öfke ağır basıyordu. Annesi kaçırıldığı gün peşine düşmemişti. Kapılarına dayanan dehşetle ilgili onları uyarmamış, okula gitmek üzere evden çıkarlarken sıcak ve anlamlı bir veda bile etmemişti. Bunların hiçbirini yapmamıştı.

Sifa uzanıp sertleşmiş ellerini omuzlarına koydu. Dirsekleri yamalı eski gömleği, babasının gömleklerinden biriydi. Tıpkı evleri gibi sendes yaprağı ve tuzmeyvesi kokuyordu. Son kez yan yana durduklarında Akos onun ancak omuzlarına geliyordu, şimdiyse tam tersi konumdaydılar.

Kadının gözleri çakmak çakmaktı.

“Keşke açıklayabilsem,” diye fısıldadı.

Akos da aynısını diliyordu. Dahası annesinin kaderlerle ilgili deli inancından, çocuklarından bile üstün gördüğü kehanetlerinden vazgeçmesini isterdi.

“Koptuk mu?” Bunu sorarken Sifa’nın sesi belli belirsiz çatlamıştı ve bu kadarı Akos’un öfkesini yatıştırmaya yeterdi.

Eğilip annesini kucakladı, farkına bile varmadan kadının ayaklarını yerden kesti.

Kadın âdeta bir kemik torbasıydı. Oysa aslında hep zayıf olmuştu. Çocukken annesinin daha güçlü olduğunu mu sanıyordu acaba? Şimdi dokunuşuyla bütün kemiklerini tuz buz edebilecekmiş gibi hissediyordu.

Sifa sarılırken bir o yana bir bu yana sallandı. Bunu da hep yapardı. Sanki dengeyi test etmeden sarılma eylemini sonlandırmak istemezdi.

“Selam,” dedi Akos. Aklına söyleyecek bir şey gelmiyordu.

“Büyümüşsün,” dedi annesi, geri çekilerek. “Bu anın düzinelerce alternatifini gördüm ama boyunun bu kadar uzadığı aklımın ucundan bile geçmezdi.”

“Şaşıracığın da benim aklımın ucundan bile geçmemişti.”

Sifa güldü.

Hiçbir şey unutulmamış, affedilmemişti. Ama bunun annesini son görüşü olması ihtimalini, Akos öfkeyle boşa harcamayacaktı. Kadın elini uzatıp saçlarını düzelttiğinde, saçlarının düzeltilmeye ihtiyacı olmadığını bildiği hâlde Akos sesini çıkarmadı.

Sessizliği Isae'nin konuşması böldü. “Merhaba, Sifa.”

Kâhin başını çevirip ona baktı. Akos annesini, asilerin Isae'nin gerçek kimliğini bilmediği konusunda uyarma ihtiyacı duymadı. Sifa her zaman her şeyi bilirdi.

“Merhaba. Seni de gördüğüme sevindim. Hepimiz endişelenmiştik. Kardeşin de öyle.”

Temkinli sözlerin altında bir sürü ima vardı. Kayıp şansölyeleri yüzünden muhtemelen Thuvhe'de kaos yaşanıyordu. Akos bir anda annesinin genç kadının nereye gittiğine ya da hâlâ hayatta olduğuna dair birilerine bilgi verip vermediğini merak etti. Belki bunu o kadar önemsemiyordu. Sonuçta Thuvhe'de büyümemişti, öyle değil mi? Buz ülkesine sadakati acaba ne boyuttaydı? Öyle bir sadakat söz konusu muydu?

“Eh,” dedi Jorek, her zamanki sıcaklığıyla. “Gelişinizle bizi şerefledirdiniz, Kâhin. Lütfen yemeğe kalın.”

“Olur ama sizi uyarmalıyım. Kehanetlerimle geldim,” dedi Sifa. “Bence hepinizin ilgisini çekecektir.”

Biri mırıldanarak Thuvhe dilini bilmeyen asilere kadının sözlerini çevirdi. Dikkatini iyice vermediği sürece Akos, iki

dili birbirinden ayırmakta hâlâ zorlanıyordu. Herhâlde bir şeyi beyniyle bilmek yerine yürekte bilmek böyle bir şeydi. Bilgi öylece *oradaydı*.

Kalabalığın gerisinde kalan Cyra'yı gördü. Asilerle merdiven sahanlığının tam ortasında kalakalmıştı. Sanki... eh, korkmuş görünüyordu. Kâhinden mi korkmuştu? Hayır... Akos'un annesiyle karşılaşmaktan korkmuştu. Öyle olmalıydı.

Ağabeyini öldürmesini ya da ölümüne dövüşmesini istediğinde gözünü bile kırpmayan kız, şimdi annesiyle karşılaşmaktan çekiniyordu. Akos gülümsedi.

Herkes asilerin ısınmak için yaktığı kuzinenin etrafına toplanırken Akos, yukarıda Cyra'ya yardım ediyordu. Birkaç daireden buldukları masaları seçtikleri daireye sürüklediler. Hepsi birbirinden farklıydı: kare ve metal, ince uzun ve ahşap, cam, oymalı... Masaları birleştirip haşlanmış tuzmeyvelerini, kuru et dilimlerini, kızarmış ekmek somunlarını ve Akos'un daha önce hiç tadına bakma fırsatı bulamadığı lezzetli fenzu kabuklarını sofraya koydular. Yemeklerin yanında karıştırılıp damıtılmayı bekleyen küçük buzçiçeği kâseleri vardı. Jorek'i biraz olsun tanıyorsa bu iş Akos'a kalacaktı. Sofra bir gece önce oturdukları kadar zengin değildi ama yeterliydi.

Annesini Cyra'ya yönlendirmesi gerekmedi. Kadın onu görür görmez yanına gitti. Cyra hâlâ korkmuş görünüyordu.

"Bayan Noavek," dedi Sifa. Bir an için duraksadı ve başını eğerek Cyra'nın boynundaki gümüşderiye baktı.

“Kâhin,” diye karşılık verdi Cyra, başını eğerek. Akos, onun birinin karşısında boyun eğdiğini hiç görmemişti.

Cyra’nın yanağında bir gölge tomurcuklandı, sonra yutkunuyormuş gibi kapkara üç ince çizgi boynundan aşağı süzül-
dü. Annesi elini uzattığında tokalaşabilsinler diye Akos onun dirseğine dokundu. Sifa, bu dokunuşu ilgiyle izliyordu.

“Anne, Cyra geçen hafta eve dönmeme yardım etti,” dedi. Kızla ilgili başka ne diyebileceğinden emin değildi. Hatta genel olarak ne söyleyeceğini kestiremiyordu. Çocukluğundan beri laneti olan kızarma alışkanlığı, yine kulaklarının ardını yakmaya başladığında kendine hâkim olmaya çalıştı. “Gördüğün gibi bu yüzden büyük bedel ödemek zorunda kaldı.”

Sifa tekrar Cyra’ya baktı. “Oğlum için yaptıklarınıza teşekkür ederim, Bayan Noavek. Daha sonra nedenini öğrenmek için sabırsızlanıyorum.” Sonra tuhaf bir gülümsemeyle dönüp Cisi’nin koluna girdi.

Cyra kaşlarını kaldırmış Akos’a bakıyordu.

“Bu annem,” dedi delikanlı.

“Farkındayım. Sen...” Cyra, parmaklarıyla onun kulağının arkasını okşadı. Akos resmen yanıyordu. “Sen kızarmışsın.”

Kendine hâkim olmak da bir yere kadardı. Yanakları da yanmaya başladığında Akos yüzünün kıpkırmızı kesildiğinden emindi. Artık kızarmayacak kadar büyümemiş miydi?

“Nasıl açıklayacağını bilmiyorsun. Konuşamadığında kızarmaya başladığının farkındayım,” dedi Cyra, parmaklarını

çenesine doğru kaydırırken. “Sorun değil. Ben de kendimi annene nasıl açıklayacağımı bilemezdim.”

Akos ondan ne beklediğini de kestiremiyordu. Dalga geçmesini mi beklemişti? Cyra onunla dalga geçmekten hiç çekinmemişti ama bir şekilde sanki sınırın nerede aşılacağını kanıksamıştı.

Kızın abartısız anlayışlı hâliyle gevşediğinde onun elini tuttu. Parmakları birbirine kenetlenmişti.

“Belki şu an, annenin gözüne hoş görünecek hâlde olmadığımı söylemenin zamanı değil,” diye ekledi Cyra.

“Sen de hoş görünmeye çalışma o zaman,” dedi Akos. “Onun da hoş görüldüğü söylenemez.”

“Sözlerine dikkat et. Ne kadar *nahoş* olabileceğimi henüz bilmiyorsun.” Cyra, birbirine kenetlenen parmaklarını ağzına götürüp hafifçe ısırdı.

Akos, metal masada Sifa’nın yanına oturdu. Hessa üniforması diye bir şey olsaydı, annesinin üstündekilerden farklı olmazdı. Sağlam kumaştan pantolonu, muhtemelen sıcak tutmayı sağlayacak liflerle dokunmuştu. Botlarının topuğundaki küçük kancalar buza sağlam basabilmesi içindi. Saçlarını kırmızı bir kurdeleyle arkada toplamıştı. Herhâlde kurdeleyi Cisi’den almıştı. Alnında ve gözlerinin çevresinde, mevsimler ondan bir şeyler çalmış gibi yeni kırışıklar. Zaman elbette hırsızın tekiydi.

Sofradaki asiler birbirlerine yemek kaplarını ve boş tabakları uzatıyorlardı. Tam karşılarında oturan Teka, bu sefer çiçek desenli bir göz bandı takmıştı. Banyo yaptığı için kıvrıkcık saçları hâlâ ıslak olan Jorek ve çenesini çalgısına dayamış Jyo da kızın iki yanında idi.

“Önce yemek,” dedi Sifa, asilerin onu beklediğini fark edince. “Kehanetler bekleyebilir.”

“Elbette,” dedi Jorek gülümseyerek. “Akos, rica etsem biraz gevşeyebilmemiz için bize çay yapabilir misin?”

Tahmin ettiği olmuştu. Akos, annesi binanın üstündeki tenteyi bir Thuvhe kızağıyla parçalayarak aralarına henüz katılmışken, böylesine basit bir iş verildiği için söylenme zahmetine bile girmede. Zaten nereye koyacağını bilemediği elleriyle bir şeyler yapmak istiyordu.

“Yaparım.”

Demliğı suyla doldurup küçük sobanın üstündeki kancaya astı, sonra birleştirdikleri birbirinden farklı masaların bir ucuna geçip bulabildiği bütün kupalar için çay karışımı hazırlamaya başladı. Diğerlerine neşelendirecek ve sohbeti kolaylaştıracak standart rahatlatıcı formüller kullanırken, Cyra için ağrı kesici, kendisi için de sakinleştirici hazırladı. Parmakları buz-çiçeği kâselerine girip çıkarken, bir taraftan annesiyle Cyra’nın sohbetini dinliyordu.

“Oğlumun seninle tanışmamı sabırsızlıkla beklediğini görebiliyorum,” diyordu Sifa. “Yakın dostu olmalısın.”

“Şey... evet,” dedi Cyra. “Sanırım öyle.”

Sanırım öyle. Akos gözlerini devirmemek için kendini zor tuttu. Loş sahanlıkta Cyra’ya yeterince açık etiketler sunmuştu ama belli ki kız hâlâ inanamıyordu. Berbat biri olduğuna kendini inandırmış olmanın en büyük sorunu buydu. İnsanlar farklı düşünse bile onların yalan söylediğine inanırdın.

“Ölümcül bir yeteneğe sahip olduğumu duydum,” dedi annesi. Neyse ki Akos, annesinin o kadar da hoş olmayacağı konusunda Cyra’yı uyarmıştı.

Cyra’ya kaçamak bir bakış attı. Kız, kolundaki zırlı bilekliği sımsıkı kavramıştı.

“Sanırım öyle,” dedi yine. “Ama tutkunu olduğum bir yetenek değil.”

Demlikten buharlar yükseliyordu ama henüz kaynamamıştı. Su hiç bu kadar yavaş kaynamamıştı.

“Siz ikiniz uzun süredir birlikte zaman geçirdiniz,” dedi Sifa.

“Evet.”

“Son birkaç mevsimdir hayatta kalmasını sanırım sana borçluyuz, değil mi?”

“Hayır,” diye yanıtladı Cyra. “Oğlunuz kendi iradesiyle hayatta kaldı.”

Sifa gülümsedi. “Bu biraz savunmacı bir açıklama oldu.”

“Başkalarının gücünden kendime pay biçmeyi sevmiyorum. Ancak kendi gücüme kefilim.”

Sifa'nın gülümsemesi yayıldı. "Burnumuz da biraz havada."

"Hakkımda daha beterleri de söylendi."

Su kaynamaya başlamıştı. Akos, sobanın yanında duran kancalı ahşap sapı alıp demliğe taktı. Sonra kupalara su dökmeye koyuldu. Bu arada Isae yanına gelip parmaklarının üstünde yükselerek kulağına fısıldadı.

"Henüz anlamamış olabilirsin ama annenle kız arkadaşının çok benzer olduğunu fark etmen çok sürmez," dedi. "Bu ürkütücü gerçeği ta yüreğinde hissettiğinde farkında değilmişim gibi davranacağım."

Akos ona baktı. "*Espri* mi bu, Şansölye?"

"Arada sırada şakacı yanımin devreye girdiği doğrudur." Genç kadın, çok sıcak olmasına rağmen çayından bir yudum aldı. Belli ki dili yanmıyordu. Sonra kupasını göğsünde tuttu. "Çocukken kardeşimle yakın mıydın?"

"Eijeh kadar değil," dedi delikanlı. "Ben konuşmayı pek beceremezdim."

"Ori ondan çok bahsederdi. Kaçırıldığında çok üzölmüştü. *Olayın* etkilerinden kurtulmak üzere bir süre Thuvhe'den uzak kaldı." Isae, elini yüzündeki yara izlerinin üstünde dolaştırdı. "O olmasa yapamazdım. Meclis Merkezi'ndeki aptallar benimle ne yapacaklarını bilemiyorlardı."

Meclis Merkezi, Akos'un sadece duyduğu bir şeydi. Bir avuç elçi ve politikacının yaşadığı devasa uzay gemisi, güneşlerinin yörüngesinde konumlanmıştı.

“Oysa aralarına kaynarmışsın gibi görünüyor,” dedi. İltifat sayılmazdı, Isae de öyle algılamadı.

“Göründüğümden fazlasıyım,” dedi genç kadın, omuz silerek. Shissa hastanesinde parlak ayakkabılarını tıkırdatmış olsa da Akos, birlikte geçirdikleri zaman boyunca onun herhangi bir konfor yokluğundan şikâyet ettiğini duymamıştı. Hayatının büyük bölümünü uzayda dolaşan bir gemide geçirdiyse, prensesler gibi yaşamadığı açıktı. Ama yine de onun nasıl biri olduğunu anlamak kolay değildi. Sanki hiç kimseye, hiçbir yere ait değildi.

“Eh, kardeşimi ne kadar tanıdığının önemi yok.” diye devam etti. “Ben... yardımın için minnettarım. Tabii Cyra’ya da. Bunu hiç beklemiyordum.” Başını kaldırıp yukarıdaki boşluğa baktı. “Bunların hiçbirini beklemiyordum.”

“Bu hissi bilirim.”

Isae, boğazından homurdanıyormuş gibi bir ses çıkardı. “Ölmeden Eijeh’i kaçırabilirsen, bizimle geri dönecek misin?” diye sordu. “Shotet kültürü hakkındaki bilgilerinden faydalanabilirim. Benim onlarla ilişkim, tahmin edebileceğin üzere daha çok tek yönlüydü.”

“Kaşların kalkmasına neden olmadan, kader bahşedilmiş bir vatan hainini hizmetine alabileceğinden emin misin?”

“Başka isim kullanabilirsin.”

“Kim olduğumu saklayamam,” dedi Akos. “Ve kaderimin Sınır’ın ötesinde olduğu gerçeğinden kaçamam. Artık kaçamam.”

Genç kadın çayından bir yudum daha aldı. Neredeyse... üzgün görünüyordu.

“Sen de Sınır diyorsun,” dedi. “Onlar gibi.”

Oysa Akos, bunu düşünmeden, hiçbir şey kastetmeden söylemişti. Thuvhe’liler, o bölgeyi sadece tüyotu olarak görürlerdi. En azından yakın zamana kadar öyleydi.

Isae, elini hafifçe Akos’un başının yanına koydu. Dokunması tuhaftı. Eli soğuktu.

“Sakın unutma,” diye devam etti. “Bu insanlar, Thuvhe’lilerin hayatlarını hiç umursamıyor. Ve kanında Shotet kanı olsun olmasın, sen bir Thuvhe’lisin. Onların değil, *benim* halkımdansın.”

Akos, birinin onu Thuvhe’li olarak görmesini hiç beklemiyordu. Hatta tam tersi olsa bu kadar şaşırmazdı.

Isae elini indirip kupasıyla birlikte Cisi’nin yanındaki sandalyesine döndü. Jyo, artık Akos’a son derece tanıdık gelen uykulu gözleriyle Cisi için bir şarkı çalıyordu. Akos, Jyo için üzüldü. Gözü gören herkes, Cisi’nin sadece Isae’yi istediğini anlardı. Ve Akos, bu isteğin karşılıklı olduğundan emindi.

Ağrı kesici çayı Cyra’ya götürdü. Annesiyle başka bir konuya geçmişlerdi. Sifa, Voa dışındaki tarlalarda yetiştirilip öğütülen tohumlarla pişirilmiş bir ekmek somununu, tuzmeyvesi suyuyla katık ediyordu. Hessa’da yediklerinden farklı sayılmazdı. Shotet ve Thuvhe arasındaki birkaç ortak noktadan biriydi bu yemek.

“Annem bir keresinde bizi oraya götürmüştü,” diyordu Cyra. “Soğuktan koruyan özel bir giysiyle yüzmeyi orada öğrendim. Son seferimizde çok işime yarayabilirdi.”

“Tabii ya, Pitha’ya gitmiştiniz,” dedi Sifa. “Sen de oradaydın, değil mi Akos?”

“Evet,” diye yanıtladı Akos. “Zamanımın çoğunu bir çöp adasında geçirdim.”

“Galaksiyi gördün,” dedi bu sefer annesi, dudaklarında tuhaf bir gülümsemeyle. Sonra elini oğlunun sol koluna kaydırıp, bileğinin üstündeki çentiklere teker teker dokundu. Sayarken gülümsemesi yavaşça soluyordu.

“Kim bunlar?” diye sordu sakince.

“Evimize giren iki adam,” dedi Akos, alçak sesle. “Ve derisini aldığım bir Zırhlı.”

Kadının gözleri Cyra’ya kaydı.

“Onu burada tanıyorlar mı?”

“Bildiğim kadarıyla çoğu gerçek olmayan birkaç dedikoda adı geçiyor,” dedi Cyra. “Bana dokunabildiğini, güçlü ikisirler hazırlayabildiğini ve bir şekilde zırh hak etmeyi başarmış Thuvhe’li bir esir olduğunu biliyorlar.”

Sifa’nın gözlerinde, kehanet görüyormuş gibi boş bir ifade belirdi. Bu bakışlar Akos’u korkutuyordu.

“Her zaman nasıl birine dönüşeceğini biliyordum, unuttun mu?” dedi annesi sessizce. “Bakışları üzerine çeken biri olacağını biliyordum. Olman gereken kişisin. Ne olursa olsun, bir

zamanlar tanıdığım Akos'u da, dönüştüğün adamı da seviyorum. Anladın mı?"

Akos, annesinin bakışlarına ve sesine hapsolmuştu. Sanki etrafında yanan kuru buzçiçeği yapraklarıyla tapınakta durmuş, dumanların içinden ona bakıyordu. Sanki Öykücü'nün evinde yere oturmuş, duman dalgaları arasından onu izliyordu. Şu anda heyecanlanmak çok kolaydı ama çok uzun süredir kaderinin ağırlığıyla hayatta kalmaya çalışırken heyecanlanmayı unutmuştu.

"Bana doğru söyle," dedi annesine. "Eijeh'i kurtarıyor muyum, kurtarmıyor muyum?"

"Onu kurtardığın ve kurtaramadığın gelecekleri gördüm," dedi Sifa. Sonra gülümseyerek ekledi, "Ama denemekten hiç bir zaman vazgeçmedin."

Asiler, boşalan tabaklarını büyük ahşap masanın kenarına yığılmıştı. Neredeyse boşalan kupaları ellerinde, dikkat kesilmiş oturuyorlardı. Teka, Sovy'nin onun için işlemlerle bezediği battaniyeye sarınmıştı. Akos onun Jyo'ya çalgısını bir kenara bırakmasını söylediğini duyabiliyordu. Kâhin uzgövrülerini anlatırken Jorek bile masanın altında parmaklarını oynatmakla yetiniyordu. Akos, daha küçüklüğünden beri annesinin gördüğü saygıya tanık olmuştu ama burası farklıydı. Sanki buraya ait olmaması için bir neden daha hayat buluyordu.

“Üç uzgörü,” diye söze başladı Sifa. “İlkinde, çatıdaki delikten kimsenin bizi görememesi için şafak vaktinden hemen önce buradan ayrılıyoruz.”

“Ama... o deliği *sen* açtın,” diye araya girdi Teka. Belli ki saygı gösterme sınırı buraya kadardı. Bu kız saçmalıklardan hiç hoşlanmıyordu. “Madem ayrılmamız gerekeceğini biliyordun, tentemizi parçalamayabilirdin.”

“Beni dinlemene sevindim,” dedi Sifa sakince.

Akos, kahkaha atmamak için yutkundu. Birkaç sandalye yanda oturan Cisi de ondan farklı değildi.

“İkinci uzgörüde Ryzek Noavek, güneş tam tepedeyken büyük bir kalabalığın karşısında duruyor.” Kadın parmağıyla yukarıyı işaret etti. Voa’da güneşin tam tepede olması demek, gezegenin ekvatorunda olmak gibi bir şeydi. “Amfi tiyatroda. Her yerde kameralar ve hoparlörler var. Halkın önünde... bir seremoni belki.”

“Yarın bir asker birliği için şeref töreni düzenlenecek,” dedi Jorek. “Herhâlde budur. Yoksa bir dahaki Sefer Festivali’ne kadar başka seremoni yok.”

“Olabilir. Üçüncü uzgörüde, Orieve Benesit’in Vas Kuzar’ın elinde çırpındığını görüyorum. Kız bir hücrede. Geniş, camdan yapılmış bir hücre. Penceresi yok. Sanki...” Sifa, oradaymış gibi havayı kokladı. “Küflü kokuyor. Yer altında bir yer sanırım.”

“Çırpınıyor,” dedi Isae. “Yaralı mı? O... iyi mi?”

“Hâlâ hayat belirtileri gösteriyor,” dedi Sifa. “En azından öyle görünüyor.”

“Cam hücre... Amfi tiyatronun altındaki hücre,” dedi Cyra, dalgın bir şekilde. “Beni de orada tutuyorlardı. Şeyden önce...” Kendini tuttuğunda parmakları boynuna doğru gitti. “Anlaşılan ikinci ve üçüncü uzgörüler aynı yerde gerçekleşiyor. Peki, aynı zamanda mı gerçekleşiyorlar?”

“Birbirleriyle ilişkili olduğunu hissediyorum,” diye yanıtladı Sifa. “Ama zamanlamaları bilme konusunda hiçbir zaman kusursuz olamadım.”

Kucağına indirdiği ellerinden birini cebine kaydırды. Akos onun küçük bir şey çıkardığını gördü. Parlak bir ceket düğmesiydi. Sürekli iliklenmekten kenarları aşınmış olsa da sarı renkliydi. Akos neredeyse, babasının düğmeyi iliklemeye çalışırken kız kardeşinin Hessa buzçiçeği onuruna Shissa’da düzenlenen askeri akşam yemeğine gitmek zorunda kaldığı için homurdandığını duyabiliyordu. *Sanki bu ceket insanları kandırıcakmış gibi*, demişti bir keresinde annelerine, ikisi de holde çıkmaya hazırlanırken. *Botlarımdaki buz sıyrıklarını gördükleri anda buzçiçeği çiftliğinden olduğumu anlarlar*. Anneleri gülüp geçmişti.

Belki Aoseh Kereseth, başka bir gelecekte, bu tuhaf insanların arasında, Sifa’nın hemen yanında oturuyor, çatlak bir kâhin olan annesi Sifa’nın asla başaramadığı bir şekilde Akos’un kendini güvende hissetmesini sağlıyordu. Belki Sifa

düğmeyi, Akos'a babasının burada olması gerektiği hâlde, Vas yüzünden yanlarında olamadığını hatırlatmak için getirmişti. Bunu düşünür düşünmez haklı olduğunu anladı. Annesi tam da bu yüzden düğmeyi ortaya çıkarmıştı.

Teka'nın sözünü keserek "Beni o şeyle etkileyemezsin," diye patladı. Umurunda değildi. Sifa ona bakmakla yetiniyordu. "Kaldır şunu. Babam zaten aklımdan hiç çıkmadı."

Dahası senin gözlerinin önünde değil, benim gözlerimin önünde öldürüldü.

Sifa'nın gözlerinde, Akos'un düşüncelerini okuyabiliyor-muş gibi kıvılcımlar çıktı. Ama düğmeyi tekrar cebine soktu.

Düğme aslında babasını hatırlatmaktan ziyade annesinin ne kadar sinsi olabileceğini hatırlatmıştı. Uzgörülerini paylaşmasının nedeni, zamanda yerini almış kader gibi kesin olmaları değildi. Özellikle *seçtiği* gelecek alternatifini paylaşır, herkesi bu geleceğe sürüklemeye çalışırdı. Çocukken Akos annesinin yargısına güvenir, seçtiği geleceğin en iyisi olduğuna inanırdı. Şimdiyse kaçırılma olayının ve başından geçenlerin karşı tarafında kalmışken, bundan o kadar emin olamıyordu.

"Teka'nın da dediği gibi," diyerek tuhaflaşmaya başlayan sessizliği böldü Jorek. "Sözlerimi bağışlayın. Şansölyenin kız kardeşi olduğunu biliyorum ama Orieve Benesit'in kaderi bizi çok fazla ilgilendirmiyor. Biz daha çok Ryzek Noavek'in devrilmesiyle ilgileniyoruz."

“Hâlâ anlaşılmadıysa, ölmesini istiyoruz,” diye ekledi Teka.

“Bir şansölyenin kardeşini kurtarmakla ilgilenmiyor musunuz?” dedi Isae sertçe.

“Bizim şansölyemiz değilsin,” dedi Teka. “Biz de kahraman değiliz. Thuvhe’li yabancılar için hayatımızı tehlikeye atmaya çağız.”

Isae dudaklarını büzdü.

“Bir fırsat olduğu için aslında ilgilenmeniz gerekiyor,” dedi Cyra, başını kaldırarak. “Ryzek Noavek ne zamandan beri sefer askerleri için resmi törenler düzenliyor? Töreni düzenlemesinin tek nedeni, kaderine karşı çıktığını göstermek adına Orieve Benesit’i öldürürken seyirciye ihtiyaç duyması. Bütün Shoter’in bu infazı seyretmesini sağlayacaktır. Ona karşı harekete geçmek istiyorsanız, hamlenizi yapma zamanıdır. Herkes seyrederken, herkesin gözünün önünde zafer anını elinden alın.”

Akos, gözleriyle yanındaki kadınları taradı. Isae afallamıştı. Hatta kupasını sımsıkı tutarken belki kardeşi için öne çıktığı için bir parça minnettarlık bile hissediyor olabilirdi. Cisi, sanki dinlemiyormuş gibi saçını parmağına dolamış oynuyordu. Ve Cyra... loş ışıklar kafasının dazlak yanında parlarken, sesi oldukça sertti.

Teka konuştu. “Ryzek, çoğu en sadık yandaşları ve en ateşli askerleriyle birlikte kalabalık bir seyirci önünde olacak. Nasıl bir *hamle* önerirsin?”

“Az önce söyledin ya! Onu öldürün.”

“Ah, tabii ya!” Teka, fena hâlde sinirlenmişti. Masaya bir fiske attı. “Peki, bu senin aklına niye gelmedi? Madem bu kadar basitti, sen öldürseydin ya?”

Cyra gözlerini devirdi. “Bu sefer uyurken evine gizli gizli girmek gerekmeyecek. Onunla arenada kapışacağım.”

Herkes yine suspus oldu. Akos, hepsinin susmak için farklı nedenleri olduğundan emindi. Cyra’nın iyi bir dövüşçü olduğunu herkes biliyordu ama Ryzek’in nasıl bir dövüşçü olduğu bir muammaydı. Kimse onu dövüşürken izlememişti. Dahası Cyra’nın ona gerçekten de meydan okuyabileceği arenaya gitme meselesi vardı. Üstelik kardeşini tutuklatmak yerine düelloyu kabul etmesi gerekiyordu.

“Cyra,” dedi Akos.

“*Nemhalzak*,” dedi Teka, ona aldırmadan. “Statünü ve vatandaşlığını sildi. Düelloyu kabul etmesi için hiçbir neden yok.”

“Tabii ki var.” Isae kaşlarını çatmıştı. “Asi olduğunu öğrendiğinde ondan sessizce kurtulabilirdi ama bunu yapmadı. Kardeşini rezil ederek halkın gözleri önünde öldürülmesini istiyordu. Yani ondan ve Shotet üzerindeki etkisinden korkuyor. Cyra ona herkesin önünde meydan okursa, düelloyu kabul etmemeyi göze alamayacaktır. Aksi takdirde ödleğin teki gibi görünür.”

“Cyra,” dedi Akos yine, daha alçak sesle.

Kız ona bakıp merdiven sahanlığındaki tatlı dokunuşu gibi cevap verdi. “Akos. O benim dengim bile değil.”

Akos onu ilk kez Noavek malikânesinin antrenman odasında dövüşürken görmüştü. Gerçekten dövüşmüşlerdi. Sabırlı bir eğitmen olmadığı için kızgındı ve her zamankinden daha fazla sinirlendiği için tek bir darbeyle onu yere sermişti. O zaman henüz on beş mevsim yaşındaydı ama bir yetişkin gibi dövüşmüştü. Sonrasında kendini daha çok geliştirmişti. Akos dövüş antrenmanlarında bir kez olsun onu yenmiş değildi.

“Biliyorum,” dedi. “Ama ne olur ne olmaz, dikkatini dağıtmaya çalışalım.”

“Dikkatini dağıtmak,” diye tekrarladı Cyra.

“Amfi tiyatroya gideceksin. Ona meydan okuyacaksın. Ben de hapse gireceğim. Badha ve ben yani. Orieve Benesir’i kurtarıp, zaferini elinden alacağız. Sen de Ryzek’i öldüreceksin.”

Kulağa âdeta şiirsel geliyordu. Zaten Akos tam da bu yüzden böyle konuşmuştu. Ama Cyra’nın parmakları, Ryzek için atacağı çentiği gözünde canlandırıyormuş gibi bileğine gitmişti. Gözünü bile kırpmazdı. Yine de o çentiklerin bedelini, herkesten çok daha iyi biliyordu.

“Anlaştık o zaman,” dedi Isae. “Ryzek ölüyor. Orieve kurtuluyor. Adalet sağlanıyor.”

Adalet, intikam... Aralarındaki farkı tartışmak için artık çok geçti.

BÖLÜM 33 | CYRA

DAHA AĞABEYİMİ ARENADA DÜELLOYA DAVET ETME TEKLİFİNİ eder etmez, amfi tiyatronun tozlu havasını ağzımda hissettim. Kokular hâlâ burnumdaydı: Kalabalığın teri, hemen alttaki hapishanenin dezenfeksiyonunda kullanılan kimyasallar, arenanın üstünde vızıldayan güç kalkanının keskin kokusu... Asilerle konuşurken burnuma doluşan kokuları unutmaya, kendimden emin görünmeye çalışıyordum ama genzim âdeta yanıyordu.

Kan. Çığlıklar.

Akos'un annesi, asilerden aldığım bir battaniyenin altında sakladığım zırhlı koluma bakıyordu. Muhtemelen bilekliğin altında kaç çentik olduğunu merak ediyordu.

Oğluna denk bir gelin bulmuştu işte. Akos, aldığı her can için acı çekiyordu. Ben, kolumdaki çentik sayısını bile unutmuştum.

Sobadaki yanartaşlar küle dönüştüğünde sessizce Sifa'nın kızığının yanından geçtim, gölgelere sığınarak merdivenler-

den yıkandığım daireye gittim. Aşağıdan Jorek'le Jyo'nun ahenkli bir şekilde şarkı söylediklerini duyabiliyordum. Arada bir ritmi kaçııyorlardı, bazen de grubun kahkahaları şarkıyı bölüyordu. Loş banyoda aynaya yaklaştığımda kendimi bir gölge gibi görüyordum. Sonra...

Bu bir kriz durumu değil, dedim kendime. Hayattasın.

Başımın yan tarafı ve boynumdaki gümüşderiyi inceledim. Derimle kaynaştığı kenarları kaşınıyordu, etrafı kızarmış ve şişmişti. Derim yeni deriye alışmaya çalışıyordu. Başımın bir tarafı dazlakken, aynı anda hem bir kadın hem de bir robot gibi görünüyordum.

Lavaboya tutunup hıçkırdım. Sarsılırken kaburgalarım ağrıyordu ama gözyaşlarımı durdurmam mümkün değildi. Acıdan bağımsız olarak dökülüyorlardı ve ben direnmekten vazgeçmiştim.

Ryzek, kendi ağabeyim beni sakatlamıştı.

Akos'un, "Cyra" dediğini duydum. En olmayacak zamanda gelmişti. İlk kez gelmemiş olmasını diliyordum. Omuzlarıma hafifçe dokunduğunda gölgelerim dağıldı. Elleri soğuktu.

"Ben iyiyim," dedim, parmaklarımı gümüş boynumdan geçirirken.

"Şu anda iyi olman gerekmiyor."

Yarısı uçmuş daireye sızan loş ışıktaki gümüşderi parılıyordu.

Beynimin gerilerine ittiğim soruyu bir çocuğun fısıltısı gibi sordum. "Çirkin miyim?"

“Sence?” dedi Akos. Beni yatıştırmasını istemediğimin farkındaydı, o yüzden düşünmemi istiyordu. Gözlerimi tekrar aynaya çevirdim.

Yarısı dazlak kafam tuhaf görünüyordu ama Shotet’te bazıları başlarının bir tarafını kazır, diğer tarafında saçlarını uzatırlardı.

Gümüşderi de annemin yıllar önceki seferlerden topladığı zırhlardan bir parçayı andırıyordu. Bileğimdeki zırh gibi bunu da sürekli üstümde taşıyacaktım. Her şekilde daha güçlü hissetmemi sağlayacaktı.

Aynada gözlerime baktım.

“Hayır,” dedim. “Değilim.”

Henüz ikna olmamıştım ama belki zamanla kendimi daha güzel görebileceğimi düşünüyordum.

“Katılıyorum,” dedi Akos. “Tabii şimdiye kadarki öpüşmelerimizden bunu anlamışsındır.”

Gülümsedim. Dönüp lavabonun kıyısına yaslandım. O da gülümsüyordu ama gözlerinin kenarında belli belirsiz endişe çizgileri belirmişti. Asilerle planımızı konuşurken yerleşmişti bu çizgiler gözlerine.

“Neler oluyor, Akos?” diye sordum. “Ryzek’i yenemeyeceğimden mi endişeleniyorsun?”

“Hayır, mesele o değil.” Akos da en az benim kadar huzursuzdu. “Ben sadece... onu gerçekten öldürecek misin?”

Bu soruyu beklemiyordum.

“Evet. Onu öldüreceğim,” diye yanıtladım. Kelimeler damağımda kan misali paslı bir his bırakmıştı. “Bunun çok açık olduğunu sanıyordum.”

Akos başını salladı. Omzunun üstünden, aşağıda toplanmış asilere baktı. Annesi, çay kupasını iki eliyle birden kavramış, Teka’yla sohbet ediyordu. Gözleri sobaya dalıp gitmiş Cisi onlardan çok uzak sayılmazdı. Planlar ortaya çıkıp tartışılırken sesini çıkarmamıştı. Diğer çoğu kızağın çevresinde battaniyelerinin altına girmişlerdi. Çantalarını yastık yapmışlardı. Güneşle birlikte hepimiz güne uyanacaktık.

“Senden bir şey istemem gerekiyor,” dedi Akos, gözlerini tekrar bana çevirerek. Yüzümü nazıkçe iki eliyle birden tuttu. “Bunu istemenin adil olmadığını biliyorum ama senden Ryzek’in hayatını bağışlamayı istiyorum.”

Bir an için şaka yaptığından emin bir şekilde duraksadım. Hatta güldüm. Ama şaka yapıyormuş gibi görünmüyordu.

“Bunu neden isteyessin ki?”

“Nedenini biliyorsun,” dedi Akos, ellerini geri çekerken.

“Eijeh,” dedim.

Hep Eijeh.

“Ryzek’i yarın öldürürsen, Eijeh’i onun en kötü anılarına hapsedmiş olacaksın. Durumu bir daha hiç düzelmeyecek.”

Ona bir keresinde, ağabeyinin tek iyileşme şansının Ryzek olduğunu söylemiştim. Ryzek iradesiyle anılarını değiş-tokuş edebiliyordu, kendi anıları karşılığında Eijeh’in anılarını geri

vermesi mümkündü. Bunu ona yaptırmamanın bir iki yolunu gözümde canlandırabiliyordum.

Ve Akos için ağabeyi, onu tanıdığımdan beri hep küçük bir umut kıvılcımı, uzaklardaki belli belirsiz bir ışık olmuştu. Bundan vazgeçmesinin kolay olmayacağını biliyordum. Yine de sırf bunun için her şeyi riske atmayı göze alamazdım.

“Olmaz,” dedim, bütün kararlılığımla. “Her şeyden önce, anı değiş-tokuşunun ikisinin de akım-armağanlarını nasıl etkilediğini bilemeyiz. Artık Ryzek’in onu eski hâline getirebileceğinden bile emin olamayız.”

“Küçücük bir ihtimal...” dedi Akos. “Ağabeyimi eski hâline döndürecek milyonda bir ihtimal olsa bile...”

“Olmaz!” Onu ittim. “Bana ne yaptığına bak. Bana bak!”

“Cyra...”

“Bu!..” Başımın yanını gösterdim. “Bütün çentiklerim!.. Yılların işkencesi, ardımda bıraktığım cesetler... Ve sen tutmuş onun hayatını *bağışlamamı* istiyorsun, öyle mi? Sen aklını mı kaçırdın?”

“Anlamıyorsun,” dedi telaşla. Alnını benimkine dayadı. “Eijeh’in bu hâle dönüşmesinin nedeni benim. Voa’dan kaçmaya çalışmasaydım... kaderime daha önce teslim olsaydım...”

İçim sızladı.

Nedense Ryzek’in Eijeh’in beynini kendi anılarıyla doldurmasından Akos’un kendini sorumlu gördüğü hiç aklıma gelmemişti. Bana göre Ryzek öyle ya da böyle Eijeh’e bunu

yapmak için kendince bir neden bulacaktı. Ama Akos, ağabeyindeki bu hasarın kaçma girişiminin bir sonucu olarak görüyordu.

“Kaçsan da kaçmasan da Ryzek bunu Eijeh’e her hâlükârda yapacaktı,” dedim. “Eijeh’in başına gelenlerden sorumlu değilsin. Her şey Ryzek’in suçu. Senin değil.”

“O kadar basit değil,” dedi Akos. “Evimize geldiklerinde hangi çocuğu almaları gerektiğini benden öğrendiler. Ona kaçmasını ben söyledim. *Bendim*. O yüzden babama söz verdim, ona...”

“Tekrar söylüyorum,” dedim. Kızgındım. “Olan her şey Ryzek’in suçu! Senin değil! Baban da bunu anlardı.”

“Ağabeyimden vazgeçemem,” derken sesi titriyordu. “*Yapamam.*”

“Ben de artık böylesi saçma bir gayenin bir parçası olamam,” diye çıkıştım. “Kendini mahvetmeni, kurtulmak bile istemeyen biri için hayatını tehlikeye atmanı izleyemem. O *gitti* ve bir daha geri dönmeyecek!”

“Gitti?” Akos’un gözlerine deli bir vahşilik yerleşmişti. “Senin de umutsuz bir vaka olduğunu söylesem hoşuna gider miydi, ha?”

Cevabı biliyordum.

Ona asla birtakım hisler beslemezdim. Ona yardım etmek için asla asilerle iş birliği yapmazdım. Akım-armağanım hiç değişmezdi.

“Dinle,” dedim. “Bunu yapmam gerekiyor. Kabul edemersen de nedenlerimi anladığımı biliyorum. Onun... Ryzek’in gitmesi *gerekiyor*. Başka ne diyeceğimi bilemiyorum.”

Gözlerini yumdu. Sonra arkasını dönüp gitti.

Kızakların arasında benden birkaç adım ötedeki Akos dâhil herkes uyuyordu. Bense kafamdaki sorular nedeniyle uyanıktım. Dirseklerimin üstünde doğrulup sobanın artık sönmeye yüz tutmuş ışığında battaniyelerin altında birer tümseği andıran asilere baktım. Jorek, yerde kıvrılmış, battaniyeyi başına kadar çekmişti. Teka’nın sarı saçları, ay ışığında gümüş beyazına dönüşmüştü.

Kaşlarımı çattım. Gözümün önünde birkaç an canlanırken, Sifa Kereseth’i gördüm. Sessizce arka kapıdan çıkıyordu. Daha ne yaptığımın farkına bile varmadan, hatta nedenini bile bilmeden botlarımı ayağıma geçirip onu takip ettim.

Ellerini belinde birleştirmiş öylece duruyordu.

“Selam,” dedi.

Voa’nın zorlu bir bölgesindeydik. Etrafımızdaki alçak binaların boyları dökülüyordu, pencere parmaklıkları koruma özelliğini kaybederek artistik şekillerde bükülmüştü, kapılar menteşelerinden sarkıyordu. Sokaklar taş değil, çöple kaplıydı. Öte yandan binaların üzerinde uçuşan düzinelerce yabani fenzu Shotet mavisıyla parlıyordu. Diğer renkler yıllar önce yok olup gitmişti.

“Gördüğüm sayısız gelecek içinde, en tuhafı bu,” diye devam etti. “Ve bu gelecekte iyilik de kötülük de eşit mesafede.”

“Ne yapmam gerektiğini söylesen işimiz kolaylaşırdı,” dedim.

“Bunu yapamam, çünkü gerçekten bilmiyorum. Her şey çok bulanık,” dedi. “Kafa karıştıran bir sürü görüntü. Gözümün alabildiğine yüzlerce puslu gelecek görüyorum. Sadece kaderler net.”

“Aradaki fark ne?” diye sordum. “Kaderler, gelecekler..”

“Hangi geleceği görürsem göreyim kader her hâlükârda gerçekleşecek olandır. Gerçekleşeceğini bilse ağabeyin de zamanını kaderinden kaçmak için boşa harcamazdı. Ama bizler, kontrol altına alınmamız riskini göze almamak için gizemimizi korumayı tercih ediyoruz.”

Gözümde canlandırmaya çalıştım. Önümde açılan yüzlerce dolambaçlı yol, hep aynı yere çıkıyordu. Bunu düşününce kaderimin daha da tuhaflaştığını fark ettim. Nereye gidersem gideyim, ne yaparsam yapayım, Sınır’ı geçecektim. Eee? Önemi var mıydı?

Sormadım. Söylemek isteseydi bile bilmek istemiyordum.

“Gördüklerimizi tartışmak üzere kâhinler olarak her yıl düzenli buluşuruz,” dedi Sifa. “Her gezegen için hangi geleceğin hayati önem taşıdığına karar veririz. Bu gezegen için, gördüklerimi kayıt altına almak dışındaki tek görevim, Ryzek’in mümkün olduğunca bir süre daha Shotet’e liderlik etmesini sağlamak.”

“Oğlun pahasına mı?”

Keşke hangi oğlunu kastettiğimi kendim de bilseydim. Akos mu, Eijeh mi? Belki ikisi birden.

“Ben kaderin hizmetkârıyım,” dedi. “Taraf tutma lüksüm yok.”

Tüylerim diken diken oldu. Teoride daha yüce amaçlar için bir şeyler yapmayı anlayabiliyordum ama pratikte bununla hiç ilgilenmiyordum. Hayatım boyunca kendimi korumuştum ve şimdi de elimden geldiğince Akos’u koruyordum. Bunun ötesinde yolumdan şaşmak gibi bir niyetim yoktu. Belki bu kötü yürekli olduğum anlamına gelebilirdi ama temelde doğruydum.

Sifa tekrar konuşmaya başladığında, sesi artık eskisi kadar kararlı değildi. “Anne ve kâhin ya da eş ve kâhin olmak kolay değil. Daha önce... defalarca şeytana uymanın eşiğine geldim. Daha yüce bir amaçtan vazgeçmek uğruna ailemi korumayı düşündüm. Ama...” Başını iki yana salladı. “Yolumdan çıkmamalıyım. İnanmak zorundayım.”

Ya inanmazsan, diye sormak istiyordum. Hiçbir zaman istemediğin bir sorumluluğu omuzlarından atıp aileni alarak kaçmanın nesi kötüydü ki?

“Cevabını bildiğini umduğum bir sorum var,” dedim. “Yma Zetsyvis ismini biliyor musun?”

Sifa başını yana eğdiğinde gür saçları omuzlarına yığıldı. “Biliyorum.”

“Uzul Zetsyvis’le evlenmeden önceki adını biliyor musun? Kader bahşedilmiş miydi?”

“Hayır.” Gecenin soğuşunu içine çekti. “Evlilikleri, kâhinlerin Shotet uzgörülerine takılacak kadar dikkat çeken bir sapmaydı. Uzul, kendinden çok daha düşük seviyeden biriyle evlenmişti. Belli ki âşık olmuştu. Sıradan bir ismi olan sıradan bir kadındı. Yma Surukta.”

Surukta. Tek a ve Zosita’nın soyadı. Sapsarı saçları ve parlak gözleri olan kadınlar.

“Tahmin etmiştim,” dedim. “Kalıp sohbete devam etmek isterdim ama yapmam gereken bir şey var.”

Sifa başını iki yana salladı. “Birinin ne karar verdiğini bilememek tuhafıma gidiyor.”

“Belirsizliğe kucak açıp sahiplenebilirsin,” dedim.

Voa bir tekerlekse, ben de çemberinde yürüyordum. Zetsyvis ailesi, Voa’ya tepeden bakan bir yamaçta, şehrin diğer ucunda yaşıyordu. Uzaktan evin ışıklarını seçebiliyordum. Yürüdüğüm sokaklarsa delik deşikti.

Gökyüzünde dalgalanan akım, kırmızı-mor renkteydi. Planlarımızı biliyormuş gibi neredeyse kan rengine dönüşmüştü.

Asilerin binalarını seçtiği bu yoksul ve terk edilmiş bölgede kendimi rahat hissediyordum. Pencereelerde genellikle ışık yoktu ama arada sırada küçük fener ışığında dolaşan gölgeler gö-

rebiliyordum. Evlerden birinde, Zold'dan getirdikleri kartlarla iskambil oynayan dört kişilik bir aile gördüm. Gülüyorlardı. Bir zamanlar, Ryzek'in kız kardeşi olarak bu sokaklarda yürümeye cesaret edemezdim ama artık ismim kirlenmişti ve rejime sadık hiç arkadaşım yoktu. Burada olabildiğince güvendeydim.

Ancak daha zengin sokaklarda yürürken güven duygum giderek azaldı. Voa'daki herkes, Noavek rejimine sadakatini açıklamıştı, zaten biat etmemek bir seçenek değildi ama Ryzek, Shotet'in en eski ve en itibarlı ailelerini hep çevresinde tutmuştu. Sadece binalara bakarak, böylesi bir çevrede olduğumu anlayabiliyordum. Hepsi daha yeniydi. En azından yamalanmış, tadil edilmiş, boyanmıştı. Artık sokaklar çöp değil, taş kaplıydı. Evlerde ışıklar yanıyordu. Çoğunun penceresinde fiyakalı kıyafetleriyle temiz insanlar görebiliyordum. Mutfak masasındaki ekranlarında oturuyor ya da haberleri izliyorlardı.

Kısa süre sonra yamaca yöneldim. Shotetler çok uzun zaman önce kayalara basamak oymuştu. Dar ve dik merdivenler zamanla yıpranmıştı. Kalbi zayıf olanların tırmanacağı cinsten değildi. Ama ben de hiçbir zaman zayıf bir kalple tanımlanamıştım.

Akım-armağanımın ve yara berelerimin ağırları içinde, so-lumdaki duvara tutunarak tırmandım. Bedenimin bu kadar bitkin olduğunu bilmiyordum. Attığım her adımda, hâlâ iyi-

leşmekte olan kafa derim ve boğazım zonkluyordu. Çıkmadan önce Akos'un eşyaları arasından aldığım paketi çıkardım.

Farklı renkte bir dizi küçük şişeye baktım. Çoğunu tanıyordum. Uyku ilacı, ağrı kesici ve en sonda, tapası iki kere bal mumuyla mühürlenmiş saf kırmızı suskunççek özütü... Bu miktardaki özüt, birini öldürmeye yeterdi.

Ağrı kesicinin yarısını ağızıma boşalttım, sonra paketi küçük çantama tıktırdım.

Yukarı tırmanmak bir saatimi aldı. Sık sık durup dinlenmem gerekmişti. Her basamakta altımdaki şehir küçülüyordu, pencerelerdeki ışıklar göz kırpmaya başlamıştı. Şehrin merkezinde bembeyaz parlayan Noavek malikânesini görmemek mümkün değildi. Beyaz bir ışık ağıyla sarılı amfi tiyatroya yakındı. Orieve Benesit, arenanın altında ölmeyi bekliyordu.

Tepeye ulaştığımda hemen yamacın kıyısından uzaklaştım. Zayıf kalpli olmamam, ölümle oyun oynamaktan hoşlandığım anlamına gelmiyordu.

İthal etmek üzere fenzu yetiştirdikleri ormanın içinden Zetsyvis evine doğru ilerledim. Yolun iki tarafı, değerli böceklerin çalınmasını önlemek için tel örgülerle korunuyordu. Fenzuların kaçmasını önlemek için ağaçların üzerini de ağlar kaplıyordu. Böcekler gökyüzüne en yakın duran incecik dallarda yuva yapmıştı. Zaten ağaçlar da uzun inceydi. Gövdeleri siyah denecek kadar koyuydu, yaprakları başka gezegenlerde gördüklerimin aksine koyu renkli dikenlerden ibaretti.

Sonunda Zetsyvis evi karşıma çıktı. Bahçe kapısında nöbetçi vardı. Çenesine inen yumrukla bayıldığı için kendini bile korumaktan acizdi. Gevşek elini kullanarak kilidi açtım. O sırada Noavek malikânesinde Ryzek'in odasını açamadığımı hatırladım. Kanım, genlerim kilidi açmaya yetmemişti. Hâlâ nedenini bilmiyordum.

Şimdi zamanı değil. Düşünceleri başımı silkeleyerek kovup yoluma devam ettim. Başka bir nöbetçiyle karşılaşacağımı sanmıyordum. Burada artık sadece Yma yaşıyordu.

Sayemde.

Modern görünümlü ev kısa süre önce taş bir kaleden dönüştürülmüştü. Duvarların büyük bölümü camdandı. Önündeki ağaçların üzerine serpiştirilen mavi ışıltılı böceklerle parlayan minik küreler, pencerelerden yansıyor. Bahçedeki tuhaf bitkiler birbirlerine dolanmıştı, hatta bazı yerlerde sarmaşık gibi taş duvarlarda yürümeye başlamışlardı. Başka dünyaların renklerinde devasa çiçekler açıyorlardı. Dil pembesi, kopkoyu bir turkuaz ya da uzay kadar karanlık siyah renkler, her yerde görülebilecek cinsten renkler değildi.

Kapıya geldiğimde, ne olur ne olmaz diye belimdeki küçük akım-bıçağını çektim. Çevremi sarıp sarmalayan sessizliği bozmaktan neredeyse korkuyordum. Ama Yma Zetsyvis cevap verene kadar bıçağın kabzasıyla kapıya vurdum.

“Bayan Noavek,” derken, belki de hayatında ilk kez gülümsemiyordu. Gözleri, sağ elimdeki bıçağa takılmıştı.

“Merhaba,” dedim. “Girmemde sakınca var mı?”

Cevap beklemeden hole adımımı attım. Yerler, Noavek malikânesinde de cömertçe kullanılan türden ahşaptandı. Zetsyvis arazisindeki koyu renkli ağaçlardan geliyordu. Çok fazla duvar olmadığından, ilk katın büyük bölümü gözümün önünde uzanıyordu. Bütün mobilyalar beyazdı.

Yma, uçuk renkli bir sabahlık giymişti. Saçları omuzlarından dökülüyordu.

“Beni öldürmeye mi geldin?” diye sorarken yüzü kireç gibiydi. “Başladığın işi bitirmek istiyorsan, doğru yoldasın. Önce kocam, sonra kızım...”

İkisini de öldürmek istemediğimi, ölümlerinin hâlâ kâbuslarıma girdiğini, uyanmadan hemen önce Uzul’un kalp atışlarını duyduğumu, daha önce hiç durmadığı köşelerde Lety’yi gördüğümü söylemeyi düşündüm. Oysa bunları söylemek için hiçbir neden yoktu.

“Sadece konuşmaya geldim,” dedim. “Bıçak kendimi korumak için.”

“Bıçağa ihtiyacın olmadığını sanıyordum.”

“Bazen daha etkili bir silah olabiliyorlar. Göz korkutmaya falan yarıyor.”

“Ah.” Yma arkasını döndü. “Gel o zaman. Oturalım.”

Durduğum yerden görebildiğim kare şeklinde yerleştirilmiş alçak kanepelere doğru yöneldi. Hafifçe dokunarak birkaç ışığı yaktığında, kanepeler aydınlandı. Yine alçak cam sehpa-

nın üstündeki fenerin içinde fenzular uçuşuyordu. O oturana kadar oturmam. Kadın bacakları görünmesin diye eteklerini düzeltti. Her zaman şık ve zarif bir kadın olmuştu.

“Son gördüğümde daha iyi görünüyorsun,” dedi. “Gerçi kanlar içindeki hâlimden keyif almadığımı söyleyemem.”

“Evet, eminim bazıları için çok eğlenceli olmuştur,” diye terslendim. “Ama başkalarının kanına susamışken ahlak timsali olmak biraz daha zorlaşıyordur eminim?”

“İlk cinayeti sen işledin.”

“Seninle bunu hiç tartışmadım,” dedim. “Belki de benden farklı değilsindir.”

Yma güldü. Yeni bir hakarete hazırlandığından emin olduğum için konuşmaya devam ettim.

“Ağabeyimin senden en az benim kadar iğrendiğini biliyorum. Bunu uzun süredir biliyorum,” dedim. “Ve hayatta kalmak için ona yakın olmak zorunda kaldığın için sana acıyordum. Çaresiz olduğun için ne yaptığını bildiğini sanıyordum.”

Yma’nın yüzü çarpıldı. Başını çevirip Voa’daki muhtemelen en pahalı pencerelerden birine çevirip, uzayın kıyısı kadar boş görünen okyanusa baktı.

“Sanıyordum derken?” dedi sonunda.

“Bugün çaresiz olmadığını anlamaya başladım. En azından benim düşündüğüm gibi değildi. Her şey mükemmel bir şekilde kontrolün altında, öyle değil mi?”

Kadın aniden yine bana baktığında gözleri sertleşmişti. Dikkatini çekmeyi başarmıştım.

“Bildiğimden çok daha fazlasını kaybettin. Daha kocana dokunmadan önce bile onları kaybetmiştin. Soyadın Surukta,” dedim. “Komşularına yabancı dil öğretirken yakalandıktan sonra gezegenden kaçan kardeşin Zosita Surukta, daha sonra ayaklanmadaki rolü yüzünden idam edildi. Ama yakalanmadan önce yeğenin işlediği suçlar nedeniyle öldürüldü ve diğer yeğenin Teka, ağabeyime bir gözünü verdi.”

“Ailemin talihsiz geçmişi mazide kaldı,” derken, sesi belli belirsiz titriyordu. “Onların yaptıklarından beni sorumlu tutamazsın.”

“Tutmuyorum da,” dedim, küçük bir kahkaha atarak. “Sadece uzun süredir muhalefetin bir parçası olduğunu söylüyorum.”

“Vay canına, pişirdiğin komplo teorisini sofraya koyuyorsun, ha?” Yma’nın tuhaf gülümsemesi geri dönmüştü. “Ağabeyinle evlenmek üzereyim, yakında Shotet’teki en güçlü insanlardan biri olarak yerimi sağlamlaştıracam. Uzul Zetsyvis’le bir amaç doğrultusunda evlendim. *Bu* amaç doğrultusunda. Sosyal statü kazanmak, toplumda yükselmek. Bu konuda yetenekliyim. Ayrıcalıkların içine doğduğun için sen bunu anlayamazsın.”

“Seni neyin ele verdiğini bilmek ister misin?” diye sordum, sözlerine aldırmadan. “Her şeyden önce, Uzul’u ihbar eden

sendin. Ağabeyimin ona ne yapacağını biliyordun. Çaresiz insanlar, böylesi hesaplı adımlar atmazlar.”

“Sen...” Sözümlü kesmeye çalışsa da dinlemedim.

“İkinci olarak, bir şeyler yapacağımı bildiğin için asilerin saldırısı yüzünden masum birini suçlayacaklarını bana söyleyen de sendin.”

Kaşlarını çattı. “Gelmiş, kaybettiğim insanlar hakkında konuşuyorsun, sonra da beni kendi kardeşimi idama götürmekle mi suçluyorsun? Bu ne kadar mantıklı?”

“Son olarak,” diye devam ettim. “Şu parmaklarınla *tempo* tutman. Tekâyla ikinizin tutturduğu o tempo da neyin nesi? Kulağa hoş bile gelmiyor.”

Yma gözlerini kaçırdı.

“Sen de bir asisin,” dedim. “Senden aldıklarına rağmen tam da bu yüzden ağabeyimin yanında durabiliyorsun. Çünkü intikamını alabilmek için ona yakın olmak zorunda olduğunu biliyorsun.”

Ayağa kalkıp pencereye doğru giderken geceliğinin etekleri dalgalanıyordu. Ay ışığının altında beyaz bir sütun gibi uzun süre kıpırdamadan dışarıyı seyretti. Sonra başparmağı ve işaret parmağını birbirine vurmaya başladı. Bir, üç, bir. Bir, üç, bir.

“Bu bir mesaj,” dedi arkasını dönmeden. “Bir zamanlar, Noavek ailesinin kaderlerini hep hatırlayabilmek için kardeşimle birlikte bir şarkı ezberlemiştik. Sonra o, Tekâya da öğretti.” Çatlak sesiyle şarkıyı söylemeye başladı. “*Noavek ailesinin ilk*

çocuğu, Benesit ailesine düşecek.” Parmakları ritmi yakalamıştı, olduğu yerde salınıyordu. “Ritim buydu. Bir, üç, bir, üç...”

Dans gibi.

Yavaşça devam etti. “Bazen bir şey yaparken güç kazanmak için bunu yapıyorum. Şarkıyı içimden söylerken, parmaklarımla ritim tutuyorum.”

Kardeşi idam edilirken korkulukta ritim tuttuğu gibi. Ağabeyimle akşam yemeğinde dizinde ritim tuttuğu gibi.

Dönüp bana baktı.

“Ne olmuş? Destek olmaya mı geldin? Özgürlüğün için beni mi öne süreceksin? Ne istiyorsun?”

“Her şeyden önce rolüne bağlılığına hayran olduğumu söylemeliyim,” dedim. “Kocanı feda ettin...”

“Uzul hastaydı. Q900X. Tedavi protokolündeki birçok madde, dinimize aykırıydı,” diye patladı. “Bu yüzden kendini feda etti. Bunu ben istemedim, tamamen kendi fedakârlığının bir sonucu olduğuna inanabilirsin... Ki fedakârlık hakkında en ufak bir fikrin bile olmadığından eminim. Ryzek’in yanındaki yerimi kendim elde ettim.”

Akım-gölgelerim, duygusal değişimlerime eşlik edercesine hızlanmıştı.

“Asilerle fazla konuşmadığını anlıyorum,” dedim. “Hayatımı onlara borçlu olduğumu biliyor muydun? Bir süredir onlarla birlikteyim.”

“Öyle mi?” dedi Yma. Kaşlarını çatmıştı, sesi duygusuzdu.

“Ryzek’in derimi yüzmek için ortaya attığı bahaneye sen de inanmadın, değil mi?” dedim. “Asilerin onu öldürmek için Noavek malikânesine girmelerine yardım ettim ama plan başarısız olunca kaçmalarını sağladım. O zaman yakalandım. Yeğenin Teka da oradaydı.”

Yma’nın alnındaki kırıışıklar daha da derinleşti. Işıkların altında yüzündeki çizgiler daha da belirginleşmişti. Saçları her ne kadar zamanından önce ağarmış olsa da yüzündeki çizgilerin nedeni yaşı değil, yaşadığı matemlerdi, çünkü yüzünün kırışması için henüz çok erkendi. Artık yüzünden eksilmeyen gülümsemesinin ne işe yaradığını biliyordum. Gülümsemesi, bir maskeden ibaretti.

“Diğer birçoğu...” Yma derin bir iç çekti. “Kim olduğumu bilmiyor. Zosita ve Teka... Sadece ikisi. Amacıma bu kadar yaklaşmışken, onlarla temasa geçmem çok ama çok riskli olurdu.”

Kalkıp pencerede yanına gittim. Akım çoktan koyu bir kırmızıya dönüşmüştü.

“Yarın asiler Ryzek’e karşı harekete geçiyor,” dedim. “Orieve Benesit’in infazından hemen önce, onu reddedemeyeceği bir şekilde arenada düelloya davet edeceğim.”

“Ne?” diye sordu sertçe. “Yarın mı?”

Başımla onayladım.

Kollarını göğsünde kavuşturup küçük bir kahkaha attı. “Aptal çocuk. Ryzek Noavek’i arenada yenebileceğini mi sa-

niyorsun? Gerçekten de profesyonel bir katil gibi olaylara at gözlüğüyle bakıyorsun.”

“Hayır,” dedim. “Bir planım var. Senin rolün çok basit olacak.” Çantamdan yanımda getirdiğim paketi çıkarıp içinden küçük bir şişe aldım. “Tek yapman gereken, sabah bunu Ryzek’in sakinleştirici toniğine katmak. Toniğini içerken yanında olacağını tahmin edebiliyorum.”

Yma, kaşlarını çatarak şişeye baktı.

“Sakinleştirici toniğini içeceğini nereden biliyorsun?”

“Birini öldürmeden önce hep içer,” dedim. “Ancak böyle midesinin kalkmasına engel olabiliyor.”

Kıkırdadı.

“Onun karakteriyle ilgili ne düşünürsen düşün, umurumda bile değil,” diye devam ettim. “Ama sırf halka eğlence olsun diye parçalara ayrılmamı emrettiği sabah da içmişti, eminim Orieve Benesi’in infazından önce de içecektir. Senden tek istediğim, bunu bardağına boşaltman. Başka bir şey istemiyorum. Başarısız olursam, ağabeyimin yanındaki yerini korumaya devam edersin. Senden şüphelenmesi için hiçbir neden yok. Ama bunu yaparsan, ben de başarılı olursam, ona dokunmam bile gerekmiyor ve senin de intikam almak için onunla evlenmene gerek kalmıyor.”

Küçük şişeyi elimden alıp inceledi. Ağzı, Akos’un çalışma masamdan aldığı bal mumuyla mühürlenmişti. Annemle babam gibi ben de zarflarımı Noavek sembolüyle damgalardım.

“Yapacağım,” dedi.

“Güzel. Dikkatli davranacağından eminim. Senin de yakalanman işime gelmez.”

“Senin çocukluğundan beri her bir kelimem ve bakışım dikkatliydi,” dedi. “Umarım, bunu yaptıklarının karşılığı olarak görmüyorsundur, Bayan Noavek. Çünkü seni asla affetmeyeceğim. Yaptıklarından sonra seni affedemem.”

“Ah, o kadar asil biri değilim,” diye karşılık verdim. “Söz veriyorum, benim açımdan her şey intikamdan ibaret.”

Yma, camdan yansıyan gözlerimi bulup sıırıttı. Ardından evden çıktım. Diğerleri uyanmadan geri dönmek istiyorsam, hızlı olmalıydım.

BÖLÜM 34 AKOS

CYRA, AKOS'UN ÖNÜNDEYDİ. GÜNEŞİN ALTINDA DURURKEN, kapüşonunu gözlerinin üstüne çekmişti. Akım-gölgelerini saklamak için ağır bir pelerin giymiş, ellerini uzun manşetlerin altına gizlemişti. Hemen ötesinde, neredeyse hayatını yitireceği amfi tiyatro duruyordu ama onu bugüne kadar hayatına hiç kastedilmemiş gibi dimdik yürürken izlemek ilginçti.

Amfi tiyatronun büyük kapılarının iki yanında bir grup Shotet askeri vardı. Jorek'e göre *herkesi* tanıyan Sovy sokakta konuşulnlardan, başarılı geçen yağmadan sonra arenaya çağrılan askerlerin ödüllendirileceğini duymuştu. Akos, bu şerefi kazanmak için yağmadan hangi değerli eşyaları ya da maddeleri getirdiğinden emin değildi ama önemi yoktu. Sonuçta hepsi hırsızdan fazlası değildi ve Ryzek, Ori'nin infazı için kalabalık bir seyirci topluluğu olsun istemişti.

Kapılar açıldı. Kalabalıkların kükremesi kulaklarına dolar-ken, parlak ışık karşısında Akos gözlerini kıstı. O kadar ka-

labalıktı ki sanki bütün şehir buradaydı. Oysa arenaya ancak nüfusun beşte biri sığabiliyordu. Geriye kalan beşte dört, arenayı Voa'nın çeşitli yerlerine kurulmuş ekranlardan canlı izleyecekti. Tabii izleme zahmetine girerlerse...

Cyra, dönüp baktığında, artık iyileşen boynu güneşin altında parladı. Başını bir kez kaldırıp indirdikten sonra kalabalık, bir sel gibi onu uzaklaştırdı. Gitme zamanı gelmişti.

"Pekâlâ," dedi Isae, gelip yanında durarak. "Aslında *ilk* kapıdan nasıl geçeceğimizi hiç konuşmamıştık."

"Aslını istersen, ben daha çok... askerlerin başını duvara çarparak girmeye karar vermiştim," diye karşılık verdi Akos.

"Eminim hiç de dikkat çekmezdin. Tek Göz geliyor. Gidelim."

Isae, isimlerini öğrenmek yerine asilere lakaplar takmayı tercih ediyordu. *Tek Göz* dediği elbette Teka'ydı. Jorek'e *Huzursuz*, Jyo'ya *Flörtöz*, Sovy'ye de *Thuvhe Dilini Konuşamayan* diyordu. Sonuncusu biraz uzundu ama sık kullandığı söylenemezdi. Gerçi her şey karşılıklıydı. Teka da sabah kahvaltılarını ederlerken gözünü Akos'un annesinin çatıda kızıyla açtığı deliğe bakıp onun için *Bayan Kibir* demişti.

Akos, amfi tiyatronun kapısında Teka'yla Cisi'yi görünce, bir gözünü Isae'den ayırmadan onlara doğru yürüdü. Teka, yer altı hücrelerine girmelerine yardım etmeyi teklif ettiğinde hepsi şaşırmıştı. Ori'nin hayatını kurtarmayı umursamadığı

açıktı. Ama belki Cyra, Ryzek'in zafer anını elinden alabileceklerini söylediğinde etkilenmiş olabilirdi.

Birbirlerini duyabilecekleri kadar yaklaştığında, "Nöbetçi konusunda ne diyorsun?" diye sordu Teka. Gri bir kumaşa sarınmış, altın sarısı saçlarını gözünün önüne düşürmüştü.

Akos, Cyra'nın kullanmalarını söylediği kapının hemen dışındaki nöbetçiye omzunun üstünden baktı. Kapı duvarla aynı renkтейdi, metal anahtarla açılan eski tarz bir kilidi vardı. Anahtar da muhtemelen nöbetçinin ceplerinden birindeydi.

Ama Akos'un kapıyı değil, nöbetçiyi halletmesi gerekiyordu. Geniş omuzlu adam, hak ettiği zırhını giymişti ve Akos'tan en fazla beş mevsim büyük görünüyordu. Ayasını akım-kılıcının kabzasına dayamıştı. Kılıç belindeki kınındaydı. *Olabilir*, diye geçirdi içinden. Ama bayıltmak kolay olmayacaktı.

"Etkisiz hâle getirebilirim ama sessiz olmayacak," dedi. "Muhtemelen tutuklanırım."

"Eh, o zaman B planına ihtiyacımız olacak," diye araya girdi Isae. "Dikkatini dağıtsak?"

"Tabii tabii." Teka kollarını göğsünde kavuşturdu "Adam, Ryzek Noavek'in gizli yer altı hapishanesini korumak üzere kilitli bir kapıyı bekliyor. Başarısız olması idam edilmesi demek ama sen bayrak salladın diye nöbet yerini bırakacak, öyle mi?"

"Gizli yer altı hapishanesi derken sesini biraz daha yükseltmeye ne dersin?" diye çıkıştı Isae.

Teka da lafını sakınmadı ama Akos onları dinlemiyordu. Cisi kolunu çekmişti.

“Şu yanındaki şişelere bakayım,” dedi ablası. “Bir fikrim var.”

Akos, nereye giderse gitsin şişeleri yanında taşıyordu. Uyku iksiri, sakinleştirici tonik ve güç karışımı da bunların arasındaydı. Cisi’nin neye ihtiyacı olduğunu bilmesi de deri ruloyu kolunun üzerinde açıp sert küçük paketi ona verdi. Cisi şişeleri tıngırdatarak karıştırdıktan sonra uyku iksirini aldı. Sonra tapasını açıp kokladı.

“Güçlüymüş,” dedi.

Akos, Isae’yle Teka’nın hâlâ ne hakkında atıştıklarını bilmiyordu ama yumruklaşmadıkları sürece aralarına girmeye niyeti yoktu.

“Belli durumlarda çok işe yarıyor,” dedi.

“Şu tezgâhtan içecek bir şeyler alır mısın?” Cisi, başıyla meydanın karşısındaki tenteli tezgâhı işaret ediyordu. Ne yaptığını biliyormuş gibi göründüğünden Akos ona bir şey sormadı. Kalabalığın arasına karıştığında bir ter damlası, ensesinden sırtına doğru süzüldü. Teka gibi o da zırhının üstüne gri pelerin giymişti. Boyu hemen herkesten daha uzun olduğu için hâlâ dikkatleri üstüne çekme tehlikesi vardı ama pelerinle en azından bir gün önce amfi tiyatrodan Cyra Noavek’i kaçırarak kişiye daha az benziyordu.

Tekerleklerin zor taşıdığı ağır tezgâhın üstü bir sürü kupa doluydu. Satıcının bağırış çağırışına bakılırsa hepsi in-

sanı neşelendiren baharatlı Othyr içkisiyle doluydu. Akos, tezgâhın bu ağırlıkla nasıl olup da kırılarak yere yapışmadığını merak etti. Othyr'li adam, bozuk bir Shotet aksanıyla fiyatı söylediğinde Akos ona bir demir para fırlattı. Cyra, sefer gemisindeki dairelerinde bir miktar para zulalamış, bir sabah dişlerini fırçalarken bu paradan Akos'a bahsetmişti. Akos da ne olur ne olmaz diye bir kısmını yanına almıştı.

Elinde neredeyse kaybolacak kadar küçük kalan sıcak kupayı götürdüğünde, Cisi uyku iksirini içine boşalttı, sonra kapıdaki nöbetçiye yöneldi. Hem de tek bir açıklama yapmadan.

“Adamın Thuvhe dilini konuştuğundan şüpheliyim,” dedi Teka.

Cisi rahat hareketler ve yüzünde kocaman bir gülümsemeyle nöbetçiye selamladı. Adam başta ona bağıracakmış gibi göründü, sonra tıpkı Jorek ve Jyo'da olduğu gibi Cisi'nin etkisiyle gevşedi. Neredeyse uykulu görünüyordu.

“Ogra dilinde bile konuşabilir,” dedi. “Hangi dili konuştuğunun önemi yok.”

Cisi'nin armağanına daha önce tanık olmuştu ama o zaman ablası yeteneğini *gerçekten* kullanmıyordu. Birazcık odaklandığında, yeteneğinin nasıl bir etki yarattığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Şimdi onları izlerken asker, yüzünde tatlı bir gülümsemeyle arenanın duvarına yaslanmış, Cisi'nin teklif ettiği kupaya iki eliyle birden uzanıyordu. Sonra bir yudum aldı.

Akos, kalabalığı yaparak hızla yaklaştı. Asker yere devrilecekse, mümkün olduğunca başkalarına çaktırmamaları gerekiyordu. Ve tahmin ettiği gibi ablasının yanına vardığında, asker olduğu yerde sallanıyordu. Kupadaki içki ayaklarının dibine döküldü. Akos onu yakaladığı gibi yavaşça yere yatırdı. Teka çoktan adamın ceplerini karıştırıyordu. Anahtarı hemen buldu. Omzunun üstünden arkasını kontrol ettikten sonra da kilide soktu.

“Tamam,” dedi Isae, Cisi’ye bakarak. “Bu resmen çok acayipti.”

Cisi sadece sırtıtmakla yetindi.

Akos, uyuyan adamı binanın yan tarafına sürükledi, sonra eşikte onu bekleyen diğerlerinin yanına koştu. Girdikleri bakım tüneli, sıcak çöp ve küf kokuyordu. Keskin koku nedense midesine kalın bir iğne gibi saplandı. Hava ağırdı, fazlasıyla rutubetliydi. Teka kapıyı arkalarından kilitleyip anahtarı cebine attı.

Artık içeri girdikleri için atışma, şakalaşma ya da doğaçlama yapma zamanı değildi. Uzaklardan gelen damlama sesi dışında tünel sessizdi. Dahası yukarıdaki arenada kalabalıkların çığlıklarını duyamamak sessizliği daha da beter hâle getiriyordu. Cyra’nın içeri girip giremediğini, düello davetini yapıp yapmadığını ya da Ori’yi oradan sağ salım çıkarıp çıkaramayacaklarını bilemiyorlardı. Tünel şimdi daha çok bir mezarı andırıyordu.

“Cyra, ortaya doğru yürümemizi söylemişti,” dedi Isae alçak sesle. “Yolu tam olarak hatırlayamadı. Son geldiğinde baygınmış.”

Ama buraya gelen sadece Cyra değildi. Akos gözlerini yumup, birkaç günlük açlığın ardından Vas’ın onu yaka paça yatağından çıkardığı geceyi düşündü. Gerçi kaç gün aç kaldığını bilmiyordu. Tek bildiği kapısının kilitli olduğu ve kimsenin ona bir şey söylemediği idi. Bir süre geriye mide ağrısından başka bir şey kalmamıştı. Ama sonunda pes etmiş gibi midesi de susmuştu.

Vas, holde ona birkaç sıkı yumruk indirmiş, ardından kızacağın içine fırlatmış, onu *buraya* getirmişti. Çöp ve küf kokan, bu karanlık tünele.

“Hatırlıyorum,” dedikten sonra, öne geçmek için Isae’nin yanından geçti.

Hâlâ terlediğinden zırhını kapatan ağır pelerinin bağını çözüp bir kenara fırlattı. Yolu hayal meyal hatırlıyordu, dahası her yerinin ağrıdığı ve ayakta duramayacak kadar hâlsiz düştüğü o anlara geri dönmek isteyebileceği en son şeydi. Eijeh, arka kapıda onları karşılamış, Akos’un omuzlarındaki zırh kayışlarına parmaklarını geçirmişti. Bir an için ağabeyi ayakta kalmasına yardım ediyormuş gibi hissettiğinden Akos rahatlamıştı. Sonra Eijeh onu sürükleyerek hapis haneye sokmuştu. İşkence gördüğü yere...

Dişlerini gıcırdatıp yola devam ederken bıçağını sımsıkı kavramıştı. İlk köşeyi döndüğünde nöbetçiyi görünce, hiç

düşünmeden atıldı. Kısa boyuna rağmen iri yarı adamın çenesinden tuttuğu gibi başını duvara çarptı. Bir bıçak Akos'un zırhını yaladı. Adamın avucunda da bir alev belirmişti ki Akos hemen dokunarak onu etkisiz hâle getirdi.

Sonra gözleri devrilip yere yığılana kadar nöbetçinin başını duvara çarptı. Sırtı ürperirken tüyleri diken diken olmuştu. Adamın ölüp ölmediğini kontrol etmedi. Bilmek istemiyordu.

Cisi'ye göz attı. Ablasının dudakları iğrentiyle çarpılmıştı.

“Eh,” dedi Isae. Aslında *cıvıdamıştı*. “Bu çok etkileyiciydi.”

“Evet,” dedi Teka, yerdeki adamın üstünden atlayıp devam ederken. “Burada karşımıza çıkacak herkes bir Noavek yandaşı, Kereseth. Arkalarından ağlamaya değmez.”

“Gözümde yaş görüyor musun?” dedi Akos. Cyra'nın cesaret gösterilerinden birini denemişti ama sesinin titremesine engel olamadığından susup yürüdü. Cisi'nin hakkında ne düşündüğünü, şu anda, burada, yerin altındayken dert edemezdi.

Birkaç köşeyi daha döndükten sonra Akos artık terlemiyor, aksine titriyordu. Koridorlar birbirine benziyordu. Taş zemin, taş duvarlar, alçak taş tavan... Bazen başı çarpmasın diye eğilmek zorunda kalıyordu. Çöp kokusu gitmişti, ağırlaşan küf kokusunda boğulacakmış gibi hissediyordu. Ağabeyi onu bu tünellerde sürüklerken, onun başına baktığını hatırlıyordu. Tıpkı Ryzek gibi saçlarını kısacık kestirdiğini fark etmişti.

Kurtarılmak istemeyen biri için hayatını mahvetmeni izleyemem, demişti Cyra bir gece önce. Akos ona deliliğinin de-

rinliğini göstermiş, o da buna karşı çıkmıştı. Onu bu konuda suçlayamazdı. Ama suçluyordu. Suçlaması gerektiğini hissediyordu.

Karşılarına çıkan ahşap çerçeveli kapı şimdiye kadar gördüklerinden farklıydı. Siyah mat camın yanında bir tuş mekanizması görülebiliyordu. Cyra, yola çıkmadan önce onlara kombinasyonlarla dolu bir liste vermişti. Bir şekilde hepsinin annesiyle bağlantılı olduğu şifrelerdi bunlar. Doğum günü, öldüğü gün, yıl dönümü, şanslı numaralar... Oysa Akos, Ryzek'i annesinin doğum gününü kapı kilitlerinde şifre olarak kullanacak biri olarak görmekte zorlanıyordu.

Teka şifrelerden birini kullanmayı denemeden panelin kapağını söktü. Tornavidası bir iğne kadar hassas ve temizdi, aleti altıncı parmağıymış gibi kullanıyordu. Kapağı söktükten sonra bir kenara bıraktı ve gözlerini yumup kablolardan birine dokundu.

“Şey... Teka?” Arkada bir yerlerden ayak sesleri duyulmaya başlamıştı.

“Kapa çeneni,” diye çıkıştı, başka bir kabloya dokunurken. Sonra gülümsedi. “Ah,” derken, onlarla konuşmadığı açıktı. “Anlıyorum. Peki o zaman, hadi bakalım...”

Tavandaki acil ışıkları haricinde her yer karardığında, az önce yanan ışıkların hayaleti Akos'un gözünün önünde asılı kaldı. Cam kapı ardına kadar açıldığında Akos'un en kötü anılarından hatırladığı cam zemin ortaya çıktı. O anılarda

ağabeyi onu Cyra Noavek'in önünde diz çökmeye zorluyordu. Cansız acil ışıkları, hapishane zemininde parlıyor, ızgaralardan yansiyordu.

Isae koşarak içeri dalıp ortadaki koridorda sağa sola bakınarak hücreleri taradı. Akos da ardından girmiş, içeriyi kontrol ediyordu ama aynı zamanda farklı hissediyordu. Isae koşarak geri döndüğünde, ne diyeceğini genç kadın daha ağzını açmadan biliyordu.

Annesinin parmaklarında çevirdiği düğmeyi gördüğünden ve onun ne pahasına olursa olsun, hepsini kendi seçtiği geleceğe yönlendirdiğini fark ettiğinden beri sanki böyle olacağını biliyordu.

“Burada değil,” dedi Isae. Akos onu uzun zamandır tanı-mıyordu ama başından beri hep kontrollü olmuş, Ori'nin kaçırıldığını bile paniğe kapılmadan bildirmişti. Bir kez olsun, telaşlanmamıştı. Oysa şimdi neredeyse delice ciyaklıyordu. “Burada değil. Ori yok!”

Başının etrafındaki hava şurup kıvamına gelirken Akos gözlerini ağır ağır kırıştırdı. Bütün hücreler boştu. Ori gitmişti.

BÖLÜM 35 | CYRA

ARENAYA AÇILAN ÇİFTE KAPIYI AŞTIKTAN SONRA HAREKETE geçme zamanınım geldiğini biliyordum. Akos'a son bir kez baktığımda, bir gece önce hazırladığı suskunççek karışımlarının parmak uçlarını kırmızıya boyadığını fark etmiştim. Çenesinden kulağına kadar uzanan yara izi bembeyaz bir çizgiyi andırıyor, çatık kaşları ona sürekli endişeliymiş gibi bir hava katıyordu. Sonra önümdeki iki kişinin arasından geçip, ağabeyimden şeref ödülü alacak askerlerin arasına karıştım.

İçlerinden biri aralarında yürüdüğümü fark ettiğinde, artık amfi tiyatronun giriş katındaki geniş koridordaydık. Ama akım-bıçağımı çoktan çektiğim için dert etmedim.

“Hey!” diye bağırdı asker. “Senin burada...”

Dirseğinden tuttuğum gibi onu kendime çektim ve bıçağımın ucunu zırhının hemen kenarından beline dayadım. Bıçağı canını acıtacak kadar bastırıyordum.

“Bırakın arenaya gireyim,” dedim, diğerlerinin de duyabileceği bir sesle. “Oraya çıktıktan sonra onu bırakacağım.”

İçlerinden biri iyice sokulup sordu. “Bu?..”

Cevap vermedim. Esir aldığım askerin tenine dokunmama-ya çalışarak elimi zırhına bastırdım ve tünelin sonuna doğru yürüttüm. Diğerleri adamın yardımına koşmadı. Boynumda ve bileklerimde kıvranan ip gibi gölgeler şanımin yürümesini sağlıyordu.

Parlak ışığa çıktığımızda gözlerimi kısıtım. Tribünlerdeki kalabalığın kükremesi kulaklarımda patlıyordu. Ağır kapılar ardından kapanıp kilitlendiğinde, arenada sadece benle esir aldığım asker kalmıştık. Diğerleri geride kaldı. Üstümüzdeki güç kalkanı vızıldıyordu. Tuzmeyvesi kadar ekşi kokuyordu ve attığım her adımda o tanıdık toz bulutu havalanıyordu.

Burada kanım akmıştı. Başkalarının kanını da dökmüştüm.

Ryzek, stadyumun yan tarafındaki geniş platformdaydı. Başının üzerinde bir mikrofon süzülüyordu. Konuşmaya hazır-mış gibi ağzını açmıştı ama şu anda bana bakmaktan başka bir şey yapamıyordu.

Askeri bir kenara itip akım-bıçağımı kınına soktum, sonra yüzümü kapatan kapüşonu açtım.

Ryzek’in dudaklarında alaycı bir gülümsemenin belirmesi çok zaman almadı. “Şuna da bakın. Cyra Noavek, geri gelmiş. Çok erken değil mi? Bizi mi özledin? Yoksa şerefsiz Shotet ha-inlerinin intihar şekli bu mu?”

Kalabalıktan koro hâlinde kahkahalar yükseldi. Stadyum Ryzek'in en sadık yandaşlarıyla doluydu. Hepsi sağlıklı, iyi beslenen ve zengin kişilerdi. Ryzek'in ağzından çıkan her espriye gülerlerdi.

Amfi tiyatroda birilerinin kontrol ettiği mikrofonlardan biri cevabımı duymak için başımın üzerine geldi. Bir kırlangıç gibi havada inip kalkan alete baktım. Ryzek'in birilerini üstüme salması an meselesiydi, zamanım yoktu, o yüzden hemen hamlemi yapmalıyım.

Eldivenlerimi teker teker çıkardım, ardından beni ter içinde bırakan ağır pelerinin düğmelerini açtım. Altına zırhımı giymiştim. Kollarım çıplaktı. Teka'nın sabah yaptığı hafif makyaj yüzümdeki morlukları kapatıyor, bir gecede iyileşmişim izlenimi yaratıyordu. Boynumdaki gümüşderi parlıyordu. Derime kaynarken hâlâ kaşınıyordu.

Her yerim sızlasa da farkında değildim. Akos'un ağrı kesicisini almıştım ama daha çok adrenalinin bütün vücudumu ele geçirmesindendi ağrılarımı duymamam.

"Seni arenada düelloya davet için geldim," dedim.

Kalabalıkta birkaç kişi, ne tepki vermesi gerektiğini bilmiyormuş gibi sinirli kahkahalar attı. Ryzek gülmüyordu.

"Artistliğe bu kadar meraklı olduğumu bilmiyordum," dedi ağabeyim sonunda. Yüzü ter içindeydi. Elinin tersiyle üst dudaklarını sildi. "Buraya esir aldığın askerle girip ağabeyinin hayatını tehdit etmek... eh, senden beklenebilecek bir gaddarlık sanırım."

“Kız kardeşini ölümüne dövdürüp herkes izlesin diye kaydettirmek kadar gaddarca değil,” dedim.

“Sen benim kardeşim değilsin. Sen benim annemin katilisin.”

“O zaman aşağı gel de onun intikamını al,” diye bağırdım. Tribünlerdeki mırıltılar, bardağa dolan su sesini andırıyordu.

“Yani onu öldürdüğünü inkâr etmiyorsun?” dedi Ryzek.

İnkâr ediyormuş gibi yapamazdım. Bunca zaman sonra bile anısı hâlâ canlıydı. O gün sinir krizleri geçirirken anneme bağıırıyordum. “*Başka doktor istemiyorum! İstemiyorum!*” Sonra kolunu tutmuş, bir çocuğun istemediği bir yemeği önünden fırlatması gibi acımı ona itmiştim. Ama abarttığımı, ancak annem ayaklarımın dibine yığıldığında anlamıştım. En çok da karnına bastırıldığı ellerini hatırlıyordum. Ölüirken bile kadar zarif, ne kadar mükemmeldi...

“Buraya suçlamalarını dinlemeye gelmedim,” dedim. “Mevsimler önce yapmam gereken şey için geldim. Arenada karşıma çık.” Bıçağımı çekip yanımda tuttum. “Sana meydan okuyacak statüde olmadığımı söyleyeceksen, aramızda fark olmadığını hatırlatayım.”

Ryzek çenesini sıkıyordu. Küçükken uykusunda çenesini sıkıldığı için kırılan dişi metal kaplanmıştı. Bazen konuşurken ağzının içinde parlayan dişi, karşımdaki adamın nasıl bir baskı sonucu bu hâle geldiğini hatırlatırdı.

Devam ettim. “Senden daha güçlü olduğum düşünülmesin diye bütün unvanlarımı sildin. Şimdi ödleğ bir çocuk gibi ta-
cının arkasına saklanıp buna adalet diyorsun.” Başımı yana eğ-
dim. “Ama yine de kaderini kimseye unutturamıyorsun, değil
mi? Benesit ailesine yenik düşmek?” Gülümsedim. “Benimle
dövüşmeyi reddetmen, sadece herkesin şüphelerini doğrular.
Güçsüzsün.”

Kalabalıktaki fısıltıları duyabiliyordum. Hiç kimse
Ryzeğ’in kaderini, sonuçlarını göze alarak kamu önünde yü-
züne vurmaya cesaret edememişti. En son Teka’nın annesi,
sefer gemisinin hoparlörlerinden bunu yapmaya çalışmış,
sonra ölmüştü. Kapılardaki askerler, ölüm emrini bekliyor-
muş gibi kıpırdanıyordu ama Ryzeğ’ten böyle bir emir gel-
medi.

Ağabeyim gülümseyerek dişlerini gösterdi. Korkudan titre-
yen birinin gülümsemesi değildi.

“Öyle olsun, küçük Cyra. Seninle dövüşeceğim,” dedi.
“Belli ki ancak bundan anlıyorsun.”

Beni tedirgin etmesine izin veremezdim, oysa bu konuda
çok başarılıydı. Gülümsemesi tüylerimi diken diken ediyor-
du. Ona bakarken akım-gölgelerim kollarımda ve boynumda
âdeta birbirini kovalıyordu. Ağabeyimin sesini duyduğumda
hep daha koyulaşır, daha hızlanırlardı.

“Evet, bu haini kendi ellerimle öldüreğim,” diye devam
etti. “Yolu açın.”

Bu gülümsemenin ardında saklananı biliyordum. Bir planı vardı ve kendi planımın daha iyi olduğunu ummaktan başka çarem yoktu.

Ryzek, bütün haşmetiyle basamakları ağır ağır inerken kalabalıklar açılıp ona yol veriyordu. Korkulukların önünde, hizmetkârlarından biri zırhının kayışlarını ve akım-bıçağının keskinliğini kontrol etsin diye biraz durdu.

Hilesi olmayan bir dövüşte, Ryzek'i dakikalar içinde yenebilirdim. Zalimliği babamızdan, politikayı annemden öğrenmişti. Bense her şeyi kendim öğrenmek zorunda kalmıştım. Yalnızlığım sayesinde dövüşte ondan daha ustaydım. Ryzek bunu çok iyi biliyordu, o yüzden dürüst bir dövüş söz konusu olmayacaktı. Yani bana karşı nasıl bir silah ya da koz kullanacağını bilmiyordum.

Arenaya yürürken acele etmiyordu. Bu da muhtemelen bir şeyler beklediği anlamına gelirdi. Aslında benimle dövüşmek gibi bir niyeti yoktu. Neyse ki benim de öyle bir niyetim yoktu.

Her şey plana uygun ilerlerse ve Yma, kahvaltıda içtiği sakinleştirici toniğe gece verdiğim şişenin içindekileri boşalttıysa, şu anda damarlarında buzçikçikleri akıyor olmalıydı. Maddenin etkisi, kişiye göre değişiyordu. Ya iksirin şaşırtıcı etkisi için hazır olacaktım ya da plan başarısızlığa uğrayacaktı. Zamanlama çok önemliydi.

“Oyalanıyorsun,” diye bağırdım, hızlanmasını sağlamak için. “Ne bekliyorsun?”

“En uygun bıçağı bekliyorum,” diyen Ryzek, parmaklıkların üstünden arenaya atladı. Atladığı yerde bir toz bulutu havalanmıştı. Sol kolunu sıvadiğında, ölüm çentikleri ortaya çıktı. İlk sırada çentik atacak yer kalmadığı için dirseğinin hemen yanında ikinci sıraya başlamıştı. Öldürttüklerini bile kendisi öldürmüş gibi koluna işletiyordu.

Akım-bıçağını ağır ağır çekti. Kolunu kaldırdığında kalabalıklar birden coşkuyla tezahürata başladı. Kükremeleri doğru dürüst düşünmemi engelliyordu. Nefes almakta zorlanıyordum.

Karşımda dururken iksiri almış gibi solgun ya da dalgın görünmüyordu. Aslında her zamankinden çok daha uyanık bir hâli vardı.

Yaydan fırlayan bir ok ya da atmosfere dalan bir uzay gemisi gibi bıçağımı doğrultup üstüne atılmak istiyordum. Yapmadım. O da kıpırdamadı. İkimiz de arenada öylece durmuş bekliyorduk.

“*Sen* ne bekliyorsun, kardeşim?” dedi. “Cesaretini mi yitirdin?”

“Hayır,” dedim. “Sabah yuttuğun zehrin etki göstermesini bekliyorum.”

Kalabalık aynı anda nefesini tutarken, Ryzek’in yüzü ilk kez dehşetle donakaldı. Sonunda onu şaşırtmayı başarmıştım.

“Hayatım boyunca bedenimdeki güç dışında hiçbir yeteneğimin olmadığını söyledin,” diye devam ettim. “Ama işkencelerinde kullanabileceğin celladın olmaktan çok daha fazlasıyım. Gerçek Ryzek Noavek’i herkesten çok daha iyi tanıyorum.” Ona doğru bir adım attı. “Acı çekmekten ne kadar ödünün patladığını biliyorum. Buraya bu insanları başarılı bir yağmayı kutlamak için çağırmadın. Tek derdin onları Orieve Benesi’in öldürülmesine tanık etmek.”

Bıçağımı kınına soktum. Tribünler ellerimin boş olduğunu görsün diye kollarımı iki yanımda açtım. “Ve daha önemlisi, kendini uyuşturmadan birilerinin ölümünü seyredemediğini biliyorum. Bu yüzden, sabah içtiğin sakinleştirici toniğe zehir kattım.”

Ryzek, suskunçiçeğin iç organlarını paramparça ettiğini hissediyormuş gibi elini zırhının üstünden karnına bastırdı.

“Beni sadece akım-armağanım ve bıçak kullanmadaki yeteneğimle değerlendirmekle büyük hata ettin,” dedim.

Ve belki de hayatımda ilk kez, söylediğime inanıyordum.

BÖLÜM 36 AKOS

YER ALTI HAPİSHANESİNDE HAVA SOĞUK OLMASINA RAĞMEN Akos, konuşurken Isae'nin sesinin neden titrediğini biliyordu. "Annen Ori'nin burada olacağını söylemişti."

"Bir hata olmalı," dedi Cisi sakince. "Belki göremediği bir şey..."

Akos, bunun bir hata olmadığından oldukça emindi ama bunu henüz paylaşmayacaktı. Önce Ori'yi bulmaları gerekiyordu. Burada değilse, büyük ihtimalle amfi tiyatro yakınlarındaydı. Belki yukarıdaki arenada ya da Ryzek'in kendi kardeşinin ölümünü izlediği platformdaydı.

"Zaman kaybediyoruz. Yukarı çıkıp onu bulalım," derken, sesindeki kararlılığa kendisi bile şaşıırıyordu. "Hemen."

Belli ki bu kararlılık Isae'nin paniğini dağıtmaya yetmişti. Derin bir nefes alıp kapıya döndü. Ancak birkaç dakika önce duydukları ayak sesleri, eşikte duran Vas Kuzar'ın uğursuz cüssesinde somutlaşmıştı.

“Surukta. Kereseth. Ah... *Benesit*,” dedi adam, Isae’ye çarpık bir sırtışıla bakarken. “İkizin kadar güzel olmadığını söylemeliyim. Yara izinin nedeni bir *Shotet* bıçağı olabilir mi?”

“Benesit?” dedi Teka, genç kadına gözlerini dikerek. “Yani...”

Isae başını salladı.

Cisi, sırtını hücrelerden birine dayamış, ellerini cama yapıştırmıştı. Akos onun evlerindeki oturma odasında Vas Kuzar’ın babalarını öldürüşünü gözünde canlandırıp canlandırmadığını merak etti. Kaçırıldıktan sonra Voa’ya getirilip adamı tekrar gördüğünde o da aynısını hissetmiş, bir anda midesi dehşetle burulmuştu. Artık böyle hissetmiyordu.

Vas her zamanki gibi boş gözlerle bakıyordu. Onun dışı gibi içinin de boş olduğunu, ne içte ne dışta acıyı hissetmediğini fark etmek, tam bir hayal kırıklığı olmuştu. Kötülüğün ta kendisi olduğu düşünülebilirdi ama gerçekte efendisinin emirlerini yerine getiren bir adamdan farkı yoktu.

Akos bir anda babasının ölümünü hatırladı. Gökte dalgalanan akımın renginde yarasından boşalan kıpkırmızı kan, evden çıkarken Vas’ın pantolonuna sildiği kanlı bıçak, cilalı Shotet zırhı ve altın-kahverengi gözleriyle acıyı hissedemeyen adam...

Oysa...

Akos’un bir dokunuşu yeterdi.

Vas’la konuşma zahmetine girmedi. Zaman kaybı olurdu. Ona doğru yürürken botları gıcırdıyordu. Altan vuran ışıklar

yüzünden Vas'ın gözlerindeki altını andıran o sıcak ela renk buz gibi soğuk görünüyordu.

Aslında Akos kendisini av gibi hissediyordu. Kaçmak, en azından aralarında belli bir mesafe bırakmak istiyordu ama aralarındaki boşluğa atıldı. Ağzından nefes alıyordu. Burun delikleri kocaman olmuştu. Aldığı nefesler yetmiyordu.

Vas da atıldığında Akos av olduğunu kabullendi ve yana sıçradı. Yeterince hızlı davranamamıştı. Vas'ın bıçağı zırhını yaladı. Çıkan sesle yüzünü ekşiten Akos dönüp tekrar adamla yüzleşti.

Onun birkaç yakın hamle yapmasına izin verecek, üstünlük taslamasını sağlayacaktı. Kibir, dikkatsizlik demekti ve dikkatsizlik de Akos'un hayatta kalması için bir fırsattı.

Adamın gözleri metale basılmış birer damga, kolları burulmuş organlar gibiydi. Tekrar atıldı ama bu sefer bıçaklamak yerine, boştaki eliyle kolunu tuttuğu gibi bütün gücüyle hücrenin duvarına çarptı. Akos'un başı cama çarpıp geri geldi. Gözlerinin önünde yıldızlar uçuşuyordu. Vas'ın kolunu tutan eli, etini çürütecek kadar sertti.

Dahası dokunabileceği kadar yakındı. Akos saldırmadan önce bütün gücünü toplayarak bıçağı geri çekti. Dokunuşuyla birlikte Vas'ın gözleri şaşkınlıkla büyüdü. Belki de gözlerinin büyümesine, hissettiği acı neden olmuştu. Alnını burnuna indirecekti ki Vas onu kenara fırlattı.

Akos yerdeydi. Teka'nın Isae'yle Cisi'yi kollarından tutup gerilettiğini gördü. Ensesini gıdıklayanın kan mı, yoksa ter mi

olduğunu bilmesine de rahatladı. Duvara çarptığı başı zonklu-yordu. Vas *güçlüydü*, o değildi. Kabul etmek gerekiyordu.

Adam üzerine gelirken dudaklarını yaladı. Zırhlı yanına bir tekme indirdi. Bir sonraki tekmesinde botunun sivri ucu çenesinde patladı. Akos elleriyle yüzünü kapatarak yere yayıl-dığında inledi. Acıdan bir hamle yapmak şöyle dursun, düşü-nemiyordu bile.

Vas güldü. Eğilip Akos'un zırhını kavrayarak yerden hafifçe kaldırdı. Konuşurken tükürükler Akos'un yüzüne batıyordu.

“Her nereye gidiyorsan, babana selamlarımı ilet.”

İşte o anda Akos, bunun son şansı olduğunu fark etti. Vas'ın boğazını kavradı. Gerçi kavramaktan ziyade sadece do-kunuyordu. Vas, az önceki gibi yine afalladı, gözlerinde yine o acı dolu ifade belirdi. Eğildiği için zırhının altında, pantolo-nunun hemen üzerinde çıplak derisi bir şerit hâlinde açılmış-tı. Adamın acıyı hissetmesi için dokunurken Akos botunda sakladığı bıçağı çekip sol eliyle sapladı. Zırhın hemen altına, Vas'ın karnına...

Vas'ın gözleri kocaman açıldı. Göz akları ışıktaki bembeyaz parlıyordu. Sonra çılgılık attı. Gözlerinden yaşlar boşanıyordu. Akos, ellerinde kanın sıcaklığını hissetti. Birbirlerine kilitlen-mişlerdi. Bıçak ete saplanmıştı, adam ellerini onun omuzları-na koymuştu, göz gözeydiler. Birlikte yere yığılırken Vas acıyla hıçkırdı.

Akos acele etmedi. Vas'ın öldüğünden emin olmak istiyordu.

Annesinin elindeki düğmeyi düşündü. Sürekli iliklenmek-
ten babasının parmaklarıyla kenarları yıpranmış, rengi atmış-
tı. Bıçağı geri çekti.

Vas Kuzar'ı öldürmeyi defalarca hayal etmişti. Onu öl-
dürmek, vücudundaki ikinci bir nabız gibi bir ihtiyaca dö-
nüştü. Rüyalarında, cesedin üstünde dururken bıçağını
gökyüzüne doğrultuyor, kanın kıpkırmızı akım gibi kolundan
aşağı süzülmesine izin veriyordu. Rüyalarında intikamını alı-
yor, zaferi hissediyor, sonunda babasının huzur bulduğunu
düşünüyordu.

Rüyalarında, bir hücre duvarına yaslanıp, mendiliyle avu-
cundaki kanı temizlemiyordu. O kadar fena titriyordu ki
mendili yere düşürdü.

Vas'ın cesedi, hayatta olduğundan daha küçük görünüyor-
du. Gözleri ve ağzı yarı açık kalmıştı. Akos, onun çarpık diş-
lerini görebiliyordu. Kusmamak için boğazına kadar yükselen
mide asidini yuttu.

Ori, diye düşündü. Kapıya doğru sendeledi, sonra koşmaya
başladı.

BÖLÜM 37 | CYRA

RYZEK ELİNİ KARNINDAN ÇEKTİ. SAÇLARININ DİBİ BONCUK boncuk terlemişti. Genellikle delercesine bakan gözleri, boş bakıyordu. Sonra dudakları büküldü. Beklenmedik şekilde... incinmiş görünüyordu.

“Hatayı yapan sensin,” dedi, çok daha tiz ve yumuşak bir sesle. Onun böyle konuştuğunu hiç duymamıştım. Dahası bu sesi çok iyi hatırlıyordum. Bu Eijeh’in sesiydi. Nasıl oluyordu da Ryzek ve Eijeh aynı bedende yaşayabiliyor, farklı zamanlarda ortaya çıkabiliyorlardı? “Onu zorlayarak hata yaptın.”

Zorlamak?

Kalabalıktaki sesler değişmişti. Artık kimse Ryzek’e bakmıyordu. Bütün başlar yukarıdaki platforma çevrilmişti. Eijeh Kereseth, boğazına bıçak dayadığı bir kadınla orada duruyordu.

Genç kadını tanıdım. Kaçırıldığı gün haberlerde görmüştüm. Ama bu, konuştuğum, güldüğüm, yemek yediğim Isae Benesit değil, Orieve Benesit’ti. Yüzünde yara izi yoktu.

“Ah evet,” dedi Ryzek. Bir kahkaha attı. Sesi normale dönmüştü. “İşte beklediğim bıçak geldi. Cyra, Thuvhe şansölyesi Orieve Benesit’i takdim ederim.”

Genç kadının boğazı morluklarla doluydu. Alnında derin bir kesik vardı. Ama aradaki mesafeye rağmen gözleri buluştuğunda, Cyra onun hayatını kaybetmekten hiç de korkmadığını görebiliyordu. Orieve, başına gelecekleri biliyordu. Kararlı bakışları ve dimdik duruşuyla kaderini bekliyordu.

Ryzek onun gerçek şansölye olmadığını biliyor muydu? Yoksa Orieve onu ikna etmiş miydi? Her hâlükârda artık çok geçti. Hem de çok geç.

“Ori,” dedikten sonra, Thuvhe dilinde devam ettim. “Seni kurtarmaya çalıştı.”

Hâlâ dimdik karşısına baktığından, beni duyup duymadığından emin değildim.

“Thuvhe, Shotetler için bir oyun bahçesinden başka bir şey değil,” dedi Ryzek. “Kolayca girdik, sadık yardımcılarım hiç zorlanmadan şansölyeyi ele geçirdi. Yakında ellerinden alınan sadece şansölyeleri olmayacak. Gezegen bizindir!”

Tribünlere oynuyordu. Arenadaki kükemeler kulakları sağır edecek kadar güçlüydü. Herkesin yüzü coşkuyla çarpılmıştı. Bu çılgınlık hâli karşısında akım-gölgelerim, beni hapsedercesine bütün vücudumu sardığında irkildim.

“Ne diyorsunuz?” dedi Ryzek, başını kalabalıklara kaldırarak. “Şansölyenin ölümü, bir Thuvhe’linin elinden olsun mu?”

Ori hâlâ bana bakmıyor, mikrofonlar Eijeh'in başına çarpacak kadar yaklaştığı hâlde sesi çıkmıyordu.

Ağabeyimin korkularını zihninde taşıyan Eijeh.

Tezahüratlar başladı. "Ölüm!"

"Ölüm!"

"Ölüm!"

Ryzek, coşkuyu artırmak istercesine kollarını iki yanında açtı. Ori'nin ölümüne duyulan açlık somutlaşana kadar ağır ağır dönerek elleriyle tempo tuttu. Sonra avuçlarını kaldırıp herkesi susturdu. Sırıtiyordu.

"Bence onun nasıl öleceğine Cyra karar vermeli," dedi. Sonra sesini alçalttı. "Ben düşeceksem, panzehir vermediği sürece, o da düşecek."

Cılız bir sesle, "Panzehir yok," dedim.

Ori'yi kurtarabilirdim. Ryzek'e, ağabeyinin hayatını bağışlaması için yakaran Akos'a bile söylemediği gerçeği söyleyebilir, Ori'nin ölümünü geciktirebilirdim. Âdeta felç geçiriyordum. Kelimeler dökülsün diye ağzımı açtım.

Ona gerçeği söyleyip Ori'nin hayatını kurtarırsam, hepimiz amfi tiyatroda esir kalacaktık. Etrafımız Ryzek'in yandaşlarıyla çevriliyken, asilerin zafere ulaşması mümkün değildi.

Ağzım kurumuştı. Yutkunamıyordum. Hayır, Orieve Benesit için artık çok geçti. Yapamazdım. Onu kurtarmak uğruna hepimizi... dahası Thuvhe'nin gerçek şansölyesini feda edemezdim.

Ryzek olduğu yerde sendeledi. Düşerken yakalamak için bıçağımı çekip ona yöneldim. Metal etle buluştuğunda ikimiz birden yere düştük.

Yukarıdaki platformda duran kıvrıkcık saçlı, kocaman gözlü ve sıska Eijeh Kereseth, akım-bıçağı Orieve Benesit'in boşluğuna sapladı.

Bununla da yetinmedi. Bıçağı sapladığı yerde kanırttı.

BÖLÜM 38 | AKOS

ORI YERE YİĞİLİRKEN AKOS, KANINI DONDURAN BİR ÇIĞLIK işitti. Ryzek elleriyle yarasını tutarak yere devrildi. Başı toprak zeminde cansız yatıyordu. Cyra elindeki bıçakla ayağa kalktı. Yapmıştı. Ağabeyini öldürerek Eijeh'in iyileşmesi için son umudu da yok etmişti.

Kaos yaşanıyordu. Isae kalabalığı yararak koştu. Dişlerini sıkmış, pençelerini savurarak platforma gitmeye çalışıyordu. Parmaklıkların üstünden atlayıp Cyra ve Ryzek'in yanından hızla karşıya geçen Akos da kalabalığa daldı. Herkes birbirine dirsek ve tekme atıyor, birbirlerinin üstüne yığılıyordu. Parmaklarında birilerinin kanını gördüğünde Akos aldırmadı.

Platformun üzerinde Ori, düşmemek için Eijeh'in kollarına yapışmıştı. Nefes almaya çalışırken dudaklarından kan püskürtüyordu. Eijeh genç kadının üzerine eğildiğinde birlikte yere düştüler. Ori'nin hüznüyle çatılan kaşlarını görünce Akos, aralarına girmemeye karar verdi.

“Elveda, Eij,” dedi genç kadın. Sesi arenadaki hoparlörlerde yankılanmıştı.

Akos, önündeki gruba fırladı. Bir yerlerde çocuklar korku dolu çığlıklar atıyordu. Biri üstüne bastığında bir kadın acıyla inledi. Ayağa kalkamadığı için herkes üstünden geçiyordu.

Isae sonunda Eijeh’le Ori’nin yanına vardığında, Akos’un ağabeyini bir kükreme eşliğinde itti. Kaşla göz arasında tepesine binmiş, ellerini boğazına sarmıştı. Eijeh ise boğazlandığı hâlde kıpırdamıyordu.

Akos, geride durarak kadını izledi. Eijeh, Ori’yi öldürmüştü. Belki ölmeyi hak ediyordu.

Sonra kendini tutamayarak çatlak bir sesle, “Isae,” dedi. “Dur.”

Ori, parmaklarını uzatmış kız kardeşine dokunmaya çalışıyordu. Isae ancak onu fark ettiğinde Eijeh’i bırakıp hemen onun yanına çömeldi. Ori, Isae’nin elini sımsıkı tutup göğsüne götürdüğünde, gözleri birbirine kilitlendi.

Küçücük bir gülümseme. Sonrası yoktu.

Akos, insanların arasından platforma çıktı. Ori’nin kıyafetleri kana bulanmıştı. Isae ağlamıyor, haykırmıyor, titremiyordu. Hemen arkasında nedense kıpırdamadan yatan Eijeh’in gözleri kapalıydı.

Üzerlerinden bir gölge geçti. Turuncu, sarı ve kırmızı renklerde parlayan asilerin gemisi, Jyo ve Sifa’nın kumandasında onları kurtarmaya geliyordu.

Teka çoktan platformun sağ tarafındaki kontrol panelinin üzerine eğilmişti. Ekranı, mekanizmadan çıkarmaya çalışıyordu ama elleri sürekli titrediğinden tornavida kayıp duruyordu. Sonunda Akos bıçağıyla ekranı zorladı ve mekanizmadan ayırdı. Teka teşekkür edercesine başını sallayıp, güç kalkanını devre dışı bırakmak için parmaklarını kablolarla daldırdı.

Kalkan göz kırpıp sönmeden önce bütün arena parlak beyaz bir ışıkla aydınlandı. Nakliye kızıağı hemen aşağı süzülüp tribünlere kadar alçaldı. Alttaki kapak açılınca merdiven sarktı.

“Isae!” diye bağırdı Akos. “Gitmemiz lazım!”

Isae ona zehirli bakışlar fırlattı. Sonra kolunu Ori’nin altına dayayıp onu kızığa doğru sürükledi. Akos hemen yardım etmek üzere genç kadının ayaklarını tutmaya çalışsa da Isae, “Çek ellerini!” diye bağırınca geriledi. Cisi platforma gelmişti. Yardım etmeye davrandığında Isae ona bağırmadı. Birlikte Ori’nin cesedini kızığa taşıdılar.

Isae boğazlamaya çalıştığından beri kılını bile kıpırdatmayan Eijeh hâlâ yerde yatıyordu. Omuzlarını sarstığında yine kıpırdamayınca Akos, bir yaşam belirtisi bulmak için parmaklarını ağabeyinin boynuna bastırdı. Yaşıyordu. Nabızı güçlüydü. Nefes alıyordu.

“Akos!” diye seslendi Cyra arenadan. Elinde bıçağıyla hâlâ Ryzek’in cesedinin yanında duruyordu.

“Bırak kalsın!” diye geri seslendi Akos. Cesedi neden yırtıcı kuşlara ve Noavek yandaşlarına bırakmayacaklardı ki?

“Hayır!” Cyra’nın gözleri dehşetle kocaman açılmıştı.
“Bırakamam!”

Bıçağı havaya kaldırdı.

Akos daha önce dikkatle bakmamıştı. Tek gördüğü Ryzek’in cansız bedeni ve başında bıçağıyla duran Cyra’ydı. Oysa kız bıçağı işaret ettiğinde, metalin temiz olduğu görülebiliyordu. Cyra onu bıçaklamamıştı. İyi de öyleyse, Ryzek neden yere devrilmişti?

Suzao’nun kafeteryada çorbaya bulanana yüzünü hatırladı. Amfi tiyatronun dışındaki nöbetçi de bir anda yere yığılmıştı. Çok açıktı. Cyra, Ryzek’i *uyuşturmuştu*.

Cyra’nın Ryzek’in Kırbacı, hatta Ryzek’in Celladı olarak tanındığını, en zorlu koşullarda suskunçikler gibi tomurcuklanarak daha da güçlendiğini bildiği hâlde, nedense bu ihtimal aklının ucundan bile geçmemişti.

Cyra, Ryzek’in hayatını bağışlamıştı. Bunu Akos için yapmıştı.

BÖLÜM 39 | CYRA

ASİLERİN KIZAĞINA BİNDİĞİMİZDE KAPAK ARKAMIZDAN KAPANDI. Yukarı çekmek için göğsündeki ipi çözmeden önce Ryzek'in nabzını kontrol ettim. Tahmin ettiğim gibi nabızı zayıf ama düzenliydi. Devrildiği zamanla Akos'un hazırladığı karışımın etkisi düşünülürse, bir süre daha uyuyacaktı. Birilerinin onu bıçaklamadığımı fark etmemesi için rol kabiliyetimi sonuna kadar kullanmıştım.

Yma Zetsyvis, ortalık karıştıktan sonra soluk mavi bir hayalet gibi gözden kaybolmuştu. Ona teşekkür etme fırsatı bulabilmiş olmayı dilerdim ama öte yandan, kadın Ryzek'i benim için zehirlememişti. Onu öldüreceğime inanmıştı, ben de asıl niyetimi çaktırmamıştım. Ona yalan söylediğimi öğrendiğinde, benden eskisinden de beter nefret edecekti.

Isae'yle Cisi, Ori'nin iki yanına çömelmişlerdi. Akos, ablasının arkasında duruyordu. Cisi elini arkaya uzattığında, o da dokunmak üzere uzanmıştı. Parmakları kenet-

lendiğinde Akos'un armağanı sayesinde Cisi'nin gözyaşları özgür kaldı.

"Canlı ya da cansız her birimizin içinden geçen akım, Orieve Benesit'e huzur bulacağı yere kadar rehberlik etsin," diye mırıldandı genç kadın, Isae'nin kanlı elini tutarken. "Yürüdüğümüz yolda akım bize de rehberlik etsin."

Isae'nin birbirine dolanan saçları, dudaklarına yapışıyordu. Cisi parmaklarıyla saçlarını düzelterip kulağının arkasına yatırdı. Kızın akım-armağanını, bütün ağırlığı ve sıcaklığıyla hissedebiliyordum. Kendimi ona teslim ettim.

Isae sonunda, "Öyle olsun," diyerek duayı bitirdi. Daha önce hiç Thuvhe duası duymamıştım ama daha küçük gruplardan oluşan Shotet tarikatlarının aksine, akımın sözüm ona efendisi yerine, akımın kendisine dua etiklerini biliyordum. Shotet duaları, dilekten ziyade birtakım kanıtlara dayanıyordu. O yüzden Thuvhe'li inançlıların, dualarının gerçekleşip gerçekleşmeyeceğini bilmediklerinin farkında olmaları hoşuma gidiyor, duaları bana çok daha içten geliyordu.

Isae ayağa kalktığı anda, elleri uyuşmuş gibi iki yanında sarkıyordu. O sırada kızak sarsılınca hepimiz dengemizi yitirdik. Voa göklerinde birilerinin peşimize düşmüş olmasından endişelenmiyordum, çünkü artık emir verecek biri kalmamıştı.

"Biliyordun," dedi Isae, gözlerini Akos'a dikerek. "Ryzek tarafından beyninin yıkandığını, tehlikeli birine dönüştüğünü

biliyordun...” Başıyla hâlâ metal zeminde kıpırdamadan yatan Eijeh’i işaret etti. “Başından beri biliyordun.”

“Onun böyle bir şey...” Akos tılandı. “Onu kardeşi gibi severdi...”

“Sakın bana bunlarla gelmeye çalışma.” Isae yumrukla-
rını sıktığında, eklem yerleri bembeyaz kesildi. “Ori benim
kardeşimdi. Ne onun ne senin, ne de başkasının... Benim
kardeşim!”

İkisinin konuşmalarına daldığımdan Teka’nın Ryzek’in ya-
nına diz çökmesine sesimi çıkarmadım. Kız elini ağabeyimin
boynuna koydu, sonra zırhının altından göğsüne kaydır-
dı.

Sonra son derece alçak sesle sordu. “Cyra. Neden hâlâ ya-
şıyor?”

Buna rağmen Isae, Cisi ve Akos anında bakışlarını Teka’ya
çevirdi. Isae’nin bakışları Ryzek’ten bana kaydı-
ğında kaskatı
kesildim. Genç kadın, her an saldırıya geçecekmiş gibi görü-
nen vahşi bir hayvan kadar tehditkâr görünüyordu.

“Eijeh’in iyileşebilmesi için tek umudumuz Ryzek,” de-
dim, mümkün olduğunca sakinliğimi korumaya çalışarak.
“Hayatını sadece bir süreliğine bağışladım. Eijeh’in anılarını
geri verdiği anda, kalbini ellerimle parçalamaktan büyük zevk
alacağım.”

“Eijeh.” Isae güldü. Sonra yine gülüp deli deli tavana baktı.
“Ryzek’e verdiği ilaç onu sadece uyuttu... Kardeşimin hayatı
tehlikedeyken onunla bu bilgiyi paylaşamaz mıydın?”

Bana doğru geldiğinde Ryzek'in parmakları ayaklarının altında ezildi.

“Bir hainin iyileşeceğine dair küçük bir umut kırıntısı için şansölyenin kardeşini harcadın,” dedi alçak sesle.

“Ryzek’e bunu söyleseydim, hepimiz arenada esir kalacaktık. Kaçma şansımız olmayacaktı. Zaten kardeşini her hâlükârda öldürtecekti,” dedim. “Hayatımızı garanti altına almak için bir seçim yaptım.”

“Zırva.” Isae artık burnumun dibindeydi. “Akos’u seçtin. Durumu çarpıtma.”

“Peki,” dedim, onun kadar alçak sesle. “Ya seni seçecektim ya da Akos’u. Onu seçtim. Ve pişman değilim.”

Gerçeğin tamamı değildi ama doğruluğu su götürmezdi. Tek derdi bana gazez duymaksa, Isae’nin işini kolaylaştıracaktım. Özellikle Thuvhe’lilerin benden nefret etmesine alışkıttım.

Isae başını salladı.

Cisi, ona seslenerek araya girmeye çalışsa da şansölye çoktan uzaklaşmıştı. Kızağın arka tarafına gidip kapıyı ardından kapattı.

Cisi, yanaklarını elinin tersiyle sildi.

“Buna inanamıyorum. Vas öldü, Ryzek yaşıyor,” dedi Teka. Vas ölmüş müydü? Akos’a baktım ama gözlerini kaçırıldı.

“Ryzek’i şu anda öldürmemem için bana sadece tek bir neden söyle, Noavek,” dedi Teka, bana dönerek. “Ama bu neden Kereseth’lerle ilgiliyse, yumruğuma hazır ol.”

“Onu öldürürsen, asilerin bundan sonraki planlarında yokum,” dedim ona bakmadan. “Hayatta kalmasına yardım edersen, ben de Shotet’i ele geçirmenize yardım ederim.”

“Sahi mi? Nasıl bir yardım olacakmış bu?”

“Of, bilmiyorum, Teka,” diye patladım. Sonunda büyü bozulmuş gibi sakinliğim, yerini ateş saçan gözlerime bırakmıştı. “Dün asiler ne yapacaklarını bilmeden Voa’daki yıkık binada oturuyordu, bugün ise sayemde baygın bir Ryzek Noavek’in dibinde duruyorsun. Voa kaos yaşıyor. Bana sorsan asilere yardım etme kapasitem kayda değer, yanılıyor muyum?”

Teka birkaç saniye yanağını kemirdi. “Aşağıda kalın kapılı bir depo bölmesi var. Uyandığında bizimle karşılaşmasın diye onu oraya atacağım.” Sonra başını iki yana salladı. “Biliyorsun, savaşlar bundan daha küçük, eften püften nedenlerle başladı. Sadece onu öfkeliendirmekle kalmadın, aynı zamanda bütün bir ulusu küplere bindirdin.”

Boğazıma bir yumru oturdu.

“Ryzek’i öldürmüş *olsaydım* bile Ori için elimden hiçbir şey gelmeyeceğini sen de biliyorsun,” dedim. “Hepimiz kapa-na kısılmıştık.”

“Biliyorum.” Teka derin bir iç çekti. “Ama Isae Benesit’in buna inanmadığından oldukça eminim.”

“Ben onunla konuşurum,” dedi Cisi. “Anlamasına yardım ederim. Şu anda suçlayacak birilerini arıyor.”

Ceketini çıkardı. Çıplak kollarındaki tüyler soğuktan ürperse de ceketini Ori'nin üstüne örttü. Akos da eğilip kumaşı genç kadının omuzlarının ve kalçalarının altına sıkıştırdı. Yaralarının görünmesini istemiyordu. Ablası, parmaklarıyla Ori'nin saçlarını düzeltti.

Sonra ikisi birden ayağa kalktı. Cisi kızağın arkasına giderken, Akos da bagaj bölümüne gidiyordu. İkisinin de adımları ağırdı, ikisinin de elleri titriyordu.

Teka'ya döndüm.

"Hadi, ağabeyimi deliğe tıkalım."

Teka'yla birlikte Ryzek ve Eijeh'i yerlerde sürükleyerek depo bölümüne götürdük. Sonra ikisini de ayrı birer bölmeye yerleştirdik. Eijeh'i uyutmak için biraz uyku iksiri yutturdum. Nesi olduğunu bilmiyordum. Hâlâ hiçbir tepki vermiyordu. Ama Ori Benesit'i öldüren o çarpık zihniyetli adam olarak uyanırsa, onunla uğraşmak istemiyordum.

Sonra kaptan köşküne gittim. Sifa Kereseth, elleri kumandada kaptan koltuğunda oturuyordu. Jyo da oradaydı. Ekrandan, Ryzek'in düşüşünden sonra eve, annesinin yanına dönen Jorek'le konuşuyordu. Akos'un annesinin yanındaki boş koltuğa oturdum.

Atmosferdeydik. Bizi uzaydan ayıran mavi kalkanın hemen üstündeydik.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

“Bir plan geliştirene kadar yörüngede kalacağız,” dedi. “Shotet’e geri dönemeyeceğimiz açık. Thuvhe’ye dönmek de henüz güvenli olmaz.”

“Eijeh’in nesi olduğunu biliyor musun?” diye konuyu değiştirdim. “Hâlâ kıpırdamadan yatıyor.”

“Hayır,” dedi. “Henüz bilmiyorum.”

Gözlerini yumdu. Geleceğe bakmanın, gökyüzünde yıldız aramak gibi bir şey olup olmadığını merak ediyordum. Bazıları armağanlarının efendisi olmayı başarmışlardı, diğerleri ise armağanlarına teslim olurdu. Daha önce de Hessa kâhinlerinin hangi kategoriye düştüklerini merak etmekten kendimi alamazdım.

“Bence başarısız olacağımızı biliyordun,” dedim sakince. “Akos’a uzgörülerinin katman katman birbirine geçtiğini, ben arenada Ryzek’e meydan okurken Ori’nin hücrede olacağını söylemiştin. Ama öyle olmadığını biliyordun, değil mi?” Kısa bir es verdim. “Dahası Akos’un Vas’la karşı karşıya geleceğini biliyordun. Kocanı öldüren adamı öldürmekten başka çaresi kalmasın istedin.”

Sifa oto-navigasyon ekranına dokunduğunda renkler tersine döndü. Uçsuz bucaksız uzay siyah, gittiğimiz yol beyazdı. Sonra ellerini kucağına yerleştirip arkasına yaslandı. Başta bana cevap vermek için oyalandığını düşündüm ama uzun süre bir şey söylemeyince, cevap vermek gibi bir niyetinin olmadığını anladım. Üstelemedim. Bazen annem de kendini kapatırdı, o zaman pes etmem gerektiğini anlardım.

O yüzden konuşmaya başlayınca bir parça şaşırdım.

“Kocamın intikamının alınması gerekiyordu,” dedi. “Akos bir gün bunu anlayacak.”

“Hayır, anlamayacak,” dedim. “Sadece annesinin onu en nefret ettiği şeyi yapmaya zorladığını düşünecek.”

“Belki,” dedi.

Uzayın karanlığıyla sarılmıştık. Boşluğa bakarken kendimi çok daha sakin hissediyordum. Bu farklı bir seferdi. Evim dediğim yerden uzaklaşmak yerine, geçmişimden uzaklaşıyordum. Burada, Shotet ve Thuvhe arasındaki çizgiler iyice belirsizleşiyordu ve neredeyse daha güvende olduğumu seziyordum.

“Gidip Akos’a bakayım,” dedim.

Daha kalkmama fırsat kalmadan kolumu tutup iyice sokuldu. Kahverengi gözlerindeki çizgileri görebiliyordum. Dokunmasıyla birlikte irkildi ama geri çekilmedi.

“Teşekkür ederim,” dedi. “Ağabeyinden alacağın intikam yerine oğlumun isteğini yerine getirmenin, senin için hiç de kolay olmadığını biliyorum.”

Rahatsız olmuşum. Omuz silktim. “Akos’a yeni kâbuslar için bir sebep vererek, kendi kâbuslarımdan kurtulamazdım,” dedim. “Ben neyse ki kâbuslara alışığım.”

BÖLÜM 40 AKOS

SHOTETLER, AKOS'LA EİJEH'İ EVLERİNDEN ALIP SINIR'DA sürükledikten, Akos kelepçelerinden kurtulup Kalmev Radix'in bıçağını aşırarak adamı bıçakladıktan ve yürüyemeyecek hâle gelene kadar dayak yedikten sonra Kereseth kardeşler, Ryzek Noavek'in karşısına çıkarılmak üzere Voa'daki dik yamaçtan aşağı indirilmiş, toz toprak içindeki dolambaçlı yollardan yürütölmüşlerdi. Akıllarında tek bir şey vardı. Ya öleceklerdi ya da daha başlarına daha beteri gelecekti. Her yer fazlasıyla güröltölü, fazlasıyla kalabalıktı. Memleketlerinden çok farklıydı.

Noavek malikânesinin bahçe kapısına giden kısa tünele girdiklerinde Eijeh, "Çok korkuyorum," diye fısıldamıştı.

Babalarının öldürölmesi ve kaçırılmaları, korkularının yumurta gibi çatlayarak yüzeye çıkmasına neden olmuştu. İki gözü iki çeşme ağılıyordu. Oysa Akos onun tam tersiydi.

Kimse Akos'u bir yumurta gibi çatlatamazdı.

“Babama seni buradan çıkaracağıma söz verdim,” demişti ağabeyine. “Bunu yapacağım, anladın mı? Buradan çıkacaksın. Sana da söz veriyorum.”

Sonra Eijeh'in omzuna kolunu atmış, onu kendine sımsıkı bastırmıştı. İçeri birlikte yürüyerek girmişlerdi.

Şimdi artık kaçmışlardı ama birlikte yürüyerek değil. Akos'un onu sürüklemesi gerekmişti.

Bagaj bölümü küçük ve boğucuydu ama bir lavabo vardı ve Akos bundan başka bir şeyle ilgilenmiyordu. Artık temizlene-meyecek kadar lekelerle kaplı gömleğini beline kadar indirdi, suyu dayanabileceği kadar sığağa ayarladı, yağlı sabunu elleri-nin arasında köpürttü. Sonra başını yüksek musluğun altına soktu. Tuzlu su ağzına kaçıyordu. Kollarını ve ellerini sabun-layıp tırnak arasında kurumuş kanları temizlerken kendini bıraktı.

Suyun altında hıçkırırken hem dehşet içindeydi hem de rahatlamıştı. Ağzından çıkan tuhaf nefeslerin sesini su bastırıyor, sızlayan kasları sıcaktan kasılıyordu.

Cyra merdivenlerden inerken artık neredeyse iki büküm olmuştu. Lavabonun kenarına dayanmış, başını kollarının altına saklamıştı. Kızın seslendiğini duyunca bütün gücünü kullanıp doğruldu ve musluğun üstündeki çatlak aynada kızın gözleriyle karşılaştı. Sular ensesinden sırtına akıyor, pantolo-nunu ıslatıyordu. Musluğu kapattı.

Cyra saçlarını bir yana yatırdı. Uzay kadar karanlık gözleri, ona bakarken bir anda yumuşadı. Akım-gölgeleri tembelce kollarından gerdanına toplanıyordu.

“Vas mı?” diye sordu.

Akos başıyla onayladı.

O anda kızın söylediklerinden ziyade söylemediklerinden ne kadar hoşlandığını düşünüyordu. “İyi iş çıkardın”, “Yapman gerekeni yaptın” ya da en basitinden, “*Her şey yoluna girecek*” gibi safsatalar yoktu. Cyra bu tür şeyler için fazlasıyla sabırsızdı. Kemikleri kırıldıkça güçleneceğini bilen bir kadın gibi doğrudan sadede gelmek gibi bir alışkanlığı vardı.

“Hadi,” dedi sadece. “Sana temiz kıyafetler bulalım.”

Yorgun görünüyordu ama en fazla işten eve dönen birinin yorgunluğu gibiydi. Bu da onun başka bir yeteneğiydi. Hayatı büyük zorluklarla geçtiği için, zorlu anlarda başka herkesten daha sağlam duruyordu. Bazen bu sağlamlık gaddarca olsa da böyleydi.

Akos, lavabo deliğini açtığında kırmızıya bulanık su ağır ağır aktı. Kenardan aldığı havluyla kurulandı. Sonunda döndüğünde Cyra’nın akım-gölgeleri çıldırmış gibi kollarında ve göğsünde dans ediyordu. Kız bir parça yüzünü ekşitse de artık eskisi gibi değildi. Sanki acı onu tamamen tüketmiyordu. Yeni Cyra, acıyla arasına küçük de olsa bir mesafe koymuştu.

Akos onun peşinden merdivenleri tırmanıp dar bir koridordan başka bir küçük odaya gitti. İçerisi çarşafarla, havlularla

ve yedek kıyafetlerle tıka basa doluydu. Büyükçe bir gömlek seçti. Temiz bir şey giymek, kendini daha iyi hissetmesine neden oluyordu.

Biraz sonra Cyra kaptan köşküne gittiğinde, nakliye kızağı artık yörüngeye oturduğundan koltuklar boştu. Yerdeki kapının yakınında Akos'un annesiyle Teka, Ori'nin cesedini beyaz bir çarşafa sarıyorlardı. Arka tarafın kapısı hâlâ kapalıydı. Ablası ve Isae içerideydi.

Gözlem penceresinin önünde duran Cyra'nın yanında durdu. Kız, bu büyük boşluğa her zaman hayranlık duymuştu. Akos büyüklük ve boşluk duygusuna dayanamıyordu ama göz kırpan yıldızlara, uzaklardaki gezegenlerin ışıklarına, akımın kırmızı-mor renklerine bakmak hoşuna gidiyordu.

"Sevdiğim bir Shotet şiiri var," dedi Cyra, temiz bir Thuvhe aksanıyla. Birlikte yaşadıkları süre boyunca Akos onun ağzından sadece birkaç Thuvhe sözcüğü duymuştu. Şimdi bu dilde konuşmasının bir anlamı vardı. Artık daha önce hiç olamayacağı şekilde eşit konumdaydılar. Bu konuma gelmek için, kızın ölümün eşiğinden dönmesi gerekmişti.

Bu düşünceye yoğunlaştığında Akos'un kaşları çatıldı. Acı çeken bir insanın yaptıkları, o insan hakkında çok şey söylerdi. Ve hayatı acılar içinde geçmiş Cyra, onu Shotet hapishanesinden çıkarabilmek için neredeyse hayatını feda ediyordu. Bunu hiç unutmayacaktı.

“Çevirisi zor,” diye devam etti kız. “Ama mısıralardan birini kabaca çevirmek gerekirse şöyle bir şey: *Ağırlaşan yürek, adaletin yerini bulduğunu anlar.*”

“Aksanın çok düzgün,” dedi Akos.

“Kelimelerin verdiği hissi seviyorum.” Cyra, parmaklarını boynuna götürdü. “Bana seni hatırlatıyorlar.”

Akos, onun elini tutup parmaklarını parmaklarına doladığında akım-gölgeler hemen kaçıştı. Kızın kahverengi teni solgundu ama gözleri her zamanki gibi çakmak çakmaktı. Belki onun sıcak izler taşıyan kapkara gözlerini düşünürse, uzayın büyük boşluğundan hoşlanmayı öğrenebilirdi.

“Adalet yerini buldu,” diye tekrarladı. “Sanırım bu açıdan da bakılabilir.”

“Benim açımdan böyle,” dedi Cyra. “Yüzündeki ifadeye bakılırsa, galiba sen kendi açımdan suçluluk duygusu ve kendinden nefret etmeyi tercih ediyorsun.”

“Onu öldürmek istedim. Böyle bir şeyi istediğim için kendimden nefret ediyorum.” Akos ürperdiğinde ellerine baktı. Vas’ın elleri gibi kendininkiler de bir şeylere vurup çarpmaktan yara bere içindeydi.

Cyra konuşmadan önce bir süre bekledi.

“Bu hayatta neyin doğru neyin yanlış olduğunu bilmek zor. Elimizden geleni yapıyoruz ama aslında tek ihtiyacımız merhamet. Bunu bana kim öğretti, biliyor musun?” Sırtarak ekledi. “Sen.”

Ona merhameti nasıl öğrettiğinden emin olmasa da Akos bunun ona neye patladığını biliyordu. Bir süreliğine bile olsa Ryzek'in hayatını bağışlayarak Eijeh için gösterdiği merhamet, hayatının en büyük acısına bir süre daha katlanmak zorunda kalması anlamına geliyordu. *En azından* Isae'nin öfkesi ve asilerin nefretini kazanma ihtimaline rağmen zaferden vazgeçmişti. Ama yine de hâlinden memnun görünüyordu. Kimse Cyra Noavek gibi başkalarının nefretine katlanamaz, bunu nasıl yapacağını bile bilemezdi. Hatta kız bazen nefreti kasten körüklese de Akos bundan o kadar da rahatsız olmuyordu. Çünkü onu anlıyordu. Cyra, kendinden uzak tuttuğunda insanların sorun yaşamayacağına inanıyordu.

"Ne var?" diye sordu, Akos'un sessizliği uzayınca.

"Senden hoşlanıyorum, biliyorsun değil mi?" dedi Akos.

"Biliyorum."

"Yani senden sen olduğun için hoşlanıyorum, değişmen gerekmiyor." Gülümsedi. "Seni hiçbir canavar ya da silah gibi görmedim. Ya da... kendin için ne diyordun? Paslı bir?.."

Cyra'nın dilinin ucuna kadar gelen çivi kelimesi öpüşmeye başlamalarıyla birlikte unutulup gitti. Serin parmak uçları, geri almak istercesine Akos'un yara izlerinin üstünde hafifçe dolaştı. Akos ise sendes yapraklarının, suskunçiçeklerin, tuzmeyvelerinin ve evinin tadını onda buluyordu.

Teninin kokusunu içine çekerken kızın vücuduna dokundu. Parmakları birbirine dolanırken, saçlarında kaybolurken,

kıyafetlerini ekiştirirlerken her saniye biraz daha cesaretleniyorlardı. Daha önce kimselerin dokunmadığı hassas yerlerini buluyorlardı. Beldeki bir kıvrım, çenenin hemen altı... detaya yapışmışlardı, karınları bir olmuştu, bacakları birbirine karışmıştı...

“Hey!” diye seslendi Teka, koridorun diğer ucundan. “Siz ikiniz! Burası odanız değil!”

Cyra, olduğu yerde sendelerken ateş saçan gözlerini kızı çevirdi.

Akos onun ne hissettiğini biliyordu. Daha fazlasını istiyordu. Her şeyi istiyordu.

BÖLÜM 41 | CYRA

MERDİVENLERDEN KIZAĞIN ALT KISMINDA, AĞABEYİMİ ODLardan birinde tuttuğumuz kargo bölümüne indim. Kalın metal kapıların her birinin üst tarafında, gemideki hava sirkülasyonunu aksatmamak için bir havalandırma deliğı vardı. Odaya ağır adımlarla yaklaşırken bir parmağımı pürüzsüz duvara sürtüyordum. Kızak sarsıldığında tavandaki ışıklar titreşti.

Havalandırma deliğı göz hizasında olduğı için içeriyi görebiliyordum. Ryzek'i, çözelti şişeleri ya da oksijen tüplerinin yanında, yerde baygın yatarken bulacağımı sanıyordum, ama yanılmışım. Başta onu göremeyince, yardım çağırarak üzere korkuyla nefesimi tuttum. Ama sonra görüş alanıma girdiğinde havalandırma deliğinin ızgaraları arasında gövdesi şeritler hâlinde görünüyordu.

Gözlerimiz buluştu. Hâlâ mahmur olsa da bana küçümseyerek bakıyordu.

“Sandığımdan da ödlekmışsin,” dedi homurdanarak.

“Duvarın bu tarafında olmak bayağı ilginçmiş,” dedim.
“Dikkatli ol, yoksa senden daha acımasız olabilirim.”

Elimi kaldırıp parmaklarımın arasında, incecik saç telleri gibi dolanan gölgelerimi gösterdim. Parmaklarımı ızgaraların içinden uzatırken, yanımda beni durduracak kimse yokken, onun canının ne kadar kolay yakabileceğimi bilmek tuhafıma gidiyordu. Kapıyı açmam yeterdi.

“Kim yaptı?” diye sordu Ryzek. “Beni kim zehirledi?”

“Söyledim ya,” dedim. “Ben yaptım.”

Ryzek başını iki yana salladı. “Hayır. Parçası olduğun suikast girişiminin ardından buzçiçeği karışımlarımı hep kilit altında tutuyordum.” Yüzünde belli belirsiz bir gülümseme belirdi. “Ve kilitten bahsederken, sadece Noavek kanıyla açılacak gen kilidini kastediyorum.” Kısa bir es verdi. “İkimizin de çok iyi bildiği gibi, o tür kilitleri açman mümkün değil.”

Izgaraların arasından ona bakarken dudaklarımın kurduğunu hissedebiliyordum. Suikast girişiminin kayıtlarını izlediği için, kapısını açmaya çalıştığım hâlde başaramadığımı görmüştü mutlaka. Ama şaşırmış görünmüyordu.

“Ne demek istiyorsun?” dedim sessizce.

“Aynı kanı taşımıyoruz,” derken Ryzek, her kelimeyi özenle vurguluyordu. “Sen bir Noavek değilsin. Sence neden o gen kilitlerini kullanmaya başladım? Çünkü sadece bir kişi o kapıları açabiliyordu. Yani ben.”

Olaydan sonra o kilitleri hiç denememiştim, çünkü ağa-beyimden uzak durmaya çalışmıştım. Denemiş olsaydım bile, onun ikna edici bir yalanla karşıma çıkacağından emindim. Ryzek her zaman cebinde bir yalan bulundururdu.

“Noavek değılsem, kimim?” diye sorduğumda, sesim sertleşmişti.

“Ben nereden bileyim?” Ryzek güldü. “Bunu söylediğimde yüzünün aldığı şekli görebildiğim için seviniyorum. Zavallı duygusal Cyra. Tepkilerini kontrol etmeyi ne zaman öğreneceksin?”

“Ben de sana aynısını sorabilirim. Gülümsemelerin her ge-çen gün ikna edicilikten uzaklaşıyor, Ryz.”

“Ryz.” Yine güldü. “Kazandığını sanıyorsun ama hiçbir şey kazanmadın. Gerçek ailen şöyle dursun, sana söylemediğim daha çok şey var.”

Göğsüm sıkışıyordu. Ama gülümserken gözlerinin kenarında beliren ince çizgilere bakarken elimden geldiğince serinkanlılığımyı korumaya çalışıyordum. Yüzünde aynı kandan olduğumuzu kanıtlayacak bir iz aradımsa da bulamadım. Birbirimize benzemiyorduk. Yine de bu tuhaf değıldi. Bazen kardeşler anne ya da babanın uzak akrabalarına çeker, çok uzun zaman önce unutulmuş genleri tekrar hayata döndürürdü. Ryzek ya gerçeğı söylüyordu ya da aklımı karıştırmaya çalışıyordu. Her hâlükârda tepki vererek ona yeni tatminler yaşatmayacaktım.

“Bu çaresizlik sana hiç yakışmıyor, Ryzek,” dedim alçak sesle. “Kendini küçük *düşürüyorsun*.”

Parmaklarımın ucuyla ızgarayı bastırarak kapattım.

Hâlâ sesini duyabiliyordum. “Babamız...” dedikten sonra durup düzeltti. “Daha doğrusu, Lazmet Noavek hâlâ yaşıyor.”

BÖLÜM 42 | AKOS

GÖZLEM PENCERESİNDEN KARANLIK GÖKYÜZÜNE BAKIYORDU. Sol tarafta karlarla ve bulutlarla kaplı bembeyaz Thuvhe'nin bir ucu görünüyordu. Shotetler'in gezegene *boş* anlamına gelen *Urek* adını vermeleri şaşırtıcı değildi. Yukarıdan bakarken, dikkat çeken tek şey hiçlikti.

Cisi ona bir kupa sarı-yeşil renkte çay verdi. Rengine bakılırsa güçlendirme karışımıydı. Zamanının çoğunu insanları uyutmak ve ağrılarını uyuşturmak için suskunççek formülleriyle geçirdiğinden, bu çayı yapma konusunda pek ustalaşamamıştı. Bir tadı olduğu söylenemezdi, taze koparılmış ot tadındaydı ama çaydan aldığı ilk yudumda yere daha sağlam bastığını hissetti.

"İsae nasıl?" diye sordu ablasına.

"O..." Cisi'nin alını kırıştı. "Sanırım yasına rağmen beni dinledi. Ama göreceğiz."

Akos, görmek istemeyecekleri şeyler göreceklerinden emindi. Şansölyenin, kardeşinin cesedi ayaklarının dibinde

yatarken Cyra'ya nefretle bakışını görmüştü. Aralarında her ne kadar sıcak bir ilişki varsa da Cisi'yle konuşmak o nefreti silemezdi.

“Konuşmaya devam edeceğim,” dedi Cisi.

“Çocuklarımın en önemli özelliği bu,” dedi anneleri. Merdivenden kaptan köşküne tırmanıyordu. “Israrcılar. Hatta bazen kendilerini kandırma derecesinde”

Bunu gülümseyerek söylemişti. Sifa'nın iltifat etme şekli hep tuhaf olmuştu. Akos, hapishaneye geç kalmalarını sağlarken de annesinin bu kendini kandırma özelliğine güvenip güvenmediğini merak ediyordu. Ya da belki Eijeh'in bir tür kâhin manevrasıyla planlarını bozacağını hesaba katamamıştı. Bunu hiç bilemeyecekti.

“Eijeh kendine geldi mi?” diye sordu annesine.

“Uyandı, evet.” Sifa iç çekti. “Ama şimdilik sadece boş boş bakıyor. Sanki beni duymuyor. Ori'nin ona... Eh, şeyden önce ne yaptığını bilmiyorum.”

Akos, birbirlerine yapışmış hâlde platformda duran Eijeh'le Ori'yi düşündü. Arkadaşları sanki kendisi değil de Eijeh gidiyormuş gibi onunla vedalaşmıştı. Sonra ağabeyi kızın dokunuşuyla donup kalmıştı. Ori'nin dokunuşu nasıl bir özelliğe sahipti? Akos ona akım-armağanını hiç sormamıştı.

“Ona zaman tanıyıp Ryzek'in iyileştirip iyileştiremeyeceğini anlamalıyız,” diye devam etti kadın. “Sanırım Cyra'nın bu konuda birkaç fikri var.”

“Eminim vardır,” dedi Cisi, bir parça karamsarlıkla.

Akos, ablasının verdiği çaydan bir yudum daha aldığında, rahatlamaya çalıştı. Eijeh, Shoter’ten çıkarılmıştı. Cisi ve Sifa hayattaydı. Evlerini işgal edip babalarını öldüren adamların artık ölmüş olduğunu bilmek, bir parça huzur bulmasını sağlıyordu. O adamlar artık kolundaki çentiklerden ibarettiler. En azından, Vas’ı da derisine kaydettikten sonra öyle olacaktı.

Küçük uzay gemisi hafifçe döndüğünde, Thuvhe iyice gözden çıktı. Şimdi karanlıkta sadece göz kırpan yıldızların ve uzak bir gezegenin ışığı görünen uzayı görüyorlardı. Haritalardan doğru hatırlıyorsa, parlayan gezegen Zold olabilirdi ama Akos bundan emin değildi. Hiçbir zaman iyi bir öğrenci olmamıştı.

Sessizliği bozan, sonunda arka bölümden sert adımlarla çıkan Isae oldu. Birkaç saat öncesinden daha iyi görünüyordu. Saçlarını sımsıkı arkada toplamış, kana bulanmış kazağı yerine temiz bir gömlek giymişti. Elleri ve tırnakları temizdi. Kollarını göğsünde kavuşturup, kaptan köşkünün girişinde durdu.

“Sifa,” dedi. “Bizi yörüngeden çıkarıp oto-navigasyonu Meclis Merkezi’ne yönlendir.”

Sifa koltuğa oturup, onu sinirlendirmemeye çalışıyormuş gibi sakince sordu. “Neden oraya gidiyoruz?”

“Çünkü hayatta olduğumu kendi gözleriyle görmeleri gerekiyor.” Isae onu buz gibi gözlerle süzdü. “Ve ne yapacağıma

karar verene kadar Ryzek'le Eijeh'i kilit altında tutabilecekleri hücreleri var.”

“İsae...” diye söze başladı Akos. Ama şimdiye kadar söylenebilecek her şey söylenmişti.

“Sabrımı test etme. Sabrımın bir sınırı olduğunu öğrenmek hiç hoşuna gitmez.” İsae, şansölyeliğe geri dönmüştü. Başını okşayıp ona bir Thuvhe'li olduğunu söyleyen kadından eser yoktu. “Eijeh, bir Thuvhe vatandaşı. Hepiniz gibi o da bir vatandaş gibi muamele göreceksiniz. Tabii sen Shotet vatandaşı olarak Bayan Noavek'le aynı muameleyi görmek istersen, durum değişir, Akos.”

Akos, bir Shotet değildi ama bu konuyu tartışmayacaktı. İsae hâlâ yas tutuyordu.

“Hayır,” dedi. “Öyle bir şey istemiyorum.”

“Güzel o zaman. Oto-navigasyon ayarlandı mı?”

Sifa, üzerinde minik yeşil harflerin olduğu ekranı kaldırıp koordinatları girdi. Sonra koltukta arkasına yaslandı.

“Evet. Birkaç saat sonra oradayız.”

“O zamana kadar Ryzek Noavek ve Eijeh'in kontrol altında tutulmasından sorumlusun,” dedi İsae, Akos'a bakarak. “Onlarla ilgili tek bir sorun bile yaşanmasını istemiyorum, anlaşıldı mı?”

Akos başıyla onayladı.

“Güzel. Ben arkada olacağım. Yaklaştığımızda bana haber ver, Sifa.”

Ardından bir cevap bile beklemeden yine sert adımlarla uzaklaştı. Akos, genç kadının yerdeki ızgaraları zangırdattığını hissedebiliyordu.

“Bütün gelecekte savaşı görüyordum,” dedi annesi aniden. “Akım bizi savaşa götürüyor. Oyuncular değişir ama sonuç hep aynı.”

Cisi önce annesinin, sonra Akos’un elini tuttu. “Ama artık bir aradayız.”

Sıfa’nın endişeli bakışları gülümsemesiyle yumuşadı. “Evet, artık bir aradayız.”

Artık. Belki sadece bir nefes kadar sürecekti beraberlikleri ama bu da bir şeydi. Cisi başını Akos’un omzuna yasladığında anneleri gülümseyerek onlara baktı. Akos neredeyse rüzgârlı havalarda evlerinin camlarına sürtünen tüyotlarının sesini duyabiliyordu. Yine de gülümseyemedi.

Asilerin nakliye kızıağı, Thuvhe’nin üzerinde bir yay çizdi. Önlerinde bulutsu bir nabız gibi atan akım, galaksiye doğru bir yol çiziyordu. Bütün gezegenleri birbirine bağlayan akım, hareket etmiyormuş gibi görünse de herkes titreşimi damarlarında hissedebiliyordu. Hatta Shotetler, atalarının bir şarkısı gibi konuştukları dili akımdan öğrendiklerine inanıyorlardı ve bir açıdan haklıydılar. Akos, bunun kanıtıydı.

Ancak kulağını iyice verse de şimdi sadece sessizliği duyuyor, sessizliği hissediyordu.

Kolunu ablasının omzuna attığında kolundaki çentikler gözüne çarptı. Işığın altında belirginleşmişlerdi. Belki Cyra'nın söylediği gibi bunlar kaybın izleriydi ama burada ailesiyle birlikte dururken, bir şeyin daha farkına varıyordu. Bazı şeyleri geri getirebilirdi.

SÖZLÜK

Akım: Hem doğal bir olgu hem de yerine göre dini bir sembol olan akım, insanlara farklı yetenekler bahşederken uzay gemilerine, makinelere ve silahlara aktarılabilen görünmez bir güçtür. Gökyüzünde parlak renklerde akarken güneş sistemindeki bütün gezegenlerin etrafını dolaşarak hepsini birbirine bağlar.

Akım-armağanı: Evrendeki her şeyin -ve insanların- içinden geçen akımın, ergenlik yaşına geldiğinde herkese kendine özgü farklı bir armağan bahsettiğine inanılır. Bu armağanlar her zaman iyicil değildir.

Altetahak: Shotet dövüş teknikleri arasında özellikle iri yarı olan öğrencilere uygun görülen “Kas Okulu”.

Benesit: Ulus-gezegen Thuvhe’de kader bahşedilmiş üç aileden biri. Yeni nesilden birinin kaderi Thuvhe Şansölyesi olmaktadır.

Buzçiçeği: Thuvhe'nin ürettiği tek şey sayılabilecek buzçiçekleri, farklı renklerde açan kalın saplı çiçeklerdir. Her biri farklı ilaçlar ve malzemeler üretmek için kullanılır.

Elmetahak: Shotet dövüş teknikleri arasında özellikle stratejik düşünebilenlere uygun görülen "Akıl Okulu".

Hessa: Ulus-gezegen Thuvhe'deki üç büyük şehirden biri. Diğer ikisinden çok daha zorlu yaşam şartları ve yoksulluğuyla bilinir.

İzit: Ortalama serçe parmağı uzunluğunda bir ölçü birimi.

Kereseth: Ulus-gezegen Thuvhe'nin Hessa şehrinde yaşayan bir aile. Gezegende kader bahşedilmiş üç aileden biridir.

Mevsim: Pitha kökenli bir zaman ölçütü. Gezegene sürekli yağmur yağdığı için "yağmur mevsimine" esprili bir atıfta bulunan terim, gezegenin güneş etrafında attığı tam bir tura denktir.

Noavek: Dengesizlikleri ve zulümleriyle nam salmış bir aile. Kader bahşedilmiş tek Shotet ailesi.

Ogra: Güneş sisteminin en sonundaki karanlık ve gizemli gezegen.

Osoc: Thuvhe'nin üç büyük şehirden en kuzeyde yer alan ve en soğuk olanı.

Othyr: Güneş sisteminin merkezine en yakın gezegen, zenginliği, teknolojik icatları ve özellikle tıpta yaptıkları devrimlerle bilinir.

Pitha: Aynı zamanda “su gezegeni” olarak da bilinen bu ulus-gezegenin insanları pratik olmalarıyla bilinirler. Bu pratik düşünce, özellikle sentetik malzemelerin icadını doğurmuştur.

Sefer: Shotet halkının devasa bir uzay gemisiyle çıktığı geleneksel bir yolculuk. *Akımın lütfundan faydalanan* diğer gezegenlerin değerli ama işe yaramadığı düşünülen materyallerini yağmalamak amaçlıdır.

Shissa: Üç Thuvhe şehri arasında en zengini. Şehirdeki binalar, *havada asılı kalmış yağmur damlaları* gibi yerin üstündedir.

Suskunçiçek: Thuvhe’liler için en önemli buzçiçeğidir. Parlak kırmızı suskunçiçek, damıtılmazsa zehirli olabilir. Damıtıldığındaaysa ağır kesici olarak kullanılabildiği gibi uyuşturucu madde olarak da kullanılabilir.

Tepes: “Çöl gezegen” olarak da bilinen bu ulus-gezegen, güneşe en yakın olanıdır ve son derece dindar bir halkı vardır.

Thuvhe: Meclis tarafından hem ulus hem de gezegen için seçilen isim. Aynı zamanda “buz gezegen” olarak bilinir ve hem Thuvhe’lilere hem de Shotet halkına ev sahipliği yapar.

Tüyotu: Ogra kökenli çok güçlü bir bitki. Özellikle yenildiğinde ve solunduğunda sanrılara neden olmaktadır.

Urek: Shotet halkının -Thuvhe halkını isimleriyle kabul ettikleri hâlde- yaşadıkları gezegen için tercih ettiği isim. “Boş” anlamına gelmektedir.

Voa: Nüfusun büyük çoğunluğunun yoğunlaştığı Shotet başkenti.

Zivatahak: Shotet dövüş teknikleri arasında özellikle hem zihnen hem de bedenen atik olan öğrencilere uygun görülen “Yürek Okulu”.

Fotoğraf © Reinaldo Coddou

VERONICA ROTH

Uyumsuz, Kuralsız, Yandaş ve Dört: Bir Uyumsuz Koleksiyonu adlı kitapların *New York Times* çoksatarı yazarı. Roth ve eşi, Chicago'da yaşıyor.

www.veronicarothbooks.com
adresinden ona ulaşabilirsiniz.

VERONICA ROTH'U TAKİP EDİN

SERİYİ TAKİP EDİN

CARVETHEMARKBOOKS.COM

